

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

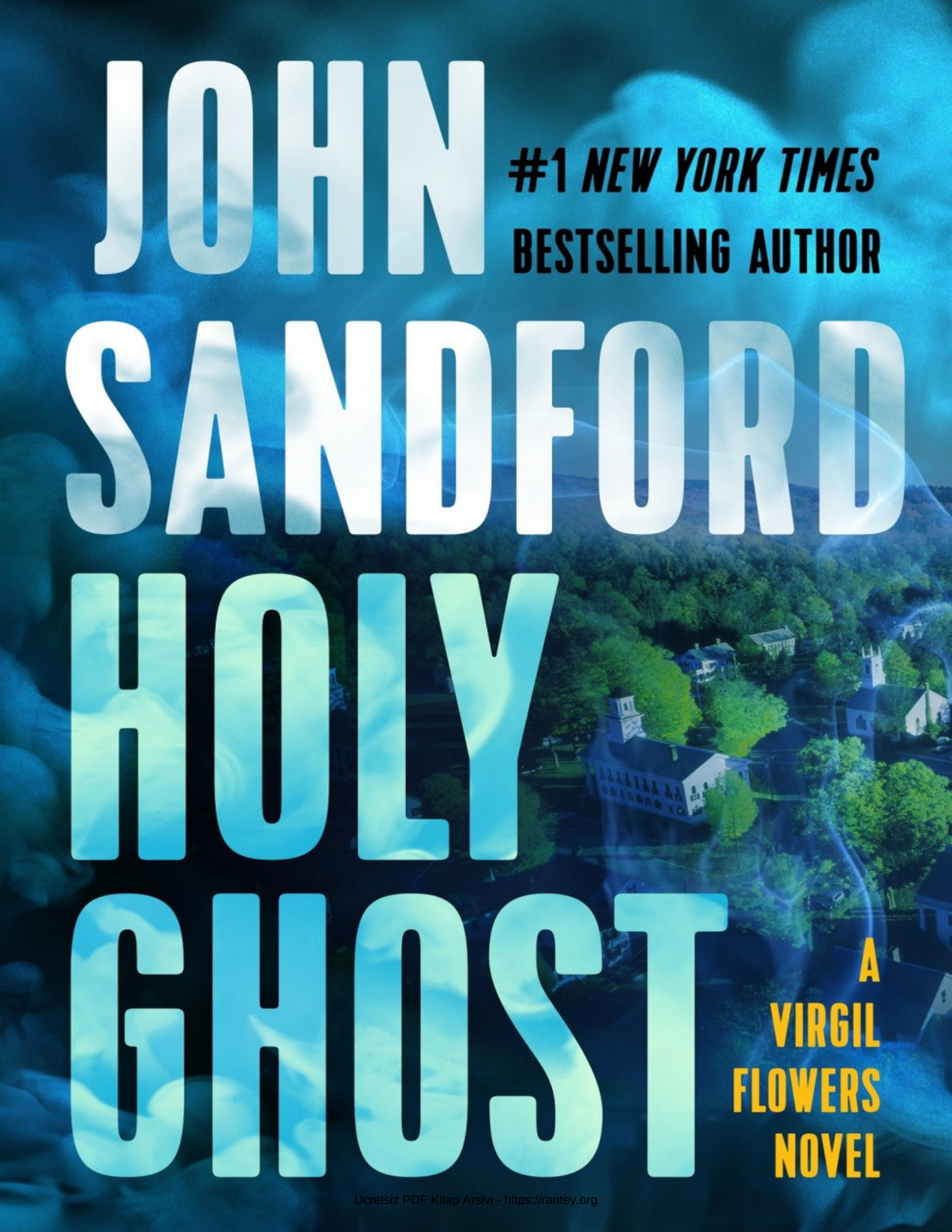
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

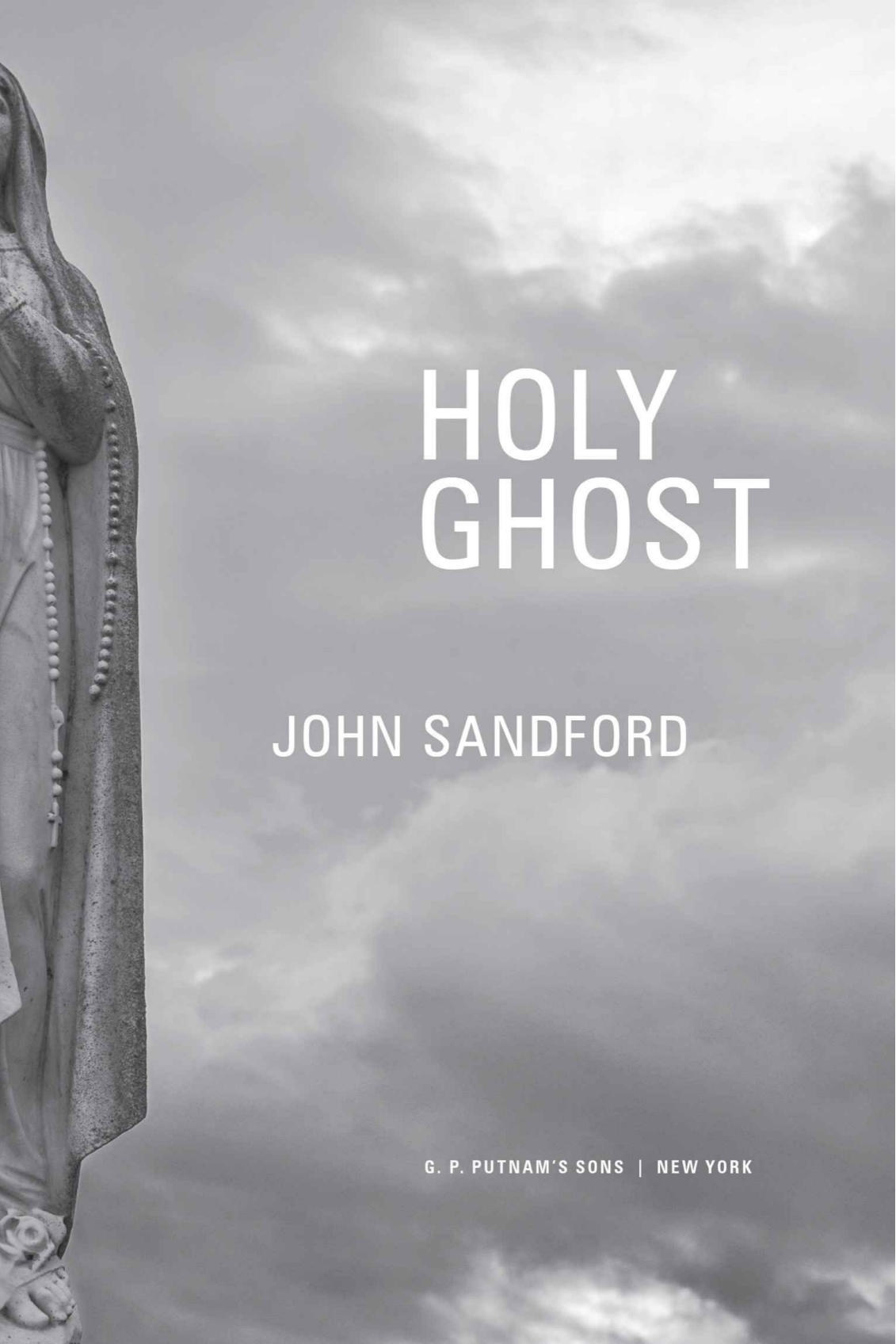

JOHN SANDFORD

**#1 *NEW YORK TIMES*
BESTSELLING AUTHOR**

HOLY GHOST

**A
VIRGIL
FLOWERS
NOVEL**

HOLY GHOST

JOHN SANDFORD

G. P. PUTNAM'S SONS | NEW YORK

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

JOHN SANDFORD TARAFINDAN DA

Avın Kuralları

Gölge Av

Avın Gözleri

Sessiz Av

Kış Avı Gece

Avı

Zihin Avı

Ani Av Gizli

Av Belirli Av

Kolay Av

Seçilmiş Av

Ölümlü Av

Çıplak Av

Gizli Av Kırık

Av Görünmez

Av

Hayalet Av Kötü

Av Fırtına Avı

Gömülü Av

Çalıntı Av

İpekli Av

Yırtıcı Tarla

Toplayıcı Av Aşırı

Av Altın Av

Bükülmüş Av

KIDD ROMANLARI

Aptalın Koşusu

İmparatoriçe Dosyası

Şeytan'ın Şifresi
Asılan Adamın Şarkısı

VIRGIL FLOWERS ROMANLARI

Dark of the Moon
Heat Lightning
Rough Country
Bad Blood
Şok Dalgası
Mad River
Fırtına
Cephesi
Son Tarih
Kaçış Maddesi
Derin Dondurucu

TEK BAŞINA ROMANLAR

Satürn Koşusu
Gece
Mürettebatı Ölü
Nöbeti

YAZAN JOHN SANDFORD VE MICHELE COOK

Öfke
Kudurganlı
ğı

PUTNAM

G. P. PUTNAM'S SONS

1838'den Beri Yayıncılar

An imprint of Penguin Random House LLC

375 Hudson Street

New York, New York 10014

Telif Hakkı© 2018 John Sandford

Penguen telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve aşağıdakilere uyduğunuz için teşekkür ederiz

herhangi bir bölümünü izinsiz çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uymuş olursunuz. Yazarları destekliyor ve Penguen'in her okur için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

Ebook ISBN 9780735217331

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, işletmeler, şirketler, olaylar veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Sürüm_2

İÇİNDEKİLER

[Ayrıca John Sandford](#)
[tarafından Başlık Sayfası](#)
[Telif Hakkı](#)
[İthafı](#)

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[*Yazar Hakkında*](#)

Mickey için

Wheatfield, Minnesota Belediye Başkanı Ardell Holland, annesinden kiraladığı çift kişilik evde oturuyordu. Daisy Match Grade saçma tüfeği elinde, sinekleri vuruyor. Annesi, sinekleri ateş edebilmek için bilerek içeri aldığından şüpheleniyordu. İnkâr etti ama yalan söylüyordu.

Kapı zili çaldığında boğa büyüklüğünde bir mavi şişeyi takip ediyordu. vırakladı. Mekândaki diğer pek çok şey gibi bunda da tam olarak doğru olmayan bir şeyler vardı ama düzeltilecek kadar da yanlış değildi. Bunun içinde zil muhtemelen biranın geldiğini gösteriyordu. Çocuk bu konuda acele etmemişti; okul kapanalı bir saat olmuştu.

"İçeri gelin," diye bağırdı Holland.

Sinek yatak odasından çıktı ve oturma odasından mutfığa doğru tembelce dolaştı. Nişangahıyla onu yakaladı ve dışarıdaki çocuk "Ateş etme-" diye bağırdı.

POP! Net bir ıska. Sinek, saçma yanından geçerken sarsıldı, sonra lavabonun etrafında daireler çizerek gözden kayboldu. Saçma bir kez sekti ve girişteki sunta dolap kapağına saplandı.

"Hey! Hey! Seni deli hap kafalı, gözümü çıkaracaksın."

Holland bağırdı, "O gitti, içeri girebilirsiniz."

John Jacob Skinner, protez ayağıyla kanepeye yayılmış olan Holland'a göz kulak olarak kapıdan içeri girdi.

Koluna yaslanmıştı, tüfek karnının üzerinde duruyordu. On yedi yaşındaki Skinner, "Lanet olsun, Wardell ..." dedi.

"Onu görsem bile ateş etmeyeceğim... Gerçi o kupa büyüklüğünde bir canavar."

Skinner elinde altılı bir Coors Light paketiyle odaya girdi. "Şimdi mi istersin yoksa buzdolabında mı? Soğuklar."

"Şimdi, tabii ki. İçimde biraz alkol varken daha iyi ateş ediyorum."

"Doğru." Skinner iki kutu çıkardı, birini Holland'a attı, dördünü buzdolabına koydu, sonuncusunun kapağını açtı ve bir yudum aldı.

Skinner ismine benziyordu: 1.80 boyunda, zayıf, hiç temiz görünmeyen uzun kıvılcı saçları ve jilet gibi ince bir yüzü vardı, belirgin adem elması, kemikli omuzlar ve kalçalar. Yaklaşık bir milyar çili vardı.

Ortaokulda basketbol için küçük bir yetenek göstermişti ama Liseye gittiğinde oyunu bırakmıştı. Arkadaşlarına düşünmek için okul dışında zamana ihtiyacı olduğunu, çünkü okuldayken düşünmenin imkansız olduğunu söylemişti.

Koç sormuştu, "Şimdi, Sam Hill'de ne için düşünmek istiyorsun, Skinner? Bu seni nereye götürecekt?"

Bu sorunun cevabını bilmiyordu ama en alt seviye olan 1-A Border'da ikinci adam olduğunu biliyordu.

Konferans onu hiçbir yere götürmezdi. En azından o kadar ilerisini düşünmüştü.

Skinner Holland'a, "Günün birinde," dedi, "sikinde bir sekme yakalayacaksın. Sonra ne olacak? Ordu sana bir tahta verecek horoz?"

"Kapa çeneni," dedi Holland.

—

Holland, Wheatfield seçmenleri tarafından kasabanın doldurulmuş gömleklilerine oynanan bir şaka olarak belediye başkanı seçilmişti.

Bunu daha da önemli kılan

Daha da komiği, başarısız bir ilk dönemin ardından Hollanda'nın ezici bir çoğunlukla yeniden seçildi. Dalkavuklarının şehirdeki duvarlara spreyle boyayla yazdıkları çeşitli sloganlarla adaylığını koymuştu: "No More

Saçmalık: Boku yedik", "Pazar günü bira satışı", "Elimden geleni yapacağım". Bunların hepsi rakibinin "A Bright Future for Wheatfield," ve "Happy Days Are Here Again."

Bu, 2000 yılında 829 olan nüfusu son nüfus sayımında 721'e düşen ve şu anda muhtemelen 650 civarında seyreden bir kasabada gerçekleşti,

Geride yirmi ya da otuz boş ev ve şehir merkezindeki mağazaların üzerinde bir sürü boş daire bıraktı. Dükkanların yarısı Bazıları ise sahipleri tarafından terk edilmiş ve sonunda -ve anlamsız bir şekilde- emlak vergisi ödenmediği için ilçe tarafından el konulmuştu.

Bu, on beş yıl önce belediye meclisinin o zamanki belediye başkanından yolsuz bir anlaşmayla şehrin kenarında kırk dönümlük bir arazi satın aldığı bir kasabadaydı. Kasaba buraya su ve elektrik kablosu çekmiş ve I-90'daki bir reklam panosunda burayı "Wheatfield Endüstri Parkı." On beş yıl içinde tek bir işletmenin bile ilgisini çekmemişti ve seçmenlerin tahminine göre asla da çekmeyecekti.

Bu yüzden, Hollanda.

Orduda eski bir üsteğmen olan Holland, Afganistan'da bir ayağını kaybetmişti ve askeri maluliyet maaşıyla geçiniyordu. Wheatfield, yeterince iyiydi. Belediye başkanının toplantı başına otuz dolarlık maaşını reddetmiş ve sanayi bölgesini yerel bir mısır çiftçisine kiralamıştı, böylece kırk dönümlük arazi nihayet biraz para üretiyordu. Tam olarak yılda altmış sekiz yüz dolar.

Kendini çalışkan hissettiği zamanlarda Holland, ot biçme makinesiyle şehirde dolaşır, durakların etrafındaki otları ve çalıları biçerdi. İşaretleri, yangın muslukları ve drenaj hendekleri. Ayda bir kez, kasabanın çim biçme makinesini yerel park ve Little Park'ın çevresinde çalıştırırdı. Ligi top sahası, ki bu diğer belediye başkanlarının yaptığından daha fazlaydı. Bunların hiçbirisi 650 kişilik bir metropolde çok uzun sürmedi.

Skinner, Holland'a "Kasaba için elinizden geleni yapacağınızı söylediğinizi hatırlıyor musunuz? Seçildiğinizde?"

"Son derece samimiydim," dedi Holland samimiyetsizce. "Biliyorum."

Skinner kahvaltı barından bir sandalyeyi sürükleyerek getirdi ve Holland'ın yüzünü kanepeye dönerek sandalyeye ters oturdu ve "Dün gece Katolik kilisesinin önünden geçiyordum," dedi.

"Güzel," dedi Holland. "Neden kapıyı açıp birkaç sineğin daha içeri girmesine izin vermiyorsun? Avım tükeniyor ve o koca piç saklanıyor."

"Kiliseden çıkan bazı Meksikalılar vardı," diye devam etti Skinner. "Çarşamba geceleri orada toplanıyorlar. Dua falan ediyorlar."

"Bunu biliyorum," dedi Holland. Boğa mavibotu görüş alanına girdiğinde dikkati dağılmıştı. Tüfeğini kaldırdı.

Skinner dedi ki, "Tanrı şahidim olsun Holland, o tüfeği ateşlersen bu lanet olası bira kutusunu alır ve lanet olası alnına batırırım. O tüfeği yere bırak ve söylediklerimi dinle."

Sinek tersine dönerek gözden kayboldu ve Holland tüfeği indirdi. "Katolik kilisesinin yanından geçiyordun ..."

Kilise başpiskoposluk tarafından terk edilmişti. Devam etmesini sağlayacak yeterli sayıda Katolik olmadığı gibi, burayı dans stüdyosu olarak satın alacak yeterli sayıda yerel hippisi ya da masaj salonu. Eyaletlerarası yolun kırk mil aşağısında çok sayıda Meksikalı işçinin çalıştığı bir paketleme fabrikası vardı ve Wheatfield'da konutlar o kadar ucuzdu ki, son zamanlarda iki Meksikalı işçiye kendine çekmişti.

Bir düzine büyük Meksikalı aile.

Piskoposluk kilisenin anahtarını Wheatfield Meksikalıları'nın bir temsilcisine vermişti, onlar da kilisenin bakımı ve sorumluluk sigortasının ödenmesi için bir şeyler yapıyorlardı. Arada bir Minneapolis'ten İspanyolca konuşan bir rahip ayin yapmak için uğruyordu.

Skinner: "Düşündüm de ..."

"Dostum, bu beni hep geriyor," dedi Holland. "Ne dediğimi anlıyor musun?"

"Düşündüğüm şey, Wheatfield'ı nasıl bozkırın en işlek kasabası haline getirebileceğimdi. Herkes için büyük para. Uzun bir süre için. Yapabiliriz

Henry Morganstat'ı satın alabilirsek, biz de pay alabiliriz. İpotek alabilir miyiz, ne dersiniz?"

Holland içini çekti. "On yedi yaşında bir lise öğrencisinin nasıl olup da senin kadar bok dolu olabileceğine dair hiçbir fikrim yok. On iki kiloluk bir çantada yüz altmış kilo bok. Söyle bana, sonra biranı bitir ve git ve beni sineğimle baş başa bırak."

Skinner ona söyledi.

Holland uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Sadece aralarındaki boşluğa baktı. Sonunda şöyle dedi: "Tanrım, Bu işe yarayabilir, J.J. 600 dolara mal olacağını mı söylüyorsun? Yani, 600 dolarım var. Bazı şeylere bakmam gerekecek İnternet. Ve Henry'yi satın alma meselesi. Sanırım ev için 20 bin dolar alırdı. Gl Bill'im var ve annem muhtemelen geri kalanı için bana yeterince borç verirdi - yüzde dokuzla sefil kaltak-ama . . . Yüce İsa..."

Skinner, "Ben de bu işten payımı almak isterdim," dedi.

"Tabii ki. Sen fikri buldun, ben de parayı bulacağım. Yarı yarıya anlaşıyoruz," dedi Holland.

"Bu iyi bir şey. Her şeyi yerine koyduktan sonra payım için sana şantaj yapmak zorunda kalmaktan nefret ederim," dedi Skinner.

Holland'ın gözleri kısıldı: "Bazı adamlarla konuşmamız lazım..."

Skinner dedi ki, "*Hiçbir* erkekle konuşamayız. Sadece sen ve ben varız. Eğer biz ..." Holland'ın gözlerinin kendisini izlediğini fark etti ve Döndü ve sineğin mutfağa doğru gittiğini gördü. "Lanet olsun Holland, bana bak. Burada kasabayı kurtarmaktan bahsediyoruz. Çok da para kazanıyor."

Holland, "En az bir kişiye daha söylememiz gerekecek. Bir kadına ihtiyacımız var."

Skinner burnunu kaşıdı. "Evet, bunu ben de düşünmüştüm. Jennie var. Çenesini kapalı tutabilir."

"Onu hala beceriyor musun?"

"Zaman zaman, evet, Larry etrafta olmadığında."

"Biliyorsun, onu er ya da geç hamile bırakacaksın," dedi Holland. "Bir erik kadar olgun ve sanırım bebek saati çalmak üzere. Kaç yaşında ki, otuz üç mü? O kızıl saçlı topuz fırından çıktığında, Hawaii'ye giden bir Greyhound'da olsan iyi edersin."

"Evet, evet, belki, ama o bunu yapardı ve mükemmel olurdu. Başka kimi bulabiliriz ki?"

"Bilmiyorum, ben ..."

Sinek odanın içinde tekrar dolaştı ve Holland şöyle dedi, "Şşşt... inecek." Tüfeği kaldırdı ve

Skinner'ın omzundan lavaboya doğru. Skinner, Holland tetiği çekerken yere yatmak ve yoldan çekilmek için öne doğru hamle yaptı.

Sinek, bağırsakları ve kırık kanatları arasında kayboldu.

Holland Skinner'a baktı ve fısıldadı, "Onu yakaladım. Sanki... Bir çeşit işaret gibi."

F on iki ay sonra Belediye Başkanı Wardell Holland, Virgil Flowers'a Wheatfield'da boş motel odası olmadığını, hatta I-90'ın aşağısındaki Blue Earth'te bile olmadığını söyledi. Kontrol etmişti. "Senin en iyi

Bahis Mankato. Bir saat uzaklıkta."

"Mankato'da *yaşıyorum*," dedi Virgil. "En iyi şansım bu mu?"

"Faaliyette olan sadece bir motelimiz var, Tarweveld Inn. Beş ay öncesinden dolu ve bekleme listesi var. Bir Motel 6 var birkaç ay içinde çevrimiçi olacak, ama bu yardımcı olmaz. Buraya gelmen gerek. Yani, hemen şimdi. Bugün!"

"İşlerin bu kadar sıkı olduğunu bilmiyordum," dedi Virgil. "Yapabilirim ama her gün gidip gelmek çok zahmetli olacak."

"Tamam, aklıma bir fikir geldi," dedi Holland. "Bir arama yapmama izin verin - bana on dakika verin."

Virgil telefonu kapattı, telefonu cebine attı, ocaktaki Buğday Kreması tenceresinde bir kaşık gezdirdi ve "Hazır," diye bağırdı. Dizinin dibindeki sarı köpek Honus endişeyle yukarı baktı, her zaman adil payını alamayacağından endişe etse de her zaman aldı.

Bir süre sonra Frankie Nobles yalınayak, üzerinde Target'tan alınmış pembe kapitone bir ev ceketiyile mutfığa girdi. Kısa boylu, sarışın, iri göğüslü, ince belli ve normalde pembe yanaklı bir kadındı. Bu sabah yüzü yeşilimsi beyazdı ve bir eli karnının üzerindeydi. "Neden bu kısımları hatırlamıyorum? Beş çocuk ve ben hiç hatırlamıyorum."

Sabah bulantısı. Geçirdi, yüzünü buruşturdu.

"Kötü mü?"

Bir an düşündü ve "Bir ile on arasında bir ölçekte yaklaşık dört. O kadar da kötü değil. Yediye ulaştığımda bunu anlayacaksın."

Virgil bir kâseye kaşıkla buğday kreması dolduruyordu. "Bana zamanını söyle."

"Devam et," dedi, "açlıktan ölüyorum. En azından bu şeyleri midemde tutabilirim."

Üçü de -Virgil, Frankie ve sarı köpek Honus- Cream of Wheat yiyordu ve ikisi kitap okuyordu

Holland geri aradığında *Free Press*'in farklı parçaları. "Tamam, sana bir yer buldum. Kayınvalidenin dairesi, yerel kuaför ve kocası. İyi insanlar. Ayrı bir giriş var ve

buzdolabı ve mikrodalga fırın. Günlüğü elli dolar. Eğer istersen oda temizliği için ekstra on dolar."

"Ah, Tanrım, bilmiyorum," dedi Virgil. "Kayınvalidene ne oldu?"

"Öldü. Vegan sahte et burgerlerinden birini yerken boğularak öldü. Bu birkaç yıl önceydi. Ve dinle, burası

Tam olarak düşündüğünüz gibi, bodrumda bir çöplük değil. Güzelce onarmışlar, hacılara kiraya veriyorlar. Ben de gördüm. Müsait olmasının tek sebebi Roy'un kiralayacakları kişiler konusunda seçici olması."

"Pekâlâ, ben alırım," dedi Virgil. "Öğlene kadar orada olurum. Seni nerede bulabilirim?"

"Yerel bir dükkân işletiyorum," dedi belediye başkanı. "Şehir merkezinin bir blok kuzeyinde, Katolik kilisesinin karşısındayız. Skinner and Holland, Eats and Souvenirs. Görmemeniz mümkün değil."

—

Wne zaman döneceksin?" Virgil telefonu kapattığında Frankie sordu.

"Bana ne zaman ihtiyacın olursa, buradan sadece bir saat uzaklıkta," dedi Virgil. "Işıklar ve sirenle en fazla elli dakika."

"Ben çiftlikte olacağım, çocuklar bana bakabilir," dedi.

Virgil'in mutfağında oturuyorlardı, Mayıs güneşi lavabonun üzerindeki pencereden süzülüyordu, Mankato'da güzel bir Pazar sabahıydı.

Yaza ve yılın en uzun gününe bir aydan daha az bir süre kalmışken, ilkbahar şimdiye kadar serin ve bol yağışlı geçti.

ve pencereden komşunun elma ağacındaki pembe çiçekleri görebiliyorlardı. "Oraya gitmek güzel olacak. Sen dikkatli ol. Bir deliyle uğraştığında hep endişeleniyorum."

"Onun bir deli olduğunu bilmiyoruz," dedi Virgil. "Ya da kadın. Bir kadın olabilir."

"Pek olası değil. En son ne zaman rastgele bir keskin nişancının kadın olduğunu duydunuz?"

"Onun keskin nişancı olduğunu bile bilmiyorum," dedi Virgil. "Belki de bir iki cinayeti birbirine bağlayan bir sebep. Bu da onu rastgele bir keskin nişancı değil, tetikçi yapar."

"Az önce 'o' ve 'o' dedin," diye dikkat çekti Frankie.

"Çünkü haklısın," dedi Virgil. "O bir erkek."

—

F Virgil her zamanki gibi Honus'un canını sıkarak seyahat eşyalarını toplarken Rankie duş almaya ve giyinmeye gitti.

Honus, belirli bir cinsi olmayan bir köpekti.

Karışımında biraz Labrador DNA'sı vardı: yüzme havuzuna gitmeyi çok severdi. Bu birkaç hafta daha olmayacaktı, çünkü su delikten yukarıya doğru çıkan kaynak aslında sıvı buzdu.

Virgil ona bir çizik attı, sonra da kafasına vurdu. O köpek hakkında nevrozlanıyordu, köpek de bundan faydalanıyordu. Frankie bir vakaya gittiği için onu asla kötü hissettirmezdi ve daha sonra bu vakaları dinlemeye bayılırdı. Honus ise hep bu iş bitmiş gibi davranırdı: Virgil bir daha asla oynamamak üzere onu terk ediyordu. tekrar beyzbol. Köpek, sonsuza dek yere düşenleri kovalayabilir.

—

V irgil uzun boylu, zayıf, atletik bir adamdı, uzun sarı saçları ve rahat bir gülümsemesi vardı. "Katır var mı?" yazan bir tişört giyiyordu. tişört giyiyordu.

Bir yıl önce Des Moines'de Gov't Mule gösterisinde otoparkta bir

mürekkep mavisi kadife spor ceket ve cordovan kovboy çizmelerinin üzerinde bootcut mavi kot pantolon.

Suçluları Yakalama Bürosu'nun bir ajanı olarak, mavi ya da beyaz oxford kumaşından gömlekli bir takım elbise giymesi gerekirdi. donuk ama uyumlu naylon kravat ve yüksek cilalı siyah parmak uçları. BCA'nın bilmediği bir şeyin ona zarar veremeyeceğini düşündü.

Evine yakın olacağı için, yanına sadece bir çift fazladan kot pantolon ve beş günlük diğer her şey. Kıyafetlere bir pompalı tüfek ve bir kutu fişek ekledi. Bir Glock 9mm yarı otomatik tabanca, iki ekstra silahla birlikte Tahoe'nun silah kasasına kondu.

Dergiler. Birine elli birden fazla ateş etmesi gerekiyorsa, ölmeyi hak ediyordu.

Eşyalarını toplarken tekneyi düşünürdü. Minnesota'da tekneyi çekmeden nadiren bir yere giderdi.

Acil bir balıkçılık fırsatı önüne çıkmalıydı. Ama bu sefer bırakmaya karar verdi. Balık tutulabilecek su yoktu.

Wheatfield yakınlarında bir yerde, sazan ve boğa balığı sevmiyorsanız. Ve evinden sadece bir saat uzaktaydı, yani gerekirse her zaman gelip tekneyi alabilirdi.

Frankie ona veda öpücüğü vermek ve birkaç dakika daha önemli tavsiyelerde bulunmak için yeniden ortaya çıktı: "Vurulma. Halı farenle ayak bileklerinizi çiğniyor, yardımına ihtiyacım olacak."

"Çekimlerde bir yere varamamış olsam bile ultrason için geri döneceğim."

"Öyle olsa iyi olur," dedi. Ultrason bir sonraki hafta için planlanmıştı.

Virgil çenesini sarı köpek Honus'un alına sürttü ve Sonra yoluna devam etti, 169 numaralı otoyoldan güneye döndü ve kasabanın dışına çıktı.

—

Virgil Wheatfield'dan birkaç kez geçmiş ama hiç durmamıştı. Burası hakkında çok az şey biliyordu.

Son birkaç ay içinde çok sayıda gazete haberi okumuştı. Hollandalı öncüler tarafından

On dokuzuncu yüzyılda kasabaya "buğday tarlası" anlamına gelen Tarweveld adını vermişlerdir. Hollandalıların ardından bir grup Bavyeralılar ve son olarak da çok azı kasabanın adını telaffuz edebilen İrlandalılar. 1900 yılına gelindiğinde, Amerikanlaşmış sakinleri bile ve 1902'de isim resmi olarak Wheatfield olarak değiştirildi. Ancak Hollanda etkisi devam etti: hemen hemen her çimenliğin üzerinde, onları inşa etmeyi seven ve bunu yapmakta ısrar eden manik bir marangozun ürünü olan minyatür bir yel değirmeni vardı.

Pek çok çayır kasabası gibi Wheatfield da ölmek üzereydi. Minnesota ve çevresindeki eyaletlerde bol miktarda iş vardı-Minnesota'nın işsizlik oranı yüzde üç, Iowa'nınki ise daha da düşük, ikilerdeydi. Sorun, işlerin büyük şehirlerde olmasıydı.

küçük kasabaların sakinlerine, özellikle de gençlere sunacakları daha az şey vardır.

Wheatfield, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra bir çiftlik hizmet merkezi olarak en yüksek nüfusu olan 1.500'e ulaşmıştı. Eyaletler arası ulaşım işyerleri zarar görmüştü - büyük kasabalara gitmek çok kolaydı - ve bölgesel bir Walmart onları hemen hemen bitirmişti. Hâlâ bir kafe, bir benzin istasyonu, bir hırdavatçı ve birkaç işyeri daha vardı ama onlar da can çekişiyordu.

Artık değil, Tanrı'ya şükürler olsun.

Bir önceki kış, Şükran Günü ile Noel arasındaki bir Çarşamba geces, Meryem Ana, Aziz Mary Katolik Kilisesi'nde, aralarına birkaç dindar Anglos'un da karıştığı, çoğunlukla Meksikalılardan oluşan bir cemaatin önünde görünmüştü. Diğer Meryem Ana görünmelerinden farklı olarak, bu görünme çok sayıda cep telefonu kamerasıyla belgelenmişti.

İlk görüntüden sonraki gece, mucize haberi yayıldıkça kilise ibadet edenler ve meraklılarla dolup taşmıştı. Kilisede henüz bir rahip bulunmadığından, Bakire ikinci kez görüldüğünde, sunağın arkasında havada süzülen bir diyakoz kiliseye başkanlık ediyordu.

Bakire konuştu. Telemundo'daki televizyon yorumcularına göre, *"Bienaventurados los mansos, porque ellos heredaran la tierra"* ya da "Ne mutlu uysal olanlara, çünkü onlar dünyayı miras alacaklar" dedi. Aynı yorumcular Meryem Ana'nın

İspanyolca'nın bildikleri herhangi bir lehçesinde çok iyi aksanları vardı, ama

Birisi hemen anadili Aramice olduğu için bunu bilmesinin beklenemeyeceğini belirtti; ya da belki de Latinceye daha yakın bir dil konuşuyordu. Birkaç şüpheli yerel bir aksan önerdi, daha çok İspanyolca'nın oodala-oodala-oodala Minnesota versiyonu.

CNN tarafından bir araya getirilen bir uzmanlar paneli, Bakire'nin ortaya çıkışının, dünyayı miras almak isteyen uysal kadın seçmenleri cesaretlendirerek Donald Trump'a bir sonraki başkanlık seçimlerinde yüzde üç ila dört puana mal olabileceği konusunda hemfikir. Fox'taki benzer bir panel ise Bakire'nin ortaya çıkmasının Donald Trump'ın oylarını kesinlikle arttıracaklarını savundu, Dindar sağı cesaretlendirerek muhtemelen yüzde beş puanlık bir artış sağlayacaktır.

Twin Cities'den bir televizyon muhabiri İkinci görüntü gerçekleştiğinde kilisenin dışında insanlar vardı ve ibadet edenler çığlık atmaya başlayınca içeri koştu. Onun Kameraman merdivenlerden çıkarken ayağı takılıp düşmüş ve onu geçmek için mücadele eden insanlar tarafından neredeyse ezilmiş. Meryem Ana'nın figürü gözden kaybolurken görüntünün sadece en sonunu çekmeyi başardı.

Ama *bir şey* buldu.

Muhabirin kendisi de Bakire'yi görmüş ve duymuştu.

Raporunun sonunda gözyaşları içinde "St. Mary's'e inançsız biri olarak geldim, ama şimdi ..." itirafında bulunmuştu. Dizlerinin üzerine çöktü: "İnanıyorum. İNANIYORUM!"

Dünyanın dört bir yanına gitti ve bir hafta sonra Los Angeles'taki bir televizyon kanalından hava durumu sunucusu olarak iş teklifi aldı ve bu teklifi kabul etti.

—

A Virgil, Wheatfield'a giderken yeni filizlenmiş bir milyon dönüm mısır tarlasının yanından geçerken, çok az mısır tarlası olduğunu fark etti. artık buğday tarlaları yoktu. Her şey fasulye ve mısıra dönmüştü. Orada burada bir yulaf tarlası belirebilirdi.

mavimsi bir renk tonuna sahipti ve ticari sebze ekili araziler vardı.

-Salatalık, çalı fasulyesi. Ama hepsi bu kadar.

Hayvanlar tarafında domuzlar, inekler ve bazı binek atları vardı.

Virgil, baharla ilgili ilginç bir şeyin, özellikle de yağışlı bir baharın, hayvanları hiç görmeden tanımlayabilmeniz olduğunu düşündü. Onlar. İnek boku kesin bir kokuydu ama katlanılabilir bir kokuydu. Öte yandan domuz boku tahammül edilebilir değildi: sert bir amonyak tonu vardı.

burun deliklerini tıkayan bir şeydi. Tavuk boku, kızartma makinesinden çıkan nemli tüylerin kavrulması gibi nahoş bir tada sahipti; diğer yandan at boku, aslında neşeli olmasa da neredeyse tatlıydı.

Araba bataklık kokusu içinde yuvarlanırken bunu düşündü ve kırsalda biraz fazla çalışmış olabileceğine karar verdi. farklı çiftlik hayvanı kokuları.

Kutsal Bakire'nin görünüşünü düşünmeye başladı. Virgil'in babası Lutherci bir papazdı ve Virgil kiliseye gitmeye başladığından beri neredeyse her Pazar ve Çarşamba kiliseye giderdi. Minnesota Üniversitesi'ne gidene kadar doğmamıştı. Üniversitede, kiliselerin bürokratik bir kurum olduğuna dair inancını kaybetmişti. Ancak Tanrı'ya olan inancını tamamen kaybetmemişti: Ona göre, doğayla iç içe zaman geçirirseniz, bir tanrı olasılığını göz ardı edemeyeceğiniz kadar çok mucize görürsünüz. Bir süre güneş tutulmasını düşünün. . .

Meryem Ana konusunda agnostikti. Lutheran Kilisesi'nde geçirdiği yıllarda Meryem konusunda kafası karışık görünüyordu. Ama eğer Mary gerçekten dışarıda bir yerlerde bir ruh olarak bulunuyorsa, zaman zaman ortaya çıkmaya karar vermesi hiç de mantıksız görünmüyordu.

Öte yandan, çoğu Marian görüntüsü -Wiki'de araştırmıştı- kendilerini çocuklara ya da derin tanıklıkları kesin kanıtlardan ziyade inanç temelinde kabul edilen dindar insanlar. Şüpheciler bu görüntüleri din temelli psikolojik fenomenlere ya da hatta bir tür düpedüz sahtekarlık değilse bile histeri.

Buğday tarlası yepyeni bir tür görüntüydü: kalabalık büyüktü, tek tip dindar değildi ve cep telefonu kameralarıyla silahlanmıştı.

Virgil I-90'ı geçti ve on dakika sonra Wheatfield'a girdi. Benzer küçük çayır kasabalarının çoğu Wheatfield'daki ana caddeye benziyordu. *High Noon* filminde çatışmalar başlamadan önce boş bir caddede bir dizi köhne dükkân vardı. Wheatfield'da bütün köhne dükkanlar vardı. ama meşguldü. Altı blok ötede bile Ana Cadde'den geçen ve kaldırımlarda yürüyen insanlar, bloklar boyunca uzanan iş bölgesinde sıralanan arabalar.

Mary's bir bloğun bir ucunda yer alıyor, diğer ucunda başka bir kilise bulunuyordu ve aralarında düz yeşil bir çimenlik vardı. Ahşap bir Yel değirmeni çimenlerin ortasına çömelmiş, iki katlı kırmızı-beyaz-mavi bir yangın musluğuna benziyordu, on ayak uzunluğundaki kanatları esintide yavaşça dönüyordu. Sokakta hiç park yeri yoktu, bu yüzden Virgil arabasını köşeden dolaştırarak Immanuel Reform Kilisesi. Her iki kilisenin de arka taraflarında park yerleri vardı; Virgil on beş araçla birlikte St. Mary'nin arkasındaki park yerine sıkıştı.

Dışarı çıktı, yönünü bulmak için etrafına bakındı, kilisenin önünden geçti ve caddenin karşısındaki Skinner & Holland, Eats & Souvenirs'i gördü. Birkaç arabanın geçmesine izin verdi, aceleyle karşıya geçti ve İçeride. İçerisi tıklım tıklımdı: iki kadın hayaletin üç boyutlu kartpostallarından oluşan bir rafa bakıyor, birkaç kişi de meşrubat, atıştırmalık ve külah dondurma alıyordu. Uzun boylu, zayıf, çilli bir çocuk kasaya bakıyor ve müşterilere sürekli satış yapıyordu. Virgil soğutucudan bir Diyet Kola aldı, sıraya girdi ve sıra kendisine geldiğinde çocuğa bir beşlik verdi.

ve dedi ki, "Wardell Holland'ı arıyorum. BCA'danım."

Çocuk başını salladı ve dönüp bağırdı, "Wardell! Polis geldi."

Virgil yumuşak bir şekilde ve gençleri eğitme ruhuyla, "Her polis kendisine polis denmesinden hoşlanmaz," dedi.

"Bunu duydum," dedi çocuk Virgil'e para üstünü uzatırken. "Sanırım benim onlara polis dememden daha büyük sorunları var."

Bu arada ben Skinner."

Holland mağazanın arka tarafını kapatan perdeyi itti, Virgil'e doğru baktı ve "Virgil?" diye sordu.

"O benim," dedi Virgil. El sıkıştılar ve Holland, "Geri gel. Sana bedava kola verirdim ama Skinner ..." dedi.

Virgil tekrar çocuğa baktı. "Polisleri sevmiyor mu?"

"Kasabada bir polisimiz varken -bu birkaç yıl önceydi- onu her gördüğünde Skinner'a zor anlar yaşatırdı."

"Ne için? Uyuşturucu için mi?"

"Hayır. Skinner kız arkadaşlarını gezdirirken adam onu kenara çekerdi. Her seferinde. Onu arabadan indirir ve ona bağıırırdı," dedi Holland. "Onu utandırırđı. Skinner'ın o zamandan beri polislere ayıracak pek vakti olmadı."

"Onu suçlamıyorum," dedi Virgil, Holland'ı perdenin arkasından arka odaya kadar takip ederken. Virgil'in de çocukken polislerle bazı sorunları olmuştu. "Polis pisliğin tekine benziyor."

"Skinner'ın genellikle açık bir birası ya da başka bir şeyi olurdu... ve o sırada on iki yaşındaydı."

"Ah."

—

Holland Virgil'in boyundaydı, göğüs ve omuzları daha ağırdı, temiz traşlıydı, kızıl kahverengi saçları vardı; mavi bir İş gömleği, kot pantolon ve bir çizme; diğeri ayağı esnek, orak şeklinde siyah bir metal parçasıyla değıştirilmişti. O

Virgil'e iyi kullanılmış yeşil bir koltukta el salladı ve yıpranmış yuvarlak bir sehpanın diğeri tarafındaki eşleşen bir sandalyeyi aldı. Arka oda çoğunlukla depo olarak kullanılıyordu; cips, meşrubat ve bira dolu karton kutular yığılıydı ve tam da öyle kokuyordu: karton ve bira, biraz da pizza. Sandalyelere ek olarak, ikisi birbirine benzemeyen dört sandalye daha bir sehpanın etrafına dizilmişti.

arka duvardaki lavabonun üzerinde bir rafta mikrodalga fırın bulunan bir kart masası. Odanın çalışanların molaları için kullanıldığı anlaşıyor.

Holland, "Şerif beş dakika içinde burada olacak," dedi. "Biz Cidden endişeliyim. Tam da çaresizliğin sınırında. Şerif diyor ki

sen bu işin adamısın."

Virgil, "Çok iyi biri," dedi. "İlk vurulma olayını duydum ama kimse bizi aramadı."

"Kazara olabileceğini düşündük. Buralarda çok sayıda avcı var ve kimse silah sesini duymamış ya da nereden geldiği hakkında bir fikri yok. Bir mil öteden gelmiş olabilir," dedi Holland. "Vurulan adamın adı Harvey Coates'tu ve karısıyla birlikte Dubuque'den buraya gelmişlerdi, o kadar da kötü yaralanmamıştı. Yani, yeterince kötü, ama Sakat falan kalmayacak. İyileştikten sonra kalçasında çukurlar oluşacak. İki santim daha aşağıda olsaydı bir dizini kaybederdi. Her neyse, ne bir sümüklüböceğimiz ne de bir ipucumuz vardı. . . Yapabileceğimiz pek bir şey yoktu. Ayrıca, dediğim gibi, bunun bir kaza olabileceğini düşündük. Tetikçinin ortaya çıkmasını istedik ama kimse çıkmadı.

Bu artık aptalca görünmeye başladı. Sizi aramalıydık çocuklar."

"Huh. O zaman dün ..."

"Aynı anlaşıma," dedi Holland. "Hatta tam olarak aynı zamanda, dört-On beş ya da ondan bir iki dakika sonra, ilk akşamdan hemen önce St. Mary's'deki ayın. İkinci seferinde, tetikçi -her kimse- bir kadını vurdu. Kalçasından vurulmuş, kurşun her tarafını delip geçmiş. O da ölmeyecek, ama St. Mary'den çok daha kötü durumda.

Coates. Kalça eklemiindeki top kırıldı; pelvik bölgesinde kemik kıymıkları var. Tekrar yürüebilmesi için kalçasının tamamen değiştirilmesi gerekecek. Şu anda Mayo'da."

"Kurşun yok mu diyorsun?"

"Hiçbir şey yok. Nereye gittiğine dair bir fikrim yok," dedi Holland.

"Her iki seferde de insanlar köşede bekliyordu ve hepsi birbiriyle konuşuyor, bir o yana bir bu yana dönüyordu. Biliyoruz ki Kurşunların nereden girip nereden çıktığını bilmiyoruz ama konumlarını, tam olarak nasıl durduklarını bilmediğimiz için kurşunun nereden geldiği konusunda iyi bir fikrimiz yok. Polis memurları her iki kurbanla da konuştu ve kendileri de nerede olduklarını bilmiyorlardı. ayakta. Sanırım-"

Dışarıdan Skinner bağırdı, "Wardell! Başka bir polis daha!"

"Şerif olmalı," dedi Holland. Sandalyeden kalkıp perdeye doğru gitti ve "Karl. Buraya gel."

Karl Zimmer perdeden içeri girdi, Virgil'i gördü ve "Bu o lanet olası Çiçekler. Seni gördüğüme sevindim, Virgie."

"Karl," dedi Virgil el sıkışırken. "Teknenizi batırdığınızı duydum."

"Bu mutlu bir konu değil," dedi Zimmer. Uzun boylu, gri saç kesimli, altın çerçeveli gözlüklü bir adamdı ve ten rengi bir Carhartt giyiyordu. Sol tarafında bir rozet dikili kanvas ceket. Etrafına bakındı, Holland koltuğuna gömülürken bir mutfak sandalyesi seçti. "Çocuğum Cedar'daydı, bir engele takıldı, gövdede bir delik açtı.

Karaya oturtmak yerine rampaya geri dönmeye çalışmış. Motor tam güçle çalışırken battı, ki bu da ona pek bir şey yapmadı. iyi."

"Sigorta mı?" Virgil sordu.

"Motor konusunda tartışıyoruz," dedi Zimmer. "Çiftçi, takoza çarpıp teknede delik açmanın kaza olduğunu ama motoru parçalamanın ihmal olduğunu söyledi. Biz alacağız ama hepsini alabileceğimizi sanmıyorum. İki yaşındaki Yamaha V MAX 175."

"Ah," dedi Virgil.

"Evet. Ama bilirsin, olur böyle şeyler. Wardell sana silahlı saldırılardan bahsetti mi?"

"Bana bilgi vermeye başladı," dedi Virgil.

—

T Bir gün önce vurulan kadının adı Betty'ydi.

Rice ve o iki gündür şehirdeydiler ve bir hayalet görmeyi umarak St. Mary'deki tüm kilise ayinlerine gitmişlerdi. Zimmer, "Sioux Falls'tan kız kardeşi ve bir arkadaşıyla birlikte gelmişti," dedi. "Buraya daha önce hiç gelmemişler; hiçbiri gelmemiş. Vurulan adam da aynı şekilde geçen hafta."

"Olay yeri ekibini çağırmadınız mı?"

"Ne anlamı var ki?" Zimmer sordu. "Ateş edenin nerede olduğunu bilmiyoruz, kurşunun nereye gittiğini bilmiyoruz."

Virgil, "Olay yeri inceleme ekipleri kan sıçramasına bakarak kurşunun nereden geldiğini söyleyebilirdi," dedi.

Zimmer başını salladı. "Bunu düşündük. Gerçek şu ki, o vurulduktan sonra herkes kaçmaya başladı ve başka kimse vuruldu, hepsi koşarak geri geldi. Olay şuradaki çimenlikte oldu. Herkes doktor ve polis çağırıyordu ve işler yoluna girene kadar tüm alan bir saat boyunca çiğnendi ve kadını birkaç kez yerinden oynattılar ve Çok kötü kanaması vardı. . . Virgil, diyorum ki kanlı bir çamur çukurumuz vardı ve orada hiçbir şey söyleyemezsiniz."

Virgil başını salladı. "Tamam."

Holland, "Sanırım ateş iş bölgesinden geldi. Belki caddenin doğu tarafındaki iki katlı bir binadan. Bunlardan sadece bir düzine var, ama üst katların çoğu odalar hala boş. Bazıları kiralanmak üzere yeniden düzenleniyor ve duvarlar inşaat çalışmaları için açık. Adam oraya çıkıp güzel bir keskin nişancı yuvası kurabilir. Karl'dan bir tane ödünç aldım. ve orada bir aşağı bir yukarı yürüdük, hiç bulamadık Ne bir mermi, ne de başka bir şey. Yaralara bakılırsa, iki kişinin de 223'lükle vurulduğundan şüpheleniyorum. Küçük giriş, büyük çıkış, ama değil O kadar da büyük değil. Yaklaşık orta parmağınız kadar büyük ve kenarları temiz. Yani: güçlü, küçük kalibreli tam metal ceket kurşunu. Belki askeri mühimmat veya hedef malzemesi."

"Bu konuda çok şey biliyor gibisin," dedi Virgil.

Holland protez ayağını kaldırdı. "Piyade, Afganistan. Bunun gibi yaralar gördüm."

"Neden ikinci kattan olduğunu düşünüyorsun?" Virgil sordu. "Açık görüş hattı. Doğu tarafında olmalıydı çünkü batı Adamın atış yapmak için pencereden dışarı doğru eğilmesi gerekirdi. Günün o saatinde, kaldırımlarda ve caddede insanlar var, karşıdan karşıya geçiyorlar ... çok fazla hareket var. Sanırım adam Tetiği çektiğinde kiliseye doğru giden ama hareketsiz duran, trafiği bekleyen insanlar. Ve dün gece aklıma geldi ki belki de onları öldürmeye çalışmıyordu."

Zimmer, "Belki de o kadar uzaktadır ki kütle merkezine ateş ediyor ve alçaktan vuruyordur," diye önerdi. "Belki beş yüz metre uzaktadır, dürbünündeki yüksekliği doğru ayarlayamamıştır. Belki de İlk atışta Coates'un göğsünü tutuyordu ve bacağına isabet etti."

onun yerine. Dürbünü daha yükseğe vuracak şekilde ayarladı, ancak ne yaptığını bilmiyordu, beş veya altı yerine iki veya üç tıklama yaptı. Rice'ın göğsünü tutmuş ama yine de kalçasından vurmuş. Bayan Rice gibi bir kadın söz konusu olduğunda, bilekten vurulma ile kalpten vurulma arasında en fazla 8-10 santim vardır."

Holland, "Orada çok fazla belki var" dedi. "Keskin nişancı yuvasındaki bir psikopatı düşünüp duruyorum."

"Çünkü sen ordudaydın," dedi Zimmer. "Diyelim ki adam ikinci katta, oradan tırmanarak aşağı indiğini söylüyorsun. ateş ediyor ve tüfeğini arabasına taşıyıp uzaklaşıyor ve kimse onu görmüyor mu?"

Holland çenesini kaşıdı. "Geride silah ya da piriñ bırakmadığını söyleyebilirim. Ben ve Don ..." Virgil'e döndü. "Don birlikte çalıştığım şerif yardımcısıydı. Her neyse, ben ve Don O açık yerleri santim santim açtık ve orada hiç silah saklı değildi. Sonra tüm dükkan sahiplerinin kapalı yerleri açmasını sağladık. ve orada da hiçbir şey yoktu. Hatta bir şeylerin saklanmış olabileceği gevşek döşeme tahtaları ve benzeri yerleri aradık. Bulduğumuz tek gizli şey 1952'den kalma bir porno dergisiydi. Adamın siyah çorap giydiği türden."

"Etrafta hiç tanık var mı?" Virgil sordu.

Holland perdeye doğru başını salladı. "Rice vurulduğunda Skinner işe gitmek için karşıdan karşıya geçiyordu. O ilk gelenlerden biriydi. ona. Coates vurulduğunda Peder Brice kilisenin merdivenlerinde durmuş ona bakıyordu. Brice haftada bir ya da iki kez St. Paul'den buraya geliyor; yarın da burada olacak."

Virgil, "Onlarla konuşmak istiyorum," dedi. Zimmer'a: "Wardell'in haklı olduğunu varsayalım. 223'lük, çok uzakta. Ama baktığında hiç mermi bulamadı. Adam yerinden ayrılmak için acele ediyorsa, etrafta dolaşıp kovanları aramak istemez. Ben yarı otomatik olmayabilir. Çoğu yarı otomatiktan daha isabetli olan ve biraz daha nadir bulunan bir bolt-action kullanıyor olabilir. Belki silah dükkanlarında bolt-action .223'leri kontrol edebilirsin? Ve belki de susturucular için?"

Zimmer başıyla onayladı. "Hemen şimdi başlayacağız. Muhtemelen Şehirler ve burası arasında bir düzineden fazla yer yoktur. Des Moines arasında bir düzine var."

Holland, "Eğer bir arabadan ateş ediyorsa, bunların hiçbirisi hakkında endişelenmesine gerek yok," dedi. "Herhangi bir yerden ateş ediyor olabilir."

Herhangi bir yerde ve bir arabanın içinden ateş etmek atışı boğar."

"Washington, D.C.'deki keskin nişancılar gibi," dedi Virgil.

"O adamları düşünüyordum ama onlar gezgindi. Bunun yerel bir adam olacağına inanıyorum," dedi Holland. "Şehir merkezinde yolunu bilen, insanların tanıdığı biri, görüldüğünde yadırganmayacak biri."

"Eğer onu yakalarsak, bir şeyi çözmüş olacağız," dedi Virgil. "Bunu neden yapıyor?"

"Deli değilse tabii," dedi Zimmer. "O zaman anlayabileceğiniz bir 'neden' yok."

"Bu bir kâbus," dedi Virgil. "Henüz oraya gitmek istemiyoruz."

Virgil, Holland ve Zimmer bir süre daha konuştular-Virgil etrafta bilinen Katolik karşıtı yobazlar olup olmadığını sordu ama ikisi de böyle bir şey bilmiyordu. Zimmer kırsal kesimde yaşayan ve 223'lük siyah tüfekleri o l d u ğ u bilinen birkaç Nazi'den bahsetti ama Zimmer, "Onlar aslında Naziler. Her ikisini de doğduklarından beri tanıyorum ve onlar bir çift aptal."

"Tetiği çekmek için çok zeki bir adam olmak gerekmiyor," dedi Virgil. "Hayır, ama tetiği çektikten sonra kaçmak zorundalar," dedi Zimmer.

"Bu adamların hiçbiri bir kokteyl salonundan kaçmayı başaramadı."

Virgil, "Başka bir şey çıkmazsa, onlara bir göz atacağım," dedi.

"Bunu yapmadan önce arayın, ben de bir şerif yardımcısı göndereyim. O silahlar onlarda var," dedi Zimmer.

Arka odadan çıkarken Holland, "Gitmeden önce sizi Skinner'la tanıştırayım. Bayan Rice'ın vurulduğunu gördü."

"Bu, on iki yaşındayken kız arkadaşları ve açık bir birayla şehirde dolaşan çocuk muydu?"

Holland, "Skinner için biraz müsamaha göstermelisiniz," dedi. "O bir tür dahi."

"Yazar kasa işleten bir dahi mi?"

"O bir lise son sınıf öğrencisi, mağazanın yarı sahibi ve Sadece hafta sonları çalışarak haftada bin sekiz yüz dolar kazanıyor. Genelde hafta içi okula gidiyor," dedi Holland. "On yedi yaşındayken ve okula giderken ne kadar kazanıyordun?"

Virgil, "Kahretsin, artık o kadar kazanmıyorum," dedi.

Holland, Skinner'ın kasabanın hippisinin tek çocuğu olduğunu söyledi. Skinner'ın babasının kimliği tam olarak bilinmiyordu; annesi Caroline, birkaç olası aday olduğunu kabul etti.

"Çocuk için zor," dedi Virgil.

"Evet ama burada, Wheatfield'da büyürken kim olduğun babanın kim olduğundan daha önemlidir. Herkes Skinner'ı ve onun iyi bir adam olduğunu bilir."

"Eski polisiniz hariç," dedi Virgil.

"Evet, şey, sanırım aşırı derecede odaklanmıştı ..." Sözünü bitirirken Virgil'e baktı.

"Kanun mu?" Virgil önerdi.

Holland, "Bu konuda kendini beğenmişlik yapma," dedi.

—

Holland kasayı devraldı ve Skinner Virgil'i dışarıya kadar takip etti. Çocuk sokağı işaret etti. "Köşede durmuş, kiliseye geçmek için bekliyordu. Yeşil bir ceket ve siyah bir Pantolon. Vurulduğunu gördüğümde dükkana doğru yürüyordum. Bilmiyorum, belki de Coates denen adam vurulduğu için aklımdaydı ama görür görmez vurulduğunu anladım. Yana doğru sarsıldı ve sonra bir ses çıkardı, çığlık değildi, daha çok birine sesleniyor gibiydi, sonra yere düştü ve sürünmeye çalıştı ..."

"Silah sesini duymadın mı?"

"Hayır, hiçbir şey yok. Her neyse, yanına koştum, kanaması vardı ve 'Biri beni vurdu ...' dedi. Biri beni vurdu ...' Kolumun altında bir gazete vardı ve ben ve başka bir adam Kalçalarındaki deliklerin üzerine katlanmış kağıtlar koydum. Tanıdığım bir adamı gördüm ve ona Fairmont'taki hastaneyi aramasını söyledim. ambulans geldi. Onu Fairmont'a götürdüler ve sonra Fairmont Rochester'daki Mayo'yu aradı ve Mayo helikopteriyle onu oraya uçurdular."

Kırk yaşlarında, yakışıklı bir kadın yanından geçerken Skinner'a göz kırptı ve "Hey, Madison," dedi.

Dedi ki, "Skinner . . . Yabancı olma."

Virgil, o uzaklaşırken bir an için ona baktı, sonra Skinner'ın masumiyet timsali yüzünü kontrol ettikten sonra asıl konuya geri döndü. "Hatırlıyor musun?"

Rice vurulduğunda ne tarafa bakıyordu?"

"Evet, bunu Wardell ile konuştum. Caddenin karşısındaki kiliseye bakıyordu ama kalçalarının caddeye mi yoksa kiliseye mi dönük olduğunu söyleyemem; bu, kurşunun nereden geldiği ve nereye gittiği açısından büyük bir fark."

"Pekala."

"Skinner sözlerine şöyle devam etti: "Sonra ben ve Wardell tetikçinin yukarıda mı yoksa onun hizasında mı olduğunu konuşuyorduk. "Mesele şu ki, eğer

Bir bacağında diğerine göre biraz daha fazla ağırlık vardı, bu da kalçasını şu ya da bu şekilde eğmiş olabilirdi - bu yüzden atıcının nerede olduğunu söyleyemezsiniz. Kurşunun giriş tarafında eklem yerine isabet ettiğini ama çıkış tarafında isabet etmediğini söyleyebilirim. Çıkış tarafında daha aşağıdaydı."

Virgil, "Bu konuyu epeyce düşünmüşse benziyorsun," dedi.

Skinner başını salladı. "İnsanların vurulduğunu hiç görmedim. Bunu hayatımın sonuna kadar hatırlayacağım. Bu beni endişelendiriyor, Virgil. Kasabada iyi giden bir şeyler var ve bir kaçığın bizi mahvettiğini görmekten nefret ediyorum. Bir ya da iki silahlı saldırı daha olursa yandık."

"Yaralara neden gazete yapıştırdınız?"

"İnsan eli değmemiş, ya da başka bir el, hatta mikroplar," dedi Skinner. "O gazete kağıdı hamuru büyük bir fiçidan çıkıyor.

ve düz bir şekilde ütülenir ve bir makaraya sarılır ve sonra üzerine basılır, bu nedenle bir gazetenin içi bir bandaj kadar sterildir."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"İzci kampındayken bir kağıt fabrikasını gezmeye gitmiştim. Rehber bize anlattı."

"Bana Nazilerden bahset."

"Zamanını onlarla harcama. İki adam ve onların Kız arkadaşları var ve işeyecekleri bir kapları ya da atacakları bir pencereleri yok," diyor Skinner. "Birisi olmak istediklerine karar verdiler, birilerinin onlara ilgi göstermesini istediler, bu yüzden

Naziler ve kendilerine bir çift pitbull aldılar. Pek zararsız sayılmazlar ama bar kavgaları daha çok onların tarzı. Naziler, pitbullar değil."

"O zaman cidden aptallar."

"Evet, onlar öyle. Eskiden asansörde çalışıyorlardı ama Nazi olmak için imza attıktan sonra kovuldular. Şimdi hepsi sosyal yardımla geçiniyor. Yine de kimseyi vurmadılar. Tetikçi daha zeki biri."

"Bir fikrin var mı?"

Skinner üst dişleriyle alt dudağını sıyırdıktan sonra, "Hayır. Hayaletlerden sonra kasabaya olanlardan hoşlanmayan biri olabilir, ama bunun kim olabileceğini düşünemiyorum. Eğer böyle birkaç kişi varsa bile, hiçbiri etrafta dolaşıp insanları vuracak kadar deli olamaz. Anlamalısınız ki burada yaşayan herkesi tanıyorum. Ziyaretçileri saymıyorum."

"Sence bu bir ziyaretçi mi?"

"Olabilir. Yatağıma uzanıp bunu yapabilecek tanıdığım bir kişiyi düşünmeye çalıştığımda, aklıma hiçbir şey gelmiyor. Pisliklerimiz var, birkaç ahmağımız var, bazı insanlar Fox News'i izliyorum ... ama bana öyle geliyor ki bu bir aptallıktan daha fazlası olmalı."

"Ne gibi?" Virgil sordu.

"Bilmiyorum. Bu bir oksimoron gibi.

Skinner," dedi. "Bunun hakkında daha fazla düşünmem gerekecek. Vurulan iki kişinin, Rice ve Coates'un herhangi bir bağlantısı yok. Hem de hiç. Birbirlerini tanımıyorlardı, aynı yerden gelmiyorlardı, Coates Katolik bile değildi. Sahip oldukları tek şey ortak nokta vuruldukları yer ve vuruldukları gerçektir. Bu, atıcının gitmeyi sevdiği belirli bir nokta olduğu ve belki de belirli bir menzilde nişan aldığı anlamına gelebilir."

"Wardell ve şerife insanların neden vurulduğunu bulmamız gerektiğini söyledim..."

"Aynen öyle Virgil," dedi Skinner. "Eğer bunu çözebilirsen, kimin yaptığını da öğrenmiş oluruz. Tabii dışarıdan gelen dindar bir kaçık ve gerçekten deli değilse. Ama kasabayı nasıl bu kadar iyi tanıyabilir? bir yer bulup görülmeyecek ve hatta yakalanmayacak kadar mı? Buradaki insanlar

Sno Ball ambalajını yere düşürürsen fark eder. İnsanları vurarak paçayı kurtarabileceğini..."

Skinner başını salladı.

"Sana bir şey söyleyeceğim Skinner. Masum bir insanı Bir nedeni olduğuna inansa bile insanların dengesi ciddi şekilde bozulmuştur."

Virgil dedi ki. "Çoğu insan başına bir şey gelmesinden korktuğu için hırsızlık bile yapmaz.

Yakalandı. İnsanları vurmak mı? Bir yerlerde bir getirisi olsa bile bir deliyle uğraşıyorsunuz."

Skinner başını salladı. "Bunu ben de düşüneceğim."

—

Virgil, Skinner'ı Rice'ın vurulduğu köşeye ve ardından Coates'un vurulduğu sokağa kadar götürdü. Onlar hakkında konuştular Ama en basit varsayımla, her ikisinin de caddeye doğru baktığı düşünülürse, çekimler iş bölgesinin genel alanından yapılmış olmalı. Kalçaları bir tarafa ya da diğer tarafa dönük olsaydı, çekimler Ana Cadde'nin her iki tarafındaki herhangi bir işyerinin arkasından ya da daha gerideki bir yerleşim bölgesinden gelebilirdi.

Virgil, "Bir uydu fotoğrafına bakmam gerekiyor," dedi, "olayları daraltmaya çalışmak için. Buralarda olacak mısınız?"

"Mağazada beşe kadar. Bir kızımız var, saat sekize kadar gelip işi götürüyor, kapattığımızda. Sana cep numaramı vereceğim. Eğer Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

—

Cep telefonu numaralarını değiş tokuş ettiler -Virgil Skinner'a Skinner'ın gerçekten bir şeyler düşünebilme ihtimaline karşı doğrudan bir numara- ve sonra Virgil kamyonetine gitti ve iPad'ini aldı. Bir Google Earth uydu fotoğrafı ona kasabanın tepeden çekilmiş sağlam bir görüntüsünü verdi. Kışın çekilmişti, ağaçlarda yaprak yoktu, bu yüzden sokak düzeninin engelsiz bir görüntüsüne sahipti.

Virgil, her iki kurbanın da ya aşağı yukarı caddeye aynı hizada durduğunu ya da hafifçe bir yöne veya diğerine döndüğünü varsayarak

kurbanların durduğu noktalardan iş bölgesine kadar uzanan bir dilim pasta yapılandırdı.

Pasta diliminin içinde sadece yarım düzine evin yanı sıra bir dizi oto veya çiftlikle ilgili dükkan ve hizmet yer alıyordu. Rice'ı içeren dilimin bir bölümü Coates'u içermiyordu. Virgil bunun muhtemelen o bölgeyi elediğini düşündü. Eğer keskin nişancı ilk konumundan başarıyla kaçtıysa, neden oraya tekrar gitmesin ki?

—

T Etrafı gezme zamanı.

Virgil iki saatini Main Street alışveriş bölgesinde bir aşağı bir yukarı çalışarak geçirdi. Blokta yirmi vitrin vardı-

uzun iş bölgesi. Hepsinin ikinci katında daireler ya da depolar vardı ve yarım düzinesi yeniden restore ediliyordu.

Ziyarete gelen hacılar için kısa süreli barınma. Marangozlar ve diğer Bir dükkân sahibine göre inşaat işçileri saat 4'te işi bırakıyordu ve bu da Virgil'e keskin nişancının ateş etme saatini kısıtlamış olabileceğini düşündürdü; saat 4'ten sonra olmalıydı.

Virgil merdivenleri tırmanarak yenilenmekte olan birimlerden ikisine çıktı. Ana Cadde'nin tüm uzunluğu altında uzanıyordu ve kasabanın her iki ucunu, yeni sürülmüş kara çayırıları ve Wheatfield'in en yüksek noktaları olan kilise çan kulelerini rahatlıkla görebiliyordu. İki kurbanın nerede olduğunu açıkça görebiliyordu.

Ayakta duruyordu. Bir tüfeğin desteklenebileceği birkaç sağlam yer - pencere pervazları, duvar çerçeveleri- vardı. Bir gün önce fazla rüzgâr olmamıştı -en azından Mankato'da- ve sakın bir gün isabete yardımcı olacaktı.

Bina sahibi onunla birlikte merdivenlerden ikinci daireye tırmanmış, mesafeleri ve açıları hesaplamasını izlemişti. Virgil, adı Curt Lane olan bina sahibine, "Sakin bir günde bile iyi bir atış yapmak gerekir," dedi.

Lane, "Bir saniye burada bekle," dedi ve dönüp merdivenlerden aşağı koştu; bir dakika sonra elinde bir golf mesafe ölçer ile geri döndü. O Virgil'e uzattı ve "Artı işaretini vuruldukları noktaya getir ve üstteki düğmeye bas" dedi.

Virgil yaptı ve Rice için iki yüz kırk yarda, Coates için de iki yüz yetmiş yarda atış yaptı. "İyi atıştı," dedi. "Adamımız sadece sıradan bir deli olmayabilir, aynı zamanda bir silah delisi de olabilir. Biliyor musun Böyle biri var mı?"

Lane, "Kasabada çok sayıda silahsever var, yapacak başka bir şey yok," dedi. "Eski taş ocağına gidip birkaç soda şişesi vuruyorsunuz ya da birkaç mil ötede bir sporcu kulübü var.

Erkeklerin çoğu, kızların da epeyce bir kısmı avlanıyor."

Virgil başıyla onayladıktan sonra caddenin yukarısına ve aşağısına baktı. Park yerlerinin üçte ikisi doluydu ve belki de yirmi park yeri görebiliyordu.

insanlar yürüyordu. "Tetikçi burada olsaydı, birilerinin silah sesini duyacağını düşünürdünüz."

"Ben olsam yapardım," dedi Lane. "Hemen aşağıdayım. Adamın 223'lük tüfekte ateş ettiğini mi söylüyorsun? Tüfeklerin yasal olduğu kuzeyde avlanıyorum ve .223'ün nasıl bir ses çıkardığını biliyorum. Orada geyik avına çıkan adamlar yarım düzine atış yaparlar-POP-POP-POP-POP-POP!-büyük ihtimalle .223 ya da AK. Gürültülüdürler. .30-06 gibi büyük bir patlama değil ama yine de birkaç blok öteden duyarsınız."

"Öğrenebildiğim kadarıyla kimse bir şey duymamış," dedi Virgil.

"Size ne söyleyeceğimi bilmiyorum, belki de çok daha uzaktaydı. "dedi Lane.

"Umarım öyledir," dedi Virgil. "Eğer buralıysa ve bir yerden ateş ediyorsa Bin metre falan, onu hemen fark ederiz. Çok fazla insan bu kadar iyi değil ve olanlar da biliniyor."

—

W Virgil, Ana Cadde'nin bir yanından aşağıya ve diğer yanından yukarıya doğru ilerledikten sonra binaların arkasından dolaştı, önce doğu tarafında, sonra da batı tarafında. Doğu tarafı ticari binalarla doluydu: boyasız metal bir hobi ahırında yer alan bir Goodwill mağazası, Burden's Tractor & Implement, bir araba yıkama tesisi, bir Brick Fraternal Order of the Eagles, ki burası daha çok keskin nişancı yuvası olabilecek bir çatı katına sahip bir bardı ve STM Wine & Spirits. Eagles kulübü açık değildi ama Virgil birisini gördü.

Goran Bilbija kapıyı bir santim aralayıp "Kapalıyız" diyene kadar içeride dolaştı ve kapıya vurdu.

Virgil kendini tanıttı ve Bilbija onu içeri aldı ve ikinci kattaki bir ofis ve depo odasına çıkan bir merdiveni işaret etti. Virgil ikisine de baktı ama ikisinde de bir keskin nişancının girebileceği bir pencere yoktu. dışarı fırladı. Duvara cıvatalanmış bir merdiven, ahır kapılarında görülen türden ağır kancalarla tutturulmuş bir kapakla çatıya çıkıyordu.

"En son ne zaman açıldığını bilmiyorum ama uzun zaman oldu. Çatıyı onardığımızda -beş yıl önceydi- bunu dışarıdan merdivenlerle yapmıştık," diyor Bilbija.

Virgil yine de merdivene tırmandı, kancaları gevşetti ve kapağı yukarı ittiğinde saçlarına ve omuzlarına iki avuç dolusu toz yağdı.

Kapağı çatıya kadar kaldırmayı başardı ve tırmandı. Dışarıda. Kapağa baktığında Bilbija'nın haklı olduğuna karar verdi: Bu şey yıllardır açılmamıştı ve iterek açmadaki sorunun bir kısmı da ziftlenerek kapatılmış olmasıydı.

Öte yandan çatı, vurulan kurbanların durduğu yerleri iyi bir şekilde görebiliyordu. Virgil çatının etrafında yürüdüğünde ikinci katın yapının yarısının üzerine inşa edildiğini ve arka yarısının tek bir kata düştüğünü gördü. Eğer birinin kısa bir merdiveni varsa - merdiven bile değil, yüksek dolaplara ulaşmak için kullanılan üç basamaklı taburelerden biri - çatıya tırmanabilirdi.

arka çatıya çıktı, sonra da tabureyi kullanarak tepeye tırmandı. Eğer kaçmak gerekirse aşağı inmek daha da hızlı olacaktı. Çatıdan çatıya en fazla üç metrelik bir düşüşle geçebilirdi.

Eğer tetikçi binanın arka tarafına tırmanıp inmişse, mutfak kapısının yanındaki çöp bidonuyla duvar arasında, görünmeden bile yapabilir.

Virgil bunu bir olasılık olarak değerlendirdi. Çatıda herhangi bir Ayak izleri, atılmış DNA yüklü sigara izmaritleri, adi bir gece kulübünden alınmış bir kibrit kutusu, yanlışlıkla düşürülmüş bir ehliyet ya da diğer kurgusal olasılıklar.

"Bir şey bulabildin mi?" Bilbija sordu. "Güzel bir manzara, ama ... hayır."

"Yapacağını düşünmemiştim," dedi Bilbija. "Bir bira ya da hızlı bir shot ister misin? Güzel bir çavdarım var."

—

Virgil teklifi reddetti ve Ana Cadde'ye geri döndü, bu kez batı tarafındaki dükkânların arkasına geçti ve daha

Karmaşık bir durum, çoğunlukla yıkık dökük savaş öncesi evler ve bazıları dönüştürülmüş evlerde bulunan küçük işletmelerin bir karışımı.

Bu durum

ProNails'in vitrininde tozlu, el yazısıyla yazılmış bir "İşletme Dışı" tabelası vardı ama Auto Heaven, Buster's Better Quality Meats ve Trudy's Hi-Life Consignment hâlâ çalışıyordu; kimse silah sesi duymamıştı.

Evlerin ve işyerlerinin karışık olması nedeniyle, çitlerin arasında ve çitlerin arkasında bir tüfekçinin saklanabileceği çok sayıda boşluk ve yarık vardı. Virgil kiliselere doğru teorik bir atış hazırlıyordu ki bir adam sesi duyuldu: "Durun!

Tam orada! Sana silah doğrulttum!"

Virgil ellerini kaldırdı: "Ben bir polisim. Ateş etmeyin."

Mavi bir tişört ve yırtık pırtık bir çift Dickies tulumu giymiş iri yapılı bir adam yirmi adım ötedeki bir garajın arkasından çıktı. Elli yaşlarında, saçları dökülmüş, yüzü rüzgârdan aşınmış bir adamdı. On iki kalibrelik eski bir çift namlulu tüfeği Virgil'in karnına doğrultmuştu.

"Kıçımın polisi."

"Şerifi ara, ona sor. Belediye başkanını ara. Adım Flowers, Eyalet Suçluları Yakalama Bürosu'ndanım." Virgil hızlı konuşuyor ve sesinin titremesini engellemeye çalışıyordu.

başarıyla.

Adam kararlılığından pek emin görünmüyordu ama elindekini düşürmedi.

Virgil'in bakış açısından, tüfeğin ikiz delikleri yaklaşık elma büyüklüğünde görünüyordu. Onun yerine, adamın yarısı

kafasını çevirdi ve bağırdı, "Laura! Dükkânı ara ve Flowers adında bir polis tanıyıp tanımadıklarını sor." Virgil'e dedi ki,

"Ellerini yukarıda tut."

Virgil ellerini havada tuttu ve "Silahı başka bir yere doğrult" dedi.

"Saçmalık."

Virgil, "O tetiği çekersen hayatının geri kalanını bir polisi öldürmekten Stillwater hapisanesinde geçirirsin," dedi. "Kimliğini tespit ettim. ve eğer silahı başka bir yere doğrultmazsan Seni ağır saldırıdan tutuklarım ve en az beş yıl yatarsın. Şimdi o lanet silahı başka bir yere doğrult."

Namlu sola doğru bir adım hareket etti ve Virgil bir nefes aldı. Orada öylece durdular ve bir an sonra Laura, "Wardell eyalet polisi olduğunu söylüyor," diye bağırdı.

Adam bunu düşündü, sonra namluyu kaldırıp gökyüzüne doğrulttu. "Seni şu keskin nişancı adam sandım," dedi, "böyle gizlice dolaşan bir yabancı."

Virgil ona doğru yürüdü. Adam silahı tek elinde tutuyordu. Virgil onu elinden kaptı, sonra döndü ve adamın kışına sert bir tekme attı. "Seni sık kafalı, beni öldürebilirdin. Tanrım, seni eşek sudan gelinceye kadar dövmeliydim. Yani . . . Tanrım, pompalı tüfekte dolaşıyorsun."

"Düşündüm ki ..." diye inledi adam, bir eliyle kışını sıkarken.

"Keskin nişancıyı gördüğünü düşünüyorsan polisi ara," diye bağırdı Virgil. Hâlâ öfkeliydi. Silahın mekanizmasını kırdı ve silahın kendisi kadar eski görünen iki mermiyi dışarı attı.

Garajın arkasından bir kadın çıktı ve iri yapılı adama, "Şimdi ne yaptın, Bram?" diye sordu.

Virgil başını sallayarak ona tekrar bağırdı, "Seni lanet olası moron..."

Bram dedi ki, "Hiç polis yok. Bir polisin buraya gelmesi ne kadar sürer biliyor musun? Şanslıysan yarım saat. Eğer bu kasabada yaşıyorsanız, başınızın çaresine bakın."

Virgil birkaç saniye daha ona baktıktan sonra silahı ona geri fırlattı. Fişekleri sakladı. "Bu lanet silahı başka birine doğrultursan, yemin ederim kışına öyle bir sokarım ki hapşırırsan kafan kopar."

"Senin keskin nişancı olduğunu sanıyordum..." Virgil tekrar başını salladı. "Adamım!"

—

Virgil kadına döndü. "Yardım ettiğiniz için teşekkür ederim. Kullandığım dil için özür dilerim ama beni çok korkuttu."

"Kötü bir niyeti yoktu," dedi kadın endişeyle ellerini birbirine dolayarak. Aynı zamanda iri yapılıydı ve rüzgârdan yanmıştı; karı koca olmaları gerektiğini fark etti Virgil.

"Zarar vermek istemediyse bir şey fark etmez," dedi Virgil, sesi yumuşayarak. "Eğer o tetiği çekmiş olsaydı, beni ikiye bölerdi."

Bram ve Laura Smit - "Smith değil, Smit, 't' ile bitiyor"- keskin nişancının silah sesleri konusunda anlaşılamadılar. İki silahlı saldırı gerçekleştiğinde evdeydiler ve Laura Smit silah sesi olabilecek herhangi bir şey duymamıştı. Bram duymuş olabileceğini düşünüyordu ama belirsiz.

Laura, "O senin kulak çınlamandı, tatlım." dedi.

Bram başını salladı. "Neden duyduğumu bildiğimi söyleyeyim. Çünkü ikincisinde, kimsenin vurulduğunu bilmeden önce aradım."

"Bu doğru," diye itiraf etti Laura.

Virgil şimdi ilgileniyordu. "Sesi tam olarak neye benziyordu? Yakınlarda mıydı?"

"Nereden geldiğini, ne kadar yakın olduğunu ya da başka bir şey söyleyemedim ama silah sesine benzemiyordu," dedi. "Alt katta otururken üst kattaki birinin botunu düşürmesi gibi bir sestti. Patlamadan çok gümbürtü gibiydi. Çok yüksek değildi. İlkinde Laura düşmüş mü diye bakmaya gittim ama düşmemişti, o yüzden neredeyse unutuyordum. Sonra, o günün ilerleyen saatlerinde, kilisenin aşağısında ateş edildiğini duyduk ve silah sesini duymuş olabilir miyim diye merak ettim."

"Kimseye söyledin mi?"

"Şey, hayır, çünkü gerçekten öyle olduğunu düşünmüyordum," dedi Smit. "Ama ikinci atış ..."

"Dün öğleden sonra kafamı buzdolabına sokmuştum ve o sesi tekrar duydum. Gidip Laura'yı buldum ve 'Yine duydum' dedim, o da hayal gördüğümü sandı. Sonra öğrendik ki Birisi tekrar vurulmuştu."

"Bunu kimseye anlattın mı?"

"Onu vazgeçirdim," diye itiraf etti Laura. "Etrafta insanları vuran biri varsa, bunun bizi ilgilendirdiğini düşünmedim. Bram silahını çıkardı. Yani, orada hiç polis yok.

Buralarda, Virgil. Wally gittiğinden beri, o da üç yıl önceydi. Artık tek başımızayız ve arı kovanına çomak sokmak istemiyorum."

Virgil onlarla birlikte garajın etrafından dolaşarak Laura'nın pişirdiği için kurabiye kokan evlerine girdi. Virgil bir fıstık ezmeli kurabiye aldı ve evin bazı pencerelerinden dışarı baktı.

Pencereler; evin hiçbir yerinde, kurbanlardan herhangi birinin vurulduğu sırada durduğu yeri göremiyordu.

Bahçeye çıktılar ve adam mahalledeki diğer evlere baktı. Görebildiği kadarıyla hiçbirinin çekim alanını net bir şekilde görebildiği söylenemezdi.

fazla bir açıklığa ihtiyaç duymazdı. .223'lük bir mermi yaklaşık 2 numaralı sıradan bir kurşun kalem kalınlığındaydı - eğer atıcı bir açıklık bulabilirse Bir çorba tenekesi büyüklüğünde, bir dürbün kullanabilir ve namlu ile hedef arasında net bir çizgiye sahip olabilirdi. Başka bir deyişle, biraz etrafa bakarsanız çoğu ağacın arasından mavi gökyüzünü görebileceğiniz gibi, sağlam görünen çoğu ağacın içinden ateş edebilirdi.

İkinci bir kurabiyeyi kabul etti ve Bram'a şöyle dedi: "Orada kendimi kaybettiğim için özür dilerim ama son zamanlarda bana çok fazla silah doğrultuldu. Ben

Size bir kart vereceğim ve bilmem gereken bir şey aklınıza gelirse ya da sesi tekrar duyarsanız beni arayın."

Smit başını salladı. "Yapacağım. Biz Katolik değiliz ama o kilise Kasaba. Bunu herkes biliyor. Bu deli adam bizi fakirhaneye geri gönderebilir."

—

Virgil yarım saat daha Ana Cadde'nin arka tarafındaki bölgede dolaştı ama onu heyecanlandıracak bir şey göremedi. daha yakından bakmak istiyorum.

Ana Cadde'ye geri döndü, bulabildiği tek restoran olan Mom's Cafe'de son derece kötü bir çizburger ve daha da kötü patates kızartması aldı, ardından Skinner & Holland'a geri döndü.

Skinner kasanın arkasındaydı ve Virgil hamburgerin tadını ağzından çıkarmak için bir paket tarçınlı sakız aldı, Bir doların çoğunu ödedi ve para üstünü üzerinde "Bahşışlar. Hak Edenlere Yardım Edin."

"Hak eden siz misiniz?" Virgil Skinner'a sordu.

"Belki," dedi Skinner.

"Nasıl oluyor da buranın adı Skinner and Holland, Eats and Souvenirs ve sizde sadece Sno Balls, Cheetos ve sahte peynirli krakerler var?" Virgil sordu.

Skinner, "Dondurucuda dondurulmuş yemekler var, mikrodalga fırını da kullanabilirsiniz," dedi. "Ben ve Wardell çoğunlukla yemek. Bir lokanta açmayı düşünüyoruz ama henüz doğru yeri bulamadık. Holland'ın annesi çok kızar. Mom's Cafe'nin sahibi."

"Rekabete ihtiyacı olmadığı kesin," dedi Virgil. "Beş dakika kadar önce orada hayatımın en kötü çizburgerini yedim."

Skinner yüzünü buruşturdu ve şöyle dedi: "Ben olsam tuvaletten fazla uzaklaşmazdım. Orada üç aşçı var; biz onlara Hepatit A, B ve C diyoruz. O hamburger tek parça halinde kovanın dibini boylayacak, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

"Biliyorum," dedi Virgil. "Holland'ın annesini kızdırmaktan korkuyorsan belki de bir kafe açmalıyım."

Holland arkasından geldi ve şimdi de "Annemi kim kızdıracak?" dedi.

Skinner, "Virgil kafede çizburger yedi," dedi.

"Bu sana ders olur," dedi Holland. "Etin nereden geldiğini Tanrı bilir. Muhtemelen bir veterinerden." Sonra, "Bir şey bulabildin mi?"

"Silah seslerini duymuş olabileceğini düşünen bir adam buldum; bazı görüş hatlarını kontrol etmem gerekiyor." Birkaç müşteri dinlemek için yaklaşmıştı. Virgil, "Bunu daha sonra konuşabiliriz" dedi.

Holland, "Bu, herkesin aldığından daha fazla," dedi.

Skinner, "Ateş edenin Holland'ın annesi olduğunu kanıtlayabilirseniz, bu herkesin yararına olur," dedi.

"Annem hariç," diye ekledi Holland. Virgil'e: "Hepatit aşısı oldun mu?"

Virgil, "Bu şakayı çoktan duydum," dedi.

Skinner ve Holland birbirlerine baktılar ve sonra Skinner, "Bu bir şaka değildi," dedi.

"Ah, Tanrım," dedi Virgil.

—

Virgil Skinner & Holland'dan ayrıldı, sakız paketini çiğneyerek kamyonetine doğru yürüdü, fotoğraf makinesi çantasını açtı ve Nikon'unu ve uzun objektifini çıkardı. Fotoğraf makinesini omzuna astı ve arkadaki vites kutusundan görüntü sabitleyici bir çift Canon dürbün çıkardı. Kamyonu kilitledikten sonra kurbanların vurulduğu yere doğru yürüdü ve iş merkezinin batı tarafına bakarak ateş edilmiş olabilecek noktaları seçti.

Birkaç tane vardı. Daha sonra iPad'inde inceleyebileceği bir dizi fotoğraf çekti.

Kamyona dönerken Skinner'ın dükkândan çıktığını gördü. Skinner, "Restoran sorununu çözdüm," dedi.

"Öyle mi?"

"Taco kamyonu," dedi Skinner. "Kim tako sevmez ki? Turistlerin yanı sıra şehirde bir sürü Meksikalı var, bu da pazarı büyütür. Eminim Şehirlerde satın alabileceğimiz bir kamyon vardır - bu hafta ona bakacağım. İşe koyulalım. Belki işletmesi için Meksikalı bir bayan bulabiliriz. Şehirde bu işi yapan birkaç kişi olduğunu biliyorum. Çünkü ben çok iyi taco yedim."

"Neden bir şirket kurmuyorsun?" Virgil söyledi. "Bu bizi nereye götürür?" Skinner sordu.

"Bu bana hisselerinizin bir kısmını satın alma fırsatı verir."

"Ah," dedi Skinner. "Hmm. Bunu bir düşüneyim."

Virgil fotoğrafları iPad'ine indirdi ve iş bölgesine geri dönerek fotoğraflarda boşluk olup olmadığını kontrol etti. yeşillik ya da fotoğrafların gelmiş olabileceği başka bir yer. Fotoğrafların hayal ettiğinden çok daha az yardımcı olduğunu keşfetti. Eğer fotoğraf o bölgeden çekilmişse, herhangi bir yerden de çekilmiş olabilirdi.

İşini bitirdiğinde öğleden sonra geç olmuştu. Mary's'in çan seslerini duydu ve insanların ilk ayın için caddeyi geçerek kiliseye akın ettiğini gördü. Kimse vurulmamıştı, bu yüzden arabasına geri döndü, Holland'ın bir oda ayarladığı adresi buldu ve oraya gitti.

Eski bir Ford F-150 ön kapıya burun üstü park edilmişti; tamponundaki çıkartmada "Bir tavuğun nedenlerini sorgulamadan yolun karşısına geçebileceği bir Amerika hayal ediyorum" yazıyordu.

Belki de Visser'ların mizah anlayışı vardı; ya da belki de samimi ve kümes hayvanlarıyla içli dışlıydılar. Merdivene tırmandı ve kapıyı çaldı. Bir kadın iç kapıyı açtı, paravandan baktı ve "Sen Virgil olmalısın. Umutsuzca düzgün bir saç kesimine ihtiyacın var, Neyse ki bunu size verecek kız benim. Çok kısalmasına gerek yok ama temizlenmeye ihtiyacı var. Şu kırık uçlardan kurtul."

Virgil, "Bayan Visser?" diye sordu.

"Evet, eğer kocam burada olsaydı onun da söyleyeceği gibi 'gerçek bir sidikçi'," dedi. "Arkaya doğru yürü, ben evin içinden geçip sana kapıyı açacağım. Kamyonetini yan tarafa, çakılların üzerine park edebilirsin."

Virgil bir çakıl taşının üzerine park etti, çantasını aldı, dünyanın en gürültülü araba alarmı olduğuna inandığı şeyin düğmesini çevirdi, kamyonu kilitledi ve Visser'in bulunduğu arka kapıya doğru yürüdü. Bekliyor. Virgil, aradaki ekran olmadan ona daha iyi bakabilirdi. Onlar: Soluk mavi gözleri ve neredeyse görünmez kaşları olan Hollandalı bir sarışın, ücretsiz bir kablolu yayında bir egzersiz kraliçesi olabilirdi. Kanal. Dar bir balıkçı yaka, siyah yoga pantolonu ve düz ayakkabı giyyordu. Ciddi, küçük kasaba tarzında güzeldi.

"Yemek servisimiz yok ama mikrodalga fırınınız ve rahat bir yatağınız var."

Virgil odanın etrafına bakarak, "Sorun değil," dedi. Arka duvarda Home Depot'tan fırlamış gibi duran, içinde tuvalet, lavabo ve duş bulunan küçük bir banyo vardı. Oda çam kokulu deodorant kokuyordu.

"Günde elli dolar ve bunu her şekilde alıyoruz - nakit, çek veya Visa. Ama eğer kredi kartıysa, gidip Skinner ve Holland, ve elli beş olacak, çünkü mağaza yüzde on servis ücreti ekliyor."

"Tabii ki var," dedi Virgil. "Nakit ödeyeceğim."

"Harika. Şimdi, saç kesimine gelirsek, kırk dolar tutacak ve yine, Skinner ve Holland'dan alırsanız ..."

"Dinle Danielle - Danielle'di, değil mi? - İhtiyacım olduğundan emin değilim..." "Virgil, bir taneye ihtiyacın var," dedi. "Seninki gibi bir pozisyonda

profesyonel görünmek zorundasınız yoksa insanlar size saygı duymaz."

Sonunda Virgil pes etti. Özellikle Mankato berberinden hiç hoşlanmamıştı, çünkü adam kalbinde Virgil'e askeri kesim. Danielle onu eve geri götürdü ve bir sandalye, saç kurutma makinesi, oval bir ayna ve saç malzemesi şişeleriyle kuaför dükkânı olarak düzenlenmiş ön salona götürdü.

Onu sandalyeye itti ve Virgil, "Çok fazla kapalı değil, değil mi? Temizle, tek istediğim bu."

"Doğru," dedi, göğsüne naylon bir pelerin geçirip boynuna sıkıca tuttururken. "Şimdi sana bu silahlı saldırılarla ilgili neler olduğunu anlatayım, tamam mı? Bu şehirde çok sayıda akıllı kadın var ve hepsi burada oturup konuşuyor. Ben sana bana söyledikleri."

"Çok memnun olurum."

Virgil'i aynadan uzaklaştırdı ve konuşmaya ve kesmeye başladı. Wheatfield'lı kadınlar dışarıdan bir müdahale olduğu şüphesini reddetti.

"Tanıdığımız biri bunu yapıyor. Nedenini biliyor musunuz?"

Virgil, "Nedenini bilseydim davayı çözebilirdim," dedi.

"O zaman sana nedenini söyleyeyim." Kulağına doğru eğildi ve şöyle dedi,

"Para. Öyle ya da böyle, para. Özellikle de birilerinin alması gerektiğini düşündüğü ama alamadığı para olacak."

"Bu bir teori," dedi Virgil.

Visser'in göğüslerinden biri sağ kulağına kısa bir masaj yaptı, ancak saç kesme işlemi hiç yavaşlamadı. "Beni reddediyorsun. Bunu yapmamalısın.

Marian görüntülerini görene kadar tüm kasaba mahvolmuştu.

Sadece kasabanın değil, biz sakinlerinin de sonu gelmişti. Birkaç devlet görevlisi ve öğretmen dışında hepimiz fakirdik.

Ya da öyle olmaya başladı. Şimdi, aniden, her şey değişti. Ama . . . Ama . . ." Tekrar yakınına eğildi. "Bazı insanlar dışarıda bırakıldı. Onlar hala fakir. Hâlâ mahkûmlar. Bundan nefret ediyorlar."

Sanki vurgulamak istermiş gibi kulağına tekrar masaj yaptı. "Bu ilginç bir fikir. Dışlanmış ama yine de iyi, isabetli bir tüfeğe sahip biri."

"Saçmalık," dedi. "Kasabadaki herkesin iyi ve isabetli bir tüfeği var. Roy'un yüz metreden bir bülbülün testislerini kırabilecek bir .308'i var."

O bunu söylerken ön kapı çarparak açıldı ve sonra tekrar çarparak kapandı. "Doğru değil mi tatlım?" diye bağırdı.

Roy içeri girdi. Özel Kuvvetler çavuşuna benziyordu, kolları küçük ağaç gövdeleri gibiydi, boynu kulaklarına kadar uzanıyordu, beli küçüktü. Gri bir iş gömleği ve yağ lekeleri olan gri bir pantolon giymişti.

"Ne doğru değil mi?" Öpücük almak için yanına geldi ve sonra odanın kenarındaki müşteri koltuğuna oturdu. Odanın içinde 10W-40 kokusu yayılıyordu.

"Bu Virgil. Ona senin yüz metreden bir bülbülün testislerini parçalayabilecek bir .308'in olduğunu söyledim."

Roy Visser, "Sadece eğiliyorsa," dedi. "Bu çılgınlığı durdurmalısın Virgil. Kasabayı mahvediyor."

Virgil, altına hücumun dışında kalmış ve son derece isabetli bir .223'e sahip olabilecek kişilerin isimlerini istedi.

"Biliyor musun, buralarda pek fazla insanda 223'lük yok, çünkü oldukça işe yaramazlar. Onlarla yapabileceğin tek şey askerlik oynamak. I

Nazilerin bir çifti olduğunu, orduda oynadıklarını, dışlandıklarını ve fakir olduklarını anlayın. Başka kim yapar bilmiyorum. Konuşabilirsin. Glen Andorra bu konuda."

"Kim o?"

"Çiftçi. Buranın batısında engebeli bir arazisi var. Ne yapacağını bilmiyordu ve sonra aklına bir fikir geldi.

Bir sporcu kulübü kurmak. Bilirsin, tüfek poligonu, trap, skeet, spor killeri, tabancalar, okçuluk. Tüfek poligonunun altı yüz metreye kadar çıktığını sanıyorum. Bazı fikirleri olabilir."

"Orada mı yaşıyor?"

"Evet, öyle. Evini nasıl bulacağınızı anlatmak zor ama size bilgisayarda gösterebilirim," dedi Visser. Ve, "Tanrım, Danny, memeni onun kulağından çek."

Danielle, "O aldırılmaz," dedi. "Ya sen Virgil?"

Virgil, "Bırakayım da bunu siz çözün," dedi. Yine de iyi hissettiriyordu ve etkisini göstermeye başlamıştı.

Saçını kesmeyi bitirdiğinde Danielle şöyle dedi makasını kaldırarak, "Sen orada otur, daha işimiz bitmedi. Omuz masajına hakkın var."

"Ben ..."

Roy, "Al şunu," dedi.

Virgil kabul etti. Masaj beş dakika sürdü ve bir beş dakika daha kullanabilirdi. Ayrıca Frankie'ye bundan bahsetmemeye karar verdi. Danielle pelerini çıkardı ve sandalyeyi döndürdü. Virgil kendini kontrol etti ve "Pekala, bundan sonra saç kesimi için buraya geleceğim. Bu son zamanlarda yaptırdıklarımın en iyisi... belki de sonsuza dek."

"Yine de ensende biraz kıl var," dedi Danielle. "Glen'in evine gitmeden önce duşa girmek isteyebilirsin."

—

T Virgil duş alırken günün iyi geçtiğini düşündü. Kurşunların nereden geldiğine dair bazı fikirleri vardı.

Yerel atıcılar hakkında bilgi sahibi olabilecek bir adam - Roy ona Google'da poligonun ve Glen Andorra'nın yaşadığı evin uydu fotoğrafını göstermişti - ve mükemmel bir saç kesimi yaptırmıştı.

Vissers'ların evinden saat beşte ayrıldı, gün batımına daha üç saatten fazla vardı. Saat 5:20'de kapıya yanaştı.

Sporcu kulübüne giden toprak yolu kapattı. Kapının onarılması gerekiyordu. Giriş için anahtar kartı vardı ama onda yoktu. Ne görebildiğine bakmak için kamyonundan çıktı, ki bu pek bir şey değildi çünkü poligon, kapının hemen ötesinde başlayan alçak bir tepenin arkasındaydı.

Yavaşça ateşlenen ağır bir tüfeğin bum bum sesini duyabiliyordu. Hedefli atışlar. Tam geri dönüp ana yola ve Andorra'nın evine gitmek üzereydi ki bir pikap tepeyi aşip ona doğru geldi. Tekrar kamyonetine bindi ve kapı açıldığında diğer tarafa geçip kamyoneti işaret etti.

Şoför camını indirdi ve "Kartınızı mı unuttunuz?" diye sordu. "Kartım yok," dedi Virgil. "Eyalet polisindenim. Ben Glen Andorra'yı arıyorum."

"Onu görmedim, burada değil. Belki evini kontrol ederim." "Bunu yapacağım," dedi Virgil.

—

B Andorra'ya gitmeden önce sırtın üzerinden geçerek Atış alanı, derin bir çanağın ortasında yer alan bir otoparkın etrafına kurulmuş bir dizi poligondan oluşuyordu.

Arazinin dibinde. Alanlar süslü değildi, çoğunlukla piknik tarzı masa ve banklardan oluşan bir sıra ile tanımlanıyordu.

Barınak. Tüfek poligonu çanağın daha derin kısmındaydı ve atıcılar buldozerlerle inşa edilmiş bir dizi bankete ateş ediyorlardı. Virgil'in gözüne, banketler elli, yüz, yüz elli ve iki yüz yarda olarak ayarlanmış gibi görünüyordu ve ardından dört banket daha

altı yüz metre. Poligon boyunca dar bir toprak yol uzanıyordu, böylece atıcılar hedeflerini kontrol etmek için aşağı inebiliyorlardı.

Poligonun atış ucunda piknik masası oturaklı dört bank ve tepesinde kırmızı bir bayrağın dalgalandığı bir bayrak direği bulunuyordu.

Yeni gelenleri çekim yapıldığından haberdar etmek için esinti.

İki adam banklardan birinde oturuyordu, biri tüfeğini ordu yeşili kum torbalarının üzerine koymuş, diğeri ise dürbünle menzile bakıyordu, tüfeği yan taraftaki bir kasanın üzerinde duruyordu. Nişan alınan tüfek patladı, atıcı geri tepmeyle sarsıldı ve dürbünlü adam ona bir şeyler söyledi. Virgil kamyondan indi,

ve onlara seslendi: "Hey! Affedersiniz."

Her ikisi de namlu patlamasının sesini kesen ancak normal konuşmaları duymalarını sağlayan elektronik kulaklıklar takıyordu. Onlar ikisi de dönüp baktı ve Virgil aşağı inip kendini tanıttı. "Wheatfield'daki silahlı saldırılara bakıyorum," dedi. "Ben olsam .223 ile daha uzun mesafelerde -dört yüz ila beş yüz yarda ya da daha fazla- belki dürbünlü bir bolt-action ile atış yapan biriyle ilgileniyorum."

İki adam birbirlerine baktı ve aynı anda başlarını salladı. Tetikçi dedi ki, "Burada birkaç Nazi var.

Blue Earth'e doğru giden ilçe hattında 223'lükler varmış ama Nazi olduklarını açıkladıklarında Glen onları kovmuş. Zaten içlerinden sadece birinin kartı vardı; diğerini de yanında getirirdi."

"Bu yaygın mı?" Virgil sordu.

"Tabii ki hayır," dedi adam. "Üyeliğin yıllık ücreti elli dolar.

Ben ve Bill bir kutu 300'lük Winchester Magnum'a ateş ediyoruz, kutusu kırk dolar. Burada bir yıl bir kutudan daha ucuza mal oluyor. cephanenin yarısı. Çok iyi bir pazarlıktı ama bunu bile ödemediler. Nazi olmalarından önce bile bazılarımızı kızdırdılar."

Dürbünlü adam şöyle dedi: "Kasabadaki insanları vuranlar Naziler değildi. Ellerinde en ucuz silahlar vardı.

aslında iş ve otuz dolarlık dürbünler. Bırakın dört ya da beş blok ötesini, yüz metreden bile atışlarını kağıt üzerinde tutmakta zorlanıyorlardı."

"Pekâlâ," dedi Virgil. "Bugün Glen Andorra'yı gördün mü?"

"Onu bir süredir görmedim," dedi tetikçi. "Ama o kadar çok dışarıda değilim. Bunu karşılayamam."

"İşte bu noktada bir .223 iyi olurdu, eğer bir sürgü bulabilirseniz-
"Dürbünlü adam atıcıya şöyle dedi. "Orta ateşle daha fazla pratik yap, geri tepme yüzünden darbe alma. Sonra, istediğin yere isabet ettiğinden emin olmak için şarjörle yeterince atış yap ve milyon dolarlık mermi kutularını yakma."

"Şarjörü ne için kullanıyorsun ki?" Virgil sordu.

"Kardeşimin Colorado'da geyiklerin yaşadığı bir yeri var. Ben ve Bill her yıl oraya gideriz," dedi atıcı.

"İyi anlaşma," dedi Virgil.

Birkaç dakika silahlar ve avcılık hakkında konuştular ve Virgil doğa yazarı olduğundan bahsetti. Atıcı dedi ki, "Süper ucuz geyik avları hakkında bir makale yazmalısın. Herkes sanıyor ki Çok pahalılar ama öyle olmak zorunda değiller. Alırsın Wyoming ya da Colorado'da bir parça arazisi olan biri, mutfak zemininde yatarken, benzin için sadece üç yüz dolar harcıyorsunuz. Artı, etiket için de para ödemeniz gerekir. Bu da altı yüz eder. Orada büyük bir inek geyiği vurduk.

Onun kemikli etinin kilosu beş dolar ve süpermarketten alabileceğiniz her şeyden daha iyi. Tüm o kimyasallar falan da yok."

"Fena fikir değil," diye itiraf etti Virgil. İsimlerini aldı ve "Bu konuda sizi arayabilirim" dedi.

Virgil uzaklaşırken, başka bir kamyonet atış alanına girdi ve poligona doğru döndü. Kamyonetteki çift silahlarını karavanın arkasından çıkarırken Virgil konuşmak için durdu ama kadın, "Biz fazla para ödemiyoruz," dedi.

Tüfekçilere dikkat. Yedi metreden tabanca atışı yapıyoruz."

Andorra'yı birkaç haftadır görmemişlerdi ve adam çoğu akşam ateş etmeye geldiklerini söyledi.

—

N menzilden çıkmak için kart gerekiyordu. Virgil kapıya yaklaşırken kapı yana doğru kayd ve Virgil toprak yoldan dışarı çıktı.

otoyola çıktı ve sola döndü. Andorra yirminci yüzyılın başlarında tipik bir Minnesota çiftlik evinde yaşıyordu, beyaz dört köşeli Fıçı tahtası, bir ön sundurma, araba yolundan bir yan giriş ve üçgen tavan arası çatı pencereleri.

Mekan, modernize edilmeden, özenle muhafaza edilmişti. Arazinin araba yolunun karşısındaki tarafında hâlâ bir çamaşır ipi vardı ve üzerinde bir kilim asılıydı; eğer ciddi bir çim adamıysanız çimlerin kesilmesi gerekiyordu. Virgil araba göremiyordu ama arkadaki garajda olabilirlerdi. Dışarı çıktı, kır havasını kokladı -inekler, diye düşündü, ama çok yakında değil- yan kapıya gitti ve zili çaldı. Ve tekrar çaldı. İçeride bir hareket yoktu.

Garaj yoluna doğru yürüdü ve pencerelere baktı. Bob- Cat'in yanına park edilmiş yeni bir Mustang 5.0 görebiliyordu.

"Huh," dedi, kafasını kaşıdı ve geriye bakarak

Ev. Bu konuda kötü hislere kapılıyordu. Wardell'i aradı. Holland. Holland ikinci çalışta telefonu açtı ve Virgil "Glen Andorra'yı tanıyor musun?" diye sordu.

"Sayılır. Ona başımla selam veriyorum," dedi Holland. "Şehirde yaşamıyor." "Evet, biliyorum. Onun evindeyim. Tanıdığın biri var mı? onu telefon numarasına sahip olacak kadar iyi tanıyor olabilir mi?"

"Evet. Doug Cooper'ı dene. Sana Doug'ın cep numarasını vereyim. . . Orada çiftçilik yapıyor."

Virgil, Andorra'nın telefon numarasına sahip olmayan Cooper'ı aradı. "Onu neden arıyorsun?"

Virgil açıkladı ve Cooper dedi ki, "Bak ne diyeceğim, onu kontrol etmeyi düşündüm. Her gün evinin önünden geçiyorum -yolun yaklaşık iki mil aşağısındayım- ve bu halı birkaç haftadır çamaşır ipinde asılı duruyor. Bu Glen'e göre değil. Titiz bir adamdır, Biraz da yağmur yağdı ama halı hiç kıpırdamadı. Onu kontrol etmeyi düşündüm."

"Kontrol edeceğim, sanırım," dedi Virgil. "Garajında bir Mustang var..."

"Bu onun tek arabası. Kanun siz olduğunuza göre, yerinizde olsam gidip içine bakardım."

—

Vİrgil evin etrafını dolaştı ve sonunda ön verandanın altı basamağını tırmanıp elini uzatarak baktı.

Kapıdaki büyük boy kesme cam pencereler ve verandadaki büyük pencere.

İşe yarayabileceğini düşündüğü tek şey, evin uzak tarafındaki çift kanatlı bir pencerenin alttan çatlayarak açılmış olmasıydı. Kontrol etmek için etrafından dolaştı ama pencere bir metre yukarıdaydı. Garaja gitti, kapıyı kilitli bulmadı, bir merdiven ödünç aldı, evin yan tarafına doğru yürüdü, pencerenin altına yerleştirdi, yukarı tırmandı ve içeri baktı.

Pencere açıktı ama sadece iki ya da üç santim. Virgil, bir zamanlar yemek odası olan ama şimdi tuvalet olarak kullanılan yere baktı. televizyon izlemek için bir yer. Geniş ekran bir yarışma programına ayarlanmıştı, neşeli bilgi yarışması yöneticisi bir grup D-list Hollywood ünlüsüyle şakalaşıyordu. Glen Andorra olduğunu düşündüğü bir adam yalan söylüyordu.

Koltuğuna yaslanmıştı ve gerçek bir zombinin solmuş, çürümüş görüntüsüne sahipti.

Ve Virgil pencereden dışarı yayılan havada onun kokusunu alabiliyordu.

"Ah, Tanrım," dedi yüksek sesle. Şerifin ofisine telefon etti ve Zimmer bir grup araba göndereceğini söyledi. "Doğal görünüyor mu?"

"Söylemesi zor. İki haftadır orada oturuyor olabilir."

Virgil dedi ki. "Dışarıdan sıcak hava geliyor, sanırım fırın açık."

"Oh, oğlum. Şuraya otur Virgie, on dakika içinde size iki araba getireceğim, yirmi dakika içinde de çıkmış olacağım."

Virgil Tahoe'suna gitti, çantasından bir çift vinil eldiven çıkardı. ekipman kutusu, ön ve iki yan kapıyı denedi. En arkadaki kapı çerçevesi içinde tıkırdadı ve Virgil kamyonuna geri döndü, ekipman kutusundan bir tereyağı bıçağı çıkardı - Holiday Inn'den tam da bu amaçla çalınmıştı - kapı ile pervaz arasındaki boşluğa yerleştirdi ve kapıdaki asırlık sürgüyü geri itti.

Beklediği gibi kendini bir çamurlukta buldu. Kapı mutfığa açılıyordu ve kilitli değildi. Adımını attığında

İçeride çürüme kokusu çok baskındı. Dışarı çıktı, ekipman kutusundan Vicks VapoRub kavanozunu aldı ve burun deliklerini tıkadı.

İçeri döndüğünde dikkatlice mutfığa doğru adım attı. Sağdaki bir kapı, üç ya da dört basamak inerek bir sahanlığa, oradan da diğer yan kapıdan çıkıp bodruma inen bir merdivene açılıyordu. Bunu biliyordu çünkü eski çiftlik evlerinin çoğu Bunun gibi.

İleride dar bir kapı vardı ve bu kapı oturma odasına açılıyordu. oda; ve solunda, Andorra'nın sandalyesine uzandığı yemek odasına açılan iki panelli bir kapı. Bodrum kapısının yanına İran tarzı birkaç halı serilmişti ve

çamaşır ipine asılı halı, Andorra'nın bahar temizliği yapıyor olabileceğini düşündürüyordu.

Virgil her adımını izleyerek yemek odasına doğru ilerledi. Andorra'nın yüzü koyu gri ve mor derinin bir karışımıydı, sallanıyordu. Neyse ki göz kapakları, Virgil'in düşünmek bile istemediği gözlerinden geriye ne kaldıysa onun üzerine sarkıyordu.

Virgil ölümün doğal bir ölüm olmadığına karar verdi, bunun başlıca göstergesi Andorra'nın koltuğunun yan tarafındaki büyük kalibreli kurşun deliğiydi.

Başı. Eski görünümlü bir 1911 .45 yarı otomatik tabanca sandalyenin yanında yerde duruyordu.

Vicks işini yapıyordu ama Virgil öğürerek uzaklaştı, mutfığa gitti ve ağzından nefes alarak kendini tekrar topladı. Eğer bağırsaklarını etrafa saçarsa, olay yeri ekibi hiç de hoşnut olmayacaktı.

Başını eğmiş öylece dururken bir hareket duydu ve ensesindeki tüm tüyler diken diken oldu. Çamurluğa doğru geri çekildi, sonra sahanlıktan atlayıp koşarak kamyonetine gitti ve silah kasasından Glock'unu çıkardı.

Duyduğu ses sessiz ama belirgindi ve biraz ağırlık hissi veriyordu.

Ama batıl inançları olan biri olmasına rağmen Andorra'nın yemek odasından dışarı fırlamak üzere olduğuna inanmıyordu.

Burada başka biri daha vardı.

Zimmer'ı aradı.
Zimmer, "Arabamdayım, yoldayım," dedi.
Virgil, "Evde başka biri daha olabilir," dedi.
"Bir şey hareket ediyor, fare sesine benzemiyordu. Daha büyük bir şey."
"Oh, oğlum . . ."
"Bilmeni istedim. Kontrol edeceğim. Dışarı çıkan polislerle konuşun, onlara dikkat etmelerini söyleyin."
"Onlar gelene kadar bekle."
"Ah . . . Çok merak ediyorum. Bir göz atacağım."
"Silahını yanına al, Virgil."
"Anladım."

—

Virgil kapıyı çaldı ve önce merdiven sahanlığına, sonra da çamurluğa doğru yürüdü. Dinlemek için durdu, hiçbir şey duymadı. Hareket etti. yavaşça mutfaktan geçip dinledi. Ev üç katlıydı, ama gürültü onun üzerinde değil, daha yakınında hissediliyordu.

Yemek odasının kapısına yaklaşıyordu ki, sağ tarafında bir ses daha duydu. Bodrum kapısının arkasında.

Omurgasına bir ürperti yayıldı ve şöyle seslendi: "Kapıyı açacağım ve silahım var. Kıpırdamayın." Sağına döndü ve kapıdan duyulacak kadar yüksek sesle, "Jim, tüfeğinle kapıya doğru hizalan, ama şu duvarın arkasında kal. Hazır ol."

Sessizce bodrum kapısının önünden geçti, dinledi, duydu hiçbir şey yapmadı, arkaya doğru uzandı, kapı kolunu tuttu ve kapıyı çekerek açtı.

Silah sesi yok.

Kapının arkasından baktı, dış kapının önündeki boş sahanlıktan başka bir şey göremedi.

Polis memurlarını beklemeye karar verdi ama kapıdan geri adım attığında bir inilti duydu. Köpek mi? Çocuk mu?

Bu her neyse, tehlikeli olmaktan ziyade acı verici gibiydi. Yutkundü, Glock'u önüne itti, bodrumun ışık düğmesine bastı ve yavaşça sahanlığa indi. İki tane daha merdivenlerin tepesinde başka bir sahanlık vardı.

bodruma indi. Dinledi, sonra aşağı indi ve köşeden bodruma baktı.

Durduğu yerden, Vicks'in ve arka plandaki çürüme kokusunun arasından bile köpek kakası kokusunu alabiliyordu. Dibinde merdivenlerde, parçalanmış sarı bir çuval ve onun ötesinde bir köpek gördü. Yüzüstü yatan büyük bir köpek. Köpek başını kaldırdı ve inledi.

"Sakin ol," dedi Virgil.

Merdivenlerden aşağı, dışkının pis kokusuna doğru yavaşça indi. Bu bodrum nemliydi ama ıslak değildi. Merdivenlerin dibinde, çıplak ampulün parıltısında, parçalanmış poşetin içinde bir zamanlar yirmi kilo kuru köpek maması olduğunu gördü. Yiyecekler gitmişti ve poşetin bir kısmı köpek tarafından çiğnenmişti.

Sarı-beyaz bir collie olan köpek onu izliyor ama hareket etmiyordu. Virgil onun yanından geçip etrafına baktı: köpeğin yiyeceğı vardı ama su göremedi, gerçi hayvan iki haftadır bodrumda kilitli kaldığına göre su da olmalıydı.

Yavaşça bodruma doğru ilerledi. Köpek inledi ve Virgil duvarın yanında beton zemine doğru inen bir delik gördü: bir karter.

Karter nemliydi ama içinde su yoktu. Normalde içinde biraz su olması gerekirdi ama köpek onu içmiş olmalıydı, bu da bu soruyu cevaplıyordu. Virgil hatırladı ... bir kase? Sahanlıkta mı?

Merdivenlere geri döndü ve bodruma inerken görmezden geldiğı paslanmaz çelik bir kase gördü. Onu aldı, merdivenlerden aşağı koştu, çamaşır lavabosuna gitti, kaseyi soğuk suyla doldurdu ve köpeğe taşıdı.

Köpek tekrar inledi ve kaseye doğru eğilip içti. Ve içti. Ve içti. Sonra kaseden uzaklaştı ve tekrar uzandı, başı önünde, iki elinin arasında uzanıyordu.

pençeleri, gözleri Virgil'e doğru dönüyor.

—

A adam bağırdı ve Virgil neredeyse yerinden fırlayacaktı.

"Virgil! Virgil Flowers!"

Virgil bağırdı, "Bodrum katında." "Vay anasını, burası leş gibi kokuyor. . ."

Sahanlıkta, bir eliyle burnunu sıkan bir şerif yardımcısı belirdi. "Bu da ne?"

"Collie," dedi Virgil. "Yaşıyor ama çok fazla değil. Ona biraz su getirdim."

"Ah, dostum . . . Buradan çıkmam lazım."

"Çamurluktan geri dön," dedi Virgil. Collie'nin başına dokundu: tüyleri keçeleşmişti ve neredeyse plastik süpürge kıllarına benziyordu. "Geri döneceğiz oğlum," dedi.

—

○ Dışarıda, şerif yardımcısı dedi ki, "Bir dakika içinde başka bir adam gelecek. Havalandırana kadar oraya geri dönebilir miyim bilmiyorum."

"Sana biraz Vicks vereyim," dedi Virgil.

Zimmer mutfakta durdu, burun delikleri Vicks ile kayganlaşmıştı ve Andorra'nın cesedine tiksintiyle baktı: "O iyi bir çocuktu ve böyle çürüyüp dağılmak hiç de iyi bir son değil."

Virgil, "Patronumla konuştum, olay yeri ekibini gönderiyor, o yüzden oradan uzak durmalıyız," dedi. Bütün şerif yardımcıları bir göz atmak istemişti. "Muhtemelen geç saatlere kadar burada olmayacaklar."

Zimmer başını salladı ve "Onlar işlerini bitirip cesedi taşıyana kadar bahçede birkaç araba tutacağım. Onun öldürdüğünü mü düşünüyorsun? Kendisi mi? Yoksa bunu onun için biri mi yaptı?"

Virgil, "İntihar gibi görünüyor, ama öldürülmediyse bu çok büyük bir tesadüf olur," dedi. "Ona uzun menzilli silahlar hakkında soru sormak istiyordum. atıcılar."

Arkalarından, ikinci kattaki yataktan çıkardıkları bir battaniyenin içinde köpeği taşıyan iki şerif yardımcısı merdivenlerden çıktı. Hamak gibi katlamışlar, köpeği de içine asmışlar. Polislerden birinin elinde Arabasında bir çuval köpek ödülü vardı ve fıstık ezmesi aromalı kurabiyeleri collie'ye yedirdi, o da yavaş yavaş yedi ama bir tane daha istedi. Ve bir tane daha.

Zimmer, "Canlı bir köpeği bodruma kilitleyen orospu çocuğu," dedi. "Glen'in kendini öldürmeye karar verse bile bunu yapacağını sanmıyorum. En azından köpeğin dışarı çıkmasına izin verirdi. Glen öldürüldüyse... Birini vurmayı anlayabilirim ama bunu bir köpeğe neden yaparsınız?"

Virgil, "Eğer Wheatfield tetikçisiyse, onun bir pislik olduğunu zaten biliyoruz," dedi. "Bir köpeğin onun için pek bir şey ifade edeceğini sanmıyorum."

—

Zimmer Andorra'nın cesedine baktı, ona doğru el salladı ve "Diyelim ki öldürüldü. Bu size bir şey anlatır mı? Bütün bilirsiniz ..."

"Atıcı muhtemelen Glen'in ne ateş ettiğini bilecek kadar düzenli olarak poligona geliyordu. Geçerken şunu söyleyeyim.

Glen onları kovana kadar Naziler buraya gelirdi ama bu hiçbir şeyi kanıtlamaz," dedi Virgil. "Bence yerdeki silahın onu öldüren silah olduğu ortaya çıkacak."

"Tecrübelerime göre, askeri şeylerden hoşlanan insanlar 1911 .45'lere ilgi duyuyor. Nazi insanları."

"Hâlâ kanıt değil," dedi Virgil. "Ayrıca, daha fazla olabilirler Luger'lara ya da Alman bir şeylere ilgi duyuyordu. Glen'in bu adamlardan hoşlanmadığını da göz önünde bulundurmalısınız ama katilin televizyon odasına girmesine izin verdi. Buradan yola çıkarak, tetikçinin oldukça iyi tanıdığı biri olduğunu ve Glen'in onu 223'lük nişan alırken gördüğünü bildiği için vurduğunu söyleyebilirim. Ya da onun bir .223'le iyi atış. Ayrıca, adamın büyük bir tabancası vardı, bu da sıradan bir hedef atıcısı olmadığı anlamına geliyor. Silahları seviyor ve muhtemelen birkaç tane var."

"Lamy County'de yarısı kadın on dört bin kişi yaşıyor. Diğer yarısının da yarısı ya çok genç ya da bunu başaramayacak kadar yaşlı ve güçsüz. Geriye yaklaşık otuz beş yüz erkek şüpheli kalıyor ve bunların çoğunu telefon rehberini okuyup hayır diyeceğiz," dedi Zimmer. "Bu bizi birkaç yüze indirecektir."

Virgil, "Bahse girerim yardımcılarınızdan biri tetikçiyi şahsen tanıyordur ve bazı silahları olduğunu biliyordur," dedi. "Onlara sorun. Kim olabileceğini düşündüklerini sorun."

Zimmer başını salladı. "Bunu yapacağım. Glen'in oğlunu da bulmalıyım. Karım onun Şehir'de bir yerlerde yaşadığını düşünüyor."

"Glen'in karısı yok muydu?"

"Boşanmış. Karım eski sevgilisinin Seattle'da yaşadığını düşünüyor." Virgil, "Belki de karınla ben konuşmalıyım," dedi.

"Buna hazır olduğunuzu sanmıyorum," diyor Zimmer. "Birkaç yıl hazırlık yapmanız gerekir."

Virgil'in patronu Jon Duncan arayıp olay yeri ekibinin yüklendiğini ama aşağı inmelerinin 7:30'u bulacağını söyledi. Virgil Mutfak dolabında bulduğu bir anahtarla evin kapılarını kilitledi, olay yerini polis memurlarına teslim etti, 8'de döneceğini söyledi ve onları içeri girmemeleri konusunda uyardı.

Köpek gitmiş, şerifin ciplerinden birine yüklenmiş ve bir barınağa götürüldü. "Umarım çok ileri gitmemiştir. Bir köpeği çok uzun süre susuz bırakırsanız böbrekleri ölür," diyor Zimmer. "Bu bir iyi bir köpek. Zaten üç tane olmasaydı onu kendim alırdım."

Virgil şehre dönerken uydu radyosunda Willie Nelson'ın "Stardust" şarkısını dinledi; dinledi ve ne kadar uzakta olduğunu düşündü. Şarkı öğleden sonraki ölüm sahnesinden geliyordu. Uzun bir gece geçirmeden önce bir şeyler yemesi gerekiyordu ama duş almak ve ölü adamın kokusunu üzerinden atmak için kıyafetlerini değiştirmek üzere Vissers'larda durdu. Park ettiği sırada evin önüne hırpalanmış bir cip yanaştı ve Wardell Holland araçtan indi.

"Duydum," dedi. "Çok çirkin olmalı."

"Hâlâ öyle," dedi Virgil. "45'lik kullanabilen birini tanıyor musun?"

Holland gözlerini devirdi, düşündü ve sonra, "Hayır. Orduda uzun zamandır yoklar, ama her zaman popüler bir silahtı, bu yüzden etrafta birkaç tane olduğundan eminim. Bob Martin-he Walnut'ta oturuyor, silah tamirciliği yapıyor, belki biliyordur." Roy Visser dışarı çıktı, Holland'la tokalaştı ve Virgil'e şöyle dedi, "Aynı zamanda ordudaydık. O bir kahramandı; ben ise kamyon tamir ediyordum."

Holland, "Kamyonlar teğmenlerden daha önemliydi," dedi. "Bu doğru," dedi Visser. Virgil'e: "Glen'le konuştun mu?" "Glen öldü," dedi Virgil.

Visser'in ağız bir karış açık kaldı ve Virgil onu olası şüpheliler listesinden sildi.

"Vurulmuş mu? Biri onu vurdu mu?"

Virgil başını salladı. "Bir süre önce. Muhtemelen bir haftadan fazla, hatta belki iki hafta."

"Vay canına. Peki ya köpeği?"

Virgil başını salladı. "Bodrumda kilitliydi. Sahanlıkta bir çuval köpek maması vardı, onu yırtıp açmıştı ama Su için acı çekiyor. Onu son gördüğümde hâlâ hayattaydı. İçinde biraz su var."

"Oh, adamım. Bu Pat. Köpek Pat. Dünyanın en iyi köpeği. Nerede o?"

Virgil, "Onu barınağa götürdüm," dedi.

"Gidip bir bakacağım," dedi Visser. "Lucky'mizi bir yıl önce kaybettik; yeni bir tane almamızın zamanı geldi."

Virgil dedi ki, "Bunu yap. Zimmer'ı arayıp tamir ettireceğim. Bir şeyler yemem ve Andorra'nın evine geri dönmem gerekiyor."

"Danny sana bir şeyler hazırlar," dedi Visser. "Hadi. Leş gibi kokuyorsun, o yüzden eşyalarını çamaşır makinesine at. Ben Pat'e bakmaya gideceğim, sonra..."

"Bir veteriner ihtiyacımız olacak," dedi Virgil. "Günlerce orada kilitli kaldı."

"Bir veterinerim var," dedi Visser. "Hadi, ye. Wardell, senin de yiyecek bir şeylere ihtiyacın var. Artık marketten aldığın o boktan şeyleri yiyemezsin."

Holland, "Ben de bu söze benziyorum," dedi.

Visser onları içeri aldı. Virgil duş almaya gitti ve Danielle onun kıyafetlerini aldı ve o daha duştayken götürdü. Adam pek utangaç biri değildi ve görünüşe göre Danielle de kolay kolay etkilenmiyordu, bu yüzden böyle oldu ve Gereksiz yorum yapmadan. Virgil mutfığa geri döndüğünde, kadın artık köfteleri ısıtmış ve bir paket donmuş patates kızartması hazırlamıştı.

Virgil'e, "Roy'la birlikte barınağa gidiyorum," dedi. "Pat'i tanıyorum."

Yemek harika değildi, ama sıcaktı ve ketçapla kaplandığında katlanılabiliirdi ve Holland, Marian görüntülerinin karışık bir nimet olduğu konusunda saçmaladı: "Eğer bunlar olmasaydı, Glen muhtemelen hala hayattayım."

"Belki, ama kasaba ölmüş olurdu," dedi Roy Visser, "Ve sen hala o çift kişilik evde oturup sinek avlıyor olurdun." Virgil'e: "Onları otururken vurduğundan şüpheleniyorum ama kanattan vurduğunu iddia ediyor."

Holland, "Oturan bir sineği asla vurmam," dedi.

Danielle, "Skinner bana böyle söylemedi," dedi.

Roy Visser'ın gözleri kısıldı ve "Skinner'la mı konuşuyordun?" diye sordu.

"Kapa çeneni Roy. O iyi bir çocuk."

Roy Visser, "Kasabadaki kadın ve kızların yarısını becerdi ve benim bölgemde dolaşmasını istemiyorum," dedi. "Ama ben olsam O çocuğun sihrinin ne olduğunu bilmek isterdim."

"Bilmene gerek yok," dedi Danielle Visser. "Beni zaten yakaladın."

"Ve cevap çok basit," dedi Holland. Hepsi bekledi.

Holland, "Kadınlardan hoşlanıyor," dedi.

Roy Visser ve Virgil birbirlerine baktıktan sonra Virgil, "Hepimiz kadınlardan hoşlanıyoruz," dedi.

"Evet, ama Skinner kadınlardan gerçekten hoşlanıyor. Sadece seks değil. O seviyor

Kadınlar. Genç kadınlar, yaşlı kadınlar. Doksan yaşındakilere saçmaladığını gördüm. Onları da güldürüyordu. Onlardan bir pırıltı alıyordu."

Roy Visser, "Oha! Bu biraz iğrenç."

"Onları becerdiğini söylemedim. Onlardan hoşlanıyor ve onlar da bunu biliyor. Onun bütün sırrı bu."

Bunu düşündüler, sonra Danielle Visser kocasına şöyle dedi: "Gidip Pat'i alalım. Siz erkeklerin tek düşünebildiği Skinner'ın ve bundan ne öğrenebileceğinizi öğrenebilirsiniz."

—

W Akşam yemeğini bitirdikten sonra Virgil arabasıyla Andorra'nın evine geri döndü. Bea Sawyer, Virgil'in evine geldiğinde çamurlukta duruyordu.

Çenesinin altında bir 3M maskesi asılıydı. Olay yeri minibüsüne ek olarak, bahçede iki şerif arabası vardı ve şerif yardımcıları çamurluklara yaslanmış birbirleriyle sohbet ediyorlardı. Olay yeri
Olay yeri ekip şefi Sawyer'ın bir şerif yardımcısının olay yerine girmesine izin verme ihtimali yok denecek kadar azdı.

Virgil yaklaştı ve "İntihar mı?" diye sordu.

"Öyle olduğuna inanmıyorum. Kurşunun kafasından geçme şekline bakılırsa, eğilmişti ama atış düz geldi. Kurşun deliğini duvarda bulduk, bir çiviye isabet etmiş. Kazıp çıkarabiliriz."

"Pirinç mi?"

"Bir mermi. İntihar vakalarında olduğu gibi."

"Ama not ya da başka bir şey yok?"

"Eh, ben hiçbir şey demezdim. Andorra boşanmıştı, benim gibi ve eski karısı buradan çok uzakta yaşıyor. Ama hâlâ cinsel olarak aktifti. Yatak odasındaki şifonyerin en üst çekmecesinde bir kutu prezervatif var, Trojan Süper Değerli Zevk Paketi, Yüz say. Görünüşe göre yaklaşık altmış tane kalmış ... yani kırk ya da daha fazlası koruma için kullanılmış, eğer bir balon festivali."

"Peki ya çarşaf?"

"Çarşaf keskinlikle taze ve lekesiz. Bence fazla taze ve işaretli. Görünüşe göre beynini uçurmadan ya da uçurulmadan önce yaptığı son şey çarşafı değiştirmek olmuş."

"Normalde mermi yemeden önce yapmayacağın bir şey."

"Bilemiyorum. Belki de doğuştan temizdi. Bazı intiharlar çünkü bedenlerine saygısızlık edilmesini istemiyorlar."

—

D Sawyer'ın ortağı Baldwin kafasını kapıdan uzattı ve "Seni duyduğumu sandım Virgil. İlginç bir şey daha, huh?"

"Bea'dan duymuştum," dedi Virgil. "Nasılsın, Don?"

"Ekleyeceğim bir şey var. Muhtemelen önce Beatrice'e söylemeliyim, bilirsiniz, böylece her şey uygun bürokratik kanallarda kalır."

"Tanrı aşkına Don, ne oldu?" Sawyer sordu. O cevap vermeden önce Sawyer Virgil'e, "Evin taramasını bitirmesini sağladım," dedi.

Baldwin, "Bodrum katında, içinde silah temizleme aletleri, kulaklıklar ve bir paket tabanca hedefiyle dolu kanvas bir çanta bulunan bir çalışma tezgahı var," dedi. "Çantada ikisi kısmen kullanılmış dört kutu 45'lik mermi var. Bir de silah kasası var. Onu açtım ve orada olmayan ama 45'lik bir tabancanın mükemmel bir şekilde sığabileceği özel bir yuva var."

Virgil, "O zaman yerdeki muhtemelen kendi silahıdır," dedi.

Sawyer, "Eğer durum buysa ve bu bir intihar değilse, katilin silahı nasıl ele geçirdiği sorusu gündeme geliyor" dedi.

Virgil, "Katille birlikte poligondan yeni dönmüş olabilirler," dedi.

Baldwin, "Ayrıca kayıp bir tüfek de var gibi görünüyor. Kasanın bir tarafında iki av tüfeği var, biri iki güçlü dürbünlü, muhtemelen geyik avı için bir slug silahı, diğeri ise on iki kalibrelilik Sülün silahı. Diğer tarafta bir .30-06 var, ve sonra bir Kullanılmış gibi görünen boş bir yuva, ama namlu bir av tüfeği olamayacak kadar ince. Poligon çantasında bir kutu .223 FMJ fişek olduğundan bahsetmiş miydim?"

"Ah, kahretsin," dedi Virgil. "Aradığımız 223'lük Andorra'ya aitti. Adam buraya geldi, Andorra'yı öldürdü ve tüfeği aldı."

Virgil'in nişancının silahı nişan almasıyla ilgili hayal ettiği her şey silahla Andorra'yı öldürmesi, çünkü Andorra'nın onu bunu yaparken görmesi ihtimalini ortadan kaldırdı.

"Andorra onu çok iyi tanıyor olmalı," dedi Sawyer. "Ama silah katille birlikte geri gelirken, poligon çantası nasıl oldu da bodruma indi?"

Virgil soruyu düşündü, başını salladı ve şöyle dedi
Bunun sekiz farklı şekilde olabileceğini düşünün ve hangisini seçeceğinizi bilmenin bir yolu yok."

"Bana bir tane ver," dedi Sawyer.

Virgil omuz silkti. "Silahlarıyla geldiler, Andorra ayrılıyor Çantayı mutfak tezgahının üzerine bırakıyor, sohbet etmek için yemek odasına gidiyorlar, adam su içmek için mutfağa geri dönüyor, 45'liği alıyor, geri geliyor ve Andorra'yı vuruyor. Sonra da Kafamızı karıştırmaya çalışacak kadar akıllıca davranarak çantayı aşağıya götürdü, böylece Andorra çantayı almak için aşağıya inmiş ve silahı geri getirmiş gibi göründü."

Baldwin, "Kimse o kadar zeki değil," dedi.

"Kim bilir," diye tersledi Virgil. "Ayrıca, bunu asla çözemeyeceğiz, o yüzden neden endişelenelim ki?"

"Çünkü gizemleri severim," dedi Baldwin. "Oraya geri döneceğim." diye ekledi.

Bea, "Lastikler hakkında söylediklerini ona da anlat," dedi.

Baldwin, "Evet. Çocuk doğurma çağında bir kadınla görüşüğünü öne sürüyorlar ve kırk ikisi kayıp olduğuna göre, onunla belli bir sıklıkta görüşüyor. Ayda bir tane kullanıyor olsaydınız yüzlük bir kutu almazdınız."

Bea, "Cinsel yolla bulaşan hastalığı olan yaşlı bir kadınla da görüşüyor olabilir, ama ben bu konuda Don'un tarafını tutuyorum," dedi.

"Onun için bir isim belirtisi yok mu? Kartlar, notlar. .

. ?" "Şimdiye kadar bulduğumuz kadarıyla yok,"

dedi Sawyer.

Baldwin bodruma inmek için döndü ve Virgil arkasından "Hey, Don!" diye bağırdı.

Baldwin "Ne?" diye bağırdı.

"Bu hedeflerden herhangi biri kullanılmış mıydı?" "Hayır. Kullanılmış hedef yok."

Sawyer, "Bu önemli mi?" diye sordu.

"Poligon ev yapımı. Aşağıda Andorra'nın boşalttığından şüphelendiğim birkaç çöp varili var. Şu anda, Neredeyse dolular, sanki bir süredir boşaltılmamış gibiler," dedi Virgil. "İnsanlar kullanılmış hedefleri içine atıyor. Acaba orada hiç 45'lik hedef var mıdır?"

"Gidip bakmak istersen güzel kalın lastik eldivenlerim var" dedi.

"Muhtemelen yapmalıyım," dedi Virgil. "Cüzdanına ulaşabildin mi?"

"Evet. İlginç bir şey yok." "Manyetik bir anahtar kartı var mıydı?"

"Düz mavi bir tane. Ne için olduğunu biliyor musun?"

"Muhtemelen atış kulübünün kapısı içindir. Ödünç alayım..."

—

Virgil anahtar kartını ve lastik eldivenleri aldı ve poligona geri döndü. Güneşin diski tam ağaçların hizasındaydı. fazla zamanı olmayacaktı. Kapıdan geçip tepeye çıktı ve yalnız olduğunu fark etti.

Tabanca poligonuna gitti ve neredeyse dolu çöp varilinin tepesinde yeni hedeflere benzeyen bir şey buldu. Hedefler bir yığın halinde toplanmış ve daha sonra katlanmıştı.

namluya düştü. Her hedefte, merkeze yakın, avuç içi büyüklüğünden daha küçük bir alanda gruplanmış bir düzineden fazla atış görülüyordu. Arada bir hedefte, atıcıların 9mm ya da .38 kalibre ve .22 kalibre kullandıklarını gösteren tek tek delikler görülüyordu, tabancalar. Virgil hedeflerin gördüğü çift tarafından kullanılmış olabileceğini düşündü. Hızlı ateş ederek kendilerini savunuyorlarsa hiç de fena atış yapmıyorlardı.

Çöpleri karıştırmaya başladı, çekip çıkardı ve yere bıraktı. Kullanılmış hedefler, su ve meşrubat vardı. şişeler ve kutular, boş cephaneye kutuları, birkaç pizza kutusu, Subway'den alınmış sandviç paketleri ve köpek dışkısı toplamak için kullanılan türden iki siyah plastik torba. Ne kadar derine inerse, içindikilerin aralıklı yağmur fırtınaları nedeniyle o kadar ıslak olduğunu gördü.

Hedeflerin bazılarının üzerinde isimler vardı; çoğunda yoktu. Neredeyse kutunun dibine gelmişti ki, içinden üç hedef çıkardı.

.45'likle vurulduğuna bahse girerdi. Başka olasılıklar da vardı - .40 kalibre sadece biraz daha küçük bir delik açabilirdi ve .44

.45'likten neredeyse ayırt edilemezdi ama .45'lik açık ara en yaygın olanıydı ve Andorra'da bir tane olduğunu biliyorlardı.

Hedefleri, suçla mücadele ekibi tarafından incelenmek üzere dikkatlice bir kenara ayırdı.

Olay yerindeki insanlar. Birkaç kat teneke kutu ve şişe vardı.

.45'liklerin üzerindeydi, ancak .45'lik deliklerin üzerinde olan altı hedef vardı.

Islaktılar ama 9mm ya da 38'lik deliklerle dolu olduklarını görebiliyordu ve bir tanesinin üzerinde "BD" harflerini seçebiliyordu.

Virgil, BD her kimse, 45'lik deliklerin açıldığı sırada ateş ediyor olabilir, diye düşündü.

Eğer Tanrı onun tarafında olsaydı.

—

TO gittiğinde menzil alacakaranlığa gömülmüştü. O sürdü Andorra'nın evine dönüp hedefleri analiz etmeleri için Sawyer ve Baldwin'e verdi. "Fazla bir şey bulacağımızdan şüpheliyim, ama asla bilemezsiniz."

Sawyer söyledi. İkisi de hedefin üzerindeki harflerin "BD" olduğu konusunda hemfikir.

Sawyer ve Baldwin'in cesedin etrafında hâlâ yapacak işleri vardı ve cesedi daha sonra adli tıpa götüreceklerdi; bir adli tıp müfettişi bir minibüsle yoldaydı ve asıl kaldırma işlemini yapacaktı.

"Şehre geri dönüyorum," dedi Virgil. "Şaşırtıcı bir şey olursa beni ara."

—

Wheatfield'a geri döndüğünde mekan kapalıydı: iki şehir merkezi arasındaki parkta birkaç kişi oyalanıyordu Ama St. Mary'deki son ayın bir saat önce bitmişti.

ve Skinner & Holland da dahil olmak üzere hiçbir mağaza

Açık. Geceyi tanıdık bir yatakta geçirmek için bir saatten biraz daha uzakta olan Frankie'nin çiftliğine geri dönmek istedi ama sonunda Visser'lara geri döndü.

Ana Cadde'den aşağı inerken kaldırımda duran bir çift gördü ve kadın adamın göğsünü dürtüyordu. Virgil kötü ışıkta adamın ayağını göremedi ama Holland olabileceğini düşündü.

Visser'lara vardığında evin yan tarafına park etti, silahlarını kamyondan çıkardı, arka girişe doğru yürüdü ve silahları yatağın altına yerleştirirken Danielle Visser iç kapıyı çaldı ve "Virgil?" diye seslendi.

Virgil kapıyı açtı ve şöyle dedi: "Pat'i alacağımızı bilmek istersin diye düşündüm. O zayıf, ama veteriner dedi ki rehidrasyon ve diğer şeyler tamamlandığında iyi olacak. Böbrekleri hala iyi çalışıyor, en büyük tehdit buydu."

"Güzel," dedi Virgil. "Dinle, Glen Andorra'nın bir kız arkadaşı olup olmadığını biliyor musun?"

"Hayır, bilmiyordum. O biliyor mu?" "Bazı belirtiler var."

Visser döndü ve bağırdı, "Hey, Roy! Glen sıkıştı mı?"

Roy koridorda yürüdü ve "Bildiğim kadarıyla yok. Artık gizemli bir kadını mı var? Güzel fasulye."

"Yemekten bu yana başka bir şey oldu mu?" Danielle sordu. "Kasaba bloguna koyabileceğim bir şey var mı?"

"Kasabanın bir blogu mu var?" "Elbette. Ben editörüm."

Virgil başını salladı. "Muhtemelen önemli bir şey değildir. Ben olacağım Baş harfleri 'BD' olan ve poligona gidip dokuz milimetre veya .38 kalibrelik tabancayla ateş eden bir adam arıyorum. Ayrıca Andorra'yla ilişkisi olan kadınla konuşmak istiyorum."

"Ben de öyle!" Danielle Visser dedi ki. "Bu eski web sitesinin trafiğini artırır. Kim olduğu hakkında bir fikrin yok mu?"

Virgil, "Onun bir kadın olduğunu bile bilmiyorum," dedi.

"Hadi ama. Yaşlı Glen'de tuhaf bir şey yok," dedi Roy Visser. Virgil,

"Minnesota Norveçli bekar çiftçilerle dolu," dedi. "Hayır. çünkü hiçbiri kadın bulamıyor."

"Belki, ama Glen değil," dedi Roy. "Yılda iki kez saçını kestirmek için buraya gelirdi ve Danny kulağıyla ilgilenmeyi bitirdiğinde, onun dürüst bir adam olduğuna dair kesin işaretler aldık, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

"Onu mu kesiyordun? Bunu ilginç buluyorum," dedi Danielle Visser, biraz bile utanmayan kocasına. Virgil'e döndü: "Peki ya şu BD? O bir şüpheli mi?"

"Hiç de değil," dedi Virgil. "Glen'le konuşan son kişinin o olma ihtimali var ama bu bile pek olası değil."

Danielle Visser, "Bilgi talebinde bulunacağım," dedi. "Kasabadaki hemen herkes beni okuyor, artık o kadar çok şey oluyor ki."

"Öyle yap," dedi Virgil. "E-posta yanıtlarını resmi adresime isteyin. Size bunu vereceğim. Telefon numaramı verme. Deliler beni deli eder."

—

T Vissers bilgi talebini göndermeye gitti ve Virgil küçük televizyonu açtı ve Minnesota Twins maçını bulana kadar etrafta dolaştı, sesi kısıtı ve Frankie'ye telefon etti.

"Bu gece eve gelmeyi düşündüm ama . . . İtmem gerekiyor," dedi.

"Biz iyiyiz. Bugün burada rüzgar vardı. Bütün elma çiçekleri ağaçlardan uçtu. Yerde yorgan gibi düzgün görünüyorlardı."

Bir buçuk saat boyunca kimsenin ilgilenmeyeceği şeyler hakkında konuştular.

Twins kaybetti.

Janet Fischer'in büyük-büyük-büyük-büyükbabası On dokuzuncu yüzyılın son yarısında Wheatfield'da yaşamış ve Fischer bilmese de, ona aynı oval yüzü, sarı saçları sarı saçları ve parlak mavi gözleri vardı.

Fiziğini, altmış iki yaşına ve beş çocuğuna rağmen hâlâ baş döndüren Fransız-Kanada kökenli bir kadın olan annesinden miras almıştı. Janet liseden beri Wheatfield'in doğal kaynaklarından biri olarak görülüyordu.

Tamamen kullanılmamış bir kaynak değil. Larry Van Den Berg ile dokuz yıldır nişanlıydı ve giderek sabırsızlandığı biliniyordu. Şu deymi duymuştu: "Eğer o zaten sütü alıyorsa, Neden ineği satın alsın ki?" diye en az elli kez sormuştu ama yine de Van Den Berg'in onu sunağa götüreceğine dair biraz inancı vardı.

Van Den Berg, karayollarında kamyon şoförlüğünü yapıyordu. Albert Lea, Batı Yakası'ndaki süpermarketlere soğutuculu bir araçla düzenli seferler yapıyor. Çoğunlukla taze sosis. Bir şoför olarak günlerce ortalıkta görünmüyordu ve Janet-Jennie- John Jacob Skinner'ın kollarında bir nevi suçlu tesellisi buluyordu.

Fischer Skinner & Holland'da hafta sonları hariç öğleden sonraları çalışıyordu, Skinner dükkana bakıyordu ve o da Bir kasiyer için son derece iyi bir ücret. O öğleden sonra arabasını yıkamış ve kız arkadaşlarıyla mesajlaşarak vakit geçirmişti; ama saat 5'te Van Den Berg'den bir telefon almış ve hemen Holland'ı aradı. Ona hava kararır kararmaz evinde buluşmaları gerektiğini, bunun acil olduğunu ve Telefonda konuşuruz.

Saat 9'da Skinner ve Holland arka bahçedeki iki Concord üzüm çubuğunun arasından gizlice geçip arka kapıdan eve girdiler. Kapı, yatak odasının önünden geçip oturma odasına giden kısa bir koridora açılıyordu. Oturma odasında, çekilmiş perdelerin arkasında, yoldan geçenlerin gözlerinden uzakta olduklarında Holland sordu, "Neler oluyor?"

Fischer cevap vermeden önce Skinner, "Larry nerede?" diye sordu.

"Cheyenne, Wyoming'in dışında I-80'de park halinde. Diamond Jim's Gentleman's Club'a yakın, yirmi dört/yedi saat tamamen çıplak eğlence, kamyonlar için ücretsiz park yeri," dedi Fischer.

Holland: "Bunu nereden biliyorsun?"

"Cep telefonuna bir izleme uygulaması yükledim," dedi Fischer. "Öyle zamanlar oluyor ki" - Skinner'a baktı - "o anın içinde olmak istemezdim. Nerede olduğuna şaşırdım."

"Tamam. Peki büyük kriz nedir?" Holland sordu. "J.J. ile aranızdakileri öğrendi mi?"

"Daha da kötüsü," dedi. "Benim Bakire Meryem olduğumdan şüphelenebilir. Bu benim hatam."

"Oh, hayır," dedi Holland. İki elini de saçlarının arasından geçirdi. "Bu çok kötü."

"Ona söylemedin mi?" Skinner sordu.

"Hayır. Kesin olarak bilmiyor. İlk kartpostallar çıktığında bana benzediğiyle ilgili bir şeyler söyledi. Bu konuda başka bir şey söylemedi. Ama sonra ben işi aldıktan sonra Blue Earth'teki First Bank'ta yeni bir çek hesabı açtırdım. Normal hesabım Wells Fargo'da ve Larry'ninki de orada. Her neyse, First Bank'tan yeni bir Visa kartı aldım ve Larry ben duştayken evin etrafında dolanıyordu ve bir ifade buldu. Birkaç kıyafet almıştım..." "Ne kadar?"

Skinner sordu.

"Dört bin ... Nordstrom'da, Mall of America'da," dedi Fischer. "Ben genelde Old Navy'de olurum. Ona iş için yeni kıyafetlere ihtiyacım olduğunu söyledim. Yemiş gibi göründü ama bir saat önce aradı ve kesim istediğini söyledi. "Neyi kestirmek istiyorsun?" diye sordum. "Ne kestireceğini biliyorsun." dedi. Ben de 'Hayır, yok' dedim. O da "Evet, öyle." dedi. Sen o kadar iyi bir bakire değilsin.' Ben de "Siktir git." dedim,

Larry, neden bahsettiğini bilmiyorum.' "Wardell'e söyle" dedi ve telefonu kapattı. Sanırım o sırada şoför mahallinde oturuyor olmalıydı. Batı Yakası'na kadar gidip yarı yoldan geri döndü, parayı nereden bulduğunu merak etti ve sizin görüntülerden hemen sonra dükkânı nasıl açtığınızı düşündü ve her şeyi anladı."

"Aman Tanrım," dedi Holland.

Skinner, "Elinde kanıt yok," dedi.

"Kanıtı ihtiyacı yok. Tek yapması gereken ağzını açıp konuşmaya başlamak ve başımız belada," dedi Holland.

Hepsi birbirine baktı ve Fischer "Onu öylece vuramayız" dedi.

Holland, "Tabii ki hayır," dedi.

Birbirlerine biraz daha baktılar ve Skinner, "Gerçekten yapamayız," dedi.

"Yapamayacağımızı biliyorum," dedi Holland. "Ama bir şeyler yapmalıyız." "Ne zaman dönecek?" Skinner sordu.

"Yarın gece Des Moines terminaline varacak. Daha sonra eve gizlice girip seyir defterinde sahtecilik yapmayı deneyebilir ama yakalandı. Bunu daha önce de yapmıştı. Sanırım bir gece orada kalacak."

"Biraz zamanımız var," dedi Skinner. "Bir düşüneyim."

—

Ton dakika sonra Holland arka kapıdan gizlice çıktı. Çıkarken Skinner'a, "Sana bir çift sözüm var." dedi.

"Öyle mi?"

"'Şantaj.' Larry her zaman biraz adi olmuştur. Bakalım Jennie onun ne konuda adilik yaptığını biliyor mu?"

—

An saat sonra, Fischer'ın başı göğsüyle omzunun arasındaki çukurdayken Skinner, "Larry'yi o kadar iyi tanımıyorum. I ondan uzak durdum, çünkü, bilirsin ... Heteroseksüel bir adam mı? Baş her hangi bir konuda belaya girdi mi?"

Onun gözlerine bakamıyordu; nişanlısına ihanet etmek üzereydi. "Geçen yıl soruşturma geçirdi. Iowa tarafından."

"Öyle mi?"

Fischer, "Birisi Des Moines'deki terminalde bir römork dolusu Lego çalmış," dedi. "Iowa polisleri onunla konuşmak için buradaydı çünkü o sırada traktör biriminin orada olduğunu biliyorlardı. Her şeyi inkar etti ama daha sonra bir gece Legoların nerede olduğunu bildiğini ima etti. Sanırım hala birçoğu onda."

"Onun evinde mi?"

"Onun evinde olduğunu sanmıyorum," dedi Fischer. "Otuz sekiz yüz metre küp Lego'dan bahsediyoruz. Bu elli üç metrelik bir karavanın içi kadar. Evinin o kadar büyük olduğuna inanmıyorum."

"Bu konuda çok şey biliyorsun," dedi Skinner. "Treyler boyutları."

"Oldukça sıkıcı olsa da bana bundan bahsediyor. Onun yastık sohbeti anlayışı," dedi. "Başka bir şey daha: eBay hakkında çok şey biliyor. Orada bir sürü farklı hesabı olduğundan eminim. Sanırım Legoları sahte isimlerle satıyor."

"Huh."

"Sence bunu kullanabilir misin?" diye sordu.

Skinner, "Onu susturmanın tek yolu şantaj olabilir," dedi. "Ama önce ona şantaj yapacak bir şey bulmalısın."

"Suçlulara mı dönüşüyoruz, Skinner?" Ellerini iki yana açıyordu. Aralık ayında Bakire'nin ortaya çıkışından beri kasabadaki olaylar hakkında endişeleniyordu; ve silahlı saldırılardan beri daha da fazla.

"Hayır. Eğer o legoları çaldıysa, o bir suçludur. Eğer bulabilirsek onlar, tek yapacağımız şey ... Biz polis değiliz," dedi Skinner. "Birini suç işleyip işlemediğini görmek için soruşturmak zorunda değiliz. ciddi bir suç. Yani, eğer bildiğimizi, elimizde kanıt olduğunu bilseydi ... o zaman bizi kızdırmak istemeyebilirdi."

"Tamam. Ama Meryem Ana meselesi yüzünden suçlu değiliz, değil mi?"

"Kime zarar verdik?" Skinner sordu. "Hiç kimseye. Tek yaptığımız bir kasabayı kurtarmak ve pek çok insanı mutlu etmek oldu."

"Tamam." Titredi. "Bence tüm bunları aklımızdan çıkarmak için biraz daha seks yapmalıyız."

"Peki, ama bunu yapmadan önce ... Larry'nin evinin anahtarı sende var mı?"

"Tabii ki."

Skinner, "Onu ödünç almam gerekiyor," dedi. "Onu kendim araştırmalıyım. Muhtemelen Iowa polislerinden daha zekiyimdir."

"Senin için getireceğim. Bundan sonra, sanırım onunla yatmayı bırakacağım."

"İyi fikir," dedi Skinner. "Denizde başka balıklar da var. Larry o kadar da iyi bir av değil, anlıyor musun? Ayrıca, centilmen kulüplerinde takılıyor."

"Bu doğru," dedi. İçini çekti ve "Daha fazla seksten bahsetmişken, sence oyuncakları çıkarmalı mıyız?" dedi.

—

A Sabah saat 3'te Fischer, Skinner'ı Van Den Berg'in arka bahçesine götürdü, kapının kilidini açtı ve onu mutfağa ve Van Den Berg'in erkek mağarasını inşa ettiği bodruma indi.

Fischer gitmek istememişti ama Skinner sabırla, komşuların ışık görmeleri ve Van Den Berg'in yolda olduğunu bilmeleri halinde bir şerif yardımcısı çağırabileceklerini açıkladı. Şerif yardımcısı Fischer'ı orada bulursa

Yalnız, sorun olmazdı, çünkü ilçedeki herkes onun ve Van Den Berg'in nişanlı olduğunu biliyordu.

"Hâlâ biraz gerginim," dedi ona etrafı gösterirken. "Pek iyi yalan söyleyemiyorum."

"Yalan söylemiyorsun. Sen onun nişanlısısın. Anahtarın var, her zaman buradasın. Onun için evi kontrol ediyorsun," dedi Skinner.

"Sabahın üçünde mi?"

Skinner, "Eğer biri kapıyı çalarsa, yukarı koş ve yatağını dağıt," dedi. "Onu özlediğin için yatıya kalıyordun."

"Tamam. Biri kapıyı çalarsa, açarım."

"Eğer traktörünün geldiğini duyarsanız, Tanrı aşkına beni uyarın."

—

T Erkek mağarası karma dövüş sanatları ve Vikingler posterleri ile dekore edilmiş, ayrıca en önemli parça olan altmış beş inçlik LG televizyon

Kuzey Platte, Nebraska'da bir kamyonu d         ve Van Den Berg onu yakalayacak kadar şanslıydı.

Bir tarafta, idrar kokulu bir yarı   banyonun yanında, bir bira vardı. buzdolabı, iki dosya dolabı ve ikiye b         iki adet          inçlik kontrplak levhadan yapılmış ev yapımı bir masa Uzunlamasına, iki ayak genişliğinde kalın bir tahta yapmak için sırt sırta yapıştırılmış, sonra siyaha boyanmış ve ayak olarak iki marangoz testeresine vidalanmı  tı. Masanın üstünde iki ekranlı eski bir Macintosh Pro bilgisayar ve eski bir nokta vuruşlu siyah-beyaz yazıcı oturuyordu. Beyaz yazıcı.

Skinner, "Larry'nin bilgisayarlarla ilgilendiğini bilmiyordum," dedi.

Fischer, "O da o günlük ticaret yapanlardan biri olacaktı," dedi. "Günlük ticaretle ilgili bazı nasıl yapılır CD'leri aldı ve bunları ezberleyene kadar kamyonunda çaldı. Beş bin dolar borç aldı. D    n için biriktirdiğim dolarları benden aldı, sonra beş bin dolar daha biriktirdi ve onu da koydu. Yarisini bilgisayar ekipmanlarına harcadı ve diğer yarisini da beş yıl önce kaybetti. İki ay içinde kaybetti."

"Bu kadar uzun sürmesine   a  ırdım," dedi Skinner.

"Evet, aslında bir hafta boyunca on beş bin dolar kadar yükseldi," dedi Fischer. "Sonra kullandığı aracı kurumdan bir sürü vergi borcu olduğunu söyleyen bir mektup aldı. Yani, bilirsiniz, hepsini kırmızıya yatırdı ve kaybetti. Üç yıl boyunca IRS'den mektuplar aldı."

Skinner, "Tanıdığımız ve sevdiğimiz Larry'ye benziyor," dedi. Ev yapımı masanın etrafını araştırıyordu. "Günlük ticaretin nasıl yapılacağını öğrenmiş olabilir ama güvenlik hakkında hiçbir şey bilmiyordu."

Uzandı ve masanın arkasındaki duvara yapıştırılmış bir k  ğıda dokundu.

"Bu da ne?" Fischer sordu.

"Tüm   ifreleri." Skinner onlara baktı ve şöyle dedi: "  o  unlukla porno siteleri. Artı, eBay."

"Porno mu?"

"  unu açayım..." Skinner bilgisayarı açtı, karıştırdı ve Van Den Berg'in e-postalarını buldu. Van Den Berg'in On beş dakika boyunca onları taradı. Fischer ona bir bira getirdi ve

Bir tane de kendisi için, ve sonunda dedi ki, "Yukarı çıkıp yatağı dağıtacağım, ama döndüğümde bu sözde pornoyu görmek istiyorum."

Geri döndüğünde, Van Den Berg'in ucuz yazıcısı homurdanarak bir yığın kağıt çıkarıyordu. Skinner, "Ralph Van Den Berg kim?" diye sordu.

"Larry'nin kardeşi. Armstrong'un aşağısında yaşıyor. Neden?"

"Çünkü Larry bir şey için sipariş alıyor, sanırım bunlar legolar ve Ralph'la onları UPS aracılığıyla göndermek hakkında konuşuyor.

Larry, Ralph'a farklı UPS mağazalarına gidip

Gönderiler. Ralph tüm güney Minnesota ve kuzey Iowa'da çalışıyor."

"Bahse girerim Legolar Ralph'in oradadır," dedi Fischer. "Bu kardeşler çok sıkıdır. Ralph aşağıda bir arazide yaşıyor; bir karavanı saklamak için mükemmel bir yer olabilecek bir ormanlık alanı var. Zaten hurdaya çıkmış tarım makineleri ve arabalarla dolu."

Skinner, "Yarın gidip bir göz atacağım," dedi. "Bu arada ... bu yazıcının tüm çıktıları alması bir saat sürecek.

Bu e-postalar. Onları bir USB belleğe koyardım ama bulamıyorum.

Yani, herkesin bir flash belleği var."

"Bana üye olduğu şu porno kanallarından birini göster," dedi Fischer. "O pislik. Bir keresinde bana hiç porno izlemediğini söylemişti. çünkü bu yapış yapış. Onun ana cinsel bağlantısının ben olduğumu sanıyordum. Sana söylüyorum Skinner, bu onun tavırları hakkında çok şey açıklıyor."

"Aslında porno sitelerine gitmene gerek yok. Makinede kendi koleksiyonu var ve televizyona bağlı." O

duvar boyunca uzanan ve televizyonun arkasına kadar çıkan bir kabloyu işaret etti. "Bu bir HDMI kablosu."

"O zaman bir tane göreyim."

Fischer, *Chatsworth'te Son Tango* adlı bir videoda karar kıldı ve Skinner onun için videoyu çalıştırdı, ardından kağıtları karıştırmaya başladı

On beş yıllık bir nokta vuruşlu yazıcıdan çıkmış olmalıydı. "Lanet olası bir paralel portum var," diye mırıldandı çalışırken. "Artık paralel port bulabildiğinizi bile bilmiyordum..."

Arkasından Fischer, "Aman Tanrım. AMAN TANRIM!"

Skinner dönüp baktı ve "Bu her gün görebileceğiniz bir şey değil. Bunu nasıl yaptıklarını merak ediyorum. Sıkıştıklarını düşünebilirsiniz."

Yazıcı ve video aynı anda sona erdi ve Skinner
"Hava aydınlanmadan buradan gitmeliyiz." dedi.

"Buradan çıkmalısın. Bu iğrenç şeylerin her birine bakacağım.
Nasıl bir adamla nişanlandığımı bilmek istiyorum," dedi Fischer.
"Bana şu bilgisayarın nasıl çalıştığını göster."

"Tamam ama eve kadar yürümek istemiyorum. Senin evinde
kalsam nasıl olur?"

"Her neyse," dedi ve televizyonda *The Gang Goes Bang!* gösterilirken
ona el salladı.

Skinner ona veda öpücüğü verdi, onu kanepede bıraktı ve arka
kapıdan dışarı süzüldü. Yıldızlar dışında dışarısı bir kömür çuvalı kadar
karanlıktı,

ki bunlar parlak ve bol miktarda vardı. Kolunun altındaki suçlayıcı kağıt
paketiyle Fischer'in evine geri döndü, tekrar gizlice içeri girdi ve sabaha
kadar yatağında yatıp e-postaları okudu.

Günün ilk ışıklarıyla birlikte Van Den Berg'lerin yasadışı bir şeyler
çevirdiğine, ülkenin dört bir yanına yasadışı bir şeyler gönderdiğine ikna
olmuştu. Legolar yüzünden olmalı. Uyuşturucu da olabilirdi.
Şifreli konuşuyorlardı ama uyuşturucu satıcısı olacak kadar para
kazanmıyorlardı.

Lego kitlerinin yasal bir satıcısı, kitap dışı bir kaynak bulabilirse,
bunun maliyetinin normal fiyatın yarısı kadar olabileceğini düşündü.
Toptan satış fiyatı, bir öldürme yapabilir. Kâr üzerinden vergi ödemek
zorunda bile kalmazsınız. Lego şirketi reklamı sağlayacaktı ve eğer
şirketten az sayıda da olsa kit alırsanız
. . .mükemmel bir kılıfınız olur.

"Tatlı," dedi Skinner. "Çarpık ama tatlı."

Şafak söktükten kısa bir süre sonra arka kapının tıkırdadığını duydu
ve Larry'nin beklenmedik bir anda eve geldiği korkusuna kapıldı; ama
Sonra Fischer seslendi, "Skinner? Hâlâ burada mısın?"

"Yatak odasındayım," diye seslendi.

Yatak odasının kapısında belirdi ve orada poz verdi, bir
elini pervaza koydu. Gözlerinde tuhaf bir parıltı olduğunu düşündü.

Tüç kişi vuruldu, biri öldü, hepsi de muhtemelen Marian görüntüleriyle bağlantılıydı.

Skinner ve Fischer Van Den Berg'in evine gizlice girerken Virgil yataktaydı; birkaç dakikasını

Tanrı ve dinleri ve dinlerin neden bu kadar sıklıkla şiddetle bağlantılı olduğunu merak etti. Yıllar önce üniversitedeyken, her zamanki gibi Gece geç saatlere kadar süren otlu seks, siyaset ve din tartışmalarında, dinlerin ve siyasi partilerin birbirlerine oldukça benzediğine karar vermişti, ancak dinler öncelikle ahlakla ilgilenirken, siyasi partiler ekonomi ile ilgilendi.

Başka bir deyişle, her ikisi de insanların dünyanın nasıl işlemesi gerektiğine dair en derin duygularıyla ilgileniyordu. Farklılıklar Gece geç saatlere kadar süren otlu üniversite tartışmalarında bile olduğu gibi fiziksel çatışmalara dönüşebilir.

"Çok saçmalıyorsun dostum. Esrarı uzat."

Şimdi, bunca yıl sonra yatağında yatarken, hala nedenini merak ediyordu

Dinler, ahlakla ilgilendiklerine göre, başkalarına yönelik her türlü şiddetten kaçınmaları gerekmez miydi? Sonra tekrar düşündü, belki de öyledir. Belki de din ve şiddet arasındaki bağlantı yalan haberdir.

Zihni bu konuda spekülasyon yaparken bir döngüye takıldı ve sonunda yataktan kalkıp dizüstü bilgisayarını açtı ve en dindar ve en şiddet yanlısı devletlere baktı. Görünüşe göre en dindar altı Büyük bir araştırmada tespit edildiği üzere, dindar eyaletler aynı zamanda en yüksek cinayet oranlarına sahip on eyalet arasındadır. En az dindar altı eyalet ise en düşük on eyalet arasında yer almıştır.

Bunu iç karartıcı buldu, bilgisayarı kapattı ve uyanık kalarak bu durumu açıklayabilecek diğer demografik özellikleri düşündü.

örtüşme için. Belki de en dindar insanlar ülkenin en yoksul bölgelerinde yaşıyordu ve suçun nedeni dindarlık değil de bu muydu? Peki o zaman dindarlık yoksullukla ilişkili miydi yoksa ikisi birbiriyle alakasız mıydı?

En dindar yerler otu yasallaştırırsa ne olur? Dalıp gittiğinde hâlâ bu konuda spekülasyon yapıyordu.

—

WErtesi sabah uyandığında Bea Sawyer'dan bir mesaj almıştı: "Gece 2'ye kadar olay yerindeydik.

Albert Lea'da. Pek yeni bir şey yok. Erken aramayın."

Virgil kalktı, tıraş oldu ve duş aldı, tişört mağazasını inceledi ve bir elmaya sarılmış bir yılanı gösteren beyaz bir "Larkin Poe" tişörtü seçti. Giyindikten sonra Mom's Cafe'ye gitti ve burada hayatının en kötü iki krepini yedi,

Bu da onu, bir aşçının nasıl olup da

Bu kadar basit bir şey. Kreplerin tadı sanki un talaşla kesilmiş gibiydi, şurup ise musluk suyu kıvamındaydı.

Kahvaltısını bitirince Skinner & Holland'a doğru yürüdü ve orada uzun boylu, sert görünüşlü, siyah takım elbiseli ve papaz yakalı bir Katolik rahibin kaldırımında durmuş dondurma yediğini gördü ve Holland ile konuşmak.

Holland Virgil'in geldiğini görünce rahibe, "İşte geldi," dedi.

Virgil geldi ve Holland onu rahip George Brice ile tanıştırdı, o da "Sanırım ortak bir arkadaşımız var" dedi.

Virgil'in babası aracılığıyla tanıştığı St. Paul'lü bir rahipten bahsetti ve Virgil'in daha önceki davalarından biri olan Lutherci bir rahip hakkında bir süre konuştular.

uluslararası bir suçlu, sahte ama siyasi açıdan patlayıcı bir arkeolojik buluntu, Orta Doğu'dan çeşitli silahlı adamlar ve gizli bir

Virgil'in hayalini bile kurmaması gereken ama yine de ara sıra kurduğu Amerikan istihbarat örgütü.

"Şimdi de bir cinayet işlendi. Wardell bana bunun iki kilise saldırısıyla ilgili olduğunu düşündüğünüzü söyledi," dedi Brice ve konuşmayı tekrar günümüze getirdi. "Bu doğru mu?"

"Evet, ama bu konuda yüzde yüz emin değilim," dedi Virgil. "Glen Andorra'nın bir kadınla cinsel ilişkiye girdiğini öğrendik. Birisi, ama kim olduğunu bilmiyoruz. Seks, cinayet için güçlü bir motivasyon kaynağı olabilir. Eğer ölümü intihar değil de cinayet ise, bunun kilise saldırılarıyla bir ilgisi olmayabilir. Olmasa bile, kilise saldırılarında kullanılan silahın Andorra'dan geldiğine inanıyorum. Cinayetten bahsettiğimize göre, Andorra'yı öldüren kişi muhtemelen kilisenin tetikçisidir. Sadece yüzde yüz değil. yüzde."

Holland, "Burada kimse vurulmadan önce çok yakından ve soğukkanlılıkla vuruldu," dedi. "Andorra'yı öldürmek onu çıldırtmadığı sürece bir aşığın her iki şeyi de nasıl yapabileceğini anlamıyorum."

"Ah, bu onun kız arkadaşı değil, bir deli," dedi Brice. dondurma külâhını bitirdi. Çöp kutusuna doğru yürüdü ve külâhın kâğıt ambalajını yere attı.

"Sanırım haklısınız," dedi Holland. "Ama hepsi bu kadar mı?"

—

Harvey Coates vurulduğunda gördüklerin hakkında seninle konuşmam gerek," dedi Virgil Brice'a.

"Arka odaya gel," dedi Holland.

Virgil ve Brice onu, bir düzine insanın kasada sıraya girdiği dükkâna kadar takip ettiler. Brice, "Hâlâ gümbür gümbür gidiyor," dedi.

Holland, "Haç çıkarırdım ama şaka yaptığımı düşünebilirsiniz," dedi. "Şaka yapmazdım."

Dükkândan geçerken müşterilerden bazıları rahibe elini uzattı:

"*Hola, peder.*"

"Tanrı seni korusun, Peder."

"Tanrı seni korusun . . ."

Arka odadaki üç sandalyeye yerleştiler ve Virgil Brice'a "Ee, ne gördün?" diye sordu.

"Kilisenin merdivenlerinde durmuş ona, Coates'a bakıyordum. Biri sırtına tokat atmış gibi sarsıldığını gördüm ve sonra ... nalları dikti ... ve etrafına bakındı ... ve yere yığıldı. I

Felç ya da kalp krizi geçirmiş olabileceğini düşündüm ama sonra insanlar çığlık atmaya başladı ama başka kimse düşmedi. Caddenin karşısına koştum, birkaç adam daha onu ve kendilerini kurtarmaya çalışıyordu,

eski bir beton saksının arkasına sakladım. Yoktu. Diğer adamlardan biri buralıydı.

Wheatfield'da şerif departmanını hızlı aramaya aldı ve onları arayıp bir ambulans göndermelerini sağladı. Sonra orada öylece oturduk.

ve kanamasını önlemek için yaralarına havlu tuttu. Karısı yanındaydı; kendisi hemşireydi, ne yapacağını biliyordu ama oldukça paniklemişti ve ağlıyordu ..."

"Silah sesi ya da başka bir şey duymadın mı?"

Brice başını sallayarak, "Öyle bir şey yok," dedi.

"Tam olarak nasıl durduğunu fark ettiniz mi? Bir tarafa mı yoksa diğer tarafa mı dönmüştü?"

"Hayır, fark etmedim. Wardell de bunu merak ediyordu ama ben fark etmedim."

Holland, "Miz Rice vurulduktan sonra Coates'un kendisini aradım ve o da tam olarak nasıl durduğunu bilmiyordu," dedi. "O aşağı yukarı sokağa yakın olduğunu düşünüyordu. Yine de emin değildi."

Bir süre daha konuştular ama Brice'ın vurulma olayıyla ilgili ekleyeceği bir şey yoktu. Yara hakkında daha çok şey biliyordu. "Kalçasının bir tarafından diğer tarafına doğru ilerledi. Çıkışın girişten çok daha büyük olmadığını fark ettim, bu da muhtemelen askeri tarzda genişlemeyen bir mermiyle vurulmuştur" dedi.

"Kurşunları biliyor musun? Wardell bana Bayan Rice için de aynı şeyi söyledi."

Brice, "Irak'taki ilk günlerde Balad askeri hastanesinde din görevlisiydim," dedi. "Çok fazla yara gördüm. Çoğu şarapnel parçalarıydı. yol kenarına yerleştirilmiş bombalar, ama bazıları da mermiydi."

—

İşlerini bitirdikten sonra Virgil ve Holland rahibi mağazanın ön çıkışına kadar takip ettiler ve Virgil dışarı çıktı, "Peki ya hayalet? Sen ne düşünüyorsun?"

Brice yarı gülümseyerek, "Ne demek istiyorsun, ben ne düşünüyorum?" diye sordu.

"Gerçek miydi yoksa biri sahte bir şey mi yaptı? Ya da ne?"

Brice gözlerini kısarak sokağın karşısındaki kiliseye baktı. "Bir şey oldu. Bundan eminiz çünkü elimizde fotoğraflar var. Çabucak kartpostala dönüştürülmüş bir sürü fotoğraf. Hatta bazı kısmi ses kayıtlarımız bile var, ki bu diğer hayaletlerin hiçbirinde elde edemediğimiz bir sayı. Yani bir şey oldu. Ve

Minnesota'daki en samimi Katolik cemaatlerinden birinin önünde oldu. Ya da başka bir yerde."

Virgil, "Sesin biraz şüpheli geliyor," dedi.

Brice, "Marian görüntülerinin olabileceğine inanıyorum," dedi. "Bu beni şaşırtmıyor. Beni şaşırtan diğer şeyler Wheatfield'daki mucizeler. Akraba olup olmadıklarını merak etmek kaçınılmaz." Holland ve Virgil birbirlerine baktılar ve Holland omuz silkti. Virgil, "Başka hangi mucizeler?" diye sordu.

"Skinner ve Holland'ın mucizesi, diğerlerinin yanı sıra," dedi Brice dükkânı göstererek. "Kasaba bir benzin istasyonunu bile zor kaldırıyordu. Ama bu mağaza ilk görüntüden birkaç dakika sonra sihir gibi ortaya çıktı."

"Hadi ama George. Hikâyeyi biliyorsun," dedi Holland. Virgil'e döndü. "İlk görüntüden hemen sonra Skinner koşarak yanıma geldi.

ve bana neler olacağını anlattı. Haklı olduğunu biliyordum ve işe koyulduk. Bunda sihirli bir şey yoktu: bu mağaza

Birkaç kişinin haftalarca köpek gibi çalışmasının sonucu."

"Skinner'ın alışılmadık bir genç adam olduğunu kabul ediyorum," dedi Brice. "Sezgileri kuvvetli. Bu durumda, hatta belki de ... durugörü."

Omuzlarını silkti, var olmayan kepeklerini fırçaladı, paltosunun kollarını çekti ve "Kiliseye gitsem iyi olacak. "Kiliseye gitsem iyi olacak. yönetim komitesi birkaç dakika içinde toplanıyor."

Brice karşıdan karşıya geçmek için köşeye doğru ilerlemeye başladı ve onu duyan olmayınca Holland Virgil'e şöyle dedi: "Görüyorsun ya, işte böyle şeylerle uğraşmak zorundayız - Kilise'den bile gelen şüphecilik. Ya da belki biraz fazla futbol oynamıştır."

"yle mi?"

"Notre Dame. Linebacker. Çok fazla kafa kafaya çarpışma yaşadım," diyor Holland.

"Meryem Ana'ya adanmış bir niversite, ilginç," dedi Virgil. "Bence muhtemelen Kilise'yi korumaya alışıyor. Güvenilirliği," dedi Virgil. "Eğer görüntülerin bir tür sahtekrlık olduğu ortaya çıkarsa, gerçeklikleri için kefil olmak istemiyorlar. Serserileşiyorlar."

"Bunu kim yapar? Kim Kutsal Bakire Meryem'i kullanarak halkı dolandıracak kadar alaycı olabilir?" Holland sordu.

Virgil kaldırımın kenarına çıktı ve yukarı baktı
"Skinner & Holland, Eats & Souvenirs" tabelasına baktı ve "Hiçbir fikrim yok. Güzel tabela Wardell."

"Hey!"

Virgil, "Görüşürüz," dedi, trafikte bir mola yakaladı, caddenin karşısına geçti ve rahip kiliseye girmeden önce Brice'a seslendi. "Peder Brice! . . . George!"

Brice kilisenin kapısına çıkan merdivenlerde durdu ve Virgil de ona yetişti. "Eğer ayın yapılmıyorsa, kilisenin etrafına bakmamın bir sakıncası var mı?"

"Elbette. Gördüğünüz bir şey olursa bana haber verin. haberim olsun."

"Bunu yapacağım," dedi Virgil.

Sokağın karşısında Holland başını salladı ve dükkânın içinde kayboldu.

—

Virgil pek çok kilisede bulunmuştu, bunların çoğu Lutheran'dı, ancak birkaç Katolik ya da diğer Protestan türlerinin yanı sıra birkaç tapınakta da bulunmuştu,

Hem Yahudi hem de Budist. Bunlardan birinde işi gereği, diğer ikisinde ise hippilerle olan ilişkileri nedeniyle bulunmuştu.

ama çoğu babasının ekümenik ilgilerinin bir sonucu olarak içine sürüklenmişti.

Sonuç olarak, geleneksel kilise düzenleri hakkında bir şeyler biliyordu ve küçük olmasına rağmen, St. Mary's gelenekseldi, bir kilise planı üzerine inşa edilmişti.

Hristiyan haçı.

Ön kapıların hemen içinde -geçit- bir kapı vardı. narteks denilen giriş kapısı. Narteks kapısından geçerek, kilisenin nef adı verilen, diz çökmüş sıralardan oluşan ve erime kokusuyla boğulmuş ana bölümüne girdi.

Mum. Sıralar, bir haçın dikine benzeyen geniş bir orta koridorla bölünmüştü ve yanlarda daha dar koridorlar uzanıyordu.

Bu yan koridorların üzerinde Haç İstasyonlarını gösteren renkli alçı kabartmalar ve her koridorun sonunda yaklaşık yarısı yanan kırmızı adak mumlarından oluşan bir raf vardı.

Bir transept - bir haçın çapraz çubuğu gibi bir koridor - sıraları sunak ve minberden ayırırdı. Transeptin hemen üzerinde bir çan kulesi vardı. Kule içeriden bakıldığında, yine boyalı alçıdan yapılmış, kubbeli bir tavanı, on ayak uzunluğunda oynayan soluk melekleri ortaya çıkarıyordu. Rönesans tarzı trompetler. Transeptin sol ucunda bir başka mum rafı vardı, bu seferki beyaz kondansatörlüydü ve çoğu parlak, titrek alevler gösteriyordu.

Marian görüntüsü, girişten bakıldığında kilisenin tam karşı ucunda yer alan sunağın üzerinde belirmişti.

Beş ya da altı erkek ve üç kadın, yönetim toplantısı için bir masa ve sandalyelerin kurulduğu transeptin sağ tarafında toplanmıştı.

Oraya doğru yürürlerken Brice sessizce, "Toplantılarımızı kilisede yapmak zorundayız. Eskiden hemen dışarıda, küçük parkın olduğu yerde bir papaz evi vardı ama otuz yıl önce yandı. Yerine yenisi yapılmadı." "Muhtemelen mihrabın etrafında dolaşmamalısın, ama şuradaki merdivenlerden çıkarsan kilisenin arka kısımlarını görebilirsin" diye ekledi.

Sağa, masanın etrafındaki adamlara doğru dönerken transeptin sol tarafını işaret etti. Virgil sola gitti, transeptin sonundaki bir kapıdan çıktı, burada yırtık pırtık cüppeler ve kilise gereçleri içeren bir dolap, küçük bir mutfak ve iki tuvalet buldu,

bir oda dolusu yeni görünümlü temizlik malzemesi - süpürgeler, paspaslar, ve bir arka kapı. Kapı otoparka açılıyordu. Tekrar içeri girdi.

Yapıyla ilgili her şey eskiydi ve yakın zamanda onarılmamıştı, ama aslında iyi inşa edilmiş, tuğla ve meşe ile iyi bir şekilde donatılmıştı ve şimdi çok temizdi, sanki her santimi Elini. Virgil bunun bir mucizeye sahne olduğunu, muhtemelen de öyle olduğunu fark etti.

Duvarın diğer tarafında bulunan sunağın hemen arkasında olması gereken bir kapı, dar ve dolambaçlı bir merdivene açılıyordu. Virgil bu merdivenle kulenin tepesine çıktı. Orada hâlâ bir çan vardı ama hem çan hem de tokmağı, onlarca yıllık olmasa da yıllar öncesine ait olduğu anlaşılan ağır mavi naylon iplerle bağlanmıştı.

Sokağa açılan kapılar panjurlarla kapatılmıştı. Dört adet yeni görünümlü 4×12 Marshall hoparlör kabini vardı. Metal raflar, bir CD çalara bağlı merkezi bir kontrol ünitesine bağlı iki amplifikatör kafası ile Ana Cadde'nin yukarısına ve aşağısına bakacak şekilde yerleştirilmişti. *Çaların* yanında üç CD kutusu duruyordu: *Notre-Dame'ın Çanları*'nın üç özdeş kopyası.

Yukarıda görececek bir şey yok, diye düşündü Virgil. Merdivenlerden geri indi; aşağı inerken duvarda küçük bir bakım kapısı vardı. Virgil onu açmaya çalıştı ama kilitliydi.

Yakınlarda birinin sesini dinledi, sonra çakısını çıkardı ve basit kilidi açmaya koyuldu; sadece birkaç saniye sürdü. Kapı yarıdan daha az yükseklikteydi ve sunağın arkasında ama sunağı arka odalardan ayıran duvarın içinde kalan bir boşluğa açılıyordu. Boşluk her iki yöne de uzanıyordu ve görünüşe göre ışıklara servis yapmak için kullanılıyordu. sunağı aydınlattı.

Birkaç metre sola, duvardaki küçük bir kapıya doğru süründü. Kapıyı açtığında kendini bir projektör ışığına bakarken buldu. Kapı aşağıdan görünmüyordu ve o da aşağıyı göremiyordu, sadece ışık fikstürünün arkasına. Kapıyı kapattı ve sürünerek geri çıktı. Yer altı boşluğunun duvarları eskimiş sıvadan yapılmış olsa da, her şeyin son derece temiz ve tozsuz olduğunu fark etti.

Ayrıca, kanıt gerektirmediğini düşündü.

—

Virgil merdivenlerden inip kiliseye girdi ve mihrabı çevreleyen yarım kubbeye baktı. Işık armatürleri Yolun üçte ikisinde, hem ampulleri hem de servis kapısını gizleyen boyalı sıvadan raf benzeri işler vardı.

Yan koridordan kilisenin önüne doğru ilerlerken Brice, "Virgil, bekle" diye seslendi. Brice toplantı masasının etrafında toplanan kadın ve erkeklere bir şeyler söyledi, ardından Virgil'e doğru koştu ve "Sunağın üzerinde takırdayan sen miydin?" diye sordu.

"Evet, öyleydi. Sizi rahatsız etmek istememiştim."

Brice, "Bizi rahatsız eden bunun rakun ya da kokarca olma ihtimaliydi," dedi. "Kolluk kuvvetlerinden kurtulmak çok daha kolay."

Virgil güldü ve Brice "İlginç bir şey buldun mu?" diye sordu.

"Aslında, hayır." Virgil boynunu kaşıdı ve sunağa baktı. "Sadece..."

Brice, "Bir aldatmaca, bir hile arıyorsunuz," dedi. "Bir mucizeye inanmıyorsunuz."

"Henüz o noktada değilim," diye itiraf etti Virgil.

"Ben de öyle," dedi Brice. "Eğer garip bir şeyler olduğunu fark ederseniz, bu muhtemelen doğrudan silahlı saldırılar. Başka bir deyişle, profesyonel olarak ilginizi çekecek bir suç değil. Umarım herhangi bir duyurudan önce beni uyarırsınız."

Virgil başını salladı. "Ortada bir suç olsa bile duyuru yapma işinde değilim," dedi. "Bunu başkalarının yapmasına izin veriyorum. Eğer garip bir şey görürsem ... size haber veririm."

Brice, "Teşekkür ederim," dedi ve onu kolundan alkışladı.

Virgil ayrılırken, hayaletin kaynağı ne olursa olsun, muhtemelen silahlı çatışmalarla hiçbir ilgisi olmadığını ve her şeyle ilgisi olduğunu fark etti. Hayaletler olmasaydı silahlı saldırıların olmayacağından şüpheleniyordu ama silahlı saldırıların asıl nedeni başka bir şeydi. Danielle Visser'ın önerdiği gibi,

Para bir neden olabilir, ancak sapkın bir dini fanatizm de başka bir neden olabilir.

—

T şeytanı düşünün ve o ortaya çıksın: Danielle Visser karşıya geçmeye başlarken Virgil'in kovboy çizmelerinin parmaklarının üzerinden geçiyordu

Caddeye çıkmıştı ve kenara çekiyordu. Kamyonetinin yolcu tarafındaki camı açtı ve koltuğa doğru eğilerek, "Virgil. Atış poligonundaki BD harflerinden bir cevap aldık. Bud Dexter aradı ve zaman zaman Andorra'da atış yaptığını ve başka biriyle atış yaptığında hedeflerine paraf atacağını söyledi."

Virgil pencereye doğru eğildi ve "En son ne zaman orada olduğunu söyledi mi?" diye sordu.

Visser, "Aynı soruyu ona ben de sordum ve birkaç hafta önce olduğunu söyledi," dedi.

"Nasıl iletişime geçebilirim?"

"Austin'deki Spam Müzesi'nde çalışıyor. Saat üçte işten çıkıyor, dört gibi ya da biraz önce evde olur. Skinner ve Holland'da seninle buluşacak."

"Mükemmel," dedi Virgil. "Sanırım Andorra'nın kız arkadaşı hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, yoksa önce bundan bahsederdin."

"Bu doğru. Sana söylemeliyim ki, bilmemek beni öldürüyor. Sabahtan beri kafamda çöpçatanlık yapıyorum."

Cebinden bir not defteri çıkardı, çevirip açtı ve "Biri Bob Martin adında bir silah ustasından bahsetti. Onu nerede bulabileceğimi biliyor musun?"

Kamyonun koltuğunu okşadı. "Hemen buraya atla, seni oraya götürüyüm. Altı blok ötede ve emekli olduğu için genelde buralarda olur."

Atladı ve kadın onu Martin'in evine götürdü. Frankie bir kamyon kullanıyordu ve Virgil bu kamyonda nasıl bir şey olduğunu düşündü. kamyon şoförü kadınları doğal hallerinden daha da çekici kılan bir şeydi; Eagles bile bu konuda şarkı söyledi.

Visser boş boş konuşuyor, güneş kollarındaki tüylerden ve neredeyse görünmeyen kaşlarından yansiyordu,

ve eğer radyoda biraz J.J. Cale olsaydı, Virgil
Sonsuza kadar böyle dolaşıp durdular, ama Martin'in evine üç dakikada
vardılar.

Martin'in kapı zilini çalarken kadın sokakta bekledi ve yaşlı bir
adamin verandaya doğru ilerlediğini görünce ona el salladı ve kadın
oradan uzaklaştı.

Martin iriyarı bir adamdı, muhtemelen yetmişlerinin sonundaydı, tıraş
olmamıştı, karıncaları yakacak kadar kalın çerçevesiz gözlükler
takıyordu. Elinde bir

Çenesinde kurumuş yumurta sarısına benzeyen bir leke vardı.
Verandanın paravan kapısından baktı ve "Ne?" diye sordu.

Virgil kendini tanıttı ve "Sizinle yerel halkın hangi silahlara sahip
olabileceği hakkında konuşmam gerekiyor" dedi.

"Buralarda bir polis olabilir mi diye merak ettim," diye
homurdandı Martin. Kapıyı iterek açtı ve "Geri gel. Birinin gidip
Glen Andorra'yı vurduğunu duydum."

"Evet, ama olayların nasıl geliştiğinden tam olarak emin değiliz.
Görünüşe göre koltuğunda otururken 45'likle vurulmuş ve yerde de bir
45'lik varmış."

"A 1911?"

"Evet."

"Muhtemelen onun," dedi Martin. "Onun için yeniden dolduruyorum.
Onu öldüren kurşunu buldun mu?"

Virgil, "Evet, ama henüz ne olduğunu bilmiyorum," dedi.

"Kontrol et ve 230 grain kaplamalı yuvarlak burun olup olmadığına bak.
Eğer kaplanmışsa, kılıflı değilse, benimkilerden biridir. O pirinç tedarik
eder, ben de

mermi ve barut. Ona mermisini otuz sente satabilirim.

ve her biri on sent kazanıyordu. Sanırım artık o da yok," dedi Martin. Evi
rafadan yumurta gibi kokuyordu ve çenesindeki sarı lekeyi doğruluyordu.

"Bir dükkandan alsan tanesi kırk sente mal olurdu, bu yüzden her biri on
sent tasarruf ediyor. Herhalde yılda bin mermi atıyordur. Kendine yüz
dolar kazandırmıştır."

"223'lüğü olup olmadığını biliyor musun?" Martin onu silah
tamirhanesine dönüştürülmüş bir yemek odasına götürüp iki deri
koltuktan birini işaret ederken Virgil sordu.

"Evet, öyle yaptı. Cabelas'tan satın aldım," dedi Martin, deri
koltuklardan birine çökerken. "Bir CZ 527 Varmint ile

Leupold değişken g dürbünü. şehir merkezinde vurulan insanlar bununla mı vuruldu?"

"Sanırım yle. Bay Andorra öleli birkaç hafta oldu, yani o yapmadı. Silah kasasında boş bir yer var."

Martin, "O zaman muhtemelen intihar olmadığını söylüyorsunuz," dedi.

"Bunun nasıl olabileceğini düşünebilirsiniz. Kendini vurur, bir arkadaşı içeri girer ve onu l bulur, bodrumda biraz alışveriş yapmaya karar verir."

Martin başını salladı. "Burası küçük bir kasaba. Eğer bir adam silah alacak olsa, bu öyle bir şey olmazdı - bir dakika içinde fark edilirdi. Bir kere üzerinde kocaman bir namlu var."

"Tamam."

"Her neyse, Glen intihar etmezdi. O sert biriydi, cehennemiyayayabilen ve yine de her son bir kaç santim kaldı. Kendini vurmanın aklına geleceğini sanmıyorum. Elbette bir kaza da olabilir. . ."

Virgil, "Ama kayıp .223 olmazdı ve şehir merkezindeki insanlar kazara vurulmadı," dedi.

"Bu doğru," diye kabul etti Martin. "Ben de bunları düşünüyordum. vuruldu. Biri bacağından, diğeri kalçasından vurulmuş. Bu ya iyi atış ya da kötü atış. Bir kez daha ateş edene kadar bir şey söyleyemem. Bu dürbün ve iyi bir istirahatle, iyi bir atış beş mermi tutabilir dört yüz metreden bir oyun kartının içinde. O ya ya da o dürbünü nasıl kullanacağını bilmiyor. Gerçekten iyi bir dürbün."

Virgil, "Huh." dedi. Sessizliğin sürmesine izin vererek odanın yan penceresinden dışarı baktı.

Martin: "Bir şey mi bulmaya çalışıyorsun?"

Virgil, "Olay yerindeki hiç kimse silah sesini duymadı," dedi. "Aklıma sadece bir kez ateş edip etmediğini bilmediğimiz geldi. Iskalamış ve kimse fark etmemiş olabilir."

Martin, "Birileri silah seslerini duymuş olmalı," dedi. Virgil,

"Duymuş olsalar bile bulamazlar," dedi.

"223'lk ile vurulduklarına emin misin?"

"Büyük olasılıkla öyle görünüyor. Neden?"

"Bir .243, eğer sağlam bir nokta olsaydı benzer miktarda hasar verebilirdi. Kasabada dört yüz metreden yarım dakikalık aıyla iki inçlik bir grup vurabilen bir adam tanıyorum, ama onun silahı .243 Remington 700. Bir .223' var ve sanırım daha fazla Birden fazla. Yeterince iyi bir adam. Onu akla getiren tek Şey, biraz silah delisi olması."

"Fındık, nasıl?"

"Şu filmde ok ve yay atan koca memeli kızı biliyor musun?" Martin sordu.

Virgil yle olduğunu düşünüyordu.

Martin, "Bu adam o kızla motorbot oynamaktansa silahlarıyla oynamayı tercih eder," dedi.

Virgil, "Tamam, adını öğrenmem gerek," dedi. Ve, "Sen pis bir ihtiyarsın."

Martin, "Evet, benim yaşımda, elimde olan bu," dedi. Dili dışarı fırladı ve çenesindeki yumurtayı aldı. "Mmm." dedi.

T Silah delisinin adı Clay Ford'du. Kırklı yaşlarının başında görünen, gümüşü gözlü, uzun boylu, çok ince bir adam olan Ford, evinin içinde kovboy şapkası takıyordu; onun dışında Virgil gibi giyinmiş: Tişört, kot pantolon ve kovboy çizmeleri. Martin'den üç blok ötede oturuyordu ve Virgil'in verandasında durduğunu görünce, "Ben yapmadım. Eğer ben yapmış olsaydım. daha iyi."

"Bunu bilemezsin," dedi Virgil paravan kapıdan. "'Çünkü eğer siz yapmadıysanız, muhtemelen onun ne yaptığını bilmiyorsunuzdur. O iki kişiyi vurdu ve bunu bir cinayetin baskısı altında yaptı. başka bir insanı vurmak ve sonra da bundan kurtulmak zorunda kalmak. Ve bunu muhtemelen dört ya da beş yüz metre öteden yaptı. Belki daha da uzaktan, çünkü kimse silah seslerini duymadı."

Ford çenesini kaşıdı ve, "Kasabadaki herkes Glen Andorra'nın öldürüldüğünü biliyor ve bunun şehir merkezinde vurulan insanlar. Neden Glen'i öldürüp sonra da iki kişiyi yaralasin ki? Neden onları da öldürmedi? Yakalanırsa bir şey fark etmez. Ve eğer bir halkla ilişkiler felaketi yaratmaya çalışıyorsa, cinayet birilerini vurmaktan daha iyidir."

Virgil, "Belki de silahı almak için Glen'i öldürmek zorunda olduğu ama diğerlerini öldürmek zorunda olmadığı için öldürmemiştir?" dedi.

"Bu çok cömert bir bakış açısı," dedi Ford. "Glen'i öldürmüş olsaydı, diğerlerini pek umursayacağını sanmıyorum, Özellikle de şehir dışından gelenlerse. Yanılıyor olabilirim." Kapıyı iterek açtı. "İçeri gelsen iyi olur. Sana silahlarımı göstereyim."

Virgil onu içeri kadar takip ederken, "Belli ki kim olduğumu biliyorsun," dedi.

"Kasabadaki herkes senin kim olduğunu biliyor," dedi Ford omzunun üzerinden. "Danny Visser kasaba bloguna bir hikaye koydu ve sizinle ilgili bazı gazete haberlerine bağlantılar verdi. Bir tanesini beğendim. okul yönetim kurulu üyeleri cinayetle tutuklandı. IMHO'ya göre daha fazla hükümet mensubunu tutuklamalısınız." Harfleri kelime olarak söyledi: "Eye Em Aich Oh."

—

Virgil, Visser'in kendisi hakkında gazete haberleri yapmasına hafifçe sinirlendi ama Ford'u takip ederken hiçbir şey söylemedi bir zamanlar ebeveyn yatak odası olan yere kadar temiz tuttuğu evini. Ford, "olası hırsızlıkları önlemek için" pencereleri ağır kontrplak levhalarla kaplamıştı. "Hiç kimseyi silahlandırmak istemiyorum. suçlular."

Bir duvara dayalı bir silah tezgâhı ve evin beton döşemesine sabitlendiğini söylediği sekiz adet yüksek kaliteli silah kasası vardı. Kasaları açmak için manyetik bir kart kullanıyordu; kırk silahı vardı.

"Onları üç gruba ayırıyorum," dedi ve okurken onları işaret etti. "Taşıma silahlarım, hepsi tabanca, dokuz milimetre veya .45. Ve tüfeklerim: .22, .223, .243, .308. Ve eğer bu işe yaramazsa, bir Barrett .50 cal."

"Neden bu kadar çok?" Virgil sordu.

Ford, "Bu ülkede hayatta kalmak için silaha ihtiyaç duyacağınız günler yaklaşıyor," dedi. "Bu yüzden burada, Wheatfield'da yaşıyorum. Diktatörün adamlarının buraya gelmesi biraz zaman alacak ve bu da bize organize olmak için zaman kazandıracak."

Bu konuda tamamen bilinçsizdi. Virgil, "Tamam." dedi.

Ford daha yeni ısınmaya başlamıştı. Silaha doğru bir kol salladı. "İşte bu yüzden bu kadar farklı kalibreye sahibim. Onlarda ne fark ediyorsun?"

Virgil omuz silkti. "Bilmiyorum. Belki de hepsi oldukça doğrudur?"

"Elbette öyle. Onlar benim silahlarım ve evde hatalı bir silah bulundurmayacağım," dedi Ford. "Ama yaygınlar, asıl mesele bu. Her biri, 50'lik hariç. Daha fazlası yok

dokuz milimetre veya .45 ACP'den daha yaygın tabanca mermisi, belki .22, ki bu da bir SHTF durumunda anti-personel mermisi olarak değersiz olacaktır." Harfleri tekrar tek tek telaffuz etti: "Ess Aich Tee Eff." "Şebeke çöküyor, insanlar yiyecek ya da benzin alamıyor, ulaşım dağılıyor. Gelenlere karşı .22. Bir .22'nin iyi olacağı tek şey avlanmaktır. On tane var. bin mermi, ki bu çok fazla tavşan demek. Hayvanları beslemek ve yemek için binlerce mil karelik mısırın yanı sıra başama şansım var. Orada on beş tane yarı otomatik 223 var ve on beş bin mermim var - kendi silahımı kurmaya yetecek kadar. müfreze, bizi savunmak için. Keskin nişancı takımları için altı tane .308'im var. Barrett. Tabii ki, onları doğru kullanmak için, eğitim için zamanımız olmalı. Kimse antrenman yapmak istemiyor. Benim aptal olduğumu düşünüyorlar."

Virgil "SHTF" kelimesinin "Boktan bir durum" anlamına geldiğini anlamıştı. "İlginç," dedi. Başını salladı ve en iyi haliyle şöyle dedi "Ben olsam bir çift on iki kalibrelik silah koyardım. Pompalı tüfekler. Kimseyi vurmak istemediğiniz ama vurmak zorunda kalabileceğiniz durumlarda iyi bir tehdit silahıdır. Bir SHTF durumunda sülün için de iyi olurlar."

Ford ona beş saniye kadar seviyeli bir şekilde baktıktan sonra, "Şimdi de benimle dalga geçiyorsun. Sen de benim aptal olduğumu düşünüyorsun. Kabul ediyorum, bu bu şekilde ortaya çıkar. Yeni nesil çok tatlı ve hafif olabilir. Ama ben öyle görmüyorum. Benim gördüğüm, küçük faşist sıçanların yükselen dalgası."

—

Virgil tartışmadan uzaklaştı: "Sizce kasabadaki silahlı saldırıyı kim yapmış olabilir?"

Ford başını arkaya yatırdı, gözleri tavana dikildi. "Şu anda bir adayım yok. Dünden önce bana şehirdeki en iyi atıcının kim olduğunu sorsaydınız, tereddüt etmezdim: ben. Ama şimdi bazı ilginç noktaları gündeme getirdiniz. Eğer onları uzaktan vurduysa kimsenin duymayacağı kadar uzaktaysa ve öldürmek için ateş etmiyorsa, o zaman iyi olmalı. Öte yandan, ateş ettiği mesafenin üzerindeki düşüşü hesaplayamadığından şüpheleniyorum.

hafife almış. İlk adamı bacağından vurur, sonra kadını daha yukarıdan. Bir sonraki de kalbinden vuracak. Eğer böyle bir şey olursa, hepimiz tüfeğini nişan almak için canlı hedef kullandığını bileceğiz. Hedefi nasıl tutacağını bilen bir adam gibi görünüyor ama sadece Daha önce küçük bir 22'lik gibi başka bir tüfekle atış yapmış ve balistikten anlamıyor. Ses olayına gelince -kimse atışı duymuyor- susturucusu olduğu anlamına gelebilir."

Virgil, "Glen Andorra'dan aldığı CZ .223 Varmint kullanıyor olabilir," dedi. "Andorra'nın susturucusu var mıydı?"

"Gördüğüm kadarıyla hayır," dedi Ford. "Ben de orada çok bulundum. Hatta o silahla birkaç kez ateş ettim, eğer o silahla aynıysa. Katil kullanıyor. İyi; bana verseydiniz, ayarlamak isterdim, ama bu haliyle iyi. Susturucu için yivli değildi ya da en azından ben ateşlediğimde değildi, ki bu muhtemelen bir yıl ya da daha önceydi. Namlu freni de yoktu. Susturucunuz için hızlı takma yolunu seçerseniz namlu frenine ihtiyacınız olur. Kendi başına bir susturucu satın aldıysa, bunun için federal bir izin alması gerekiyordu. Sen bunu kontrol edebilir."

Çoğu avcı gibi Virgil de zaman zaman silahlardan bahsetmeyi severdi ama Ford konusunda boyundan büyük işlere kalkışmıştı. "Sen hiç kimseyi tanımıyorsun.

sizin standartlarınıza göre ateş edebilir mi?"

"Şehirde değil. Herhangi bir standarda göre, zamanları olduğu ve destek alarak çekim yaptıkları sürece bir dakikalık açı içinde tutabilen bazı iyi atıcılar var. Onları her gün Glen's'de görebilirsiniz. Wardell Holland'ı hiç atış yaparken görmedim ama Afganistan ya da Irak'ta piyade olarak görev yapmıştı, yani muhtemelen iyi bir atıcıdır. Etrafta onu sordum ve dükkanındaydı,

insanlar onunla konuşurken, ateş edildiğinde, bu yüzden dışarıda. İhtiyar Martin, yerel bir silah ustası; gözleri o kadar kötü ki, içeriden bir ahırın kenarına bile vuramaz. Glen bir avcıydı.

İyi bir tüfek nişancısı ve iyi sayılabilecek bir tabanca nişancısıydı.

45'lik, ama tabii ki, o öldü. Hayır, kasabada bu atışları yapabilecek kadar iyi birini düşünemiyorum.

amaç. Atışların kazara yapılmış olma ihtimalini de göz önünde bulundurmalısınız."

"Sormamın sakıncası yoksa, o insanlar vurulduğunda neredeydiniz?"

"Sormanın bu kadar uzun sürmesine şaşırdım," dedi Ford ince bir sırıtışla. Kasalardan birinden .223'lük siyah bir tüfek almış ve onu bir davul binbaşısının sopasını çevirmesi kadar kolay bir şekilde çeviriyordu. "Benim var

bilgisayar bakımı ve WiFi kurulumları ve ayrıca güneş paneli satışları yapan kendi işim var; bu işleri yapan bir ortağım var.

güneş panellerinin montajı. İlk çekimde Fairmont'taki Creighton evindeydim. Yeni bir inşaat, büyük bir ev, her odada WiFi ve çatıda güneş enerjisi istiyorlar. George ve

Elizabeth Creighton. Ben oradayken ikisi de oradaydı.

İkinci vurulma olayında, otoyolun dışındaki Elmer's Tap'te oturmuş hamburger yiyor ve bilardo oynayan bazı adamları izliyordum. Size isim falan verebilirim."

Virgil cebinden bir kart çıkardı, arkasına BCA e-posta adresini yazdı ve "Sana inanıyorum ama bu bir cinayet, o yüzden Çek. İsimleri bana e-posta ile gönderin."

"Sen kapıdan çıkar çıkmaz bunu yapacağım," dedi

Ford. "Peki ya Naziler?"

Ford ağzıyla bir osuruk sesi çıkardı. "Bu adamlar tüm ülke için bir utanç kaynağı. SHTF olduğunda, onlar

Muhtemelen önce ben yeneceğim." Tereddüt etti, sonra ekledi, "Sana söyleyeyim,

Gerçi orada Rose adında küçük bir kadın var, eğer benim yanıma taşınmak isterse . . . bir New York dakikasında evet derdim. Espri anlayışı var ve kötü bir nişancı da değil. Biraz vahşi, ama belki SHTF'de böyle birine ihtiyacınız olabilir."

Virgil, "Kadınlardan bahsetmişken, Danny Visser'in bugünkü blogunu okuduysanız, Glen Andorra ile ilişkisi olabilecek bir kadını aradığınızı biliyorsunuzdur," dedi. "Kim olduğuna dair herhangi bir fikriniz olabilir mi?"

"Hayır. Ama bir şeyler döndüğünden şüpheleniyordum. Glen'le bu konuda şakalaştım bile. Bir keresinde oraya gitmiştim ve mutfak masasının üzerinde iki kişilik kirli tabaklar vardı. Hatta kadının hala evde olabileceğini bile düşündüm çünkü bir şeylerin kokusunu alabiliyordum. Kadın parfümü ya da deodorant, Glen olmadığı kesin olan bir şey. Biraz telaşlandı ve beni kapıdan dışarı itti. Ben de

poligon aidatlarım için ona bir çek vermek için uğradım ve o Yazmak için zaman ayırmamı bile istemedi. Daha sonra alacağını söyledi. Glen öyle biri değildi. Kötü bir adam değildi ama nakit parayı severdi."

"Kim olabileceği hakkında bir fikrin yok mu?"

"Hayır, çünkü - biliyor musunuz? - bunun bir sır olarak kalmasını istedi, bu da bana evli olabileceğini düşündürdü."

"Öyle mi? Neden?"

"Garaj yolunda araba yoktu. Eğer hâlâ oradaysa ya arabası garajdaydı ya da Glen onu bir yerden almıştı," dedi Ford. "Evli değilse neden saklasın ki? Eğer bekar olsaydı, kimsenin umurunda olmazdı. Aslında, herkes Glen'in onu bir kadınla birlikte, bu harika olurdu. Bir süre önce boşanmıştı."

"Huh." Virgil bunu düşündü, sonra Ford'a sırtıttı ve sordu, "Demek silahları çok seviyorsun. Eğer silahlardan ya da kadınlardan vazgeçmek zorunda kalsaydın hangisini seçerdin?"

Ford Virgil'e baktı ve sonra şöyle dedi: "Sahte soru. Hepsi ölmedikçe kadınlardan vazgeçmek zorunda kalmazsınız ve böyle bir şey olmayacak. Öte yandan, hükümet baskıcı önlemler almaya başladığında -ki bu sadece bir zaman meselesi- IHO, silahlara ihtiyacınız olacak. Elbette kadınlar önemlidir ama silahlar esastır derdim. Biliyorsun, Anayasamız bile kadınlardan bahsediyor ama silah taşıma hakkımızdan bahsediyor."

"Tamam. Ben Nazileri ziyaret etmek için oraya gideceğim," dedi Virgil.

"Rose'a ilgilenebileceğini söyleyeceğim."

Ford gerçekten kızardı ve burnunu ovuşturdu ve "Şey ..." dedi. Birkaç saniye sonra da, "Koyu renk saçları var. Dışarıda iki tane koyu saçlı var. Kulak memelerinde gamalı haç dövmesi olmayan o."

"İçlerinden birinin kulak memelerinde gamalı haç dövmesi mi var?"

"Kendim gördüm," dedi Ford. "Hepsi Skinner ve Holland'ın evindeydi." Virgil "Siktiğim Nazileri" dedi.

"Biliyor musunuz? Nazi olmak hakkında hiçbir şey bilmiyorlar. Tarih, Yahudiler ve tüm bunlar hakkında hiçbir şey bilmiyorlar."

Aslında bir bok bildikleri de yok," dedi Ford. "Bildikleri tek şey, Nazilerin televizyona çıkan belalı tipler olduğu. Hepsi bu. İnsanların kendilerinin belalı olduklarını düşünmelerini istiyorlar ve televizyona çıkmak istiyorlar."

Virgil dedi ki, "Harika. Dinle, eğer sakıncası yoksa Silahlar hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım olursa geri gelip seninle konuşurum. Avlanıyorum ama sizin gibi silah meraklısı değilim."

"Memnuniyetle. Sokaklardan kurtarmamız gereken bir adam, Hem de aceleyle. Burada yaşıyorum çünkü yiyecek ve su kaynağımız var, çünkü yeterince büyüğüz.

Şehirlerden gelen silahlı mülteciler ama fark edilmeyecek kadar da küçükler. Bizi otoyoldan bile göremezler," dedi Ford. "Kendi elektrik hizmetimizi sağlamaya başlamamız gerekiyor ve belediyeyi bazı güneş panelleri satın almaya ikna etmeye çalışıyorum, ancak hiçbir zaman paraları olmadı.

Şimdi, eğer konut değerleri yükselirse, olabilir. Ben olsam panelleri maliyetine alırdım;

Onlar için güneş tarlası bile kurarım, ücret almam. Ama onlar ayak sürüyorlar. Bu arada, çatımda zaten paneller var. Belki fark etmişsinizdir."

"Çıkarken bir göz atarım," dedi Virgil.

—

Virgil güneş panellerine bir göz attı ama hayatında gördüğü diğer tüm güneş panellerine benziyorlardı, bu yüzden daha fazla oyalanmadı üç saniyeden fazla. Arabasını bıraktığı Vissers'lardan beş ya da altı blok ötedeydi ve Ford dışarı çıkıp ona seslendiğinde caddeye doğru yürüyordu.

"Aklıma bir şey geldi," dedi Ford. "Herkesin bildiği gibi, CZ'nin büküm oranı dokuzda bir, ki bu da bir tüfekte kullandığınız gibi sağlam bir tekne kuyruğu mermisiyle en iyi isabet için isteyeceğiniz şey değil. askeri ya da bir hedefle. Bu silah hafif, yüksek hızlı mermilerle sincapları vurmak için yapılmıştır. O büyük tekne kuyruğunu daha uzun mesafelere atıyorsanız, daha hızlı bir burğu istersiniz - 1:8 veya hatta bir 1:6, mermiyi dengelemek için, özellikle de herhangi bir yan rüzgar varsa."

"Ama kaç kişi bu konuda senin kadar çok şey biliyor? Demek istediğim, silahı çalar, üzerinde 'Mermiler' yazan bir kutu görür, mermiler silaha uyar ve

Hepsi bu. Tekne kuyruklarını ve burgu oranlarını bilmiyor," dedi Virgil. "Glen Andorra ne vurduysa onu vuruyor."

Ford düşündü, sonra başını salladı. "Bunu sana veriyorum. Ama bu beni şaşırtıyor. Silahlar Amerika'daki en yaygın aletlerden bazıları ve çoğu insan onlar hakkında nişan alıp ateş etmekten fazlasını bilmiyor."

Virgil, "Eşlerini ve çocuklarını oldukça vahşi bir oranda öldürmeyi başarıyorlar," dedi.

"Bu haksızlık ama seninle tartışmayacağım. Belki bir gün bira içeriz. Bu arada, kiliseye gidip bir göz atacağım. Main boyunca bir sürü ağaç var, onların arasından ya da altından ateş ediyor olmalı. Atış açısından ilginç bir sorun."

"Öyle yap. Skinner ya da Holland'a seninle gelmelerini söyleyeceğim, böylece insanlar şehirdeki en iyi nişancının neden kilisede sıraya girdiğini merak etmeyecek," dedi Virgil.

Ford tekrar başını salladı ve "Wardell'le konuşacağım. Ve eğer Rose'u görürsen Madelia'da bir kadınlar hindi avını kazandığını gördüm."

Virgil, "Anladım." dedi.

—

T Vissers'ın evi uzakta değildi ama Skinner & Hollanda sadece beş dakika sürecekti. Virgil, rahip George Brice'ın o sabah yediği külah dondurmaya düşündü, aç olduğunu fark etti ve durmaya karar verdi.

Yolda Şerif Zimmer'i aradı ve ona Nazileri ziyaret edeceğini söyledi. Virgil, "Saat bir gibi orada olurum," dedi.

"Dışarıda ne yapacağını biliyor musun?" Zimmer sordu. "Aşağı yukarı."

Zimmer, "Aşağı yukarı işe yaramayacak - taşraya geri döndüler," dedi. "Saat birde I-90'daki Wheatfield kavşağında bir adamım olacak. Onu takip edebilirsiniz."

"Mükemmel."

Dükkana vardığında, demir grisi saçlarının üzerine çilekli bir bere takmış, iri yapılı, altmış yaşlarında bir kadın ona bağıırıyordu

Skinner ve Holland, kasanın arkasında duruyorlardı. Aralarında siyah cüppeli bir rahibenin de bulunduğu üç mahcup müşteri tezgâhın arkasında durmuş, ellerinde kızarmış bok dolu porsiyon çuvalları tutuyordu. Virgil içeri girdiğinde içlerinden biri uzaklaştı, Görünüşe göre mağazanın arkasında saklanıyormuş.

Kadın Skinner ve Holland'a arkasını döndü ve Virgil'in durduğu çıkışa doğru hışımla ilerledi. "Çekil önümden, serseri," diye bağırdı ve hızla geçti. Holland ona parmağını gösterdi ama kadın bunu görmedi.

"Bu da neydi böyle?" Virgil Skinner'a sordu.

"Holland'ın annesi," dedi Skinner. "Tüm arkadaşlarına gelip hırsızlık yapabileceklerini söyledi ve Wardell onlara malların parasını ödeyip ödeyemeyeceklerini sormaya başladı. Bir çuval Fritos burada, bir çuval Cheetos orada

-Her şey birbirine ekleniyor."

"Onlara hırsızlık yapabileceklerini mi söyledi?"

"Tam olarak değil," dedi Holland Skinner'ın omzunun üzerinden.

"Onlara arkadaşlarının bedava yiyebileceğini ve benim için sorun olmadığını söyledi. Öyle değil. Bize borç para verdiği için sorun olmadığını düşünüyor. dükkanı satın al."

"Tamam. Onunla aynı fikirde olduğumu söyleyemem ama ne düşündüğünü anlayabiliyorum," dedi Virgil. "O sana bir iyilik yapıyor, sen de ona bir iyilik yapıyorsun."

Skinner, "Bizi yüzde dokuz faizle aldı," dedi.

"Yüzde dokuz. Yani, kısaca, siktir et onu," dedi Holland. Gözleri rahibeye kaydı. "Kullandığım dil için özür dilerim, Rahibe."

Rahibe şöyle dedi: "Konuşmanı affedebilirim. Ama annenize müstehcen bir hareket yapmanızı affedebileceğimden emin değilim."

"Onu tanımanız lazım," dedi Holland. "Eğer onu tanısaydın, sen de ona parmak atardın. Dur sana şu Fritos'ları getireyim."

Rahibenin Fritos'ları sayılırken Virgil, "Tavuklu börek alırsam ısıtmak için mikrodalga fırınınızı kullanabilir miyim?" diye sordu.

Skinner, "Elbette, devam edin," dedi.

Rahibe Fritos'una bakarak, "Şanslısın," dedi.

Virgil dondurucudan tavuklu böreği aldı, parasını ödedi ve içeri girdi. Arka odaya gidip mikrodalgaya attı ve Holland içeri girdiğinde ısınmasını bekliyordu. "Lavabonun altındaki çekmecedeki plastik çatal ve kaşıklar var. Bir şey bulabildin mi?"

"Annenizin kafesinin şekerli suyu şurup olarak satması dışında pek bir şey yok."

"Artık içine şeker mi koyuyor?"

"Tamam, mahkemeye gidip yemin edemem." Virgil ona Ford'un uğrayıp kiliseye kadar eşlik etmesini isteyebileceğini söyledi ve Holland da bunu yapacağını ya da Skinner'ı davaya dahil edeceğini söyledi.

"Sırada ne var?" Holland sordu.

"Naziler," dedi Virgil.

T Virgil yanına yanaştığında şerif yardımcısı devriye arabasında oturmuş John Connolly'nin *Every Dead Thing* adlı romanını okuyordu.

Darren Bakker elinde kitapla arabadan indi ve şöyle dedi: "İyi ki ağır silahlı Nazilerle konuşacağız çünkü artık bu kitabı okumayı bırakabilirim. Ödümü koparıyor."

"Bu iyiydi. Söylemeliyim ki, devriye arabasında okumak Virgil el sıkışırken, "Bunu yapmanın doğru yolu," dedi. "Onları gece yatarken okumak istemezsin."

Bakker uzun boylu, kalın yapılı, pembe yanaklı, sarışın bir adamdı. Bıyığı, sık kesilmiş sarı saçları ve küçük mavi gözleri vardı. Bir elmacık kemiğinde bira kutusundaki çekme tırnağı büyüklüğünde ve şeklinde U şeklinde bir yara izi vardı. Omuz mikrofona bir telsiz takıyordu.

Virgil sadece iki Nazi, artı eşleri ya da kız arkadaşları olduğu izlenimini edinmişti ama Bakker üç kişi olabileceklerini söyledi. "Bu da bir sorun," dedi. "Üçüncüsü Woody Garrett adında bir adam ve hakkında birkaç arama emri var.

saldırı ve ağı saldırı. Karısını ve kızını dövmüş. Kızının üzerinde ikiye ikiye kullanmış, arkadaşlarına gece gizlice dışarı çıktığı için onu dövdüğünü söylemiş ama kızının leğen kemiğini kırmayı başarmış. O önemli bir sicili de var."

"Sevimli bir adam," dedi Virgil. "Neden Nazilerle takılıyor?"

"Onlardan birinin kuzeni. Orada olduğundan emin değiliz ama bu sabah bir çiftçi aradı ve onu dün gece Jim Button'ın bahçesinde, raven tarlasında gördüğünü söyledi. Button'ın kuzeni.

Ve bir Nazi. Diğer Nazi ise Raleigh Good." "Raleigh mi? 'Gerçekten' diye telaffuz edilmiyor mu?"

Bakker, "Raleigh Good hakkında gerçekten iyi bir şey yok," dedi. "İnanın bana, büyük boyutlarda bir pislik o."

"Pisliklerden nefret ediyorum," dedi Virgil. "Bunun için onları hapse bile atamazsınız."

"Bu oldukça nefret dolu. Bazen pislikleri hapse atıp suçluları serbest bıraksak daha iyi olur diye düşünüyorum," dedi Bakker. "Jim ve Raleigh kötü adamlar. Huysuz! Dövebileceklerini bildikleri adamlarla barlarda kavga çıkarmayı severler. Birkaç yıl önce yaşlı bir çocukla bir hata yaptılar; Raleigh'i neredeyse öldüresiye dövüyordu ve Jim Button'a saldırmaya başlamıştı ki bazı insanlar

onu çekti. Jim ve Raleigh, genelde sınırlarını bilirler. Siyah gözler ve kanlı burunlar. Öldüreceklerini sanmıyorum.

Hiç kimse, en azından bilerek değil. Hapishane fikri onları korkutuyor. 'Duşta sabunu düşürme' olayı."

"Bunu duyduğuma sevindim. Çok fazla erkek bunu bedava sağlık hizmeti olarak görüyor," dedi Virgil. "Önderlik etmek ister misin?"

—

Virgil, Bakker'ı sekiz mil boyunca asfalt otoyolda, üç mil boyunca asfalt yan yolda ve yarım mil boyunca da çıkmaz sokakta takip etti. çakıllı yol. Jim Button, Ortabatılı bir karikatüristin çizmiş olabileceği köhne bir fiçı tahtası çiftlik evinde yaşıyordu: genişliğinden veya derinliğinden daha uzun görünüyordu, tıpkı içinde yaşayan bir silo gibi ve her şey gitmişti

Sanki iki kat farklı yönlerde dönmüş gibi eğri büğrüydü. Virgil hiçbirine birbirine uymayan sekiz pencere görebiliyordu. Tahtalardaki son boya pulları da dökülmüş, ön basamaklar verandanın altındaki yabani otların içine çökmüştü. Yeni görünen tek şey Her yerde tek başına duran bir makine kulübesinin yanında gümüş bir propan tankı vardı.

Çok kilolu sarışın bir kadın arka bahçede çamaşır ipine giysiler ve kırmızı-siyah bir Nazi bayrağı asıyordu. Kadın durup onlara baktı ve eve doğru koşmak yerine cebinden cep telefonunu çıkarıp bir arama yaptı.

Virgil arabasından inmiş olan ve omuz mikrofonuyla konuşan Bakker'ın yanına park etti. Virgil geldiğinde, o

"Ofisteki çocuklara buraya canlı geldiğimizi haber verdim." dedi.

O bunu söylerken, siyah eşofmanlı gömlekli bir adam yan kapıdan çıktı, onlara baktı, içeriden bir şeyler seslendi ve onlara doğru ilerlemeye başladı. Arkasından başka bir adam ve iki kadın evden çıktılar ve yetişmek için peşinden koştular.

Bakker, kollarında çeşitli İskandinav sembollerinin dövmeleri bulunan, ince, kaslı, siyah sakallı ve bıyıklı lidere başıyla işaret etti. ortalama bir NBA oyuncusunu etkiledi. Bakker, "Nasılsın Jim? . . . Virgil, bu Jim Button."

"N'aber Darren?"

Diğerleri geldiğinde Bakker, Virgil'in BCA ajanı olduğunu söyledi ve Virgil, "Kasabada vurulan insanları duydunuz, değil mi? Görünüşe göre bir 223'lük ile, ve bize sizin bir sürü 223'lüğünüz ve kasabaya karşı bir kininiz olduğu söylendi. Cumartesi günü dört civarında nerede olduğunuzu söyleyip söyleyemeyeceğinizi kontrol ediyorum. On beş, ondan önceki Cumartesi de aynı saatte." "Bunu bilmiyor muydun?" Jim Button havaya sordu.

"Biri vurulursa kimi suçlayacaksın? Nasyonal Sosyalistleri." Arkadaşlarına döndü. "Buna inanabiliyor musunuz?"

Evden çıkan kadınların ikisi de siyah saçlıydı ama sadece birinin kulak memelerinde gamalı haç vardı. Diğer daha güzeldi ve boynunun bir tarafında on sent büyüklüğünde siyah bir gül dövmesi vardı. "Dünden önceki gün nerede olduğumu söyleyebilirim. Austin'de saat 3'ten 9'a kadar işteydim. Raleigh beni saat üçte bıraktı ve sonra bir süre etrafta takıldı, benimle saçmaladı. patron."

"Kapanıştan sonra orada bir temizlik işi bulmaya çalışıyorum," dedi Raleigh Good. "Bob'u arayıp sorabilirsin."

"Peki oradan ne zaman ayrıldınız?" Virgil sordu.

"Dört civarı."

"Patronla bir saat boyunca saçmaladın mı?" Bakker sordu. "Bu çok fazla saçmalık."

"Hepsi saçmalık değildi," dedi Good. "Nasıl bir çalışan olmayacağımdan, kendi işim olacağımdan ve kendi ekipmanımı ve malzemelerimi sağlamam gerektiğinden bahsediyorduk; ayrıca ne hakkında konuşuyorduk

Her gün temizlenmesi gerekenler ve haftada bir ya da iki kez temizlenmesi gerekenler. Bir sürü saçmalık vardı ama saçmalık değildi, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

"Saat dört gibi o zaman."

"En azından. Wheatfield'a dönüp tuzak kurmanın ve birini vurmanın yolu yok. Yanımda silahım da yoktu, Rose'a sorun."

"Silahı yoktu," dedi Rose. "Onlarda iki tane vardı ve biz ayrılmadan önce ikisini de rafta gördüm."

Raleigh, "Gördün mü?" dedi.

Virgil Rose'a "Nerede çalışıyorsun?" diye sordu.

"Bob's Spinners and Bells," dedi. "Burası bir spor salonu. Ben de spinning eğitmeniyim."

Button, "Albert Lea'daki bir montaj fabrikasında iş arıyordum." dedi.

"Cumartesi günü mü?"

"Hafta sonu çalışması. Arayıp sorabilirsiniz."

Çamaşırcı kadın dedi ki, "İki arabaları vardı. Ben ve Marie onlar gidince evde kalırız."

Virgil, "Burada WiFi var mı?" diye sordu.

Kısa boylu, iri yapılı, siyah saçları birbirine karışmış gibi görünen ve bir yerlerde kırık dökük bir Harley'i olduğuna şüphe olmayan Good homurdandı. "Burada akan suyumuz olduğu için şanslıyız."

"Beğenmiyorsan her zaman taşınabilirsin," diye tersledi Button.

"Spor salonunda WiFi var," dedi Rose. "Neden?"

"Çünkü hepiniz makul mazeretlerden bahsediyorsunuz ama kontrol etmem gerekiyor. Sizi o yerlerde gören ve konuştuğunuz kişilerin isimlerini e-posta ile gönderebilerseniz çok memnun olurum. Eğer herkes sizi destekliyorsa, o zaman sorun yok demektir."

Beşi de gözleriyle birbirlerini kontrol ettikten sonra Button şöyle dedi: "Kulağa hoş geliyor. Onlarla konuşurken Nasyonal Sosyalist şeyleri atlarsanız memnun oluruz. Dışarıda bu kadar yobaz varken iş bulmak zor."

Virgil başını salladı. "Bunu yapabilirim. Yine de söylemeliyim ki, bu Minnesota, Komünizmi seçsen daha iyi olurdu. Ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

"Anladım, tamam," dedi kimliği belirsiz, kıyafetlerini asan sarışın kadın. "Yer değiştirmeyi düşünüyorum."

Bakker Virgil'in kaburgalarına dirseğiyle hafifçe vurdu ve "Bana bir dakika ver Virgil," dedi. Bir düzine adım uzaklaştı ve Virgil yanına geldiğinde fısıldadı, "Makine kulübesinin arkasına bakarsan, siyah bir Chevy Camaro'nun arka tarafını göreceksin. Woody Garrett siyah bir Camaro kullanıyor."

Virgil başını salladı ve "Benim mi yönetmemi istersin yoksa senin mi?" dedi. "Üzerinde silah var mı?"

"Aslına bakarsanız var, hem de arkamda," dedi Virgil. "Bilirsiniz, ağır silahlı Naziler."

"Doğru. Bu adamların tehlikeli olduğunu sanmıyorum ama Garrett bir sorun olabilir."

—

They gruba geri döndü ve Virgil, "Woody'den buraya gelmesini isteyebilir misin?" dedi.

Button şaşkın bir adamın şaşırtıcı derecede kötü bir taklidini yaptı.

"Woody kim?" Başını kaşdı ve diğerlerine baktı. Rose gözlerini devirdi.

Virgil kulübeye doğru başıyla işaret ederek, "Woody Garrett, makine kulübesinin arkasına park etmiş olan siyah Camaro'yu kullanan kişi," dedi.

Gruptakilerin hepsi dönüp baktı ve Rose, "Ah, şu Woody Garrett. Jim başka bir Woody'yi kastettiğinizi düşündü."

Virgil grubun bütünlükten yoksun olduğu izlenimine kapılıyordu. "Ona dışarı çıkmasını söyleyebilir misiniz?"

"Ne yaptı?" diye sordu elbise askısı.

Bakker, "Karısını ve kızını feci şekilde dövmüş." dedi. "Kızını beyzbol sopası büyüklüğünde bir sopayla fena benzetmiş. Leğen kemiğini kırmış."

"Ne! Anna'yı mı dövdü? O daha dokuz yaşında!" Rose, Button'a döndü. "Sandy ile tartıştığını ve birkaç gün kalacak bir yere ihtiyacı olduğunu söylemiştin."

Button dedi ki, "Şey ... yaptı. Dayak kısmından bahsetmedi."

"Seni aptal," dedi Rose. Virgil'e: "Siz geldiğinizde birinci kattaki arka yatak odasında uyuyordu. Dün gece sarhoştı, o yüzden hâlâ uyuduğunu sanıyorum."

"İçeri davet edildik mi?" Bakker sordu.

"Hayır," dedi Button.

Virgil, "Bir kanun kaçağını barındırmak ağır bir suçtur," dedi.

"Dediğim gibi, buyurun gelin," dedi Button. "Etrafa ateş etmeyin."

Rose, "Evet, evimizde herhangi bir tadilata ihtiyacımız yok," dedi.

—

Tüm grup eve taşındı ama Button, Good, Rose ve diğerleri Virgil ve Rose'u işaret ettikten sonra mutfakta beklediler.

Bakker evin arka tarafındaki bir kapıya yöneldi. Rose fısıldadı, "Kilit kırılmış."

Virgil, Bakker'ın birkaç adım gerisinde, yıpranmış halının üzerinde parmak uçlarında ilerledi ve kapı kolunu denedi. Gıcırdadı ve Virgil hızlıca çevirdi ve kapıyı iterek açtı. Odada boş, iki katlı bir ranza, bir tarafında kırık bir bacağın yerine konan ikiye dört bir şeyle desteklenen bir şifonyer ve perdesi odanın içine doğru hafifçe esen açık bir pencere vardı.

"Kaçtı," dedi Bakker ve ön kapıya doğru koşmak için döndü. Daha ilk adımını atarken Virgil koluna asıldı, parmağını dudaklarına götürdü ve alt ranzanın altını işaret etti. Bakker eğilip yatağın altına baktı; iki kot pantolonlu diz görebiliyordu.

"Ne yapmak istiyorsun?" Bakker sordu.

"Ona oradan çıkmasını söyle. Dikkatli ol, silahı olabilir." Virgil eğildi ve şöyle dedi: "Dizlerini görebiliyoruz Woody.

Bizi seni dışarı sürüklemek zorunda bırakma."

Birkaç vuruş sonra, "Siktir git."

Rose arkalarından yaklaştı. "Ne aptal ama," dedi. "Woody, Anna'yı tahtayla mı dövdün?"

"Siktir git Rose. Onlara burada olduğumu söyledin mi?"

"Hayır, aptal. Araban kulübenin arkasından çıkıyordu," dedi Rose.

"Silahın var mı?" Virgil sordu.

"Siktir git."

Bakker, "Bir polise ateş ederseniz, burada ölürsünüz," dedi. "Bunu aklınızdan çıkarmayın."

"Siktir git."

Virgil yatağın ucuna doğru yürüdü, duvara sabitlenmiş olduğunu fark etti ve alt ranzanın altına baktı. Birkaç metre geride bir çift kovboy çizmesinin tabanlarını görebiliyordu. Virgil, Bakker'a, "Onu dışarı çekeceğim," diye mırıldandı. "Silahını al. Eğer

Orospu çocuğu bana ateş ediyor, öldür

onu." Bakker, "Bunu seve seve

yaparım," dedi.

"İkinizi de sikeyim," dedi Garrett.

Virgil yatağın altına uzandı, botlardan birini yakaladı ve çekmeye başladı. Garrett ona tekme atınca Bakker, "Tamam, bir polis memuruna saldırı suçu daha var" diye bağırdı.

Çizme çıktı ve Virgil poposunun üzerine düştü. Çizme kokuyordu ve onu bir köşeye fırlattı. "Çık oradan."

"Siktir git."

Virgil tekrar aşağı uzandı ve Garrett'in çorapla kaplı ayağını tutup çekti. Garrett'i uzatabiliyordu ama hareket ettiremiyordu.

onu. Bakker yatağın altına baktı ve "Köşedeki iç bacağa tutunuyor. Bana biraz yer açın."

Bakker diz çöktü ve Garrett'in bacağını Virgil'in onu ayağından tuttuğu yerin hemen üstünden yakaladı ve ikisi de çekti. Garrett çizmeli diğer ayağıyla onlara tekme attı, Bakker'ın ön koluna çarptı ve Bakker geriye düştü,

ve dedi ki, "Lanet olsun, bu acıttı."

Kapı aralığında duran Rose, "Bu sirkteki palyaçolardan daha iyi," dedi.

Virgil Bakker'a, "Onu gergin tut. Ben hemen döneceğim."

Virgil ayağa kalktı ve koşarak mutfığa girdi, orada eskimiş bir gaz ocağı gördü. Ocağın üzerindeki rafta her zamanki tahta mutfak kibriti kutusu duruyordu. Kutuyu mutfığa geri götürdü.

yatak odasına gitti, kibritlerden birini ikiye böldü, Bakker'a "Onu sıkı tut" dedi ve sonra kibriti çorabın içine soktu.

Garrett'in büyük ve ikinci ayak parmakları.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Garrett talep etti.

"İki ayak parmağının arasına bir kibrit sıkıştırdım," dedi Virgil.
"Anladım ki o anneyi ateşlediğimde yatağı bırakacaksınız."

"Bu acıtacak," diye katkıda bulundu Bakker. "Sadece bir kez sıcak ayak yedim, o da lisedeyken. Burnumun tekrar kırılması ya da sıcak ayak arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydım, her seferinde burnumu alırdım."

"Sıkı tutun, işte gidiyoruz," dedi Virgil. Kutunun yan tarafındaki ateşleme şeridine bir kibrit çaktı ve kutu bir duman püskürterek ateşlendi. Virgil dumanın bir kısmını yatağın altına üfledi.

"Bekle, bekle, bekle, dışarı çıkıyorum," dedi Garrett. Yatağın bacağını bıraktı ve Virgil ile Bakker onu yatağın altından dışarı sürükledi.

Ranza. Sonra Virgil Garrett'a botunu fırlattı.

Bakker, "Onu arabama bindireceğim," dedi. Button'a "O Camaro'yu çekmesi için birini göndereceğim. Craigslist'e koymaya kalkma."

Garrett'tan Button'a: "Makinemle uğraşmasan iyi edersin."

—

T Grup, Bakker ve elleri arkadan kelepçelenmiş olan Garrett'ın peşinden araba yoluna kadar gitti. Virgil Rose'a dedi ki,
"Arkadaşının kulak memelerinde gamalı haç dövmesi var."

"Evet, o zamanlar yapılması gereken şeyin bu olduğunu düşünüyordu," dedi. "Shakopee'deki sürahideydik ve bu hatun bunu ücretsiz yapmayı teklif etti. Ben hayır dedim. Shirley devam etmeye karar verdi."

"Kötü bir hayat seçimi."

"Şaka yapmıyorum. Dövme yaptırmak için şu dövme doktorlarından birine gitti.

ama bunu yapamazlar. Doktor loblarını kestirmesini önerdi. Onları lazerle kesmeye çalışmanın, memesini sıkma makinesine kaptırmaktan daha çok acı vereceğini söyledi."

"Ouch. Bunu bir doktor mu söyledi?"

"Evet. Gerçi o kadar da iyi bir doktor değildi. Hala neyin doktoru olduğundan emin değiliz."

"Nasıl oldu da Shakopee'ye gittiniz?" "Birkaç araba ödünç aldık," dedi.

"Birçoğu mu? Genelde araba hırsızlığı için sizi Shakopee'ye göndermezler."

"İki ya da üç tane ve insanlar onları geri aldı. Üzerinde bir çizik bile yok. Onlar. Ama son ödünç aldığımız bir yargıca aitti. Bunu bilmiyorduk. Yeni bir Corvette. Kırmızı. Sioux Falls'a kadar sürdük ve geri döndük. Bizi Shakopee'ye gönderen yargıç değildi, ama yargıçlar birlikte takılırlar, bilirsiniz."

Virgil başını salladı.

"Biliyorum." "Hüzünlü bir hikâye, ha?"

"Araba ödünç almamalısın, Rose. En azından yargıçlardan. Bu arada, Clay Ford adında birini tanıyor musun? Wheatfield'da?"

"Onun kim olduğunu biliyorum."

Virgil, "Senin görünüşünü beğeniyor," dedi.

Rose durdu ve ona doğru döndü. "Bunu nereden duydun?" "Clay'den.

Bana danışmanlık yapıyor. Silahlar, bu silahlı saldırılar. Nazik utangaç bir adam. Ortaya çıkıp sana asılacağını sanmıyorum."

"Çok iyi bir atıcı..." Bunu tekrar düşündü. "Fena da görünmüyor, söylemeliyim. Benden bahsettiğine emin misin?"

"Rose'un Madelia'da bir hindi avını kazanan siyah saçlı bir kadın olduğunu ve burada Nazilerle birlikte yaşadığını söyledi."

"O benim, tamam mı?" dedi Rose. "Huh. Bunu araştıracağım. Bu şerefsizler ..." Button ve Good'a doğru el salladı. "Baştan beri eziktiler ve her geçen dakika daha da ezikleşiyorlar, ama ben Shakopee'den ayrıldıktan sonra kalacak boş bir yere ihtiyacım vardı."

—

B Akker, Garrett'ı devriye arabasının arkasına bindirdi ve Virgil'in yanına gelerek, "İyi baskın. Bu yaşlı Zimmer'ı benden uzak tutacak. birkaç haftalığına geri döndü. Her zaman "kaliteli tutuklamalar"dan bahseder. . . Çıkış yolunu bulabilir misin?"

"Sağ, sol, sağ."

"Bu doğru. Sakin ol Virgil," dedi Bakker ve arabasına binip uzaklaştı.

Virgil gruba döndü ve "Tamam.

Mazeretlerinizi doğrulayabilecek kişilerin isimlerini bana gönderirseniz, hiçbirinizin bu cinayetlere karışmadığına inanacağım. Eğer herhangi biriniz

bir Şey biliyorsan, benimle temasa geösen iyi olur. Eöer seni suç ortaöı olmaktan tutuklarsam. Minnesota'da bir jürinin önünde Nazi olmak pek de isteyeceöiniz bir Şey deöil. Bana e-posta gönder. o mazeretler. İsimler ve tarihler."

Hepsi başını salladı ve Rose onu kamyonetine kadar takip etti ve oraya vardıklarında Virgil, "Clay ile bir fincan kahve iç. Silahlar konusunda biraz ahmaktır ama iyi bir işi var ve sakın görünüyor."

Kadın ona başıyla onay verdi ve adam garaj yolundan geri geri çıktı.

A Virgil Wheatfield'a giderken Bea Sawyer aradı ve şöyle dedi Baldwin'le birlikte Andorra'nın çiftlik evinde toplanan kanıtlarla birlikte St. Paul'e dönmek üzere yola çıktıklarını söyledi.

"Bir merakımız var," dedi. "Andorra'nın parmak izleri federallerin dosyasında. Bunu biliyorum çünkü 45'liğe bakarken tetiğin üzerinde bir parça görebiliyordum ve arayıp onun parmak izinin pdf'ini aldım. Baskılar. Gözümle baktığım için emin olamıyorum ama parmak izinin ona ait olduğundan oldukça eminim. Tuhaf, kesintili bir kıvrım görüyorum."

Virgil, "Sakın bana şimdi intiharı düşündüğünü söyleme," dedi.

"Hayır, henüz değil. Adli tabiple konuştum, ona ne bulduğumuzu anlattım. Yaraya çok yakından bakacak, tüm açılar ve barut izlerini kontrol edecek. Ama eğer tetikçi bir çift Andorra'nın parmak izleri hala tetikte olabilir. Bu da cinayetin spontane gelişmediği anlamına gelir. Planlanmış ve hazırlanmıştır."

Bud Dexter -Virgil'in çöp kutusunda bulduğu hedefin BD'si- yarı emekli bir çiftçiydi ve oğlu çiftliği işletirken kasabada yaşıyordu.

Çiftlik. Skinner & Holland mağazasında Virgil'i bekliyordu, Holland ve tezgahın arkasında çalışan bir kadınla sohbet ediyordu. Holland, Skinner'ın muhtemelen okulda olduğunu söyledi.

"Sadece yarı zamanlı gidiyor, bu da öğretmenler için sorun değil." Holland şöyle dedi. "Sınıfta ukala olabiliyor, ama bütün derslerde başarılı. testleri." Holland başıyla Dexter'ı işaret etti. "Virgil, Bud Dexter'la tanış. Bud, bu Virgil Flowers."

Virgil, "Arka tarafa gidelim," dedi.

Holland: "Davetli miyim?"

"Elbette," dedi Virgil.

Arka odadaki iskambil masasının etrafına yerleştiler ve Holland tahta bir kâseye biraz mısır cipsi koydu. Dexter biraz aldı

"Baştan söyleyeyim, pek yardımcı olamayacağım.

En son orada çekim yaptığımda Glen de oradaydı.

Birkaç dakika konuştuk ama ayrı bölmelerde tabancalarla atış yapıyorduk.

Benim dokuzluğum, Glen'in de 45'liği vardı. Wardell adamın

Burada insanları vurmak tüfek kullanmaktır. Glen'le oradayken poligonda birkaç adam vardı, ama kim olduklarını hatırlamıyorum - eğer bilseydim.

Tüfeği göremezsın.

menzili arasında."

Virgil bundan bahsetmemişti ama tüfekte ateş edenlerden çok Dexter'la ilgileniyordu çünkü Andorra bir tabancayla vurulmuştu ve tüfek muhtemelen daha sonra çalınmıştı. "Glen depresif görünüyor muydu? Kafası karışık mı? Kendini öldürmüş olabileceğini düşünmek için bir neden var mı?"

"Hayır. Yeterince neşeliydi. Çekimi bitince Blue Earth'e gidip bir tane alacağını söyledi.

duş başlığı. Sızdıran bir başlığı olduğunu ve bunun gerçekten can sıkıcı olduğunu söyledi." "Sence gitti mi?" Virgil sordu.

"Bilmiyorum," dedi Dexter. "Benden önce gitmiş. Mesele şu ki, ben geldiğimde neredeyse çekimi bitirmişti. Muhtemelen on ya da On beş dakika sonra; bir saat daha oradaydım. Ben olsam ne yapardım biliyor musun?"

"Ne?"

"Yeni bir duş başlığı var mı diye kontrol ederdim. Eğer yoksa ... o zaman ..."

"Anladım," dedi Virgil.

Virgil başka bir soru sormak için ağzını açtı ama dükkânda bir kargaşa oldu ve ardından kasanın arkasında duran genç kadın içeri dalıp bağırdı, "Birini vurdular! Vurdular-"

—

Vİrgil kapıdan dışarı koşarken neredeyse onu deviriyordu. İnsanların kiliseye doğru baktığını ve kilisenin içinde bir ceset olduğunu gördü. Sokakta bir kadın çığlık atıyor, sonra insanlar kaçışıyor. O Sanki kendini toparlıyormuş gibi çılgınca sağa sola dönüyor, koşan ama yalnız birini ya da hızla uzaklaşan bir araba veya minibüsü arıyordu. Sokakta en az birkaç düzine insan vardı, ama kümeler halindeydiler, kimse olası bir tetikçi gibi görünmüyordu.

Cesede koştu - kolları sokağa yayılmış yaşlı bir kadın - üzerine eğildi ve öldüğünü hemen anladı. Hem giriş hem de çıkış yaralarını görebiliyordu; kadın göğüs kafesinden, kolunun arkasından ve bir tarafından vurulmuştu. Diğerinde pazılarının önünden çıkıyor, muhtemelen doğrudan kalbinden geçiyor.

Holland yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle arkasından koşarken Virgil bağırdı: "Herkesi geride tutun ve polisi çağırın. Şerif," dedikten sonra kovboy çizmeleriyle elinden geldiğince iş bölgesine doğru koştu ve yanlış görünen bir şey olup olmadığına baktı.

Sokakta insanlar vardı, Mom's Cafe'den çıkıyorlardı ve birkaç açık işyeri, bazıları şimdi kiliseye doğru bakıyor ve işaret ediyor, görüş alanını karıştırıyor ve birkaçı bağılıyor veya dükkanlara doğru koşuyorlardı. Silah sesi oradan gelmemiştir diye düşündü, yoksa insanların hepsi koşuyor ya da etrafta dolanıyor olurdu, Ateş edeni ararken.. .. yani iş binalarının arkasından gelmiş olmalı. Ama hangi taraftan?

Sola ya da sağa gidebilirdi; arkasına baktı ve bir tarafın da diğeri kadar iyi bir olasılık olduğunu fark etti. Sağa gitti çünkü Bu taraftaki avlular ve evler sol tarafa göre daha karmakarışıktı ve gizlenmek için daha fazla yeşillik vardı. Smits'in evi o taraftaydı. Artık zor nefes alıyordu. Tabancası hâlâ yanındaydı, çünkü onu ziyarete gittiğinde yanında taşıyordu. ve silahını kılıfından çıkarıp ilk iş yerinin arkasına koştu.

Orada hiçbir şey hareket etmiyordu. Koşmaya devam etti, hareket aradı, üç yüz metre ileride bir caddeyi geçti ve solunda, Ana Cadde'de duran sadece iki kişi gördü ve onlar da aşağıya doğru bakıyordu. İki kişi olamazdı.

ve sokağın ortasında değil. Ateş eden tek kişi olmalı.

Beş yüz metre ve başka bir sokak, solunda kimse yok. Ana cadde, ama bir blok aşağıda sağda bir kadın arabaya biniyordu. Adam o tarafa doğru bağırarak koştu ve yaklaştığında kadın silahı gördü ve ellerini kaldırdı ve adam "Polis" diye bağırdı ve "Silah sesi duydunuz mu? Kaçan birini gördün mü?"

Yirmi metre uzaktaydı ve "Hayır, hayır, evimden çıktım Sadece dışarı çıktım, hiçbir şey duymadım. Başka bir tane daha mı oldu?"

Virgil arkasını döndü ve binanın arkasındaki sokağa doğru koştu. ve daha da uzağa koştu. Olay yerinden altı ya da yedi yüz metre uzakta olması gerektiğini düşünüyordu ama hareket eden hiçbir şey yoktu.

Ateş edilen yere doğru koştu, tüfekli yaşlı adamın yaşadığı evin önüne geldiğinde direksiyonu kırdı, kapıyı tekmeleyerek açtı ve arka kapıya vurdu.

Laura Smit evin arkasından ona baktı, sonra aceleyle kapıya yöneldi ve kapıyı açtı.

"Silah sesi duydun mu? Bram burada mı? İkinizden biri-"

"Hiçbir şey duymadım; elektrik süpürgesini kullanıyordum," dedi.

"Bram burada değil, Blue Earth'teki SuperValu'ya gitti."

"Lanet olsun," dedi Virgil ve dönüp insanların hâlâ kiliseye doğru baktığı Ana Cadde'ye doğru koşmaya başladı.

Virgil aceleyle en büyük grubun yanına gitti ve "Ben Suçluları Yakalama Bürosu'ndan bir ajanım. Birkaç dakika önce silah sesi duyan oldu mu?"

Kimse bir şey duymamıştı, herkesin soruları vardı, Virgil bunları duymazdan geldi ve sokaktaki herkese sorarak Main'in yukarisına, çatışmadan uzağa doğru koştu. Silah sesini duyan kimseyi bulamadı. Vuruldum.

Sonra, Main'in diğerk tarafına, vitrinlerin arkasına geçti. Eagles Club'da hiçbir şey yoktu; kapı kilitliydi. Genişleyen daireler çizerek koştu ama yine de hiçbir şey bulamadı. Sonraki on beş dakika boyunca birbirini ardına mağazaları ziyaret etti -hâlâ açık olan sadece yedi mağaza vardı-

altında bir tüfek saklanabilecek uzun bir palto ya da tüfek saklanabilecek herhangi bir şeyle aceleyle uzaklaşan bir adam gören olup olmadığını sordu. Olmadı.

Sonunda koşarak tek bir şerif arabasının park ettiği olay yerine geri döndü. Şerif yardımcısı artık seyrelmiş olan kalabalığı iyice geriye itmişti ve Holland da çemberin kenarında duruyordu. seyirciler.

Çemberin ortasında, George Brice cesedin üzerine diz çökmüş, görünüşe göre son ayını yönetiyordu, ancak Virgil bunun sadece yaşayanlarla yapılabileceğini anlamıştı - ama o zaman gerçekten bilmiyordu.

Holland, Virgil'i kolundan tuttu ve "Bu kez şehir dışından biri değil. Bu Marge Osborne. Burada, kasabada yaşıyor. İyi bir hanımefendi. Bunu ona kim yapmak ister bilmiyorum." Yanaklarından birkaç damla yaş süzüldü ve onları elinin tersiyle sildi. "Bir şey bulabildin mi?"

Virgil, "Hiçbir şey yok ve kimse de bir şey duymadı," dedi. Kendisi Zor nefes alıyor, kalbi küt küt atıyor, kanı kulaklarına hücum ediyordu. Şerif yardımcısına baktı. "Arabada cesedi örtmek için kullanabileceğimiz bir şey var mı? Rahibin işi bittiğinde?"

Şerif yardımcısı "Evet" dedi ve arabaya doğru koşup bagajı açtı.

-

A Kalabalığın içinde duran bir adam "Hey! Hey!" diye seslendi. Virgil ona doğru baktı. "Polis misin sen?"

Virgil başını salladı, tabancasının hâlâ elinde olduğunu fark etti ve kılıfına geri koydu. Adam seslendi, "Hey! Kaçtığın yerden vurulduğunu sanmıyorum."

Virgil o tarafa gitti ve adama "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Kaldırımın aşağısını işaret etti. "Buraya doğru yürüyordum ve o vurulduğunda bir tür ... sarsıldı. Biriyle konuşuyordu. ..."

Bir kadın birkaç kişiyle birlikte sokakta oturuyordu ve "Ben" diye seslendi. Benimle konuşuyordu ..."

İlk adam, "Yani kadın dönmüştü ve kurşun da o taraftan gelmiş olmalı..." dedi.

Main'e dik açıyla uzanan bir sokağı işaret etti.

Sokakta oturan kadın, "Sanmıyorum. Sanırım şuradan geldi." İş merkezini işaret etti.

Şerif yardımcısı cesedin üzerine mavi plastik bir muşamba örtüyordu ve Virgil ona seslendi.

Bu iki kişiyi biraz daha yakın tut. Ve etrafa sor bakalım daha fazla görgü tanığı bulabilecek misin. Ona vurulduğunu gerçekten gören insanlar."

"Nereye gidiyorsun?"

Virgil, "Bir adam ateşin aşağıdan geldiğini düşünüyor," dedi, işaret ediyor. "Oraya gidip bir şey gören var mı diye bakacağım. Telsizini aç ve Zimmer'a daha fazla insanlar, mahalleyi taramalıyız."

"Zaten yolda olan insanlar var," dedi şerif yardımcısı. Sokağın yukarısına baktı. "İşte bir tanesi geliyor."

Virgil o tarafa baktı ve eyaletler arası yol istikametinden aceleyle gelen bir şerif arabası gördü.

"Buraya geldiğinde onu benim peşimden aşağı gönderin," dedi Virgil. "Tanıkların yakın durduğundan emin olun."

Sokakta yeni bir yöne doğru koştu ve Konuşacak birileri vardı; dört yüz metre sonra bir Mısır tarlası, ama etrafındaki sokaklar boştu ve mısır tarlası, ayak bileği yüksekliğindeki ekinleriyle Pasifik Okyanusu'na kadar uzanıyor gibi görünüyordu. İkinci şerif yardımcısı koşarak ona yaklaştı ve sordu, "Ne yapmak istiyorsun?"

Virgil başını salladı. "Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum."

Zimmer olay yerine varmıştı ve ilk Virgil'e söylediği şey, "Margery Osborne. Onu hayatım boyunca tanıdım. Daha iyi, daha zararsız bir bayanla hiç tanışmadın. Sen ne zaman Bu orospu çocuğunu bul Virgil, onu öldürmeni istiyorum."

İkisi de sokaktaki mavi plastik muşamba birikintisine baktı ve Virgil, "Biri onu oradan çıkarsın. Suç sahnede çalışacak bir şey olmayacak. Birkaç fotoğraf çekin ve onu taşıyın."

"Yardımcılarımdan biri oğlunu tanıyor. Bildirimi ona yaptıracağım. Caddenin aşağısında bir şey görüyor musun?"

"Hiçbir şey yok," dedi Virgil. "Aşağıda saklanacak bir yer de yok. Şu mısır iki metre daha yüksek olsaydı . . . Ama değil."

Zimmer, "Tarlada bir çukur olabilir," dedi.

"Olabilir, ama er ya da geç ayağa kalkmak zorunda kalacak ve sonra Kışın bir korkuluk kadar belirgin olurdu. Ve eğer oraya girersek, kaçmak için hiçbir yolu olmaz. O bundan daha zeki. Diğer İhtimal şu ki, tanık yanılıyor. Ya da belki haklıdır ama gördüklerini yanlış yorumlamıştır. Belki de ateş tam olarak başka bir yönden gelmiştir."

İkisi de o tarafa, yine bir mısır tarlasında çıkmaza giren başka bir uzun sokağa baktı.

"Siktir et," dedi Zimmer. "Zaten o mısır tarlasına birkaç adam göndereceğim. Bakmaları için." Öyle de yaptı ama tarlada yürüyen kimseye dair bir iz bulamadılar.

—

Z Virgil geri dönmeden önce Immer ve yardımcıları tanıklarla konuşmuşlardı ve hiçbiri silah sesi duymamıştı. Virgil hiç susturuculu bir silahla ateş etmemişti, ama susturucuların kullanıldığı birkaç davaya karışmış ve susturucuların ateşlendiğini duymuştu - ve çok gürültülüydüler. Filmlerdeki gibi neredeyse sessiz bir *PHUT!*

Ancak ses yüksekliğinden daha önemlisi, bastırılan sesin kalitesiydi. Uzaktan, ne olduğunuzu bilmiyorsanız

silah sesi gibi gelmiyordu. Ses daha dolgundu, trampetten çok boğuk bir bas davulun sesine benziyordu.

Soru şu oldu, alışılmadık bir ses duydunuz mu? O uzak bas davulu duydunuz mu? Duyduğunu söyleyecek kimseyi bulamadı. Bir susturucu kullanıldığından bile emin değildi - silah delisi Clay Ford tüfeğin namlusuna susturucu takılmadığını söylemişti.

George Brice, ceset bir hastaneye götürülene kadar yanında kaldı. Ambulans. Polis memurları kalabalığı geri itti ve gönüllü bir itfaiye tankeri kan birikintisini temizledi. Sonra Brice Virgil'e doğru yürüdü ve şöyle dedi: "Katili bulana kadar kiliseyi kapatacağım. Bazı şikayetler olacaktır ama bunu yapmaya devam edemeyiz."

Virgil başıyla onayladı. "İyi fikir. Bir hafta içinde adamı bulacağım. O burada bir yerlerde ve çok fazla aday yok."

Brice sert bir şekilde, "Kendine güvenine hayranım," dedi.

"Evet, şey... tüm bildiğim bu. Ölen kadını tanıyor muydunuz?"

"Evet, öyle. Kilise konseyindeydi. Dindar ve akli başında biriydi; İspanyolca bilgisayar kursu bile alıyordu.

Onarım ve temizlik için ana finansman kaynağıydı. Onu çok özleyeceğiz."

—

Virgil "Ah, zahmet" kelimesinin yıllar önce bir teyzesinin söylediğinden beri duymadığı bir şey olduğunu düşünüyordu ve Brice ona hiç benzemiyordu. Clay Ford, arkasında Nazilerle birlikte yaşayan Rose'un olduğu halde onlara doğru yürüdü. Ford Brice'a başıyla onay verdi ve Virgil'e, "Margery'ye olanları duydum. Sana söyledim. Glen'in tüfeğinde yanlış olan bir şey vardı." "Öyle mi?"

Ford, "Susturucu ile donatılmış. Kesinlikle. Margery vurulduğunda Rose şehir merkezindeydi ve koşup bana söyledi. O da silah sesi duymadım, başka kimse de duymadı. Bunu anlayamadım, ama tüfeği elime almıştım ve susturucu yoktu ve takmanın bir yolu da yoktu. Sonra düşündüm, ağır bir serseri namlusu var,

ve bir bastırıcı için dış açılabilirdi, bu yüzden kendime Glen'in bunu nerede *yaptırabileceğini* sordum. Cevap, Mark Ermand'ın Fairmont'taki makine atölyesindeydi. Mark'ı aradım ve Glen'in birkaç ay önce dış açtığını öğrendim, bu da muhtemelen susturucunun yolda olduğu anlamına geliyordu. Bir namlu almak, tüm evrak işlerini halletmek en az bir yıl sürer ama namluya dış açtıysa ... muhtemelen ya almıştı ya da almak üzereydi. Ben hiç görmedim."

"Teşekkür ederim," dedi Virgil. "Bu, kimsenin silah sesi duymamasıyla ilgili soruyu bir şekilde yanıtlıyor."

"Yine de ilginç bir atış," dedi Ford.

Rahip belli bir ses tonuyla, "Sanırım," dedi.

"Kastettiğim bu değildi," dedi Ford. "Demek istediğim, bu adam iki yabancıyı vurdu, birini bacağından diğerini kalçasından. Şimdi de sıfırlanıyor. Nasıl ateş edeceğini bildiğinden şüpheleniyorum ama pratik yapamadı. Dışarı çıkarıp ateş etmekten korkuyor. Belki de insanlar onu tanıyacağı için. Ve belki silahı da, eğer görürlerse."

Holland, "Düşündüğümüz şeyin ipuçlarını veriyor: O buralı," dedi.

"Ve başından beri Miz Osborne'u öldürmeyi hedeflemiş olabilir," dedi Ford. "İlk iki yabancı vuruluyor, ana olay için alıştırma gibi. Sonra, silahına güvenebildiğinde, silahı ve dürbünü tanıdığına, kimi öldürüyor? Bayan Osborne. Neden?"

Onun gibi birini öldürür müydün? Yeterince pislik var, üzgünüm,

Peder kilisenin etrafında dolanıyor, sanırsın ki

Kimsenin sevmediği biri. Ama o sevmedi. Onu vurmak için bir nedeni var."

"Deli," dedi Brice. "Ortak dalga boyunda çalışan birinden bahsetmiyoruz."

Skinner, Ford konuşurken yanlarına gelmiş, Virgil'e "Duydum," demiş, Ford'a da "İyi iddialarda bulunuyorsun," demişti.

"Kesinlikle buralı," diye ısrar etti Ford. "Glen'in bir daha bir yabancı tarafından vurulur mu? Adam ne tür silahlar alacağını nereden bilecekti? Belki adam tam olarak Wheatfield'dan değildi ama buralarda bir yerden geliyordu ve muhtemelen Glen'i susturucudan haberdar olacak kadar iyi tanıyordu."

Virgil: "Bilmiyorum."

Holland geldi. "Ne yapacaksın?"

"Bunu düşünmem lazım," dedi Virgil. "Pek çok şey biliyorum ama henüz bunları çözme fırsatım olmadı."

Skinner, "Düşünmek iyidir," dedi. Holland'a: "Bize bir tako kamyonu buldum ama ona ihtiyacımız olmayabilir. Marge'ın öldürülmesi, onun kadar kasabayı da öldürebilir."

—

O sborne kasabanın diğer ucunda, arabayla iki dakikalık mesafede oturuyordu ve Virgil ile Zimmer bir araba almaları gerekip gerekmediğini konuşuyorlardı.

evine girmek için arama emri. İkisi de bilmiyordu.

Zimmer, "Sorun şu ki, oğluyla birlikte yaşıyor - adı Barry - ve bu yüzden onun evine de gireceğiz," dedi. Zimmer, oğlunun annesinin cenazesiyle birlikte olduğunu ve cenazenin günün ilerleyen saatlerinde nakledilmek üzere Blue Earth'teki bir cenaze evine doğru yola çıktığını da sözlerine ekledi.

St. Paul'daki adli tabiplik ofisinde.

"Onu arasak iyi olur," dedi Virgil. "Bakmaya fırsat bulamadan eve girmesini istemiyorum."

"Orada bir şey olması pek mümkün görünmüyor . . . eğer bu başka bir rastgele vurulma olayı olsaydı," dedi Zimmer.

"Bunun 'rastgele' olduğunu bilmiyoruz. Bu farklı, çünkü o öldürüldü," dedi Virgil. "Eşyalarını kontrol etmeliyim."

Zimmer, "O zaman arama emri çıkarsak iyi olur," dedi. "Bir yargıcım var bir saat içinde burada olabilir. Onu arayacağım. Ben de Barry ile konuşacak birini bulayım."

—

W Zimmer, arama emrini beklerken altı yardımcısını kapıları çalmaları için gönderdi.

vurulduğu sırada sokaklarda. Yedi isim bulmuşlar. Hepsi ama İçlerinden biri yaşlıydı, sadece birinin tüfeğe benzer bir şeyi vardı, o da baston ya da koltuk değneği olabilirdi ve hiçbirisi kilisenin dışında ateş edildiğini görebilecekleri bir yerdeydiler.

Virgil bir adamın elinde silah olabilecek bir şey olduğunu duyunca tanıkla konuşmaya gitti. Komşusunu elinde baston olabilecek bir şeyle görmüştü ama bunu rapor etmişti.

Çünkü silah gibiydi. Virgil adamla konuşmaya gitti ve adam ona bastonu göstererek, "Bu baston beş yıldır bende. Bunu sana kim söyledi?"

Silah gibi mi görünüyordu? Wilson mıydı? O yaşlı yarasa beni hiç sevmedi." Evden uzaklaşırlarken Virgil şerif yardımcısına şöyle dedi,

"Bir tahmin."

"O yapmadı."

"Tamamdır. Wilson da yaşlı bir yarasa."

Görgü tanıklarının gördüklerine ya da gördüklerini düşündüklerine dayanarak hareket ediyorlardı. Virgil'in aklında tuttuğu şey görgü tanıkları genellikle en az güvenilir olanlardır. Olay yerinde Osborne'un vurulduğunu gören iki kişi vardı.

Silah seslerinin çok farklı yönlerden geldiğini düşünmüşler. Ateş edenin nerede olduğuna dair iyi bir fikri olan var mıydı? Düşündüğünde, Virgil seksen lehte yirmi aleyhte olduğunu düşündü.

"Lanet olsun," diye mırıldandı

Virgil. Şerif yardımcısı,

"Kesinlikle," dedi.

İş merkezinin hemen batısındaki bir kavşakta duruyorlardı. Virgil bulunduğu yerden bir düzine evi görebiliyordu. duruyordu ve belki de sekiz tanesi doluydu. Eğer tetikçiyi yakalayamazsa, beş yıl sonra sadece dördü dolu olacaktı.

Şerif yardımcısı bir kulak kurdu gibiydi: bir sürü soru, hiçbiri yardımcı olmadı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu, sanki Virgil'in kışından bir çözüm çıkarmasını bekliyormuş gibi.

Virgil yapmadı. Ana caddeye doğru geri dönmeye başladı ve "Bilmiyorum" dedi.

—

A Şerif yardımcısı ifadeleri alıyordu ve Virgil'i Skinner & Holland'ın arka odasına kadar takip etti.

İfadesini şerif yardımcısının dijital kayıt cihazına kaydetmiş. Bu yapıldığında,

Virgil, St. Paul'deki patronu Jon Duncan'ı aradı ve cinayeti anlattı.

"Burada sahip olduğumdan biraz daha fazla yoğunluğa ihtiyacım var," dedi. "Jenkins ve Shrake'i serbest bırakabilir misin?"

"Onları yarın oraya götürebilirim," dedi Duncan. "Bakalım onlara bir motel odası ayarlayabilecek miyim?"

—

T Zimmer, Osborne'un çantasını bir milletvekilinden alıp anahtarlarını aldığı anda ve

Warrant geldiğinde, Virgil'le birlikte Osborne'un evine gittiler. "Adamlarımdan biri Barry Osborne'u cenaze evinden çıkarken görmüş. Oldukça kötü durumda olduğunu ama bu yoldan geri döneceğini söyledi. Eğer şimdi evde değilse, yakında orada olur."

Osborne'ların evinin önüne geldiklerinde, yaşlı bir adam Beyaz Econoline minibüs garaj yolunda duruyordu ve Zimmer, "Sanırım burada," dedi. Minibüsün yan tarafında soyulmuş vinil harflerle "Steam Punk" yazıyor ve bir halı buhar makinesi resmi bulunuyordu.

Ön kapıyı çaldıklarında bir adamın vırakladığını duymuşlar, "Girin," dedi ve kapıdan içeri girdiklerinde Barry Osborne'u ön odada ellili yıllardan kalma deri bir koltukta otururken buldular. uyumsuz bir sedir. Ağlamaktan ve ovalamaktan gözleri kızarmıştı ve Zimmer'ı gördüğünde, "Bu korkunç," dedi.

"Biliyorum, Barry. Bunu kimin yaptığına dair bir fikrin var mı?"

Osborne kırklı yaşlarında ya da ellili yaşların başındaydı, saçları beyazlamaya başlamış, etli, pembe yüzlü bir adamdı; gri bir golf gömleği, kot pantolon ve beyaz dalgalı tabanlı spor ayakkabıları giymişti. "Bilmiyorum," dedi. "Kim böyle çılgınca bir şey yapar bilmiyorum. Annemi herkes severdi. Onu severlerdi."

"Ne sıklıkla kiliseye gidiyordu?" Virgil sordu.

"Her gün," dedi Osborne. "Her gün gitti ve kapanana kadar kaldı. Bakire ortaya çıktığında Florida'daydı.

Buranın soğuğundan nefret eder, ama geri geldi ve her Geceleri onu görmeyi umarak. Her gece. Bakire'nin

geri geliyordu. Wheatfield'daki kilisenin özel bir görev için seçildiğine inanıyordu."

Kendini sandalyesinden dışarı itti; golf gömleği pantolonundan çıkmıştı ve tek eliyle gömleği geri soktu, sonra ön pencereye doğru yürüdü ve dışarı baktı ve "Buradan çıkmam gerek. Kapıdan içeri girdim ve onu beş dakika önce televizyonun yanındaki sandalyesinde otururken gördüm. Birden sıçradım ve gitmişti."

"Böyle şeyler olur," dedi Virgil. "Böyle bir trajediden sonra bu oldukça iyi bilinen bir psikolojik olgudur."

"Gerçekten mi? O bir hayalet değil, değil mi? Bana bakmak için döndü." Gözyaşları yüzünden aşağı akmaya başladı.

Virgil: "O bir hayalet değil. Onu görmeye alışık olduğunuz bir yere baktığınızda onun görüntüsünü görürsünüz ve hazırlıksız yakalanırsınız. Mesela

Bir odaya ilk girdiğinizde sandalyesine bakarsınız. Bu pek çok insanın başına gelir."

Osborne, "Tamam," dedi ve gözyaşlarını ellerinin topuklarıyla sildi ve "Bir şey mi görmek istiyorsunuz?" diye sordu.

"Bilmiyorum... Tehlikede olabileceğini düşündüğünü gösterebilecek bir şey bıraktıysa ..."

"Silahlı saldırılardan korkuyordu. O adam vurulduğunda oradaydı. Adı neydi, Iowa'dan. Her şeyi anlattı.

Ama kimsenin onu vuracağını düşünmüyordu. Yine de kiliseye gitmeye devam etti. Ona belki de gitmemesi gerektiğini söyledim ama Bakire'nin tekrar görünmesini kaçırmayacaktı."

"E-posta, Facebook ya da bu tür şeyler kullanıyor muydu?" Virgil sordu.

"Elbette. Size gösterebilirim," dedi Osborne. "Bu adamı yakalamalısın. Onu yakalamalısın."

—

Margery Osborne'un kendine ait bir Facebook sayfası vardı ve Barry Osborne da onun oturum açma bilgilerine sahipti. Bir yazı yazmıştı. Marian görüntüleriyle ilgili en az yüz paylaşım yapmış ve kırk altı yüz takipçisinden tepki almıştı. Zimmer, bakıyor

Virgil'in omuzları, "Sence onlardan biri Yani, Facebook bir nevi çılgınlıklarıyla bilinir..."

Virgil, "Bilmiyorum ama bu gece hepsini tarayacağım," dedi. "Idaho ya da Ohio'dan birinin onu vurmak için buraya geldiğine inanmak zor."

Zimmer Osborne'a döndü ve sordu: "Iowa'lı adam vurulduğunda... atış annenize ne kadar yaklaştı? Kalabalığın neresinde olduğunu söyledi mi?"

Osborne elmacık kemiğini kaşdı ve sonra, "Şey, yakın olduğunu biliyorum. Tam şurada. Ama bir metre mi, iki metre mi yoksa bir metre mi diye soruyorsanız, bilmiyorum. Belki orada bulunan diğer insanlardan bazıları size söyleyebilir."

Zimmer'dan Virgil'a: "Ya bu adam o kadar da iyi bir nişancı değilse, ilk iki denemesi kazaysa? Ya Marge'a doğru giderken onu iskaladıysa ve Coates denen adamı vurduysa?"

"Bu da bir düşünce," dedi Virgil. "Peki ya ikinci fotoğraf?" "Bayan Rice... Margery'ye benziyordu," dedi Zimmer. "I Yani yüzü değil ama genel yapısı. İkisi de oldukça orta boylu ve biraz kiloluydu."

"Annem sürekli kilo vermeye çalışıyordu," dedi Osborne. "Sanırım belki de başka bir erkek bulma hayalleri kuruyordu. Babam yıllar önce öldü, bu yüzden gerçek bir arkadaşı olmayalı uzun zaman oldu."

Virgil Osborne'a, "Annenin yatak odasına ve çalıştığı yere biraz göz atmak istiyoruz," dedi.

"Tabii. Bütün birinci kat. İkinci kat benim. Zamanının çoğunu Facebook'ta ve e-postalarla geçiriyordu.

televizyon izlerdi. Yemek yapardı ama son zamanlarda çoğunlukla mikrodalgada pişirirdi. Her akşam kiliseye giderdi."

Arayışlarında proforma bir yön vardı: Virgil anlamlı bir şey bulmayı beklemiyordu ve bulamadılar da. Birinci kat, birisi çıkıp gitmiş, kapıyı kilitlemiş ve

sonra öldü. Mutfak masasının üzerinde yıkanmamış bir kahve fincanı, fincanın yanında içinde üç çan çiçeği bulunan ince bir cam vazo. Yatak odası

yarı oturur pozisyona yükseltilmiş ve özenle yapılmış ayarlanabilir bir yatak ortaya çıktı. Bir televizyon, biri her gün kullanılıyormuş gibi görünen, diğeri ise uzun süredir kullanılmamış gibi görünen iki sandalyeye bakıyordu.

yıllar. Kullanılmış sandalyenin yanında, içinde örgü şişleri ve iplik bulunan bir sepet duruyordu.

"Benim için bir atkı daha yapıyordu. Onlardan yaklaşık yüz tane var, örmeyi bildiği tek şey onlardı," dedi Osborne ve tekrar ağlamaya başladı.

Arka odadan bir kedi çıktı ve onlara baktı.

Geldikten bir saat sonra tekrar sokaktaydılar. Zimmer eve bakarak, "Ne berbat bir yer," dedi.

—

Virgil banyoyu kullanmak için Vissers'lara geri döndü ve sonra yatağa oturup Tarweveld Inn'i aradı.

Jenkins ve Shrake için boş oda var mı? Çıktılar. Brice kiliseyi kapattığında, bir düzine insan çıkış yapmıştı.

Handa telefona cevap veren kişi hem şaşırılmış hem de birinin check-in yapmak isteyebileceğine minnettar görünüyordu. Neredeyse kendisi için üçüncü bir oda tutacaktı ama Visser'larla kalmaya karar verdi. Sadece arkadaş canlısı değillerdi, aynı zamanda yerel bilgi kaynağıydılar.

Gece çöküyordu. Virgil gerçek bir şeyler yemesi gerektiğine karar vermişti, bu yüzden I-90'dan Blue Earth'e gitti ve biraz iyi barbekü ve Kaliforniya tatlı mısırları.

Odasına döndüğünde, bir bloknot çıkardı ve bir süre üzerine daireler çizdi, dışarıdan iki kişiyi vurmak için bir gerekçe bulmaya çalıştı. ve sonra da tanınmış ve sevilen bir yerel.

Aklına sadece bir tane geliyordu: İhtiyacı olan aleti, yani tüfeği elde etmek için Glen Andorra'yı hesaplı bir şekilde öldürmek ve sonra rastgele görünecek bir düzen kurmak için iki kişiyi daha öldürmek ve sonra Osborne'u

bilinmeyen bir görevi yerine getirirken, rastgele bir sıralamada üçüncü olarak görünmek. Eğer durum böyle olsaydı, tetikçi dikkatleri asıl hedef olan Osborne'dan uzaklaştırmak için bir tane daha indirdi.

Tabii ki, eğer ateş eden kişi sadece deliydi. Belki de kilisedeki insanlara ateş etmeye yönelmişti çünkü orada bir kalabalık bulabilirdi; ya da

Belki de orada kendisine ulaşmayan mucizevi bir şey olduğu fikrinden nefret ediyordu.

Deli bir adamı ortaya çıkarmak için etrafı araştırması, toplumu rahatsız etmesi gerekecekti. Eğer cinayetlerin sağlam bir nedeni varsa, sorması gereken tek bir soru vardı:

Kimin yararına?

—

T Geç olmasına rağmen, Clay Ford ve Naziler tarafından gönderilen e-postaları, mazeretlerini destekleyebilecek kişilerin listelerini çıkardı. ile biraz da şansla hepsine ulaşmayı başardı. Ve hem Ford hem de Naziler aklandı. Kesin değildi ama Başka bir şey onları işaret etse de Virgil mazeretlerini kabul etmeye hazırdı.

—

B Virgil uyumadan önce Tanrı'yı ve O'nun yollarını düşündü, polislerin düzenli olarak yaşadığı kaosu anlamlandırmaya çalıştı. karşılaştım. Bazen, titiz bir tefekkür eylemi yeni araştırma yollarına yol açardı. Ama bu gece öyle olmadı.

Bunun yerine, Margery Osborne'u ve oğlunun onun hakkında söylediklerini düşünerek biraz zaman geçirdi. İkinci Dünya Savaşı sırasında doğmuştu; babası Pasifik Tiyatrosu gazisiydi ve kızını üç yaşına kadar görmemişti. Pasifik'in sunduğu her hastalıktan muzdaripti, rastgele başlayan sıtma nöbetleriyle onu korkutuyordu. Çiftlik güvenilir bir televizyon yayınına kavuşmadan önce ortaokuldaydı - Elvis Presley'in gelişini kaçırmıştı ama Beatles için oradaydı. Vietnam dönemini, babası gibi savaş gazisi olan küçük bir çiftçinin karısı olarak yaşamıştı. İki çocuğu vardı, biri doğduktan kısa bir süre sonra ölmüştü. O ve kocası ekonomik olmayan bir sorunla mücadele etmişlerdi.

Fairmont'ta sağlık yardımcısı olarak çalışmaya başlamış, çiftliğin satıldığını ve kocasının öldüğünü görmüştü.

Bir dünya deneyim ve anı, hepsi bir anda yok oldu. Ne için? Para için mi? Deliliğin ürünü olmaktan başka ne olabilir ki?

Ama o duyguyu, o çılgınlık sınırını hissetmiyordu.
Margery Osborne, diye düşündü, muhtemelen Yüce Tanrı'nın
Doları'ndan başka bir şey için son karanlığa gönderilmişti.

Larry Van Den Berg sabahın köründe Wheatfield'e geldi, kamyonetini evinin yanına park etti, içeri girdi, kendine hardallı ve soğanlı bir sandviç yaptı, bakkaldan bir bira aldı

buzdolabını açtı ve kardeşinden gelen mesajlar için gizli e-posta hesabını kontrol etti. Lego satışları devam ediyordu, ancak onlardan umdukları kadar hızlı kurtulamadılar. Ama onlardan çok vardı.

Son notta "Bu hafta 1,400 dolar." yazıyordu.

Güzel.

Ateşte tuttuğu diğer demiri düşündü: demir ile ateş arasındaki dikkat çekici benzerliği gören tek kişi o olabilir miydi?

Janet Fischer ve Bakire Meryem mi? Onu arayacaktı. Öğleden sonraya kadar Skinner & Holland'daki işine gitmemişti. İtiraf etmese bile, kışından bir parça koparmak için zamanı olabilirdi.

İşe gitmeden önce.

Telefonunu ilk çalışında açtı. "Söylediklerinden sonra artık seninle konuşmuyorum."

"Başka seçeneğin olduğunu sanmıyorum. Ayrıca, beni hâlâ sevdiğini biliyorsun," dedi Van Den Berg. "Bak ne diyeceğim. Evde misin? Gelirim ve bu konuyu konuşuruz. Belki biraz sarılırız."

"Yine de gelebilirsin," dedi ve telefonu kapattı.

Van Den Berg telefona baktı. Telefonu ilk kez yüzüne kapatmıyordu, gerçi son zamanlarda bu daha sık oluyordu. Yine de kendine güvenen biriydi. Duşa girdi, kalçalarına ve kasıklarına turuncu mandalinalı 212 Sexy Men deodorantı sürdü.

kokusunu aldı, giyindi, banyo aynasında kendine gülümsedi ve portakal gibi kokarak Janet'in evine doğru yola çıktı.

Dışarıda güzel bir gün, sıcak ve yaklaşmakta olan yazın kokusu var. Leylaklar açıyordu; bir tanesini koklamak için durdu, gözlerini kapattı, annesini hatırladı. Tamam, bu iyi değildi ama diğer her şey iyiydi. Ateşli bir kız arkadaş, düzenli bir iş, tam olarak istediği iş olmasa da hayaller, bankada para ve daha fazlası. Belki de bir tekne almanın zamanı gelmişti. Wheatfield'dan bir römork çekerek bir saat içinde Okoboji Gölü'ne varabilirdi ve lowegielılar gölde Walleye, turna, levrek ve misk balığı.

Tabii ki, dünyanın ve hayallerinin çoğunda olduğu gibi, Fischer's'a vardığında her şey tuvalete gitti.

Janet Fischer, büyük bir evin sadece küçültülmüş haline benzeyen küçük bir evde yaşıyordu; kabaca bir ev büyüklüğünde ve şeklindeydi. yük vagonu. Çatı sivriydi, tepesinde küçük bir pencere vardı; çatı çizgisi on iki fitten fazla olamazdı; dar bir tahta sundurma ön kapıyı çerçeveliyordu.

Ev, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra kasabanın tüm yel değirmenlerini inşa eden aynı adam tarafından inşa edilmişti. İçinde bir Oturma odasından bir kahvaltı bariyeriyle ayrılan kompakt mutfak; oturma odasında bir sehpa ile ayrılmış iki minderli bir kanep ve iki rahat sandalye vardı. Tek kişilik banyoda sadece lavabo, tuvalet ve duş vardı, küvet yoktu. Tek kişilik yatak odası kraliçe boy bir yatak vardı. Karyola baş ucundan duvara yaslanmıştı ve üzerinde altı inçten daha geniş bir boşluk yoktu. yatağın bir tarafında bir metre, diğer tarafında iki metre ve yatağın ucunda en fazla dört metre vardı. Seks şiddetlendiğinde yatak, yatak odası ile oturma odası arasındaki duvara çarptı ve tüm yapıyı sarstı.

Van Den Berg verandayı geçip kapıyı çalmadan içeri girdiğinde, sehpanın iki sandalyesinin de dolu olduğunu gördü; birinde Fischer, diğerinde Skinner oturuyordu. Sehpada bir dizüstü bilgisayar duruyordu. Masanın ortasına.

"Bu çocuğun burada ne işi var?" diye sordu.

Skinner omuz silkti ve Fischer şöyle dedi: "Biraz temizlik yapmak için evine gittim ve merak edip bilgisayarına baktım ve ne buldum biliyor musun? Porno. Her türlü iğrenç porno. Seni domuz. Artık nişanlı değiliz."

Elinde üçte bir karatlık elmas yüzüğü vardı ve ona doğru fırlattı. Adam yüzüğü yakalamaya çalıştı ama yüzük göğsünden sekip yere düştü. Kadın tekrar bir şey fırlattı, bu sefer bir ev anahtarıydı ve adam onu yakalamayı başardı. "Anahtarımı istiyorum," dedi kadın. "Hemen şimdi."

Van Den Berg şaşırdı ve kendine olan güveninin bir kısmı sızdı. Konuşarak bundan kurtulabileceğini düşündü ama çocuk orada otururken bu daha zor olacaktı. Yüzüğü almak için eğilirken, "Bu konuda konuşabiliriz," dedi. Skinner'a, "Kaybol, sık kafalı," dedi.

"Wardell'i bekliyoruz," dedi Skinner. "Bir iki dakika içinde burada olur."

"Oh? Meryem Ana hakkında konuşmak istiyor, ha?"

"Pek sayılmaz," dedi Skinner. "Bir film yapıyorum ve siz üçünüzün daha iyi olması için bana bazı eleştirilerde bulunacağınızı umuyorum."

"Lanet olası bir film mi yapıyorsun? Neyin filmini? Bakire Meryem mi?" Van Den Berg hee-haw diye bağırdı ve o anda o tuhaf sesi duydular,

Belediye başkanının verandadaki eşsiz ayak sesleri. Fischer bağırdı, Holland kapıyı çalıp içeri girmeden önce "Girin," dedi. "Hey, Larry. Skinner. Jennie."

Skinner, "Artık herkes burada olduğuna göre filmi başlatalım," dedi.

Van Den Berg, Fischer'a "Buraya film için gelmedim. Konuşmamız lazım."

"Anahtarımı ver," dedi.

"Herkes sessiz olsun, film başladı," dedi Skinner. "Sadece bir ya da iki dakika sürecek."

Dizüstü bilgisayarda film başladı, bir çiftlik evinin titrek bir videosu. Skinner olduğu anlaşılan bir seslendirme vardı. Van Den Berg, büyük bir şaşkınlıkla, hemen devreye girdi.

Gördüğünüz gibi Ralph Van Den Berg'in çiftliğindeyim. Tam burada hendeği ve çitleri geçip Ralph'in ormanlık alanına giriyoruz, ama durun, bu da ne? Bir traktörün römorku-Karavan, ormana geri mi döndü? Burada ne işi var acaba? Neredeyse yeni. Hâlâ bu yılın plakası var.

Tabağın yakın çekimi yapıldı ve sonra bir sıçrama kesildi ve sanki birkaç saat geçmiş gibi tüm gölgeler değişti. Bir gümüş GMC pikap karavana yanaştı ve içinden bir adam indi. Fısıltılı bir ses şöyle dedi,

Sanırım bu Ralph. Ne yapıyor acaba?

Bu durum Ralph Van Den Berg'in asma kilidi çıkarmasıyla ortaya çıktı. römorka bindi, kapıyı açtı ve lego kutularını kamyonete yüklemeye başladı.

Aman Tanrım. Şu legolara bak. L'eggo legolarım . . .

"Bütün bunlar da ne demek oluyor?" Van Den Berg, film devam ederken ve kardeşi kamyonetin kasasına daha fazla lego boşaltırken, "Bu da ne demek oluyor?" diye sordu.

Holland boğazını temizledi. "Jennie'yi aradınız ve Meryem Ana'ya çok benzediğini söylediniz. O Meryem Ana değil ama biraz ona benziyor. Kasabanın içine etmek için yapman gereken tek şey, Larry, etrafta konuşmaya başlamak. Buna izin veremeyiz."

"Saçmalık. Demek istediğin, sen ve bu lanet Skinner birlikte olamazsınız," dedi Van Den Berg.

Holland, "Neresinden bakarsanız bakın," dedi. "Marian Hayalet gerçek. Jennie'nin bununla hiçbir ilgisi yok. Ama birkaç kişi bunun bir şekilde uydurma olduğunu düşünüyor.

Kasabayı mahvedeceksin. Belediye başkanı olarak sana ne diyeceğim Larry. Jennie'nin Bakire olduğu hakkında tek kelime edersen

Bu filmi Iowa polislerine götürün. Ben ve Skinner bir karavan dolusu Lego'nun ne kadar edeceğini hesaplamaya çalıştık ve en az yarım milyon dolar bulduk. Hangi setleri aldığınıza bağlı olarak bir milyon da olabilir. Bu doğru mu?"

"Sizi orospu çocukları," dedi Van Den Berg.

"Orospu çocukları biz miyiz?" Holland, sesi tehlikeli bir hırıltıya dönüşerek sordu. "Kasabayı mahvetmekle tehdit ediyorsunuz ve biz mi orospu çocuğuyuz? Bir römork dolusu lego çaldın ve biz mi orospu çocuğuyuz? Sana başka bir şey söyleyeyim, Larry. Kasabada bir eyalet polisi var.

Yarım milyon dolar değerinde mal çalan birinin hapse gireceğini söyledi. Belki iki yıl dedi.

koşullar. Bir kasabanın ekonomisini mahvetmek kadar kötü bir durum yoktur, Larry. Bu ilçede mahkemeye çıkarsan beş ila on yıl ceza alırsın. Tabii ki sana eşlik etmesi için kardeşin de orada olacak."

Skinner, "Kasabamızdan birinin hapse girdiğini görmekten nefret ederiz, Larry," dedi.

"Ne istediğimi biliyor musun? Ne istediğimi bilen var mı?"

Fischer sordu. "Dokuz yıl nişan yüzüğü takıp düğün yapmadınız mı?"

Skinner, "Ne istiyorsun Janet?" diye sordu.

Fischer Van Den Berg'e baktı. "O legolardan pay istiyorum, istediğim bu Larry."

"Siktir git," dedi Van Den Berg. Dışarı çıktı, verandadan bahçeye doğru yürüdü. Mis gibi kokan leylakların sırasını görmezden geldi.

Fischer arkasından bağırdı, "Anahtarımı istiyorum."

Onun gidişini izlediler ve gözden kaybolduğunda Holland, "Sanırım iyiyiz," dedi.

Fischer, "Burada oturmuş bunu düşünüyorum ve ne var biliyor musunuz? O legolardan pay istiyorum. Dokuz yıl. Ben neyim Şimdi ne yapmam gerekiyor?"

Skinner, "Jennie, sen ilçedeki en güzel kızsın ve en akıllılarından biri. Larry artık etrafta olmayacağı için her türlü randevu fırsatına sahip olacaksın. İki yıl içinde bir kocan, bir çocuğun ve mutlu bir hayatın olacağına yüz dolarına bahse girerim."

Fischer, "Kıçına sok, Skinner." dedi.

—

Skinner ve Holland, Van Den Berg'in tehdidini savuşturdıklarından memnun bir şekilde ayrıldılar. Fischer iki minderli kanepesine oturdu ve

kayıp dokuz yılını düşündü. Şimdi Skinner & Holland'da çok para kazanıyordu ama bunun ne kadar süreceğini kim bilebilirdi? ne kadar sürecekti? Van Den Berg birasını seven bir adamdı -çoğul bira diyelim- ve er ya da geç konuşmaya başlayacağına bahse girerdi Meryem Ana'nın kime benzediği hakkında.

Eğer o Legolar yarım milyon değerinde olsaydı ve Van Den Berg'ler onları Skinner'ın düşündüğü gibi perakende değerlerinin yüzde yirmi beşine satıyor olsalardı, yüz yirmi beş bin dolar, vergi yok. Ve eğer bir milyon değerinde olsalardı, iki yüz elli bin dolar alırlardı.

Bunu düşündükçe daha da sinirleniyordu, dokuz yıl!
-Ta ki sonunda ceketini giyip Van Den Berg'in evine gidene kadar. Orada, hâlâ kızgın olan Van Den Berg kapıyı açana kadar kapıyı yumrukladı ve "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Dokuz yıl önce, Larry, istediğim buydu. Bunca zamandır beni kandırıyordun. O centilmenler kulübü Cheyenne, hem gelip hem gitmeyi bıraktığın yer, genelevden farksızdır. Anahtarımı istiyorum. Ve o Lego parasından biraz istiyorum."

Van Den Berg'in sol elinde bir bira vardı ve bu günün ilk birası değildi. Ona ters ters baktıktan sonra, "Artık para yok. Legolar çoktan gitti."

Yalan söylediğini biliyordu çünkü Skinner, Ralph Van Den Berg legoları paketlemek için evine götürürken ormanlık alanın etrafında manevra yapmıştı ve Skinner'ın videosundan kamyonun hâlâ yarıdan fazla dolu olduğunu görebiliyordu.

"Yalan söylüyorsun, Larry. Fotoğrafik kanıtımız var."

"Bu lanet ..." Kapıyı iterek açtı. "Burada durup tartışmayacağım. İçeri gelsen iyi olur."

Adam geri çekilirken kadın içeri girdi ve "Tek istediğim payım" dedi. "Sana ne vereceğimi söyleyeyim," dedi. "Buna ne dersin?"

Adam kadının tam gözüne vurdu, kadın kapıdan sekti, sonra ağzına vurdu ve kadın yere düştü. "Şimdi defol git buradan," dedi adam, kalçasına tekme atarak. Adam çelik burunlu kamyoncu çizmeleri giyiyordu ve kadın kalçasının kırıldığını hissetti.

Sürünerek uzaklaşmaya çalıştı ve feryat etti, "Yapma, yapma, Larry . . . Yapma, lütfen ..."

Onu bir kez daha tekmeledi, kadın bağırdı ve kapıdan sürünerek çıkarken, adam kışına bir tekme attı ve "Geri dönersen seni mahvederim. Skinner ve Holland'a da aynı şeyi söyle. şey. Onlar benimle uğraşırsa, ben de onlarla uğraşırım. Şimdi defol git bahçemden."

Fischer ayağa kalkmayı başardı. Kalçası ateş gibi yanıyordu ve topallaya topallaya evine döndü, giderken de ağlıyordu. Evine vardığında aynada kendine baktı ve dokuz yılı için, şimdiye kadar iki ya da üç zıplayan bebeğe sahip olma umutları için ağlamaya başladı. Belki biraz da Larry için ağladı.

Virgil erken kalktı ama yatağında uzanırken Sherlock Holmes'ü ve Holmes'ün şu sözünü düşündü: İmkânsızı eledikten sonra geriye kalan her şey gerçek olmalıdır. Ne?

Holmes'un asla kabul etmediği bir şey vardı ki o da mümkündür ve tüm olasılıkları sıralamak çoğu zaman imkânsızdır. Virgil, Holmes'un Flowers Maxims ile çalışmasının daha iyi olacağını düşündü:

Eğer suçsa, ya aptalca ya da delice bir şeydir.

Aptal insanların genellikle silahları vardır, delilerin ise her zaman. Aptal ve deli arasında bir seçim yapmak gerekirse, önce aptalı araştırın, çünkü aptal deliden daha yaygındır.

Birçok durumda aptallık delilikten daha tehlikelidir.

Bazen delilerle konuşabilirsiniz ama aptallarla başa çıkamazsınız.

Yukarıdakilerin hiçbirisi her zaman doğru değildir.

Suçlunun -istisnalar dışında- büyük olasılıkla aptal olduğunu tespit ettikten sonra soru şu hale geliyordu: Tespit edilmekten nasıl kaçınıyordu? Bir tüfek atışı aslında iki yüksek ses çıkarır: patlayan barutun neden olduğu bom veya patlama ve merminin ses duvarını aştığı yüksek çatırtı.

Ordudayken, Sırbistan'da, Virgil bir keresinde bir tüfek poligonunda hedeflerin altındaki çukurlarda biraz zaman geçirmişti. Atış hattından altı yüz metre uzaktaydı ve namlu patlaması ile süpersonik çatırtı arasındaki farka aşina olmuştu. İki ses birbirinden ayrı ve farklıydı. Geçen mermi

bir çatırtı -bazı insanlar bunu *ZINGGGG!* ya da *WHZZZZ!* olarak tanımladı- oldukça gürültülüydü ve ardından namlu patlamasının içi boş gümbürtüsü geldi. Öte yandan, *ZINGGGG!* sesi çoğu insanın duyduğu gibi değildi.

bir silah sesi olarak düşünülür.

Tüfekli yaşlı adam Bram Smit'ten başka kimse ikisini de rapor etmemişti ve Smit duyduğu sesin boğuk bir gümbürtü gibi geldiğini söylemişti - birinin ayakkabısını düşürmesi gibi. Biri

Namlu patlaması bastırıcı tarafından azaltılırdı ama yine de yüksek olurdu. Yine de bir atışı boğmanın başka yolları da olmalıydı - ve Smit'in bildirdiği gümbürtü de bu olabilirdi.

Belki de, diye düşündü Virgil, diğer tanıklar gerçekten de silah seslerini duymuş ama ne olduklarını fark etmemişlerdi.

Eğer onları duymuşlarsa bile ...

Mermi ses altı olsaydı ve ses bariyerini aşmasaydı, bu çok daha ilginç olurdu. Birkaç ticari ses altı .223 doldurucu vardı, ancak ses altı mermilerin enerji seviyeleri normal mermilerden çok daha düşüktü ve atıcının muhtemelen düşündüğünden çok daha yakın olması gerekirdi - muhtemelen yüz metreden fazla değil, muhtemelen bundan daha yakın.

Merminin kavisli balistik özelliği, iki düşük vücut atışları. Yüz metrede ses altı bir mermi bir ayak düşürebilir, dolayısıyla bunun farkında olmayan tetikçi kurbanın kalbine nişan almış ve çok aşağıdan vurmuş olabilir. Ve Osborne cinayetinde bunu tamamen telafi etmiş olabilir.

Ses altı mühimmat ve susturucu kombinasyonu, atışın kurbana isabet ettiği noktada sessiz olacağı anlamına geliyordu. Bildiği kadarıyla kimse elli ila yüz metre ötede ateş eden kişiyi aramamıştı.

Ama tüm bu ses altı şeyler kulağa çok akıllıca geliyordu ve Smit'in duyduğu iki gümbürtüyü açıklamıyordu. Hayır. Ateş eden kişi muhtemelen standart mermi kullanıyordu ve görgü tanıkları sonik patlamanın bir tüfek atışı olduğunu tespit edememişlerdi. Virgil'in bildiği kadarıyla sonik patlamalar

merminin ön alanıyla azaltılır ve .223'ler küçük, şık mermilerdir.

Ama Smit . . . Smit bir sorun yarattı. Namlu patlamasını duymamış olması mümkün müydü?

mermi evinin yakınından geçerken sonik patlama mı oldu?

—

Virgil tıraş olurken aklına başka bir düşünce geldi. Bir gün önce Bud Dexter ile buluşmak için randevusu vardı.

Skinner & Holland saat 4'te. Virgil birkaç dakika geç kalmıştı ve Osborne vurulduğunda bir süre konuşmuşlardı ama çok uzun sürmemişti. İddiaya göre Osborne 4:15'te, neredeyse diğer ikisinin vurulduğu saatte vurulmuştu.

Neden 4:15 ya da 4:15'e birkaç dakika kala? Açık cevap, 4:15'in kilisenin karşısındaki sokak köşesinde en büyük kalabalığın olduğu saat olmasıydı. İlk ayın 4:30'daydı ve eğer Meryem Ana ortaya çıkmayı planlıyorsa, iyi bir yer kapmak için biraz erken orada olmak isterdiniz.

Ama tam olarak 4:15? Köşede 4:10'da insanlar olurdu ve 4:25'te de. Belki de tetikçi 3:30 ya da 4'te biten bir işten geliyordu ve yapması gereken hazırlıkları yaptıktan sonra 4:15'e denk geldi?

Hayır. Bu doğru değildi.

Başka bir küçük gizem.

—

WVirgil temizlenip giyindikten sonra Mom's Cafe'ye gitmeyi düşündü ama bir kadınla yüzleşemeyeceğine karar verdi.

Annemin krebi. Skinner & Holland'da yiyecek pek bir şey yoktu, ama pişmiş tavuk bile anneminkinden daha iyi olur.

Virgil dükkâna girdiğinde Holland daha fazla yenilebilir ıvır zıvır taşıyordu. Kalabalık, geçen hafta olduğundan daha azdı.

Virgil'in orada bulunduğu diğer zamanlarda, kasabalıya benzeyen iki kişinin silahlı saldırıların yol açtığı zararlardan yakındıklarını duymuştu. turist ticaretini üstlenmiş. "Eğer o fareyi yakalarsam, kafasını sivilce gibi patlatırım," dedi bir adam diğerine, o da "Şşşşt. Polis bu."

Virgil başını salladı ve "Nasılsınız çocuklar? Eğer adamı yakalarsanız bana haber verin. Gelip onu sizin için vuracağım, yasal olarak."

"Güzel düşünce ama senin hakkında duyduğum bu değildi," dedi sivilce patlatan.

Hindi mi yoksa tavuk mu alacağına karar veremeyen Virgil tavuğu aldı, sonra geri koydu ve hindiyi aldı, sonra onu da ve adamlardan biri dedi ki, "Tavuğu al. Hindi gaz yapar."

Virgil tavuğu aldı, arka odaya götürdü ve mikrodalgaya attı. Holland elinde bir kutu dolusu mavi

"Umarım bunları satabilirim" dedi. Virgil,

"Denediğin için seni tutuklamalıyım," dedi.

"Komünizm işte böyle başladı," dedi Holland, perdenin arkasından mağazanın içinde kaybolurken. Bir saat sonra geri döndü.

Bir dakika sonra, "Tavuklu böreğin yanına ne gider biliyor musun?" dedi.

"Everclear dolu bir su bardağı mı?"

"Evet, ama ben Zinger'ları düşünüyordum. Bir dakika içinde bir sürü Zinger gelecek."

Virgil, Zinger'lar içeri girdiğinde onları el sallayarak uğurladı ve plastik bir çatalla tencere kapağında delikler açtı. Holland Zinger'ları mağazaya götürdü. Birkaç dakika sonra geri geldi, Virgil, Skinner'ın "Wardell!" diye seslendiğini duyduğunda boş kutuyla kapı perdesini itiyordu. Wardell!"

Wardell döndü, perdenin yarısına kadar gelmişti. "Öyle mi?"

Virgil Skinner'ı göremiyordu ama onun şöyle dediğini net bir şekilde duydu: "O lanet Larry Jennie'yi fena dövdü dostum. O-"

Birden konuşmayı kesti ve Virgil Holland'ın onun sözünü kestiğini ve "Çiçekler arkada" anlamına gelen bazı parmak hareketleri yaptığını anladı.

Virgil biraz tencere yemeği yuttu ve seslendi, "Geri gel ve bana anlat, Skinner. Janet dayak yiyor falan."

Skinner perdenin arkasından başını uzattı. "Janet'ı tanımıyorsun."

"Buraya gel. Bunu duymak istiyorum ve nedenini bilmek istiyorum. Janet dayak yedi," dedi Virgil.

Holland, Skinner'ın bir adım arkasından geldi, ikisi de Belli ki tedirgindiler, ayaklarını sürüyerek yürüyorlardı. Holland, "Bunun silahlı saldırılarla bir ilgisi yok. Bu başka bir şey."

Virgil yemeye devam etti ve erimiş tavuk yağı yutkunmaları arasında, "Yine de bana anlat," dedi.

"Ah, dostum," dedi Skinner. Sonra Holland'a: "Bence ona söylemeliyiz. Bunun peşini bırakamayız."

Holland başını eğdi, bir eliyle kafatasını kavradı, sonra "Bu lanet hayalet sonumuz olacak. Şimdiden iki ölü ve iki yaralımız var. Sanki Stan'e geri döndük."

Skinner: "Hayaletin bununla bir ilgisi olup olmadığını bile bilmiyoruz. Adam belli ki kaçığın teki. Er ya da geç patlayacaktı. Bunun Larry ile ne ilgisi var?"

"Belki . . ."

"Siktir et, ona söyleyeceğim," dedi Skinner.

"Devam et," dedi Holland. "Boşaltmam gereken daha çok kutu var." O arka kapıya doğru ilerledi, durdu, döndü, geri geldi ve Virgil'in karşısındaki sandalyeye oturdu. "Ben anlatırım."

"Dinliyorum," dedi Virgil.

Holland hikayeyi, özenle seçilmiş birkaç yalanı da katarak anlattı. Larry Van Den Berg, Skinner & Co. ile nişanlı bir kamyon şoförüydü. Holland'ın öğleden sonraki kasiyeri, Jennie dedikleri Janet Fischer. Fischer dükkânın ne kadar iyi gittiğiyle ilgili bazı övünmelerde bulunmuş, Van Den Berg de biraz düşündükten sonra pay istemeye karar vermişti. Fischer'a eğer pay alamazsa, bunu ona söyleyeceğini söylemişti. herkes hayaletin Skinner ve Holland tarafından uydurulduğunu ve Fischer'ın Meryem Ana kılığına girdiğini düşünüyordu.

"Hepsini o uydurdu. Tamamen saçmalık. Ama bunu etrafta konuşmaya başlarsa, bütün kasabayı karıştırabilir. Jennie bize Ne istediğini sordu ve biz de onunla konuşmak için evine gittik."

Skinner, "Ona gerisini anlat. Ona Ralph'ten bahset." Virgil,

"Evet, bana Ralph'ten bahset." dedi.

Holland ise, "Larry'yi bu işten uzak tutmak için çaresizdik. bu tür bir konuşmayı başlatmak. Jennie, Larry'nin bilgisayarında Lego satışlarıyla ilgili bazı e-postalar görmüştü. . ."

"Lego satışları mı?"

—

W Her şey ortaya çıktıktan sonra Virgil, "Geçen yıl buraya Iowa polisleri geldi, etrafa bakıyorlardı. Haber vermek için beni aradılar. Lot Sanırım işin içinde Legolar var."

Skinner, "Otuz sekiz yüz fit küp, ne olduklarına bağlı olarak yarım milyon ile bir milyon dolar arasında bir değere sahip," dedi.

"Bana yarısından fazlası hâlâ karavandaymış gibi geldi." "Bunu birilerine anlatmam gerekecek," dedi Virgil. "Eğer dövdüyse Kasiyeriniz, bu konuda kendimi çok kötü hissetmiyorum."

Holland ve Skinner birbirlerine baktılar ve Skinner başını salladı. "Ama yapılacak doğru şey nedir?" Holland şöyle dedi. "Yani, biliyorum ama Larry'yi uzun zamandır tanıyoruz ve gerçekten berbat, kötü bir çocukluk geçirdi. Onunla aynı okula gittim, o yüzden biliyorum. Hapse girmesini mi istiyoruz? Jennie'nin birkaç arkadaşını çağırıp onunla sohbet edebiliriz."

Virgil, "Bu sohbet bilardo ıstakasını da içeriyor mu?" diye sordu.

"Bilardo ıstakasını nereden bulacağımızı bilmiyorum," dedi Holland, "ama

Bunun gibi bir şey. Jennie'nin kasabada birkaç arkadaşı var. Larry'nin yok."

Virgil başını salladı ve "Ben hallederim Wardell. Sen mi? Sen karışma."

—

A O anda Fischer kapıyı iterek içeri girdi. Kadın üzerinde pileli bir etek, beyaz bir bluz ve soluk bir lise ceketı vardı; ceketin üzerinde normalde bando takımının amblemi olan harfin olduğu yerde bir Yunan arpı vardı. Altında mor bir yüzük vardı. tek gözü ve dişlerinin kestiğı kötü şişmiş bir dudağı vardı. "Tüh!" dedi ve geri çekilmeye başladı ama Virgil, "Janet? Buraya gel."

İçeri girdi.

Virgil, "Hala nişanlı mısınız?" diye sordu.

Skinner ve Holland'a "Ona anlattınız mı?" diye sordu. Skinner, "Bunun peşini bırakamazdık." dedi.

Virgil'e dedi ki, "Nişan bitti. Onu vurmayı düşündüm, vurabilirdim de ama silahım yok."

"İcabına bakacağım," dedi Virgil. "Onu hapse tıkacağım."

Fischer, "Lanet olası A," dedi ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başladı. Virgil ona "İçeride uzun süre kalacağına güvenemezsin," dedi.

"Kefaletle serbest kaldığında, ondan uzak durmalısın. Senden de uzak durması gerektiğine dair bir mahkeme kararı çıkartacağız."

Skinner, "Böyle bir kasabada tek bir mağaza ve tek bir kafe ile zor olur," dedi.

"Ne olmuş yani? Etrafta dolaşıp kadınları dövemezsin," dedi Holland.

"Ne aptal ama," dedi Skinner.

Fischer yumruklarını kalçalarına koydu. "Ona böyle demeye devam ediyorsun. Senin kadar zeki olmayabilir ama her zaman düşünüyor. Para hakkında, ne yazık ki ..."

Skinner araya girdi. "Ve porno."

Fischer devam etti. "Para. O günlük ticaret olayı da bununla ilgiliydi. Jimmy John's'u açacağı zamanı hatırlıyor musun? Peki ne zaman peyzajcı olacaktı? Tek düşündüğü para hakkında. Akıllıdır. Bahse girerim para hakkında kasabadaki herkesten daha çok şey biliyordur. Kimde var, kimde yok; nasıl elde ettiler, neden yapmadılar."

"O zaman neden kamyon kullanıyor?" Virgil sordu.

"Çünkü yapabileceği şey bu," dedi Fischer. "Ailesi saf beyaz çöptü. Larry sıfırdan başladı ve bir köpek gibi çalıştı ve şimdi kendi evi ve kamyonu var."

"Onu savunduğunu duymak hoşuma gitmiyor," dedi Skinner. "Seni o şekilde dövdükten sonra olmaz. Onlara kalçanı göster. Devam et."

"Hayır, bunu yapmayacağım. Bilmiyorum..."

Skinner Virgil'e, "Araba kazası geçirmiş gibi görünüyor. Onu hastaneye götürmeye çalıştım ama kabul etmedi. Şimdi de onun ne kadar zeki ve çalışkan olduğunu söylüyor."

Fischer dedi ki, "Bu kötü bir alışkanlık. Bunu kıracağım."

—

Virgil, Van Den Berg'i yakalarken bir şerif yardımcısının hazır bulunmasını sağlamak için şerifin ofisini aradı. Zimmer ona en az iki yardımcısını bölgede tuttuğunu ve bir tanesinin birkaç dakika içinde Skinner & Holland'da olabileceğini söyledi. Virgil yardımcısını beklerken tavuklu börekten kalanları tekrar ısıttı ve Skinner, Holland ve Fischer'a neden kimsenin süpersonik patlama sesini duymadığı sorunuyla boğuştuğunu söyledi. tüfek mermisi ve görünüşe göre alakasız olan ateş etme zamanlaması sorusu.

Virgil diğer üçüne, "Orada önemli bir şeyler oluyor," dedi. "Ne olduğunu anlayamıyorum."

Şerif yardımcısı geldiğinde henüz olayı çözememişlerdi. Adı Lucy Banning'di. Perdeyi araladı, Fischer'ı gördü, iki kez baktı ve "Aman Tanrım, Janet, sen misin? Bunu Larry mi yaptı?"

Fischer ağlamaya başladı. "Evet."

Şerif yardımcısı Virgil'e baktı. "Şikayeti ben alacağım."

—

S Bunu yaptı ve Fischer Banning'in not aldığı kısa açıklamasını bitirdiğinde, Banning başını kapıya doğru eğdi, Virgil'e "Gidip onu yakalayalım." dedi.

Dışarıda, "Bunu yapmak istiyorum. Destek için minnettar olurum ama onu kendim içeri tıkmak istiyorum."

"Onu tanıyor musun?"

Banning, "Hepimiz liseye birlikte gittik," dedi. "Ben Janet'in onda ne bulduğunu asla anlayamadım. O zaman da bir pislikti, şimdi de bir pislik."

"Ama o dünyanın en aptal adamı değil ... en azından Janet öyle düşünüyor," dedi Virgil.

"Aptal değil. Matematik ve muhasebede çok iyiydi. Larry büyürken zor zamanlar geçirdi. Herkes bunu biliyor. Onu pislik yapan ailesi, ama pislik yine de pisliktir."

Nereden geldiyse artık. Ve nişanlını dövmek için etrafta dolaşamazsın."

"Eski nişanlım," dedi Virgil.

"Umarım. Birçoğunun geri döndüğünü gördüm."

—

N Wheatfield'daki hiçbir şey başka bir şeyden çok uzak değildi. Virgil Banning'i Van Den Berg'in evine kadar takip etmişler. Yanlarına geldiklerinde Van Den Berg yan bahçesinde traktörünü yıkıyordu. Onların geldiğini görünce, "Ne istiyorsun Lucy?" dedi.

"Janet Fischer dün gece onu dövdüğünü söyledi. Bu doğru mu?" "Kavga ettik ama o da işin içindeydi."

"Söylediği gibi değil," dedi Banning. "Seni fazla hırpalamış gibi görünmüyor."

"Bak. Onunla konuşmama izin ver, durumu düzelteceğiz," dedi Van Den Berg.

"Bunun için çok geç. Seni içeri almak zorundayım," dedi Banning. Kelepçeleri kemer çantasından çıkardı ve Virgil, Van Den Berg'i rahatça görebileceği bir tarafa doğru ilerledi. Diğer Adam önce ona, sonra da Banning'e baktı. "Hep bunu yapmak istiyordun, seni kaltak." Elindeki hortumu yere fırlattı ve hortum yılan gibi kıvrılıp su pompalamaya başladı.

Ama direnmedi. Banning kelepçeleri taktı ve onu arabaya götürdü. Virgil eve doğru yürüdü ve musluğu kapattı ve Banning'e "Seni takip etmemi ister misin?" diye sordu.

"Hayır. Arabanın arkasında iyi olacak. Çatışmalarla ilgili bir gelişme var mı?"

"Silah seslerini neden kimsenin duyamadığını anlamaya çalışıyorum. .223'lük bir silahtan atılmıştı, yani yüksek sesli olmalıydılar. Ve neden hepsinin tam olarak saat dört buçukta olduğunu merak ediyoruz."

Banning kaşlarını çatarak kulağını kaşdı, sonra başını salladı ve "Beni aşar" dedi.

Van Den Berg'i devriye arabasının arka koltuğuna bindirdiler, Banning "Görüşürüz" dedi ve uzaklaştı. Virgil kamyonetine bindi ve

Skinner & Holland'a geri dönmeye başladı. Devriye arabası arkasına yanaşıp flaşörleri yaktığında yolu yarılamıştı.

Virgil arabayı kenara çekti, Banning arabadan atladı ve Virgil camını indirdiğinde, "Larry sana bir şey söyleyecekmiş," dedi.

"Tamam." Virgil onu devriye arabasına kadar takip etti ve Banning arka kapıyı açtı, Van Den Berg dışarı eğildi ve "Ben Neden kimsenin silah seslerini duymadığını ve neden herkesin saat dört buçukta vurulduğunu biliyorum. Beni bırakın, size anlatayım."

Virgil, "Larry, eğer bir şey biliyorsan bize söylemelisin. Şu an cinayetten bahsediyoruz. Janet'i dövüyorsun, bu bir tamamen farklı bir şey."

"Gitmeme izin vermeyecek misin? O zaman ne var biliyor musun? Gidip kendini becerebilirsin." Banning'e baktı. "Kapıyı kapat."

Virgil dedi ki, "Larry. . ."

"Siktir git." Güldü. "Siktir git."

Van Den Berg arka koltuğun ortasında oturmuş, kendisini ön koltuktan ayıran ekrana bakıyor ve bir şey söylemiyordu başka bir şey. Virgil tekrar denedi ama Van Den Berg arkasını döndü.

Virgil, Banning'e "Al onu" dedi.

Arka kapıyı çarptı ve Virgil sessizce, "Bak bakalım seninle konuşacak mı? Belki bir şeyler biliyordur."

"Yapacağım," dedi Banning. "Kullandığım dil için özür dilerim."

Virgil, "Bir sürü insan bana siktir olup gitmemi söylüyor," dedi. "Bu beni yıpratmaya başladı."

—

A Virgil, Skinner ve Fischer'ı hâlâ arka odada buldu ve Fischer endişeyle tutuklamayı yapıp yapmadıklarını sordu. Virgil,

"Hapishaneye doğru gidiyor," dedi.

Holland geldi ve Fischer ile aynı soruyu sordu.

Virgil de aynı şekilde cevap verdi ama ekledi: "Biliyor musun? O silah seslerini neden kimsenin duymadığını bildiğini söylüyor. Ve neden tüm bu insanlar aynı anda vuruldu. Eğer onu saldırıdan kurtarırsam bana söyleyeceğini söyledi. Ben bunu yapmazdım. Ama beş dakika içinde olayı çözdü ve ben de ona inandım."

Diğer üçü kaşlarını çatarak birbirlerine baktıktan sonra Skinner, "Eğer o salak bunu anladıysa ..." dedi.

Fischer, "Size sürekli söylüyorum, o aptal değil. Muhtemelen anlamıştır. Eğer yaptıysa, o zaman onu serbest bırakın derim. Bu daha çok daha önemli-"

Holland başını salladı. "Hayır. Aşağı iniyor."

"Burada yapmamız gereken şey kitle kaynak kullanımı. Etrafa soralım," dedi Skinner. "O beş dakikada çözdüyse, biz çözemesek bile başkası çözer. Danny Visser'ın bunu şehir bloguna koymasını sağlayabiliriz."

Virgil, "Bunu yapabiliriz. Bunu bulmamız gerekiyor. Asıl sorunumuz, şu anda elimizde çalışacak bir şey olmaması. Katilin silahı ve susturucuyu nereden aldığını biliyoruz.

Mühimmat ve bunların hiçbiri yardımcı olmuyor. Olay yeri çalışanları bize yardım etmiyor, çünkü onlar da bizim gibi, ellerinde hiçbir şey yok. Neden her zaman saat dört buçukta ateş ettiğini bilseydik, silah seslerini neden duymadığımızı bilseydik ... o zaman bir şeyler bilirdik. ciddi."

—

TRahip George Brice kafasını odaya uzattı, Virgil'i gördü ve içeri girdi. "Buraya döndüğünü duydum ve bir yere varıp varamadığınızı merak ediyor musunuz? İnsanlar mutsuz kiliseyi kapattık. Neler olduğunu anlayana kadar kiliseyi tekrar açmayacağım."

Virgil: "Henüz yeterince bilmiyoruz."

Silah sesi sorununu ve 4:15'teki silahlı saldırıları anlattı ve Brice birinden diğerine baktı ve sonra, "Bunun nedenini size söyleyebilirim - ancak bu saniyeye kadar bunu düşünmemiştim" dedi.

"Ne?" Virgil sordu.

Brice, "Çan kulesinde büyük hoparlörlerimiz var," dedi.

"Notre-Dame'ın çanlarının kayıtları. Saat dört buçukta çanları çalmaya başlıyoruz, üç dakika boyunca. Dört buçuk ayini için çağrı."

Hepsi ona baktı, sonra Virgil alnına bir tokat attı ve "Duh" dedi.

Holland, "Bunu düşünmemiz gerekirdi. Ama Noel'den beri her gün çan çalıyoruz. Çok yüksek sesle çalıyorlar ama artık onları duymuyorum bile."

Skinner, "Benim için de öyle," dedi ve Fischer başını salladı.

"Çanlar, kilisenin yakınındaki herkes için silah seslerini gizlerdi ve onları duyana kadar ateş etmezdi. Çanlar zamanı belirliyordu. Önemli bir şey bulduğumu sanmıştım ama bulamamışım," dedi Virgil.

"Gerçekten en başa döndük."

Virgil, artık ciddi şekilde morali bozuktur, kamyonetine gitti ve Frankie'yi arayıp ona nasıl hissettiğini sordu. Daha iyi olduğunu söyledi. Sabah bulantıları en azından geçici olarak azalmıştı. Ona Çan kayıtlarına ne olduğunu.

"Gerçek bir soruşturmadan kaçınmaya çalışıyormuşsunuz gibi görünüyor," dedi. "Bum ve patlamayı çözmek sizi nereye götürecektir? Sen tüm yönleri kontrol ettim ve hiçbir yere ulaşamadım." "Teşekkürler."

"Ben sadece gerçeği söylüyorum," dedi. "Git daha çok çalış."

"Çok tuhaf, hem çıldırmış hem de sıkılmış durumdayım. Bu adamı bulmalıyım ama evde seninle olmayı tercih ederim."

"Ne kadar çok çalışırsanız, buraya o kadar çabuk varırsınız."

Ona Van Den Berg'in tutuklanmasını ve bunu çevreleyen koşulları anlattı. "Aferin sana," dedi. "Ne düşündüğümü biliyorsun bu tür şeyler hakkında."

Bir keresinde bir marketin önünde onu başka biriyle karıştıran birkaç kiralık katilin saldırısına uğramıştı.

Birkaç Ermeni kılığında intikam alınmıştı.

beyzbol sopalarıyla saldırganı döverek Virgil'e iyilik yaptıklarını düşünüyorlardı. Virgil teoride bunu onaylamadı ama Frankie adamların ona büyük moral verdiğini itiraf etti ve teşekkür notu ve bir şişe en iyi kalite Artsakh şarabı gönderdi.

—

Telefonu kapattıktan sonra Virgil bir süre kamyonetinde oturup bir sonraki hamlesini düşündü. Aklına hiçbir şey gelmiyordu.

ilgili, yani daha sonra yaptıklarının çatışmalarla bir ilgisi yoktu. Iowa Kriminal Soruşturma Bölümü'nde büyük suçlar müfettişi olan Bell Wood adında bir arkadaşını aradı.

"Virgil Flowers," dedi Wood telefonunu açtığında. "Zavallı kızın soft pornoya cevabı."

Virgil, "Geçen yıl bir römork dolusu Lego mu kaybettiniz?" diye sordu.

"Sadece bu da değil, karavanı da kaybettik," dedi Wood. "Nerede olduklarını bilemezsiniz, değil mi?"

"Aslına bakarsanız, öyle," dedi Virgil. "Orada uzun süre kalmayabilirler. Şüphelilerinizden biri arkadaşını dövdüğü için burada hapiste.

Kız arkadaşım. Muhtemelen yarın sabah çıkar ve Muhtemelen o ya da arkadaşlarından birinin onu ispiyonlayacağından ve her şeyi yerinden oynatacağından korkuyordur."

"Bana detayları ver," dedi Wood. "Sigorta şirketinden on bin dolarlık bir ödül var, ama sen bir kanun adamı olduğun için icra memuru, sen bu niteliklere sahip değilsin."

Virgil, "Bunu bana kız arkadaşı söyledi, belki o da yapar," dedi. "Para işine yarayabilir."

"Muhtemelen. Ama bir sigorta şirketinin çakallarıyla uğraşacağı için ben olsam fazla ümitlenmezdim," dedi Wood. "Bu arada: ayrıntılar."

Virgil ona tüm hikayeyi anlattı ve Wood, "Ne? Burada, Iowa'da mı?"

"Zar zor, sanırım. Aslında Armstrong'da değiller; kasabanın birkaç mil kuzeyindeler. Iowa'dan çıkıp Minnesota'ya girmeden önce çok kuzeye gitmenize gerek yok. Onları bulan ve oldukça zeki olan adam Iowa'da olduklarını söylüyor."

"Armstrong'da bulundum," dedi Wood. "Lise şehrin kuzey tarafında, tam geleceğiniz yerde. Orayı kaçıramazsınız. Neden saat on gibi gelmiyorsun, otoparkta buluşuruz?"

"Bu iyi. Adam dokuz ile on arasında kefaletle serbest kalacak ve kamyonu hareket ettirecekse, çekici ünitesini alması gerekecek. Ortaya çıkıp ikisini de yakalayana kadar kardeşinin evini izleyebiliriz. Bu adamın biraz zaman geçirdiğini görmek isterim."

"O zaman saat onda," dedi Wood. "Bu arada, Jack Carey bu sabah bana Wheatfield'da görüldüğünüzü ve siz geldikten kısa bir süre sonra bir kadının öldürüldüğünü söyledi."

Virgil, "Bundan benim lanetli olduğum gibi bir sonuç çıkarmamalısın, ama evet, temelde olan buydu," dedi.

—

Virgil, telefonu tekrar çaldığında ana caddeye geri dönmüştü: Jenkins, başka bir BCA müfettişi.

"Neredesin sen?" Virgil sordu. "Shrake seninle mi?"

"Yaklaşık yüz metre geride," dedi Jenkins. "İki arabanın kullanışlı olacağını düşündük. I-90 yolundayız, Blue Earth'ü geçiyoruz. Yarım saat kadar sonra görüşürüz."

"Aramızda olmana sevindim. Bugün yapmamız gereken bazı sıkıcı işler var." "Bu harika. Sıkıcı şeyleri severim. Shrake de öyle. Herhangi bir güzel-

Wheatfield'da kadın mı arıyorsun?"

"Bildiğiniz gibi Meryem Ana var," dedi Virgil. "Eğer senin geldiğini biliyorsa Ama tabii ki bilir."

"Evet, evet, evet. Nerede takılmak istersin?" Jenkins sordu.

"Wheatfield'ı yaklaşık on beş mil geçtikten sonra," dedi Virgil. "iPad'ini aldın mı?"

"Teneke Adam'ın sacdan bir siki var mı?"

"Sanırım bu evet anlamına geliyor," dedi Virgil. "Size adresi vereyim. Kırsal kesimde bir yer."

—

B Olay yeri uzmanı Ea Sawyer, Glen Andorra'nın evinin anahtarını, plastik bir poşete sarılmış olarak

Posta kutusunun yanındaki tuğla. Virgil onu aldı ve eve girdi. Ölüm kokusu hâlâ hissediliyordu ama Virgil'in ilk ziyaretindeki boğucu öldürücülükte değildi; Vicks'e gerek kalmayacaktı.

Sawyer'ın ortağı, BCA merkezinde incelenmek üzere Andorra'nın Dell dizüstü bilgisayarındaki sabit diski kopyalamıştı. Şifre

"ppasswordd" idi ve Virgil bilgisayarı açtı, şifreyi girdi ve "range" kelimesini aradı.

Uzun bir dizi e-posta ve birkaç WordPad belgesi buldu; bunlardan biri, adresleri, telefon numaraları ve e-postalarıyla birlikte aralık üyelerinin bir listesi idi. Listenin çıktısını aldı ve yirmi dört sayfa uzunluğundaydı, ardından son yüz kadar e-postayı taradı ve ilgi çekici hiçbir şey bulamadı.

Andorra'nın atış arkadaşı Bud Dexter'ın Andorra'nın yeni bir duş başlığı alması konusunda söylediklerini hatırladı. Merdivenlerden ana banyoya çıktı ve orada yeni bir duş başlığına benzeyen bir şey buldu. Duş başlığı kabindeydi ve çöp sepetinde de içinde geldiği paket vardı. Belki Andorra sepeti hiç boşaltmamıştı ama Dexter'ın onunla poligonda konuşmasından kısa bir süre sonra öldürülmüş olması daha muhtemel görünüyordu.

Merdivenlerden inerken, 2011 model sivil bir Crown Vic garaj yoluna girmiş, onu bir Ford Explorer takip etmiştir. Jenkins Crown Vic'ten inmiş ve Shrake'in

yetiştirdi. Her ikisi de iri yarı, biraz hırpalanmış, fazla keskin gri takımlar ve yüksek cilalı çelik burunlu elbise ayakkabıları giyen adamlardı.

Virgil kapıya gidip onları içeri aldı ve Shrake burnunu kırıştırarak "Fırında bir şey mi var?" diye sordu.

Virgil, "Adam burada birkaç hafta ölü kaldı," dedi. "Her neyse, bir grup insanla görüşmemiz gerekiyor. Glen Andorra'yı tanıyan iyi bir nişancı arıyoruz. Andorra buradaki ölü adamdı."
_"

Jenkins araya girdi. "Buraya gelmeden önce Jon'dan bir brifing aldık. Bize her zamanki gibi soruşturmayı batırdığınızı ve sizin yerinize çözecek birkaç profesyonel aradığınızı söyledi. Andorra ve Osborne ile iki yaralı kurbanı biliyoruz ve silah seslerini neden kimsenin duymadığını anlayamadığınızı da-"

"Bunu anladım," dedi Virgil.

Onları güncel hale getirdi.

en başa döndük. "Yapmamız gereken bazı ayak işleri var. Tetikçinin buranın müdavimi olduğuna ve Andorra'yı iyi tanıdığına bahse girerim. Andorra rahat koltuğunda otururken, evine davet edilecek ve gözden uzakta dolaşmasına izin verilecek kadar. Menzilde bir şey var

Yüz seksen kadar üye var. Hepsiyle görüşmemize gerek olduğunu sanmıyorum; bence rastgele birkaç düzine kişiyle konuşabilir ve gerçek olasılıklar hakkında bazı ipuçları elde edebiliriz."

Menzil üyelerinin listesini paylaştırdı, kendisi sekiz sayfa aldı ve Shrake ile Jenkins'e sekizer sayfa daha verdi.

"Bu adresleri haritalama yazılımımızda tespit etmek isteyeceğiz, böylece her yere koşmak yerine insan kümeleri arasında çalışabileceğiz."

"Güzel," dedi Jenkins. "iPad'imi alayım. Burada WiFi var mı?"
Öyle oldu.

—

Shrake, Marlin Brown'ı yeni sürülmüş tarlasının etrafında sürünürken buldu.

bahçe arsasında, burnu topraktan yaklaşık iki santim uzakta, sarı bir ipi takip ediyordu. Ufak tefek bir adamdı.

Plastik diz koruyucuları olan kompakt tulumlar. Shrake onu şaşkınlıkla izledikten sonra, "Bay Brown?" diye seslendi.

Brown yukarı baktı. Burnunda kir vardı. "Merhaba."

"Eyalet Suçluları Yakalama Bürosu'ndan geliyorum. Sizinle bir dakika konuşmak istiyorum."

Brown dikkatlice bahçeden dışarı adımını atınca Shrake, "Ne halt ediyorsun?" diye sordu.

Brown, "Turp ekiyorum." dedi. Avucunu kavuşturdu. "Gerçekten mi?"

Shrake, Brown'ın elinin içine baktı.

belki de yüz tane kırmızımsı gri küre, BB'lerden daha küçük.

"Cherry Belle Organics," dedi Brown. "Onları almakta biraz geç kaldım ama çok iyi oldu."

"Bunlar turp mu olacak?"

"Bahçıvan değilsin, ha?"

"Bir keresinde bir kadife çiçeği yetiştirmiştım," dedi Shrake. "Öldü ve beni üzdü."

"Çiftlikte hayat böyledir," dedi Brown. "Her neyse, sizin için ne yapabilirim?"

Brown tüfekte atış yapmak için Andorra'nın poligonuna gitmişti ve tüfekçiler hakkında pek bir şey bilmiyordu. Elinde tüfekte atış yaparken gördüğü bazı kişilerin isimleri vardı ve Shrake onun listesine notlar aldı. "Burası av tüfeği memleketi," dedi Brown. "Yüksek güçlü tüfeklere pek gerek yok."

—

D Mick Howell kırsal bir bölgede posta dağıtıcısıydı. Jenkins garaj yoluna girdiğinde Howell'ın kız arkadaşını arabasından alışveriş yapıyordu. Jenkins, taşralı kadınların yalnız olduklarında, takım elbiseli iri adamların karşılıklarına çıkmasından tedirgin olduklarının farkındaydı.

Beklenmedik bir şekilde, arabasından indiğinde, arabanın kapısının yanında durdu ve seslendi, "Ben Eyalet Göçmen Bürosu'ndan bir ajanım. Suçlu Yakalama. Bay Howell burada mı?"

"Dışarıda güzergâhını taşıyor," diye geri seslendi. Jenkins onun rahatladığını görmüştü, bu yüzden ceketinin cebinden kimliğini çıkarıp ona doğru yürüdü, kimliğini gösterdi ve "Nerede olabileceğini biliyor musun?" diye sordu.

"Onu arayıp sorabilirim," dedi.

Jenkins, Howell'ı geniş bir derenin üzerindeki köprüde beklerken yakaladı; korkuluklara oturmuş, suya bakıyordu.

Jenkins kendini tanıttı ve "İçeride balık var mı?" diye sordu.

Howell, "Yemek isteyeceğin bir şey olduğunu sanmıyorum," dedi. Tütün çiğniyordu ve bir tomarını dereye attı.

Jenkins, "En azından şimdi olmaz," diye düşündü ama bunu söylemedi.

Bunun yerine, o

"Glen Andorra'nın poligonundaki atıcılar hakkında bilgi arıyorum."

"Glen'i duydum," dedi Howell. "Kulağa kötü geliyordu."

"Evet. Her neyse, Glen'in arkadaşı olan ve onunla birlikte çekim yapmış olabilecek kişilerle konuşmamız gerekiyor."

"Onu birlikte atış yaparken gördüğüm tek kişi kasabadan Clay Ford adında bir adamdı. Clay'e bunu sana söylediğimi söyleme..."

—

Virgil, Will Courtland'ı evinin yanındaki kaynak atölyesinde bir çiftlik makinesi üzerinde çalışırken buldu. Dükkan sıcak kokuyordu. Metal ve kaynak çubukları. Virgil onu araba yoluna çıkardı ve Andorra'nın arkadaşlarını sordu.

Courtland, "Glen'in özelliği herkesin onu sevmesiydi ama pek takılan bir adam değildi," dedi. "Bildiğim kadarıyla çoğunlukla çiftliğinde ve poligonda çalışırdı. Yakın arkadaşları ... Onda olduğundan emin değilim. Size birkaç kişinin ismini söyleyebilirim.

En yakın arkadaşları olması gerekirdi ve belki size daha fazlasını anlatabilirlerdi ama ona çok yakın olduklarını söyleyemem. Ben değildim. Ama, bilirsiniz, içeri girmek için yakın bir arkadaş olmanıza gerek yok.

birinin evi. UPS'den teslimatlar ve postacıdan kutular alırsınız; belki kendi başınıza yapamayacağınız şeyler için tesisatçılar veya elektrikçiler alırsınız ..."

Dükkânındaki makineyi işaret etti ve "Bu adamın tırnığı üzerinde çalışıyorum. Geri götürdüğümde, muhtemelen gidip O çek yazarken ya da VISA kartını verirken ben mutfak masasındaydım. I Yani, onunla arkadaşız ama yakın değiliz. Ama orada, onun evinde olacağım. Glen'i vuran adam gibi."

—

T Gün böyle geçti.

Saat beşte Jenkins ve Shrake'in giriş yaptığı Tarweveld Inn'de buluştular. Bavullarını odalarına bıraktılar ve Virgil onları caddenin aşağısına götürüp Skinner & Holland'ın arka odasına soktu. Holland da onlarla birlikte oturdu.

Virgil özetledi. "Elimizde altı tane kesinleşmiş isim ve yedi tane de tesadüfi ihtimal var," dedi. "Sorun şu ki, bu adamlardan herhangi birinin tetikçi olabileceğini düşünen tek bir kişi bile yok ve bunlardan sadece ikisi Wheatfield'da yaşıyor."

"Tetikçinin burada yaşamak zorunda olduğunu mu düşünüyorsunuz?" Jenkins sordu.

"Bence tetikçi insanların düzenli olarak gördüğü biri olmalı, böylece uyum sağlar ve onu görmezden gelirler. Ayrıca, yeterince tanıdık

Wheatfield'da şut atabileceği bir yer var ve insanlar fark etmeden oradan çıkabiliyor."

"Buna ne dersin?" Shrake sordu. "Ya bir çatıdaysa? Ve dışarı çıkmazsa? Tüfeğiyle belki saatlerce orada kalır ve hava karardıktan sonra gizlice kaçarsa? Hiç kimse çatıya baktı mı?"

Virgil, "Eagles Club'ın çatısına baktım ama sadece oradan atlanabildiği için," dedi. "Yüksek binaların çatısına bakmak hiç aklıma gelmedi. Bilirsiniz, bir merdivene ya da bir İpten kurtulmak için."

"Bunu ben de düşünmemiştim - adamın olduğu yerde saklanacağını," dedi Holland. "Yine de oraya çıkmak için bir yola ihtiyacı olacaktı. Kimse fark etmeden bir merdiven koyamazdık."

Virgil onu işaret etti. "Peki ya şu tadilat işleri? Çatıyı açtıkları ve içeriden yukarı çıkabildiğiniz bir yer var mıydı? Tavanda delik gibi bir yer var mıydı?"

Holland, "Hiç hatırlamıyorum ama bilmiyorum" dedi.

"Gidip bakmalıyız," dedi Virgil. "Eğer yukarı çıktıysa ve geride bir şey bıraktıysa -herhangi bir şey- DNA bulabiliriz."

Shrake, "Ve görüşmemiz gereken iki kişi var, burada yaşayanlar," dedi.

Jenkins içini çekti. "Bütün bunları yapmalıyız ama bir şey bilmek ister misin? Çatılar değil. Ve o kasabalı adamlardan hiçbirisi tetikçi değil. Bu çok kolay. Bu adam başka bir şey yapıyor."

"Bay Parlak Taraf," dedi Holland. Virgil'e: "Peder Brice ile kilisenin açılması konusunda tartışıyordum. Ayinlerden önce ve ayin sırasında sokaklarda dolaşacak bir tür milis oluşturmayı önerdim. Clay Ford'a organize ettirebiliriz diye düşünmüştüm. Brice düşüneneğini söyledi, ama bunu yapacağını sanmıyorum."

—

Vİrgil, Jenkins ve Shrake iş bölgesine doğru yola çıktılar. Yeniden modellenen binada hiçbir açıklık bulamadılar. çatıya açılan daireler vardı, ancak şehir merkezindeki bloğun yakın ucundaki bir binanın girişi vardı. Binada, son zamanlarda işleri daha iyi giden, can çekişen bir hırdavat dükkânı bulunuyordu. Bu bina

Sahibi ikinci kattaki depo alanında dolap kapısına benzeyen bir şey açtı ve onları karanlık, dar bir merdivenden çatıya çıkardı.

Tepeye çıktıklarında, kurbanların vurulduğu köşeyi iyi görebiliyorlardı ve binanın korkuluğu mükemmel bir tüfek dayanağı. Bölgeyi elleri ve dizleri üzerinde aradılar ve en ufak bir kanıt ya da herhangi bir belirti bulamadılar. yakın zamanda oraya gittiğini söyledi.

Jenkins iki metre yüksekliğindeki korkuluğu göstererek, "Adam çatıya çıkıp duvara bir kum torbası koysaydı," dedi, "hiçbir iz kalmazdı. Bu sert katran çatı ile sürtünme olmaz. Burada Burada hiçbir şey yok."

Shrake, "Muhtemel sıra," dedi. "Adamda nalbur dükkanının anahtarı var, nasıl olduğunu sormayın. Sabahın köründe, dükkan açılmadan buraya geliyor. Bir tüfeği ve uyku tulumu var. ve belki de kano kullananların kullandığı küçük çadırlardan bir tane. Belki bir ip, olası bir acil kaçış için. Zil çalana ve ateş edene kadar bütün gün dışarıda dolaşır. Sonra hava kararana ve heyecan bitene kadar kestiriyor ve kapıdan çıkıp gidiyor."

Jenkins, "Hâlâ olduğum yerdeyim: çatı değil. Bu adam kendini hiçbir yolu olmadan kapana kısılabileceği bir yere koymayacak kadar akıllı. dışarı. Adam başka bir şey yapıyor."

—

Tiki kasabalıyla görüştüler. Her ikisinin de cinayetlerden en az biri için mazeretleri vardı ve mazeretler ikna ediciydi. Adamlardan biri, Clay Ford'dan sonra şehirdeki en iyi nişancı olduğunu iddia eden ve muhtemelen Roy Visser, "Bize adamın kendi tüfeği bile olmadığını söylüyorsunuz. Ateş ettiğinde ne kadar yakın olduğunu bile bilmiyorsunuz, dolayısıyla iyi bir nişancı olup olmadığını da bilmiyorsunuz. Söylemeliyim ki, bir tüfek çalmak zorunda kaldıysa ve onu almak için öldürmek zorunda kaldıysa, bana iyi bir nişancı gibi gelmiyor, ha? Bana öyle geliyor. bir dürbünden bakan herkes, ki bu şehirdeki herkes. Alınmayın ama havlamak için yepyeni bir ağaca ihtiyacınız var."

Karısı Jenkins'in göğsünü dürttü ve "Evet" dedi.

Virgil yatağa cesareti kırılmış olarak gitti. Ne zaman bir ipucu gibi görünen bir şey bulsa, bunun bir çıkmaz sokak olduğu ortaya çıktı. Tanrı o gece gelmedi, o da bir şey bulamadan uykuya daldı. konuşma.

Blowa eyalet müfettişi Ell Wood, ertesi sabah saat 9'da aradı ve "Şu anda Humboldt'tan geçiyoruz.

Armstrong'dan bir saat uzaktayız. Hâlâ saat 10'da mıyız?"

Virgil, "Öyle de olabilir, hiçbir cinayeti çözümüyorum," dedi. "Peki 'biz' kim?"

"Özel Ajan Easton, Özel Ajan Rivers ve ben," dedi Wood. "Eğer bu iş yolunda giderse, bir gün izin alıp gelip Wheatfield sorununuzu kendim çözebilirim."

"Çok memnun olurum," dedi Virgil. "Birazdan görüşürüz."

Virgil, annemlerde kahvaltı yapmakta olan Jenkins ve Shrake'i aradı.

"Dört dakika içinde orada olacağım," dedi. Arabayla Annem park etti, içeri girdi ve Jenkins ile Shrake'in kreplerini karıştırdıklarını gördü.

Virgil'i gördüklerinde Shrake tabağını işaret ederek "Bunlar ne?" diye sordu.

"Ben de aynı soruyu sordum," dedi Virgil. "Annemin oğlundan bir tüyo aldım: et ürünlerinden uzak durun."

"Peki ne yapıyoruz?" Jenkins krepleri elinin tersiyle iterek sordu.

"Skinner'ı alıp Armstrong'a gideceğim, orada Bizi Ralph Van Den Berg'in evine götür. Siz ikiniz Jenkins'in bok çukurunda saklanıp Larry Van Den Berg'in evine dönmesini bekleyeceksiniz.
Ev. Şu sıralarda sokağa dönmüş olacak.
Buraya gelmesi 20 dakika sürer. Eğer güneye Iowa'ya giderse, bunu bilmek isteriz. Bir iki saat gelmezse, Ralph'in evine baskın yaparız. yer zaten."

"Yiyecek bir şeyler bulmalıyız," dedi Shrake.

"Skinner ve Holland'ın fena olmayan tavuklu potpileri var. Ben de birkaç tane yedim," dedi Virgil.

Shrake Jenkins'e baktı ve "Acele etmeliyiz" dedi.

—

V Jenkins ve Shrake koşarak dükkâna girerken İrgil Skinner'ı yakaladı. Skinner arkalarından bakarak, "Aceleleri var," dedi.

"Kahvaltı," diye açıkladı Virgil. "Annemlerdeydiler. Yemek konusunda emin değillerdi."

Virgil'in Tahoe'suna giderken Jenkins'in Crown Vic'inin yanından geçtiler ve Skinner "Bu ne biçim bir araba?" diye sordu.

"Crown Victoria, sen başlamadan önce üretmeyi bıraktılar. Araba sürmeye on iki yaşında başlamış olsanız bile," dedi Virgil.

"Aslında sekiz yaşındayken başladım. O polisle ancak on iki yaşında karşılaşmaya başladım." Skinner Crown Vic'in yan camından bakmak için eğildi. "Boktan bir şeye benziyor."

"Doğal olarak iyi bir zevkin var," dedi Virgil.

—

T Güneye doğru ilerlerken Skinner, "Bu sabah aklıma kötü bir fikir geldi. Eğer adam şu anda ateş etmeyi bırakırsa, muhtemelen onu asla yakalayamayız. Peder Brice kiliseyi açık bırakırsa bir şansımız daha olabilir."

"Demek istediğin, eğer başka birinin öldürülmesine izin verirse, onu pusuya düşürebiliriz çünkü ateş etmek."

Skinner, "Söyleyiş şeklin kulağa yanlış geliyor," dedi.

"Özür dilerim."

"Gördün mü? Şimdi de bana zor anlar yaşıyorsun."

Iowa hattına kadar yol boyunca daha fazla anlamsız spekülasyona girdiler; ve Skinner kendi geçmişinin bir kısmını doldurdu. Annesinin hoş, entelektüel bir kadın olduğunu, yeryüzü ve Buddha ile iletişim kurduğunu, bazen yeryüzü ya da Buddha ile ilgili gezilere, bazen de zihin açıcı gezilere çıktığını söyledi, Colorado'dan gelen haberlere bağlı olarak. "Yeterince olumlu bir insandır, ama annem için hırs kriptonit gibidir.

Süpermen," dedi Skinner. "Bununla hiçbir ilgisi olsun istemiyor. Büyükbabamın onun için kurduğu vakıf fonundan gelen parayla bu bir sorun değil. Zengin değiliz ama fakir de değiliz."

Babasının kimliğini merak etmiyordu. Virgil Kızıl saçın bir ipucu olabileceğini söylemişti ama Skinner annesinin uzun boylu, kızıl saçlı ve çilli olduğunu, dolayısıyla dış görünüşün işe yaramayacağını söylemişti.

—

n Armstrong'da Skinner liseyi işaret etti. "Ortaokuldayken orada bir basketbol maçı oynamıştım. Nedenini hatırlamıyorum."

Arkasında karavan olan bir kamyonet ve tozlu siyah bir Mustang önlerindeki park yerine girdi, bir kenara çekildi ve park etmiş. Bell Wood Mustang'den indi, pantolonunu yukarı çekti ve etrafına bakındı, bir saniye sonra da diğer arabadan bir kadın yandan. Kamyonetten tulum, ekose gömlek ve kasket giymiş başka bir adam indi. Skinner "Polisler" diye mırıldandı.

"Evet, ne bekliyordun ki?"

"Polisler. Polis gibi görünüyorlar. Çiftçi gibi giyiniyorlar ama yine de polis gibi görünüyorlar. Koku üzerlerine sinmiş. Hatun bile," Skinner dedi.

"O 'hatuna' dikkat et. Muhtemelen silahlıdır."

"Bak, bilmediğin bir şey var, birçok kadın polis onları piliç olarak düşünmeni istiyor," dedi Skinner, "Çünkü alternatif olarak, Nazi gardiyanları gibiler, balmumu suratlı ve billy taşıyan

kulüpler. Onların kendi imajlarını düşünmelisiniz, bir tür kendi kafanızdaki yapay bir yapı. Ve kendilerini 'piliç' sanıyorlar." Virgil'in aklına hemen bir cevap gelmedi - "yapay yapı"?

—

Bell Wood, fırça bıyıklı, iri yarı bir adamdı ve altın çerçevesi gözükleri onu biraz Teddy'ye benzetiyordu.

Roosevelt, ki o da bunu biliyordu. Iowa Ulusal Muhafız Birliği'nde binbaşydı ve Irak'ta görev yapmıştı. Astları, bu çifte imadan zevk alarak, arkasından ona Binbaşı Wood derlerdi. ara sıra yüzüne.

Yanındaki kadın ince ve kare çeneliydi, soluk kahverengi saçları ve kehribar rengi gözleri vardı - muhtemelen Iowa ve tüm komşu eyaletlerdeki en güzel kadındı. Kamyoneti kullanan adam dar yüzlüydü, omuz hizasında kahverengi saçları ve üç günlük sakalı vardı; otobüs durağındaki bir bankta otursa evindeymiş gibi görünürdü. Skinner haklıydı: Bir çiftçinin yüzeysel görünümüne rağmen, belirgin bir kolluk kuvveti havası yayıyordu.

Bu arada Skinner kendini kadına tanıtmış, o da Virgil'e kendisini Katie Easton olarak tanıtmıştı. Virgil kadının elini sıktı ve otobüs durağındaki Joe Rivers ile de el sıkıştı ve Wood Skinner'a "Karavanı bulan çocuk sen misin?" diye sordu.

"Evet. Kuzeye doğru birkaç mil geride."

Virgil iPad'inden havadan bir görüntü çekti ve toplandılar. Tahoe'sunun kaputunun etrafından dolanıp baktı. "Karavanı göremiyorum," dedi Wood.

Skinner, "Arazinin dışından da görülemiyor," dedi. "Tam ... burada." İşaret parmağını çiftliğin ağaçlık alanının ortasına koydu.

"Pekâlâ. Videoya dayanarak arama iznimiz var.

Beni Virgil gönderdi, böylece içeri girebiliriz. Şu Larry Van Den Berg kamyonuyla gelir gelmez harekete geçeceğiz. Eğer gelmezse, öğlen ya da o civarda içeri gireceğiz." Wood dedi ki. "Siz geride dursanız iyi olur. Size el sallayacağız."

"Eğer başın belaya girerse?"

"O zaman sizi daha hızlı içeri alırsınız," dedi Wood.

—

Wood, Easton ve Rivers zırhlarını kuşanırken İrgil ve Skinner bekledi. Easton'a bakmadılar, çünkü o kadar güzeldi ki bakarken görülmek istemediler. Iowalılar gitmeye hazır olduklarında Wood, Virgil'e bir polis ahizesi uzattı ve "Biliyorsun Bunlar işe yarıyor. Sesini açın ve yolcu koltuğunuza bırakın."

Virgil telsizi aldı ve iki saniye sonra cep telefonu öttü: Jenkins.

"Van Den Berg geldi, evine girdi, iki dakika sonra geri çıktı, kamyonetine atladı ve size doğru geliyor. Acelesi var."

"Mükemmel. Geride durun, sizi fark etmesine izin vermeyin," diye öğüt verdi Virgil. "Yani deneyimli polisler gibi mi?"

"Aynen öyle. Yarım saatlik bir yolculuğun var."

—

İrgil haberi Wood'a iletti, o da "O zaman gitmeliyiz. Orayı gezmek istiyorum. Bir kavşakta ineceğim.

Kamyonun geldiğini görebilirim. Evin önünden geçerken Bay Skinner'ı da yanıma almak istiyorum. Biz içeri girmeden önce onu bırakırım, siz de biz beklerken onu alırsınız."

Virgil başını salladı. "Ben arkadan takip edeceğim. Fazla zamanımız yok."

—

Virgil sola döndüğünü gördüğünde, Easton ve Skinner'ın da içinde bulunduğu Mustang ufukta siyah bir noktaydı

Ralph Van Den Berg'in evini geçti. Rivers, pikapla Van Den Berg'in evini geçerek otoyolda ilerlemeye devam etti ve Virgil dönüşe gelmeden önce bir tarlaya giriş yoluna girerek park etti.

göze çarpmayan biriydi.

Virgil, Wood'u takip ederek Van Den Berg'in yanından sola döndü. Wood'u takip etti.

Ev mavi boyalı, beyaz panjurları solmuş, yoldan biraz daha alçakta, bir tarafında müstakil bir garajı ve arkasında kırmızı metal bir ahır olan bir kulübeydi. Evin batısında geniş bir ormanlık alan vardı. bir çit hattı boyunca. Virgil karavana dair hiçbir ipucu göremedi. Janet Fischer bu yerden "bir dönümlük arazi" olarak bahsetmişti ve Virgil'in tahminine göre

Van Den Berg'in evine bağlı gibi görünmeyen fasulye tarlalarıyla çevrili altı taneydi.

Eve erişim, bir menfezden geçen geniş bir araba yolundan sağlanıyordu; ön taraftaki hendek dört metre derinliğinde ve dik duvarlıydı. Dört araba vardı; üç adam ve bir kadın evin önünde duruyordu.

Araba kullanıyorlardı, konuşuyorlardı, üzerlerinde bir gerginlik ya da çekişme havası vardı. İş için giyinmişlerdi; kanvas ceketler, uzun kollu gömlekler, kot pantolonlar ve botlar. Dört araba da römork çekiyordu.

Bahçedeki insanlar Virgil geçerken ona doğru baktılar. Ancak tozlu Tahoe'lar pikaplar kadar yaygındı ve Virgil hızlanarak uzaklaştı ve yolun bir mil ilerisinde Wood'u bir yan yola park etmiş halde buldu. Wood, Easton ve Skinner arabadan inip Mustang ve Virgil arkalarından gelirken ona doğru yürüdü. Virgil arabadan indi ve Wood, "Beklediğimden daha kalabalık," dedi.

Virgil, "Adamlarımın Joe'nun arkasına geçmesini ve hep birlikte gelmelerini sağlamalıyız," dedi. "Siz önden gidebilirsiniz ama bir sorun çıkarsa, altı polisimiz tam tepelerinde olacak. Ben en son geleceğim ve

Tahoe garaj yolundan geçiyor - biri kaçmaya karar verirse römorkları çekerek ön hendekten geçemezler."

"Kulağa bir plan gibi geliyor," dedi Wood. "Adamlarınla konuş. On dakika falan uzakta olmalılar."

"Onun gibi bir şey," dedi Virgil.

Telefonla Jenkins'i aradı ve nerede olduğunu sordu. "Daha gidecek yolumuz var. Shrake'in iPad'i hâlâ Iowa sınırının on mil kuzeyinde olduğumuzu söylüyor. Çok geride kalıyoruz."

Virgil onlara Joe Rivers'ı bulmalarını ve onu takip etmelerini söyledi. "Orada bir sürü insan var, en az dört, belki de görmediğim daha fazla. Hepimiz aynı anda içeri giriyoruz."

—

Hey bekledi. Kuzey Iowa'da açık, serin ve nemli bir gündü, Görebildikleri kadarıyla ayak bileği yüksekliğinde fasulye ve mısır vardı. Mavi metal silolar orada burada yükseliyor, çiftlik evlerini işaret ediyordu. Bir sülün, yüz metre aşağıdaki yoldan koşarak geçti. Easton Skinner, Mustang'e yaslanıp cep telefonu ile bir şeyler yazarken, Skinner da arabanın içinde bir ileri bir geri gidip geliyordu.

araçlar, elleri ceplerinde, ara sıra Easton'a bakıyor. Bekliyor.

Easton kimseye sormadan, "Paris'ten Londra'ya trenle giden var mı?" diye sordu.

"Ben görmedim ama babam gördü," dedi Virgil. "Tünelden geçti. Sanırım iki saat falan sürdüğünü söylemişti."

"Yani gidiş-dönüşü bir günde tamamlayabilir misiniz?"

"Babam yaptı," dedi Virgil. "Erkenden trene bindi, bütün günü Londra'da geçirdi, o gece geri döndü. Hiç otel değiştirmek zorunda kalmadı."

"Harika," dedi başını kaldırmadan, hâlâ parmaklarıyla yazmaya devam ederek. "Haziran'da gidiyorum."

"Hangi cehennemdeler?" Wood sordu.

"Son sorduğundan beri altı dakika geçti," dedi Skinner.

"Kapa çeneni, serseri," dedi Wood.

"Lanet olası polisler," dedi Skinner.

Sinirler.

—

Virgil'in telefonu bipledi. Shrake, "On saniye önce sınırı geçtik. Üç dakikamız kaldı."

Virgil diğerlerine, "Atları eyerleyin," dedi. "Üç dakika."

Wood, Easton'la birlikte köşeye doğru yürürken Rivers'a seslendi. arazi. Virgil Skinner'a Tahoe'nun yolcu koltuğunu işaret etti ve sonra kendisi de binip motoru çalıştırdı. Skinner dedi ki, "Ben Katie'nin biz baskına giderken orada durup mesaj atmasına inanmıyorum. Bir kadının baskına gitmesine neden izin verdiklerini bile bilmiyorum."

"İşte sana bilmediğin bir şey Skinner," dedi Virgil. "Bunu asla bir kadın polis hakkında söylemezsin. Asla. Tabii kaçmaya hazır değilsen, çünkü seni fena benzetirler."

Skinner düşündü ve sonra, "Haklısın. Aptalca davranıyordum."

Gerçekten de görüldüğünden daha zekiymiş, diye düşündü Virgil. O bunları düşünürken Wood ve Easton dönüp koşarak Mustang ve Easton "O burada" diye seslendi ve bir an sonra hepsi yuvarlanmaya başladı.

—

R Wood'un Mustang'i Van Den Berg'in garaj yoluna yaklaşırken Ivers'in kamyoneti köşeyi döndü ve kamyonet tam Wood'un bahçeye girdiklerinde kuyruğunu kıstırdı. Shrake ve Jenkins pikabın elli adım gerisindeydi ve araba yolundan aşağı indiler; Virgil araba yolunun girişine yanaştı ve sonra Tahoe'nun engelledi. Skinner'a, "Sen otur," dedi.

Skinner, "Saçmalık, bunu görmek istiyorum" dedi ve dışarı çıkıp Larry Van Den Berg'in kamyonetinin mazot dumanı çıkardığı ve polislerin Van'ın etrafını sardığı bahçenin ortasına doğru yürüdü. Den Berg ve iş kıyafetli üç adam. Virgil, Easton ve Shrake'in arkalarında olduğu kadının ormanlık alana doğru koştuğunu gördü ve Virgil, Easton'ın soprano sesini duyabiliyordu, "Yere yatın. Yere..."

Larry Van Den Berg Virgil'i gördü ve parmağıyla işaret ederek, "Seni orospu çocuğu. Seni orospu çocuğu," dedi ve diğer adamlardan biri "Tanrı aşkına, neler oluyor? Polisler neden burada?"

Shrake ve Easton kadını yakaladılar, yere yatırdılar, kelepçelediler, Easton üstünü aradı ve kadını geri getirdiler. Shrake dedi ki, "Skinner onu yakaladı. Arkada bir karavan var."

Rivers, Larry Van Den Berg'i kelepçelemişti ve Wood kadına "Jill Van Den Berg siz misiniz?" diye sordu.

"Kim bilmek ister?"

"Iowa Kriminal Soruşturma Bölümü," dedi. "Ralph nerede?"

"Evin içinde" dedi. Ve, "Bu adil değil." "İçeride silahı var mı?" Shrake sordu.

Jill Van Den Berg, "Evet ama asla kimseyi vurmazdı," dedi. Kızı Billie'nin babasıyla birlikte evde olduğunu söyledi.

Wood, Larry Van Den Berg ve Jill Van Den Berg'i bir karavana oturttu, Rivers ve Jenkins'e onlara göz kulak olmalarını söyledi, diğer üç adama da "konuşma fırsatımız olana kadar" kelepçesiz olarak başka bir karavanda oturmalarını söyledi. Sonra o, Easton, Virgil ve Shrake Skinner, Virgil'in defalarca yapmamasını söylemesine rağmen onu takip ediyordu.

Paravan kapı kapalıydı ama iç kapı açıktı ve Wood paravanı çekerek açtı ve bağırdı, "Ralph! Ralph, buraya gel." Bir erkek sesi cevap verdi. "Küçük kızımı korkutma."

"Sen iyisin, Ralph. Onu annesine vereceğiz."

Ralph Van Den Berg, kirli bulaşık suyu sarısı sakallı ve omuz hizasında saçları olan zayıf bir adam, bir köşeden başını uzattı ve "Geliyoruz. Hiçbir şey yapmayın."

Küçük bir kızı elinden tutmuş götürüyordu. Dışarı çıktıklarında Easton ona yüzünü eve dönmesini söyledi ve onu kelepçeleyip üstünü aradı. Wood küçük kızın elini tuttu ve "Hadi Billie, anneni görmeye gidiyoruz" dedi.

Kız ağlamaya başladı ama Wood Rivers'a Jill Van Den Berg'in kelepçelerini çözdürdü ve ona, "Neden Billie'yi eve geri götürmüyorsun? Garip bir şey yapma. Birazdan seninle konuşmaya geleceğiz. . ."

Treyler hâlâ legolarla doluydu. Römorklarıyla birlikte bahçede bulunan üç adam Wood'a, Ralph Van Den Berg tarafından TIR'ı boşaltmak ve Legoları bir fabrikaya taşımak üzere kiralandıklarını söylediler. Emmetsburg'daki bir depodan. Van Den Berg'in kendilerine büyük karavanın sahibine iade edilmesi gerektiğini söylediğini belirttiler. Iowa polisleri isimlerini ve adreslerini aldılar ve tek tek kayıt altına aldıktan sonra

ifadeleri, onları yollarına gönderdi.

Birkaç şerif arabası geldi ve erkeği götürdü. Van Den Berg'ler. Jill Van Den Berg'e hırsızlıkla ilgili olarak suçlanabileceği, ancak şimdilik serbest bırakılacağı söylendi kızıyla birlikte.

Saat 4'te her şey bitmişti ve Wood Virgil'e "Sana bir borcum var" dedi.

"En azından bir tane," dedi Virgil.

"Hiç heyecan yok," dedi Jenkins. "Daha fazlasını bekliyordum."

"Burası Iowa," dedi Shrake. "Beklentilerin fena halde yanlış yerleştirilmiş."

Easton, "Bir iki gün içinde büyük bir metamfetamin baskını olacak," dedi. "Duyduğumuza göre pişiricilerin çok sayıda silahı varmış."

Jenkins bir süre ona baktıktan sonra, "Şimdi de benimle alay ediyorsun," dedi.

Dedi ki, "Ben alay etmem, dostum. Ben teslim ederim."

Bu birkaç saniyeliğine sohbeti bitirdi, sonra Jenkins sordu: "Hiç şehirlere ve büyük şehirlere taşınmayı düşündün mü?"

Bu onu güldürdü.

—

A Minnesota polisleri ve Skinner toparlanırken, Virgil sessizce Wood'a sordu, "Peki, senin Minnesota polisiyle ilişkin tam olarak nedir? cupcakes?"

"Shhhh . . . Sakın bu soruyu sorma ve Tanrı aşkına 'cupcake' gibi kelimeler kullanma. Ya da 'şeftali'. Ya da herhangi bir küçük, yuvarlak nesne," diye mırıldandı Wood.

Virgil, "Ya da kavun ailesinin herhangi bir üyesi?" diye sordu.

"Tanrım, hayır," dedi Wood, yan gözle otuz adım ötede Skinner'la konuşan Easton'a bakarak. "Doğruyu söylemek gerekirse, onunla çalışmaktan neredeyse korkuyorum. Mükemmel bir polis, ama çok iyi bakıyor ve bu iyi değil, ne demek istediğimi anlıyorsanız. Onunla şakalaşmıyorum. Fazla yaklaşmam. Ona bir fincan kahve bile ısmarlamam. Hatta kahve bile ısmarlamam."

"Çok tuhaf," dedi Virgil.

"Öyle ve o da bizden daha fazla hoşlanmıyor. Ama bu ona bağlı değil. Bir başkası ona çok yakın yürüdüğümü söyleyebilir ve bir bakmışsınız soruşturma açılmış.

ikisinin de kariyer sorunları var," dedi Wood. "Dünya her geçen dakika daha da aptallaşıyor, Virgie."

Virgil, "Seninle konuşacağım," dedi. Ve Skinner'a: "Buradan gidiyoruz."

—

S Kinner dönüş yolculuğunun ilk on dakikasında sessizdi ama Minnesota sınırını geçip kuzeye yöneldikten kısa bir süre sonra "Bunu sevdim." dedi.

"Ne? Polis olmak mı?"

"Bu utanç verici," dedi Skinner. "Polisler hakkında bildiğim tek şey, bira içtiğin için seni rahatsız ettikleriydi."

"Sen on iki yaşındayken," dedi Virgil.

Skinner, "Fransa için şarap neyse, Minnesota ve Wisconsin de bira için odur ve Fransa'da çocuklar biraz şarap içebilir" dedi.

"Tamam. Şimdi size polislerden bahsedeyim," dedi Virgil. "Aralarında çok iyi olanlar var ama çoğunlukta olduklarını iddia edemem. Belki üçte biri oldukça iyi, diğer üçte biri sadece hayatını sürdürüyor ve son üçte biri de kötü. Kötü eğitilidirler ya da tükenmiş, çok zeki olmayan, yetkilerini kullanmakta sorun yaşayan. Kadınları seks için taciz eden, uyuşturucu kullanan, bir şeyler çalan polisler var... Kısacası, suçlular. Ama benimki gibi bir işiniz varsa, ilginçtir. Ve iyi bir şey yapıyorsunuz."

Skinner, "Jill ve Billie gibi insanlara kendilerini kötü hissettirmeyi kaldırabilir miyim bilmiyorum," dedi. "Tabii bir de para meselesi var. Polisler hiç para kazanmıyor."

"Bazı dezavantajları var," dedi Virgil. "Para meselesi ve sonra, dolandırıcılar insandır. Ağlarlar. Üzülürler, özür dilerler. Ama ne var biliyor musunuz? Bütün bunlar birilerini kazıkladıktan sonra gelir. Bunu aklınızda tutmalısınız. Para meselesi. Zor zamanlar geçiriyorum. çok fazla endişeleniyorsun. Yeterince var."

"Legoları çalmak mı? Bu gerçekten birinin canına okumak mı? Eminim hepsi sigorta kapsamındadır."

"Muhtemelen. Ama hırsızlık yapan ve yakalanmayan insanlar, yakalanana kadar durmazlar. Yol boyunca her türlü zararı verirler. Eğer Van Den Berg yakalanmasaydı ve tüm o legolardan kurtulsaydı, başka bir vurgun peşinde olacaktı," dedi Virgil.

Bir dakika boyunca sessizce yol aldılar, sonra Virgil ekledi, "Birkaç hafta önce Owatonna'da senden yaklaşık beş yaş büyük bir adamı yakaladım. Evleri soyuyordu. Ev kadınlarını takip ediyordu, Çocuklarını okuldan almak için evlerinden çıkan insanlar. O biliyordu. Gittiklerinde kocalarının ne yaptığını ve evde olmayacaklarını biliyordu. Evin altını üstüne getirir, küçük ve değerli bir şey arardı. Çok fazla para söz konusu değildi ve çoğu sigorta kapsamındaydı, ama o kadınlardan bazıları? Artık evlerinde yaşamak istemiyorlardı. Bir suçlu vardı. İçeride biri onları izliyormuş ve bu onları korkutmuş. Bu adam bir süreliğine gidiyor, ama çok fazla zarar verdi. onu yakalamadan önce. Hasar ortadan kalkmayacak, çünkü o kadınların kafalarına zarar verildi."

Skinner "Huh." dedi.

Virgil, "Senin gibi zeki bir adam, Skinner, üniversitede dört yıl okuyabilir ve belki bir konuda yüksek lisans yapabilirsin. Oradan polislerle bir iş bulabilirsin, iki ya da üç yıl kendi içinde büyüleyici olan sokağa ve ardından soruşturmalar. Eğer düşünmeyi seven biriyseniz, ilginç bir hayat."

"İstedığimi biliyorsun."

"İşte bu yüzden söyledim," dedi Virgil.

—

Virgil, Jenkins ve Shrake, Skinner & Holland'da buluştu.

soruşturmayı yeniden alevlendirmek için arka odaya girdi. Kilise hâlâ kapalı olduğu için kasabada pek bir hareketlilik yoktu.

Jenkins Virgil'e şöyle dedi: "Ateş edenin bir deli olduğu teorisiyle hareket edemeyiz, çünkü eğer öyleyse, kendini ele verene kadar beklemekten başka bir şey yapamayız. Eğer şimdi işi bırakır ve tüfeği

Nehir, onu asla yakalayamayız. Bir nedeni olduğunu varsaymak zorundayız." Virgil, "Eğer bir nedeni varsa, bu neredeyse Miz Osborne ile ilgili olmalı," dedi. "Diğer iki kurban buralı değillerdi.

İkisinin de vurulması dışında bildiğimiz kadarıyla ortak bir noktaları yoktu."

İçeride oturan Skinner, "Ya bu olaydaki asıl hedef Glen Andorra'ysa ve bu adam dikkatleri Glen'den başka yöne çekmek için diğer silahlı saldırıları yaptıysa?" dedi.

Hepsi bir süre bunu düşündükten sonra Shrake elini salladı. Başını. "Bu mümkün, ama sanmıyorum. Kasabadaki üç silahlı saldırı çok dikkatli düşünülmüş. Bütün bunları Andorra'nın peşine düşmeden önce planlamış."

"Andorra'ya geri dönmek zorundayız, Osborne da öyle."
Virgil dedi ki. "Gün geç oluyor. Bunu düşünelim ve yarın devam edelim."

—

Jenkins ve Shrake iyi bir şeyler yemek istediler, bu da daha büyük bir kasabaya gitmek anlamına geliyordu. Virgil'i de davet ettiler, Ama Mankato'ya dönüp geceyi Frankie'yle geçirmeye karar verdi.

"Saat dokuzda dönerim. Osborne ve Andorra'ya geri döneceğiz. Onlardan birinde bir şeyler olmalı."

A Larry Van Den Berg ve kardeşi tutuklandıktan sonra Lewis County Şerif Departmanına götürölerek işlemleri yapıldı. Bell Wood daha sonra Katie Easton ile birlikte geldi.

Ralph Van Den Berg yerel bir avukatı aramış, o da bir sonraki gün onlarla konuşana kadar hiçbir açıklama yapmamalarını söylemişti. sabah, bu yüzden yapmadılar.

Van Den Berg'ler ilçe hapishanesinde ayrı hücrelere konuldular, konuşamayacakları kadar uzaktaydılar. Avukat onlara ertesi sabah bir kefalet duruşması olacağını ve çıkmak istiyorlarsa ya nakit para ya da ciddi değerde bir şey vermeleri gerektiğini söyledi. Ralph evini, Larry de ya evini ya da kamyonunu, gerekirse ikisini birden ortaya koyabilirdi.

Asıl sorun, avukata ödenecek paraydı.

Larry ranzasına uzandı ve bunu düşündü. Nakde ihtiyaçları vardı ve acele etmeleri gerekiyordu. Ranzasında dört bin doları vardı. vadesiz hesabı ve biriktirdiği dört bin kadar para vardı, ama bunlar yeterli değildi. Eğer Fischer'a yumruk atmasaydı, birkaç bin dolar daha kazanabilirdi ama o da artık yoktu.

Evi satamazdı, çünkü muhtemelen kefalet için ihtiyacı olacaktı; satsaydı bile o kadar ucuza giderdi ki benzerini asla bulamazdı karşılayabileceği bir yer.

O lanet Çiçekler yüzünden sıkışmıştı.

—

T hapishanenin düşünmek için iyi bir yer olduğu ortaya çıktı: çok fazla müşteri yoktu ve bu yüzden burası oldukça sessizdi.

Akşam geceye karışırken Van Den Berg Wheatfield'daki silahlı saldırıları düşünmeye başladı. Fischer'ın da söylediği gibi. Aptalca. Wheatfield parası ve kimde olduğu hakkında daha çok şey biliyordu, herkesten daha fazla. Birini öldürmek için tek bir iyi neden vardı. ve bu da paraydı. Gece yarısından kısa bir süre sonra, tetikçinin kim olabileceğine dair birkaç düzine olasılığı düşündükten sonra Zihni dönüp dururken adamını bulduğunu düşündü.

Adam yüzeysel olarak yeterince yumuşak başlıydı ama Van Den Berg onu çocukluğundan beri tanıyordu ve ona karşı hep temkinli olmuştu. Kendi anne babası da ağır ayyaş ve kavgacıydı ve düzenli olarak kafasına vuruluyor, ara sıra da deri kemerle dövülüyordu ama çocukken bile Tetikçi biraz farklıydı. Aktif bir tehdit değildi; ama size baktığında bir böcekmişsiniz gibi bakıyordu. üzerine basılmaya hazır.

Lego soygununun olayla bir ilgisi olmadığından ve Minnesota'nın yetki alanında bile bulunmadığından, Flowers'a tetikçinin kimliğini vermek ona beş kuruş kazandırmayacak ya da rahat bir nefes aldırmayacaktı. Öte yandan, tetikçinin birkaç doları vardı . . .

Gecenin geri kalanında bunu düşündü. Güneş doğduğunda, tahmininde haklı olduğundan yüzde altmış yedi emindi. ve yüzde otuz üçü muhtemelen yanılıyor.

—

TErtesi sabah sıkıcı bir gündü, tramvay gibi bir hücreden diğerine gidip geliyor, avukatla konuşuyor, evrakları imzalıyordu. polisler ve sonunda serbest bırakılması için. Yerel savcı kefalet duruşmasında devletin yerine geçti ve her ikisinin de GPS ayak bileği monitörleri takmaları ve daha sonra mahkemeye çıkmaları için önemli varlıklarını -evlerini- teminat olarak göstermeleri halinde kardeşleri serbest bırakmayı kabul etti.

Larry Van Den Berg'in davasında, yargıç onun hangi eyalete gitmeye çalışırsa çalışsın, iade süreçlerinden feragat ettiğine dair bir belge imzalamayı kabul ederse, traktör römorkunu ülke çapında sürmeye devam edebilir. Eğer bunu yaptıysa, saklan. "Seni beslenme kaynağından mahrum etmek istemiyorum.

ancak bu anlaşmayı herhangi bir şekilde kötüye kullanırsanız, sizi hapse atacağımı ve orada bırakacağımı garanti edebilirim" dedi.

Van Den Berg kabul etti ve avukatı onu güçlü bir şekilde dürttükten sonra, yargıca düşüncesinden dolayı teşekkür etti.

Dışarıda avukat açık konuştu. "Eğer mahkemeye çıkarsak, bana Yirmi bin dolar. Masrafları karşılamak için on bin dolar peşinata ihtiyacım var ve önümüzdeki birkaç yıl içinde buna ihtiyacım olacak. Haftalar. Geri kalanı için bir program yapabiliriz ama on tanesine hemen ihtiyacım olacak. Eğer bulmanızın bir yolu yoksa, buradaki kamu avukatı ... tamam."

"Siktir et," dedi Ralph Van Den Berg. "O adamı tanıyorum."

Larry Van Den Berg dedi ki, "Parayı alacağım. Şimdi birazını aldım."

Wheatfield'a geri dönmek zorundaydı. Elde edebileceği sekiz bin doları vardı ama zor kazanılmış bir paraydı ve başka bir alternatif olsa bile bu parayı harcamak istemiyordu.

Şimdi de öyle olduğunu düşünüyordu.

Lewis County şerifi traktör birimini serbest bıraktı ve Van Den Berg kardeşine veda ederek eve doğru yola çıktı, GPS monitör bileğini sürtmeye başlamıştı bile. O lanet olası Flowers'ı, lanet olası Skinner'ı ve hatta kazadan sonra çenesini kapalı tutsaydı -şu anda dayanın Fischer'ın hatası olan bir kaza olduğunu düşünüyordu- hiçbir şey olmayacak ve özgür bir adam olacak olan lanet olası Janet'ı vurduğu fantezilere dalmak için yolda bir saati vardı.

Ama en çok parayı ve Wheatfield tetikçisini düşünüyordu. Doğru adamı yakaladığından tam olarak emin olmayabilirdi ama oldukça emindi. Adam kesinlikle bir psikopat olsa da -yaptığı şeyi yapmak için öyle olmalıydı- aynı zamanda bir sosistdi: Van Den Berg adamı duvara dayayıp sıkıştırırdı. Ne kadar? Avukat, dava boyunca yirmi bin dolara ihtiyacı olacağını söylemişti ve tetikçi de evini ipotek ettirerek bu kadar para kazanabilirdi.

Belki de. Eğer gerçekten ateş eden oysa.

—

B Wheatfield'da kamyonetini bahçeye park etmiş ve inmek için döndüğünde yan camda bir perdenin hareket ettiğini görmüş.

Ne?

Kapının cebinden bir bijon anahtarı çıkarıp ön kapıya götürdü, anahtarını kullanarak içeri girdi ve Janet Fischer'ı koridordan kendisine bakarken buldu. Kolları giysiler ve bir yastıkla doluydu. "Ben şimdi gidiyorum. Eşyalarımı almaya geldim."

Van Den Berg'in gözleri kısıldı. Levyeyi bir kenara fırlattı ve sordu: "İçeri nasıl girdin? Anahtarı geri verdin."

"Arka kapı açıktı."

"Saçmalık. Gitmeden önce sıkı sıkı kilitledim ve iyi kilitlerim var."

Ona doğru yürüdü, giysi yığınınu itti -sertçe- onu

Geri. Onu tekrar ve tekrar itti, ta ki mutfığa girene kadar. Verandayı görebilmek için göz hizasına yerleştirilmiş küçük, baklava biçimli pencereleri olan arka kapıya baktı. Pencerelerden biri Elmaslar kırılmıştı ve yerde cam vardı. "İçeri zorla girmişsin."

"Sen yokken eşyalarımı almak istedim..."

Siyah gözü morarmaya başlamıştı, dudağı hâlâ şişti ama Van Den Berg bunu düşünmedi bile. Yaptığı şey şuydu: Kadının diğer gözüne vurdu, kadın çığlık attı ve elbiselerini bırakıp ellerini havaya kaldırdı, o da karnına bir kez daha vurdu,

Nefesi kesildi ve mutfak tezgahına yaslanarak, "Larry, yapma" diye yalvardı. Larry, yapma..."

Ağızına tekrar vurdu, kadın yere düştü, kalçasına bir, iki kez tekme attı ve sonunda düşündü, şimdi ne olacak? Ve kefaletle serbest bırakıldı. . .

Mutfakta yere sinmiş olan kadına baktı ve geri çekilerek cebinden cep telefonunu çıkarıp 911'i aradı. 911'i aradığında

İlçe memuru cevap verdi, "Evime giren birini buldum ve polis gelene kadar onu tutuyorum. O saldırdı

Ben . . ."

—

Virgil bir gece önce Frankie'yle konuşmuş ve ona çiftliğe gelmesinin daha iyi olacağını söylemişti. "Burada biraz takıldım."

"Neye göre?"

"Buraya geldiğinizde göreceksiniz," dedi.

Oraya vardığında garip bir araba buldu, yeni bir Chevrolet, içeri girdiğinde Frankie'yi mutfakta kız kardeşi Sparkle ile otururken buldu. Sparkle, Minnesota Üniversitesi'nden yeni mezun olmuş, ahlaki değerleri şüpheli, zayıf ve güzel bir sarışındı.

Virgil'e "Nasıl sıkıcı?" diye sordu.

"Sparkle Şehirlere dönerken buradan geçiyordu. Nasıl olduğumu görmek için uğradı," dedi Frankie.

"Nasıl sıkıcı?" Virgil bir sandalye çekerek sordu.

"Sparkle gelene kadar bugün fena değildi," dedi Frankie. Kız kardeşler birbirlerini seviyordu -belki de- ama aralarında çetrefilli bir ilişki vardı;

Sparkle, Virgil ile flört ederek dikenliği kasıtlı olarak şiddetlendirdi.

Frankie ona soruşturmanın nasıl gittiğini sordu ve Virgil "Sonunda biraz hareketlenme görüyor olabiliriz" dedi ve sonra bunu Sparkle'a açıklamak zorunda kaldı ve Sparkle, "Dinle, eğer Beni bir sebepten dolayı tutuklar mısın? Bana kelepçe takar mısın?"

"Muhtemelen ayak bileklerinin etrafındadır," dedi Frankie. "O zaman bacaklarını ayırabilirsin."

İşiti: "Beş farklı erkekten beş çocuğu olan ve altıncı bir erkekle mağarada yarasası olan kadın söylüyor bunu."

Virgil, "Belki de eve gidip çimleri biçmeliyim," dedi.

—

Sparkle yarım saat sonra, biraz daha hırlayıp tükürdükten sonra, mümkün olan en kısa sürede döneceğine söz vererek ayrıldı.

Virgil ve

Frankie, Frankie'nin en küçük çocuğunu yatırdı -diğerleri kendi başlarının çaresine bakabilirdi- ve sonra çiftlik evinin oturma odasında oturup dava hakkında konuştular. Frankie bir defter almalarını önerdi.

Kağıt üzerinde Wheatfield'daki cinayetlerin olası nedenlerini düşünün ve listeleyin.

"Açgözlülük var," dedi. "Para, bu bir numara. Her zaman öyledir." "Ya da deli bir adamın içindeki dini sapkınlık," diye önerdi Virgil.

"Düpedüz sevgi ya da nefret," dedi Frankie.

"Kasaba mahvolursa birilerinin işine yarar mı? Yoksa iyi gitmeye başladığında birileri zarar mı gördü?"

Frankie, "Bu 'Para'nın altında olmalı," dedi.

"Alt konuların yer aldığı bu tür bir liste yapmıyorum."

Virgil dedi ki. "Ayrıca, fayda ya da zarar maddi olmak zorunda değil, psikolojik de olabilir."

Frankie şüpheliydi. "Meryem Ana ortaya çıktığında biri mi yaralandı? Nasıl?"

"Bilmiyorum."

"Yeniden düşünmeniz gereken başka bir şey daha var" dedi. "Tüm bunların kiliseye ve kiliseye bağlı olduğu fikrine saplanıp kalmışsınız. ve kasabadaki değişim. Belki de bunun kasabayla, kiliseyle ya da Meryem Ana'yla hiçbir ilgisi yoktur. Belki de tamamen kişisel. Tamamen sıra dışı bir şey."

"Bu da bir düşünce," dedi Virgil. "Belki de o insanlar vuruldu çünkü, bilirsiniz, tetikçinin onları görebileceği bir yerde duruyorlardı."

—

(O gece etrafta dolanıyorduk.

Virgil yeniden birleşme seksi için yeterince uzun süredir ortalıkta yoktu ve Frankie'nin midesi hâlâ huzursuzdu. Yine de tanıdık bir yatağa ve onun için yeterince uzun bir yatağa dönmek güzeldi. Visser'ların yatağı çok kısaydı ve ayak parmaklarını uzatamıyordu.

O kadar rahattı ki geç saatlere kadar uyudu, sonra Frankie ile kahvaltıda oyalandı ve sarı köpek Honus ve en küçük çocukla birlikte tekrar güneşe doğru yola çıktığında saat 10'du, Sam, onun gidişini izlemek için garaj yolunda duruyordu. I-90'ı geçtikten sonra Jenkins'i aramış, o da Shrake'le birlikte

Kahvaltı için Fairmont'a. "Bir sorun çıkarsa yirmi dakika içinde dönebiliriz."
"Acele etme," dedi Virgil. "Ne halt ettiğimizi bilmiyorum."

F On beş dakika sonra Zimmer aradı.
"Bir sorunumuz var," dedi Zimmer. "Wheatfield'da mısınız?" "Bir mil kuzeyde, kamyonumdayım."
"Size doğru gelen bir yardımcım var ama on dakika uzaklıkta." "Ne oldu?" Virgil düşünerek sordu, bir tane daha mı?
"Lanet olası Van Den Berg. Anladığım kadarıyla Janet Fischer kıyafet almak için onun evine gitmiş.
ve onu yakalamış. Bir kavga olduğunu söylüyor. Onu tekrar dövmüş ama onu evde yakaladığını, eve zorla girdiğini ve haneye tecavüzden suçlanmasını istediğini söylüyor.
giriyorum."
"Yola çıkıyorum," dedi Virgil.

W Van Den Berg'in evine vardığında, ön kapı açık duruyordu ve Virgil kafasını içeri soktu. Fischer'ın dizlerini çenesine kadar çekmiş yerde oturduğu, ağladığı ve Van Den Berg'in yumruklarını sıkmış bir şekilde onun üzerinde gezindiği mutfığı görebiliyordu.

Virgil kapıyı bir kez çaldı ve içeri itti. "Ona yine mi vurdun?" diye sordu.

Van Den Berg yan tarafını işaret etti. "Kapıma bakın. Kapımı kırıp içeri girdi ve eşyalarımı çaldı."

"Bunlar benim eşyalarım," diye bağırdı Fischer.

"Bunlar benim kıyafetlerim." "İçeri zorla girdi!" Van Den Berg bağırdı.

Virgil mutfığa girdiğinde kapıya baktı ve kırık camı gördü. "O mu kırdı yoksa onu suçlayabilmek için sen mi kırdın?" diye sordu.

"O kırdı! Tabii ki kırdı," diye bağırdı Van Den Berg. "Ne oluyor lan?"

"Kırdı," diye mırıldandı Fischer, "böylece beni dövebilecekti."

Virgil ona yakından bakmak için çömeldi. Şimdi diğer gözü kapalıydı ve morarıyordu ve dudağı eskisinden iki kat daha büyüktü onu en son gördüğü zamandı.

Virgil ayağa kalktı ve Van Den Berg havladı, "Kelepçeleri takın. Onu haneye tecavüz ve bir şeyler çalmakla suçluyorum."

Virgil sessizce şöyle dedi: "Bence burada sahip olduğumuz şey bir standart.

dedi, ev içi dedi. Dışarıdan bir tanık olmadan onu haneye tecavüzden tutuklayamam."

Van Den Berg parmağıyla onu göstererek, "Saçmalık," dedi. "O ..."

"Larry, sana bir şey söyleyeyim," dedi Virgil. "Onu tutuklamamın imkanı yok. Eğer suç duyurusunda bulunmak istiyorsan şerifin ofisi ve yap. O da gidip sana karşı saldırı suçlamasında bulunabilir. Ve kaç kilosun, 200 mü?

ve o yüz yirmi kilo, tahmin et ne olacak? Saldırı kefaletini geri çekecekler ve sen de

duruşmana kadar hapiste oturacaksın. Sonra Bell Wood'u arayacağım ve ona burada bir suç işlediğini söyleyeceğim ve seni Iowa'da bağlayabilmek için hapisten çıkmayı bekleyecekler. kefaletle serbest bırakıldı. . . Ne olacak?"

Van Den Berg on saniye bekledikten sonra, "Götürün onu buradan," dedi.

Virgil ona yaklaştı, on santim kadar yaklaştı ve Van Den Berg'in boğazını tutarken kendi kalçasıyla kalçasını, sol koluyla da Van Den Berg'in sağ kolunu kavradı ve adamın boğazını gözleri dışarı fırlayana kadar sıktı ve Virgil neredeyse fısıltıyla, "Eğer bir daha, bir daha Ona bir daha dokunursan, seni saldırıdan *tutuklarım* ve sen de direnirsin. Sonra seni eşek sudan gelinceye kadar döverim ve seni şiddet kullanarak tutuklanmaya direnmek ve bir kanun görevlisine saldırmakla suçlarım ve Stillwater hapisanesine gidersin. Ne dediğimi anlıyor musun?"

Van Den Berg "Evet" anlamına gelebilecek bir ses çıkardı ve Virgil onu serbest bıraktı, Van Den Berg'in önünü fırçaladı. Berg'in gömleği elindeydi ve "Çok kızgıyım. Sakın

Şimdi seni dövmek için bir nedenim var çünkü durabilir miyim bilmiyorum."

Van Den Berg bir eliyle boğazını tuttu ve geri çekildi, Virgil uzanıp Fischer'ın elini tuttu ve ayağa kalkmasına yardım etti. "Eşyalarını topla. Seni bir doktora götürmeliyiz."

Sokağa çıktıklarında bir şerif arabası hızla geliyordu. Gelen yine Banning'di; eve yanaştı, arabadan indi ve "Yine mi yaptı o şerefsiz?" dedi.

Virgil, "Evet, ama bu sefer bir sorun var," dedi. Ona hırsızlık sorununu ve arka kapı kilidinin üzerindeki kırık camı anlattı. "Van Den Berg'le bu konuyu konuştum ve bir daha olacağını sanmıyorum."

"Emin misin?"

"Oldukça eminim," dedi Virgil. "Biri Janet'i doktora götürebilirse çok iyi olur. Hazır gitmişken birkaç fotoğrafını da çek. daha sonra ihtiyacım olacak. "

"Bunu yapabilirim," dedi Banning. "Size e-posta ile gönderirim."

Van Den Berg hâlâ boğazını tutarak kapıya geldi. Banning'i gördü, boğuk bir ses çıkardı, içeri döndü ve kapıyı çarptı. Banning, Virgil'e başını sallayarak, "Teşekkür ederim," dedi ve Fischer'a, "Hadi tatlım, gidip doktoru görelim ve seni temizleyelim."

—

V Den Berg yarım saat boyunca kanepesinde uzanıp Flowers'a karşı saldırı suçlamasında bulunmayı hayal etti, ama o aptal değildi. Fischer çim biçme makinesinin içine düşmüş gibi görünürken dayanamayacaklarını biliyordu. Kasabadaki herkes ona karşı . . .

Boğazı çok ağrıyordu ve bir doktor bulmayı düşündü, ama kanepede uzandıkça ağrısı azaldı ve sonunda kalkıp buzdolabından bir kutu Sanpellegrino Limonata aldı ve Köpüklü su boğazını rahatlattı. Kutuyu ön pencereye taşıdı ve orada, yarım blok ötede ve giderek yaklaşan tetikçi bir külah dondurma yerken belirdi.

Van Den Berg kapıyı açıp dışarı çıktı ve tetikçi ona başıyla selam verip "Larry, nasılsın?" dedi.

Van Den Berg, "Damlayacaksın." dedi.

Atıcı külâhın yan tarafına baktı, uzak taraftan sızan sıvı dondurmaya gördü ve "Teşekkürler" dedi ve külâhtan yalayarak çıkardı.

Van Den Berg, "Bir dakikanız varsa, sizinle konuşmam gerek," dedi. Kısa sokakta bir aşağı bir yukarı baktı. Görünürde kimse yoktu. "Bu çok önemli."

"Tamam, bir dakikam var," dedi tetikçi. Arkadaş değillerdi. "Ne oldu?"

"İçeri gelin," dedi Van Den Berg. "Şey
..."

Van Den Berg geri adım attı ve tetikçi onu içeri kadar takip etti.

—

"dün büyük bir sorun ortaya çıktı," dedi Van Den Berg, oturma odasına geri dönüyordu. "Çalıntı olduğu ortaya çıkan bir karavan dolusu legoya sahip oldum."

"Bunu 'Wheatfield Talk'ta gördüm," dedi tetikçi. "Wheatfield Talk" Danielle Visser'in şehir bloguydu. "Bu sabah *Des Moines Register*'da bir haber vardı ve Danny de bir link koymuş."

"O zaman ne olduğunu biliyorsun," dedi Van Den Berg. "Sorunum şu ki, avukat için önden yaklaşık on bin dolara ihtiyacım var ve muhtemelen daha sonra bir on bin daha. Yardım edebileceğinizi umuyordum, Wheatfield tetikçisi olduğun konusunda çenemi kapalı tutuyorum."

"Ne!"

"Evet, anladım," dedi Van Den Berg. "Çenemi kapalı tutmaya hazırım. Risk alıyorum çünkü bu beni suç ortağı yapabilir ama o parayı almam lazım."

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok," diye kabalaştı tetikçi. "Neden böyle düşündüğünü anlamıyorum..."

"O zaman açıklamama izin verin," dedi Van Den Berg. Yaptı ve bitirdiğinde tetikçi dedi ki, "Bu doğru değil. Bir şey yapıyorsun

Korkunç bir hata. Bundan başka kimseye bahsettin mi? Ben Tamamen masumum ve diğer insanların bana gibi bakmasına ihtiyacım yok. Bir çeşit manyakmışım gibi."

"Madem siz yapmadınız, neden gitmek yerine tartışıyorsunuz?" Van Den Berg sordu.

"Ben gidiyorum," dedi tetikçi. Döndü ve elinde hâlâ dondurma külahının kalıntıları olduğu halde kapıya yöneldi.

"Bunu bir düşünsen iyi olur," diye arkasından seslendi Van Den Berg. "Çünkü o kişinin sen olduğunu biliyorum."

Tetikçi, "Bir daha başka birine böyle bir şey söylersen, sahip olduğun her kuruş için seni dava ederim," diye bağırdı. "İnanamıyorum bile..."

"Size yarın sabaha kadar süre veriyorum, sonra da Flowers'a gidiyorum. Şimdi on bine ihtiyacım var ve bir on daha ..."

"Sen delisin!"

Ve tetikçi çekip gitti.

—

V Den Berg bir gece önce Lewis County hapishanesinde çok az uyumuştı, bu yüzden kendine fıstık ezmeli ve soğanlı bir yemek yaptı.

sandviçi yedi, yatak odasının perdelerini indirdi ve yatağa uzandı. Önümüzdeki birkaç gün içinde şehirden bir yük alıp alamayacağını öğrenmek için paketleme fabrikasındaki sevkiyat görevlisini aramayı düşündü, kısa bir süre için

Yanlış adamı vurdu. Sonra da bayıldı.

Saat 6'da uyandı, yine acıkmıştı, kendine kızarmış yumurtalı sandviç ve yanında link sosis yaptı, ne yapacağını düşündü;

Birkaç saat daha gün ışığı vardı ama nereye gitmek isteyebileceğini düşünemiyordu. Sonunda erkek mağarasına indi, internete girdi ve Pornhub'a girip üç saat boyunca saat boyunca, beşer dakikalık iki dinlenme molasıyla, çeşitli videolar izledi.

—

T Tetikçi, Van Den Berg'in evinden dört blok aşağıda ve bir blok ötede bulunan evinden ayrılmadan önce hava kararana kadar beklemişti.

Ev. Tüfeği taşıyordu. Tüfeğin askısı yoktu ama Paraşüt ipiyle doğaçlama yapmıştı, bir ilmek kundağın en dar kısmına, kabzaya, diğer ilmek namluya dolanmıştı. O Onu omzunun üzerinden aşağıya doğru sarkıttı ve üzerine kalça hizasında bir palto çekti.

Henüz eldiven yok. Biri onu görürse çıplak ellerinin görünmesini istiyordu ... ve boş.

Mary's'de ayin olduğu zamanlar hariç Wheatfield çoğunlukla saat 8'de kapanıyordu, ancak kilise kapatılmıştı. Saat 9:30'da hava karanlık ve serindi ve izlenecek televizyon programları vardı. Tetikçi karanlık sokaklarda görünmeden yavaşça ve kolayca ilerledi.

Van Den Berg'in evinde ışıklar yanıyordu. Tetikçi baktı Etrafına bakındı, hareket eden bir şey görmedi, bir çift ince deri eldiven giydi, Van Den Berg'in ön kapısına gitti, tüfeği açtı, alçakta tuttu ama kalp hizasına nişan aldı ve kapı ziline bastı.

Van Den Berg bodrumda başını çevirip Zilin sesi. Kim olabilir? Tetikçi mi? Çiçekler değil. Janet'ı düşündüğünden daha kötü yaralamadıysa tabii.

Ayağa kalktı, odanın öbür ucundaki dolaba doğru yürüdü ve bir .357 Magnum çıkardı.

Şansa bırakmanın anlamı yok.

—

T Tetikçi onun merdivenlerden çıktığını duymuş. Etrafı kontrol etti.

Tekrar. Ön kapıda baş hizasında küçük bir pencere vardı. Van Den Berg'in kapıya kimin geldiğini görmek için dışarı bakmasını bekliyordu. Haklıydı. Van Den Berg'in geldiğini gördü ve silahın namlusunu kapıya dayadı. Van Den Berg verandanın ışığını açtı, yüzünü pencereye dayadı ve tetikçinin yüzünü gördü, Kapının kilidini açıp kapıyı çekti ve silahın namlusu çoktan nişan almıştı. Tetikçi tetiği çekmeden önce irkilmeye bile vakti olmamıştı.

BANG!

Patlama, eğer yakındaysanız oldukça gürültülüydü ve silah sesinden başka bir şeye benzemiyordu. Eğer birkaç düzineden fazlaysanız bir metre ötede ve kendi evinizin içinde, tam olarak ne olduğunu söylemek zor olurdu. Süpersonik bir çatlama olmamıştı çünkü mermi birkaç santimden fazla yol kat etmemişti. Bastırıcı -susturucu- olağan namlu patlamasının icabına bakmıştı.

Tetikçi içeri girdiğinde Van Den Berg kısa giriş holünde sırtüstü yatıyordu, yanında gümüş bir tabanca vardı. Kurşun doğrudan kalbine saplanmıştı. Tetikçi silahını kapattı.

Verandanın ışığını yaktı, kapıyı kapattı ve silah sesinin kasabayı rahatsız ettiğine dair herhangi bir işaret olup olmadığını bekledi.

Hiçbir şey olmadı.

Güvende olduğuna kanaat getirdikten sonra cesedi düşündü. Çeşitli planlar düşünmüştü; en cazip olanı Van Den Berg'in ortadan kaybolmasını içeriyordu. Van Den Berg'in ceplerini kontrol etti, arabasının anahtarlarını buldu. Kendi ceketinin cebinden bir ressamın yarı şeffaf plastik örtüsünü çıkardı, açtı ve cesedi bunun üzerine yuvarladı ve tamamen kozalanıncaya kadar yuvarladı. Van Den Berg filmlerdeki cesetler gibi fazla kan kaybetmemişti ve tetikçi mutfakta birkaç kâğıt havlu bularak ölü adamın ardında bıraktığı küçük kıpkırmızı su birikintisini temizledi.

Her şey düzene girdiğinde, oturma odasındaki pencerelere doğru yürüdü ve dikkatle sokağın aşağısına ve yukarısına baktı. Kasaba ya uyuyordu ya da video ekranlarına yapışmıştı.

Cesedi mutfaktan geçirdi, yan kapıdan geçirdi ve Van Den Berg'in kafasının üç basamaktan aşağı *BUMP- BUMP-BUMP! diye indiği* garaja götürdü. Cesedi Van Den Berg'in cipinin arkasına kaldırdı, tüfeği almak için eve girdi, mutfaktaki hariç tüm iç ışıkları kapattı.

Cipe binmeden önce tüfekteki boş kovayı çıkarıp ceketinin cebine koydu ve fişek yatağına bir fişek daha yerleştirdi, emniyeti kontrol etti ve tüfeği arka koltuğun zeminine koydu. Eğer bir polisle karşılaşırsa . . .

Ama yapmadı. Garaj kapısını açmak ve sonra kapatmak için uzaktan kumandayı kullandı. Kasabanın altı mil dışına, aşına olduğu bir inek otlağına gitti. Ay yüksekti ve dörtte üçü doluydu. O

Cesedi arkadan kaldırdı ve omzunun üzerinde rulo yapılmış bir halı gibi taşıdı. Beklenmedik bir şekilde, yol kenarındaki hendekte ayak bileğine kadar çamura battı. Neredeyse görünmez bir dikenli tel örgüyü geçti, Ceketine takılmış; kurtulmak için mücadele etmek zorunda kalmış. Sonunda cesedi bir yamaca taşıyarak bir ağacın arkasına attı.

Polisin, Van Den Berg'in Iowa'daki hırsızlık suçlamalarından kaçtığını düşünceğini düşündü. Mera, çiftlik ailesinin iki süt ineği dışında pek sık ziyaret edilmiyordu. Henüz fazla ot yetişmediğinden, ineklerin otlaması için en az haftalar geçmesi gerekecekti.

Ceset bulundu, belki de birkaç ay.

Jeep'e geri döndü ve ayaklarını yere vurarak Sülfür gibi kokan çamur ve suyun en kötüsü, bir U dönüşü yaptı, Van Den Berg'in evine geri döndü ve garaja park etti. İçeride mutfak ışığını kapattı, sonra oturma odasında oturup bekledi ve nihayet gece yarısı yan kapıdan çıkıp sessizce sokağa.

Gecenin o saatinde Wheatfield'da görülebilecek çok az elektrik ışığı vardı ve yıldızlar yakın görünüyordu ve sadece biraz lekelenmişlerdi.

Nem. Eve dönerken kimse onu rahatsız etmedi.

Ne güzel bir Minnesota gecesi.

Yakında ateş böcekleri olacaktı.

A Van Den Berg'in nefesini kestikten sonra Virgil, Skinner & Holland'da Jenkins ve Shrake ile buluştu. Skinner içerideydi. Ama Holland dükkânda çalışıyordu ve Virgil ona Fischer'ın yine dayak yediğini söyledi.

Holland, "Birinin Larry ile konuşması gerekiyor," dedi. "Belediye Başkanı olarak bunu yapacak doğru kişi benim."

Virgil, "Onunla zaten konuştum," dedi.

Holland gözleriyle onu kontrol ettikten sonra, "Umarım başını belaya sokmamışsındır," dedi.

"Bir sorun çıkacağını sanmıyorum. Janet berbat durumda. Banning Onu bir doktora götürecek ve ihtiyacımız olursa diye kanıt niteliğinde fotoğraflar çekecek."

—

Jenkins ve Shrake dava hakkında konuşuyorlardı.

Arka odaya geçtiklerinde Jenkins, "Sanırım şu Barry Osborne'a yakından bakmamız gerekiyor. Margery'nin oğlu."

"Onunla zaten konuştum. Oldukça berbat durumdaydı," dedi Virgil.

"Kendi anneni vurmuş olsaydın sen de berbat durumda olabilirdin." Shrake söyledi.

"Tamam. Bunu kabul ediyorum," dedi Virgil. "Onu neden vurdu?"

"Miras almak istediği için mi?"

Virgil başını salladı, sonra da "Hey, Wardell!" diye bağırdı.

Holland başını perdenin arkasından uzattı ve "Evet?" diye sordu.

"Margery Osborne'un hiç parası var mıydı?"

Holland odaya girdi ve başını salladı. "Bildiğim kadarıyla hayır. Kocasıyla birlikte buranın güneyinde küçük bir çiftlikleri vardı,

Ekonomik olamayacak kadar küçüktü. Margery kasabada sağlık yardımcısı olarak çalışıyordu... bilirsiniz, bakımevi ve Alzheimer hastaları için. Kocasıyla birlikte emekli oldular, kasabaya taşındılar ve birkaç yıl sonra kocası öldü. Tanrım, on, on iki yıl önce olmalı."

"Peki ya evi?"

"Barry ile yaşıyor. Orası aslında Barry'nin evi sanırım. Bir telefon edip öğrenebilirim."

"Yapabilir misin?"

"Muhtemelen Blue Earth bankasındandır," diye mırıldandı Holland. Cebinden bir telefon çıkardı, bir rehberde gezindi, bir tuşa bastı ve dedi ki, "Hey, ben Wardell . . . Biliyorum, biliyorum, ama ben çok meşguldüm. Dinle, bir eyalet polisini arıyorum. Barry Osborne'u tanıyor musun? Annesi vurulan kadın Margery Osborne muydu? Tamam, bir şeyi kontrol edebilir misin? Evin kime ait olduğunu öğrenmem gerek. Onun mu, yoksa annesinin mi? Tamam mı?"

Telefonu gömleğine bastırdı ve "Blue Earth bankasından bir arkadaşım ile konuşuyorum. Başlığa bağlantıları var şirket. Vücudumu istiyor. Çok kötü." "Alacak mı?" Shrake sordu.

Holland, "Zaten birkaç kez bunu yaptı," dedi. O gitti tekrar telefonu dinlemeye başladı ve bir süre sonra "Evet, buradayım" dedi. Biraz daha dinledi ve sonra "Teşekkürler Sara. İşten çıktığında seni tekrar arayacağım."

Telefonu kapattı ve dedi ki, "Burası Barry'nin. Yedi yıl önce, on beş yıllık bir ipotekle, minimum peşinatla satın aldı, ama ucuzdu. Satıcı Ole Birkstrum adında bir adamdı, akrabalık bağı yok."

"Şey, kaka," dedi Shrake. "Hemşire yardımcısı, çocuk zaten evin sahibi. Yürüyen bir altın madeni gibi değil, ha?"

"Belki de ondan nefret ediyordu," dedi Jenkins. "Şu kötü anne-oğul olaylarından biri. Adam psikopatın teki ve onu öldürüyor."

Virgil, "Bu mümkün, ama dediğim gibi, Zimmer ve ben onunla konuştuğumuzda ağlıyordu," dedi.

Shrake, "Sahte olduğu çok açık," dedi.

Virgil, "Evet. Başka neyiniz var?"

Holland dedi ki, "Madem mirasları merak ediyorsun. . . Glen Andorra'nın evinin üç ya da dört milyon değerinde olduğuna bahse girerim."

Jenkins ve Shrake birbirlerine baktılar ve Shrake, "Vay canına! Bir sebep var."

"Bu numarayı nereden buldun?" Virgil sordu.

"Kıçımдан uydurdum," dedi Holland. "Dere boyunca uzanan atış poligonu dışında güzel bir arazisi vardı. Sanırım bütün bir bölümü ona aitti ve ailesinden miras kalmıştı.

Üzerinde ipotek olduğundan şüpheliyim. Buralarda iyi bir arazi Aşağı yukarı dönüm başına yedi bin dolar. Altı yüz kırk dönüm arazisi varsa, yüz dönümlük bir alanı poligon için ayırırsınız. Hala üç milyonun üzerinde mülkünüz var. Ve menzil değersiz değil. Artı, ev ve makineler."

Virgil'den Holland'a: "Biri çocuğunun Şehir'de yaşadığını mı söyledi?"

"Evet. Sanırım Zimmer onunla konuşmuştur ve büyük olasılıkla adli tabiple ve belki de cenaze eviyle konuşmuştur."

"Onunla konuşmalıyız," dedi Jenkins. "Şehirler buradan iki buçuk saat uzaklıkta, kolayca gidip gelebilirdi.

Yeterince, bu diğer çekimleri yapın, spot ışıklarını babasından alın."

Shrake telefonuna dokunuyordu, başını kaldırıp baktı: "Bu da dahil evi ve ortalama çiftlik makineleri varsa, burası üç milyon değil, dört milyondan fazla eder. Vergi yok."

"Çocuğu burada mı büyüdü?" Virgil Holland'a sordu.

Holland, "Evet, lise boyunca buradaydı, benden birkaç yıl öndeydi," dedi. "İkimiz de basketbol oynadık ama o

"Kolej basketbolu için yeterince iyi."

Virgil, Jenkins ve Shrake'e "Onu bulup üzerine gitmemiz gerekiyor. Neden şu anda nerede olduğunu bulmuyorsunuz? Burada olabilir. Ya da Şehirlere geri döndüyse, geri dönün ve onu bulun."

"Bana uyar," dedi Jenkins. Shrake'e: "İyi bir krep alabiliriz."

Shrake Virgil'e "Ne yapacaksın?" diye sordu.

"Kiliseyi yöneten kişilerden hiçbiriyle konuşmadık, Peder Brice hariç. Kilise konseyinden bazılarını bulup neler olup bittiğine dair bir fikirleri olup olmadığına bakacağım."

"Zayıf," dedi Shrake.

—

Jenkins ve Shrake, Jared Andorra ile telefonda konuştuğundan sonra yirmi dakika içinde şehirden ayrılmışlardı: Andorra Şehirlerdeydi ve oraya varır varmaz onlarla konuşabilirdi.

Virgil Brice'in cep telefonu numarasını almış ve kilise konseyini sormak için onu aramıştı. Brice St. Paul'deki başpiskoposluk merkezine geri dönmüştü; Virgil onun orada bir tür sorun giderici olarak çalıştığı izlenimini edinmişti. "Neredeyse her zaman Öğleden sonra kilisenin etrafında konseyden biri olacak," dedi Brice. "Karşıya geçin ve kapıyı çalın."

Virgil bunu yaptı ve Hispanik bir adam kapıyı açıp dışarı baktı. "Virgil sen misin?"

"Evet. Konseyin bazı üyeleriyle konuşmam gerekiyor."

"İçeri gel," dedi adam, kapıyı iterek açtı. İçeride, Virgil iki adam ve bir kadın daha, Wheatfield Meryem Ana'nın özenle çerçevelenmiş, gerçek boyutlu bir fotoğrafını narteksin duvarına asarken buldu. Fotoğraf cep telefonu yerine düzgün bir fotoğraf makinesi olan biri tarafından çekilmişti. Van Den Berg'in söylediklerini, Holland, Skinner ve Fischer'ı şantaj yapmakla tehdit ettiğini düşünen Virgil, Bakire'nin Fischer'a benzediğini, ancak Bakire'nin koyu renk saçlı, Fischer'ın ise sarışın olduğunu düşündü. Daha yakından bakınca Virgil Bakire'nin birinci yüzyılda esmer bir İsraili için alışılmadık olan sarı kaşları olduğunu fark etmiştir.

Düşünmen gereken bir şey var.

Anlaşıldığı üzere, dört kişi de on kişilik konseyin üyeleriydi. Virgil onları kilisenin arka tarafındaki sıralara oturttu ve bir grup olarak onlarla görüştü. Hiçbir şey öğrenemedi: hiç kimse Kilisenin ani ününü kıskanan, buna içerleyen ya da ibadet edenlerin akışını yavaşlatmak isteyen herhangi birinden.

Adamlardan biri, "Kasabada sadece iki kilise v a r ve diğ er kilisenin papazı bu vizyondan çok memnun," dedi. "Onun kilisesine de daha fazla insan gidiyor."

—

V irgil Skinner & Holland'a geri döndü. Kahvaltı etmişti ama öğle yemeği yememişti, bu yüzden bir tavuklu börek ve bir diyet kola aldı ve

arka odaya taşıdı. Dava hakkında düşünmeye çalıştı ama düşünecek önemli bir şey bulamadı. Yemeğini bitirdiğinde Glen Andorra'nın evine gitti, içeri girdi ve öğleden sonrayı konuyla ilgili olabilecek herhangi bir şey arayarak geçirdi.

Herhangi bir şey.

Akşam yemeğinde pes etti, Blue Earth'e gitti ve bir restoranda yemek yedi.

Country Kitchen'a gitmiş, sonra da otoparktaki kamyonetine oturup Frankie ile yarım saat kadar konuşmuştur. Onunla konuşurken, şerif yardımcısı Banning ve bir adamın restorana girdiğini gördü. Frankie'ye hoşça kal dedi ve onları takip etti. Banning onu gördü ve oturduğu yerden el salladı, adamı erkek arkadaşı Gabe olarak tanıttı ve Fischer'ın bir gece hastanede kalacağını söyledi.

"Baş ağrısı vardı ve beyin sarsıntısı geçirmiş olabileceğini düşündüler, ama çok kötü değil. Ayrıca bir uzmanın gözüne bakmasını istiyorlar. Bugün orada değildi, o yüzden sabah bakacak."

"Düşündüğümde de kötü," dedi Virgil.

Omuz silkti ve şöyle dedi: "Yapabileceğimiz tek şeyi yaptık, onu hastaneye götürdük. Sonra, Larry'nin kışına bakacağız. Şerif Zimmer gelip Jennie'ye baktı ve Larry'nin tüm ipini kullandığını söyledi. Yirmi beşlik alanda yirmi altı ile giderse pişman olur."

Virgil Wheatfield'a geri döndü, Vissers'ların evinin yanına park etti ve bir süre yatağında uzandı. Hava karardıktan bir saat sonra, her yer sessizleşince yürüyüşe çıktı. Fischer'ın küçük evi sokağın gerisindeydi; etrafta göz var mı diye baktı, pek bir şey göremedi, açılan paravan kapıyı denedi. Tereyağı bıçağının ağız eski kilidi kaydırıldı ve içeri girdi.

Soran olursa basit bir bahanesi vardı: Evin önünden geçerken kapının açık olduğunu fark etmişti, Kapıyı denediğinde kilitli olmadığını gördü. Fischer'ın hastanede olduğunu biliyordu ama Van Den Berg ile olan geçmişini göz önünde bulundurarak evi kontrol etmesinin daha iyi olacağını düşündü.

Aramak değil, sadece kontrol etmek. Işıkları açtı -karanlık bir evde el feneri kadar göze çarpan bir şey yoktur- ve her yeri iyice kontrol etti; dolabında, çekmecelerinde ve hatta dağınık yatağının altında kimsenin saklanmadığından emin oldu.

Yatağının altında pul büyüklüğünde bir parçadan başka bir şey yoktu. Şilte ile bazaların arasından mavi bir bez çıkıyordu. Şilteyi kaldırdığında, yatağın üzerinde düzleştirilmiş giysi. Elbiseyi salladı ve vay canına, Meryem Ana'nın İncil'de giydiği elbiseye çok benziyor diye düşündü. kilise fotoğrafı.

Holland, Skinner ve Fischer: Wheatfield Üçlüsü.

Her şeyi yerine koydu, ışıkları söndürdü, kapıyı kilitledi ve Visser'ların evine geri döndü. Danielle Visser kapıyı çaldı. onun kıpırdadığını duyunca kapıyı bağladı ve kapıyı açtığı anda, "Roy ve ben daha fazla dayanamadık: bugün ilginç bir şey buldun mu?" diye sordu.

"Hiçbir şey yok," dedi. "Burası çok şeffaf olmayan küçük bir kasaba."

"Hiç böyle düşünmemiştim," dedi. "Ben hep herkesin herkes hakkında her şeyi bildiğini düşünürdüm."

"O zaman neden kimse katilin kim olduğunu bilmiyor?"

"İşte bu," dedi, "bir köşe yazısı için ilginç bir konu. Hemen şimdi yazmaya başlayacağım. Adını da ... mmm ... koyacağım."

"Kim yaptı bunu?"

Ona bir parmağıyla işaret etti. "Sen bir yazar olmalısın."

—

Virgil kötü bir gece geçirdi, hiçbir yere varamadığı duygusuyla gerildi, ta ki ertesi sabah saat 8'de tıraş olana kadar, Bell Wood Iowa'dan aradı. Virgil telefonu hoparlöre aldı ve "Ne oldu?" diye sordu.

"Van Den Berg'e ayak bileği monitörü taktığımızı biliyor musun?" "Evet. Kesmiş mi?"

"Ne yaptığını bilmiyoruz. Bildiğimiz tek şey, izleme servisi bu sabah aradı ve bütün geceyi Wheatfield'in yaklaşık altı mil dışında bir inek otlağı gibi görünen bir yerde geçirdiğini söyledi."

"İnek merası mı?"

"Uydu fotoğrafında öyle görünüyor. İzleme servisinde bir zaman çizelgesi var: saat 11'e kadar evdeymiş.

Sonra inek otlağına gitti ve orada kaldı. Hâlâ orada."

"Dün gece biraz soğuktu."

"Av sezonu değil, o yüzden değil. Dışarı çıkıp bir bakarsın diye umuyordum. Eğer sinyal almaya devam edersek ve sen Bir ceset bulursak, monitörü kesip meraya attığını ve şimdi de rüzgarda olduğunu düşünmemiz gerekecek."

"Larry'ye benzemiyor," dedi Virgil. "Oraya nasıl gideceğimi bana e-posta ile gönder."

"Beş dakika. Sana Google Haritalar'dan bir sürü ekran görüntüsü göndereceğim."

Virgil başka bir turtaya bakamadı ama Skinner & Holland'da durdu ve bir paket patates cipsi aldı. Holland'a söylediğinde bilek monitörü ve inek otlağı hakkında konuşurken Holland onunla gelmeye gönüllü oldu. Arabayla yola çıktıklarında Holland, Virgil'in iPad'indeki Wood'un haritalarına baktı ve "Monitör sinyali doğruysa, otlağın yarısında ve tepenin yarısında gibi görünüyor" dedi.

"Başka bir deyişle, tam ortası." "Evet."

Arabayı yolun kenarında bırakmışlar. Holland proteziyle yol kenarındaki bataklığın derinliklerine inerken, Virgil arabanın üzerinden atlamayı başardı.

en soggiest bit. Sarkık bir dikenli telin üzerinden tırmanıp hafif yokuş yukarı, geçen yılın kurumuş inek turtalarıyla beneklenmiş bir otlaktan geçtiler ve Van Den Berg'in baştan aşağı yarı şeffaf plastiğe sarılı cesedini buldular. Bir luna güvesinin kozasına benziyordu.

Holland, "Plastiğin dibinde çok fazla kan var. Eminim vurulmuştur."

Virgil otlağın etrafına baktı, filizlenen mısırlar
bitişik tarla, kırmızı bir ahırın tepesi, üzerinde gerçek bir televizyon anteni
Yanındaki evin tepesine, mavi gökyüzüne, kabarık bulutlara baktı ve "Bir
mola veremeyiz. Yakalayamayız."

N Daha önce hiç ceset bulmamıştım," dedi Holland, "ama çok ceset gördüm."

"Dün gece nerede olduğunu ve Skinner'dı," dedi Virgil. "Janet'in nerede olduğunu biliyorum, hastanede. Ama üçünüzün bu adamla büyük sorunları vardı."

Holland şaşırmadı. Dedi ki, "Aslında bir randevum vardı. Banka kızıyla ayarladığımı duydun. Sara McDonald. O geldi karavanıma geri döndüm ve gece yarısı gibi ayrıldım." "Peki ya Skinner?"

"Skinner'ın nerede olduğunu bilmiyorum. Ama bazen karavanımda oturup saçma tabancasıyla sinekleri vuruyorum..."

"Sinekleri vurmak mı?"

"Evet ve Skinner bundan hoşlanmıyor çünkü sinekler için üzülüyor. Larry'yi onun öldürmüş olma ihtimali yok denecek kadar az. Ayrıca, Larry'yi kim öldürdüyse" -Holland çömeldi ve cesede baktı

"Muhtemelen küçük kalibreli, yüksek güçlü bir mermiyle vurulmuş. Görebildiğim kadarıyla sırtında hiç kan yok ama göğsünde çok kan var. Diğer insanları vuran adam tarafından öldürüldü ve bunu Skinner'ın yapmadığını biliyoruz çünkü Skinner'ın öldürdüğü kişilerden birine tanık oldu. vuruldu."

"Evet . . . Hemen hemen hepsini biliyordum," dedi Virgil. Telefonunu çıkardı ve Zimmer'i aradı.

Zimmer: "Tetikçiyi bulduğunuzu söylemek için mi aradınız?"

"Birini buldum. Larry Van Den Berg. Bir inek otlağında ölü yatıyordu. Muhtemelen vurulmuş."

"Ne!"

"Evet. Holland benimle birlikte, ve biz aynı adam olduğunu düşünüyoruz Virgil diğerlerini vurdu," dedi. "Adamlarınızdan bazılarına burada ihtiyacımız var, ben de olay yeri ekibini tekrar harekete geçireceğim."

Virgil, Des Moines'deki Bell Wood'u aradı ve ona ne olduğunu anlattı. "Bu konuda içimde kötü bir his vardı," dedi Wood. "Dinle, izleme servisiyle konuştum ve saat on bir on dokuzda evinden çıktığını ve saat on birde meraya gittiğini tespit ettiler. on bir yirmi sekiz. Merada vurulmadıysa muhtemelen saat on bir civarında öldürülmüştür."

"Hayır," dedi Virgil, çitlere doğru bakarak. "Katil onu bataklık bir hendekten geçirmek zorunda kalacaktı ve bir karanlıkta. Çok garip olurdu. Ayrıca, her yerinde Saran Wrap var. Burada öldürüldüyse bunu yapmanın bir anlamı yok."

"Bunun için üzgünüm Virgil. Bunun Van Den Berg'in öldürülmesiyle bir ilgisi olduğundan şüpheliyim ama muhtemelen kardeşine karşı olan davamızı da öldürür. Ralph, Legoların, Van Den Berg'e ait olduğunu bilmediğini iddia edebilir.

Çalıntı. Larry'nin ne çaldığını bulmak için dava açmamız gerekecek. Legolara ne olduğunu, nereden geldiklerini ve cevap vermek için bir şansı olması gerekirdi, ama şimdi yapamaz ... biraz şansımız yok. Demek istediğim..."

"Ralph'in bir nedeni olduğunu söylüyorsun."

"Ya da karısı. Ya da bilmediğimiz bir ortağı."

Virgil bunu düşündü ve sonra, "Hayır. İki kardeş temelde ani bir hırsızlık olayı üzerinde çalışıyorlardı. Herhangi bir ortakları olduğundan şüpheliyim."

"Ben de aynı fikirdeyim, ama bunu sonradan öğrenmektense şimdi söylemek daha iyi."

An saat sonra, bir düzine polis memuru merada ve yol kenarında yavaş yavaş yürüyor, olayla ilgili olabilecek herhangi bir şey arıyorlardı.

cinayete. Holland, Skinner'ı aramıştı.

ve Virgil'e kimsenin bir şey bulamayacağını söyledi.

"Katil onu buraya getirdi, otlığa attı ve eve geri döndü. Nokta. Bulacak ne var?"

"Bunun için teşekkürler."

Zimmer geldi ve bir yardımcısını Van Den Berg'in evinin önüne park ettiğini söyledi. "Oraya girmek isteyeceksiniz, bu yüzden eve göz kulak olmanın en iyisi olacağını düşündüm."

Bir şerif yardımcısı yol kenarındaki hendekten yüksek sesle bir ıslık çaldı ve hepsi ona doğru baktı ve o da "buraya gelin" işaretiyle onu takip etti. Virgil Skinner'a, "Deha rozetin gidiyor," dedi. "O buldu bir şey."

Şerif yardımcısı, çitin yanındaki toprakta bir sürtünme izi ve çitin dikenlerinden birinde bazı bulanık gri iplikler tespit etmişti. "Eğer buraya park ettiyse, hendeği geçtiyse ve tepeye çıktıysa... bu neredeyse bir düz bir çizgi," dedi şerif yardımcısı. "Ve yeterince yağmur yağdı. o iplikler böyle kabarık olmamalı. Tabii siz ve Holland onları orada bırakmadıysanız."

Virgil, "Hayır, çitleri biraz geçtik," dedi. "Sen Bir şey buldum. Adam muhtemelen karanlıkta çalışıyordu ve çite takıldı. Olay yeri ekibine bırakın. İnsanları buradan uzak tutun."

—

Holland ve Skinner ayrılırken Virgil yardımcılarının gelmesini bekledi. Aramalarını bitirdiler. Başka bir şey bulamadılar ve Zimmer, olay yeri ekibi St. Paul'den gelene kadar nöbet tutmaları için dört yardımcısını bıraktı. Virgil cesette ev anahtarı olup olmadığını kontrol etmek istedi ama bunu yaparsa müfettişlerin çok kızacağını bildiği için Wheatfield'a, Van Den Berg'in evine geri döndü.

Ön ve arka kapılar kilitliydi ama Van Den Berg, Fischer'ın arkada kırdığı pencereyi tamir etmemişti. Onun yerine deliğin üzerine bir parça karton bantlamıştı. Virgil bir çift vinil eldiven giydi, kartonu içeri itti, kapının kilidini açtı ve

içeri girdi ve evin içinde yürüdü. Ön koridorda gümüş bir .357 yatıyordu. Oradan ayrıldı. Herhangi bir rahatsızlık belirtisi göremedi; ama

Merdivenlerden indiğinde Van Den Berg'in bilgisayarında ve bilgisayar hoparlörlerinde LED güç ışıkları görmüş ve "Return" tuşuna dokunduğunda ekranda pornografik bir görüntü belirmişti.

Van Den Berg evden çıkarken bu görüntüyü ekranda bırakmış olabilir miydi? Virgil bundan şüpheliydi ama Van Den Berg'i her iki şekilde de emin olacak kadar iyi tanımıyordu.

Van Den Berg: Fischer adamın aptal olmadığı konusunda ısrar etmişti. Virgil ya da başka birinden önce neden silah sesi duyulmadığını çözmüştü. Kimin neye sahip olduğu hakkında daha çok şey bildiğini söyledi.

Wheatfield, kasabadaki herkesten daha fazla. Bir keresinde Bir günlük tüccar olarak yaşamak, pek olası olmasa da, finansla ilgilenmeyi ve sayılarla ilgili bazı temel yetenekleri gerektiriyordu.

Katilin kim olduğunu bulmuş muydu? Katil bunu öğrenmiş miydi?

—

Virgil evin içinde bir kez daha yürüdü ve Mutfak kapısından garaja çıkmadan önce tereddüt ettiğinde, gaz ocağının üzerindeki çelik davlumbazda bir kurşun deliği gördü. Gidip kontrol edene kadar bunun bir mermi olduğundan tam olarak emin değildi - bir perçin ya da vida başı olabilirdi - ama baktığında yakından, hiç şüphe yoktu. Menzilin diğer tarafındaki jant çökmüştü; bir merminin kalıntıları

Bir yerlerde, ama muhtemelen o kadar hasar görmüşlerdi ki onlardan iyi bir bilgi alamayacaklardı. Delik .22 kalibrelik bir mermi tarafından açılmıştı, tıpkı şimdiye kadar herkesin .223 ile öldürüldüğü gibi.

İki delikten kurşunun nereden geldiğini anlayabiliyordu. Döndü ve koridordan ön kapıya baktı.

.357 hâlâ duruyordu ve bir dizi olay meydana geldi: Van Den Berg erkek mağarasında porno izliyordu. Biri kapı zilini çalmıştı. Geç bir ziyaretçi beklemeyen Van Den Berg -ki Wheatfield'da saat 11 çok geç bir saatti- .357'sini de yanına alarak merdivenlerden yukarı çıktı, ön kapıdan dışarı bakmış ve ziyaretçiyi tanımıştı.

aynı zamanda katil olduğunu bilerek. Kapıyı açtığında, katil onu kalbinden vurmuştu.

Virgil dışarı çıktı ve avludan cinayet masasını aradı. sahne ekibi. Bea Sawyer telefonu açtı ve "Hâlâ yarım saatlik yolumuz var. Sabırlı olmalısınız."

"Sabırlıyım ama kontrol etmeniz gereken ikinci bir yer var. Sanırım gerçek cinayet mahallini buldum - inek otlağına atılmış ama kasabada öldürülmüş."

Posta kutusundan Van Den Berg'in ev numarasını aldı ve köşeye kadar yüz metre yürüdü ve sokak tabelasını okudu -Harley Sokağı- ve Sawyer önce orada duracaklarını söyledi.

"Ön kapıdan vurulduğuna inanıyorum, diğer saldırılarda kullandığı 223 kalibrelik silahla. Katilin zili çalmış olması mümkün."

"Suç mahalimi karıştırıyordun, değil mi?" "Buraya geldiğinde görüşürüz," diye cevap verdi Virgil. "Konuşuyor olacağım komşulara."

—

T Van Den Berg'in evinin solundaki ev boştu. Sağdaki evin kapısını yaşlı bir adam açtı, gözlerini kırıştırarak Virgil kendini tanıttı ve yaşlı adama bir gece önce Van Den Berg'in evinin etrafında herhangi bir hareketlilik fark edip etmediğini sordu.

"Ne oldu, biri mi öldürdü onu? Yoksa o başkasını mı öldürdü?"

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü sen cinayetleri araştıran polissin. Peki hangisi?" diye sordu yaşlı adam.

"Biri onu öldürdü," dedi Virgil. "Ön kapıda durdu ve onu kalbinden vurdu. Dün gece saat on bir civarında bir silah sesi duydunuz mu?"

"Bilmiyorum ama bir şey beni uyandırdı. Ne olduğunu bilmiyorum. öyleydi. Artık pek iyi uyuyamıyorum, bu yüzden çok sinirliydim. Arabayla uzaklaştığında uyanıktım. geri geldi. Lanet olası garaj kapısının sesi çöplükten çıkan bir çimento kamyonu gibi."

"Gittiğini ve sonra geri geldiğini duydun mu?"

"Bu doğru. Artık alt katta yatıyorum, çünkü üst katta yatarsam, günün birinde kırım çaydanlığın üzerine düşer ve

Bu benim için son olur. Orada yatar ve susuzluktan ölene kadar acı çekerdim, çünkü artık kimse beni ziyarete gelmiyor. Hepsi öldü, gelebilecek herkes. Her neyse"- kel kafasını kaşdı-"ne diyordum ben? Ah, evet. Ben alt katta uyuyorum, bu yüzden onu sadece duymakla kalmadım, farlarının duvarlarda gezindiğini de gördüm."

"Ve bu saat on bir civarı mıydı?"

"Biliyorsam ne olayım. Karanlıktı. Orada uzun süre uyanık yattım ve hava aydınlanmadı, yani gecenin bir yarısıydı."

"Silah sesini duymuş olabilecek başka biri var mı?"

"Louise Remington sokağın karşısında oturuyor. Burnu perdelerin arasında olan biri varsa, o da odur."

—

Louise Remington, yaşlı adam kadar yaşlı görünüyordu, Levinin uzak ucunda, sokaktan uzakta uyuyordu. Yaşlı adam gibi o da tam olarak anlayamadığı bir sesle uyanmıştı. ama saat neredeyse tam 11'di. "Saatime baktım uyandığımda. Daha sonra bir arabanın dışarı çıktığını ve çok geçmeden geri geldiğini duydum ama saatime bakmadım. Bir saat kadar dergimi okudum ve ben okurken araba geri geldi, yani uzun süre gitmemişti."

—

T Remington'ın her iki tarafındaki evlerde de oturuluyordu ama her ikisinde de evde kimse yoktu. Virgil düşündü, eğer araba hem gelir hem de

saat 11'den sonra gitmiş, o zaman muhtemelen katil kullanıyordu.

Caddenin karşısındaki Van Den Berg'in evine yürüdü, bir çift vinyl eldiven daha giydi, garaj kapısını kaldırdı, Jeep'in arka kapağını kaldırdı ve hemen küçük, ipliksi bir çizgi gördü

Bir tarafı t ylenmiş kan, sanki kısmen kurumuşken üzerine bir şey sürülmüş gibi.

Ceset gibi bir şey. Belki olay yeri ekibi gerçekten işe yarar bir şey bulur, diye düşündü Virgil.

Eğer tetikçi Van Den Berg'in cipini kullandıysa, muhtemelen eve yürüyerek gitmiştir. Ve Van Den Berg'i ayak bileği monit r n  bilecek kadar iyi tanı mıyordu. Bu, Van Den Berg'in iyi haber: Katilin başlangıç resmi. Jeep'in kapağını ve garaj kapısını kapattı ve Sawyer'ı tekrar aradı.

"Neredesin?"

"I-90'dan dönüyoruz. On dakika içinde orada oluruz," dedi. "Güzel. Komşularla konuşuyordum ve bir şeylerin Van Den Berg'in cesedini taşımak için kendi arabasının kullanıldığına inanıyoruz. Arabayı işlemden geçirmeliyiz ve ne kadar erken olursa o kadar iyi. Bu ilk ceset dışında katilin dokunduğuna inandığımız bir şey yok."

"Su  mahalimi biraz daha karıştırdın, değil mi?"

"Elbette hayır," diye yalan söyledi Virgil. "O kadar meşguldüm ki Komşular, Van Den Berg'in öldürüldüğü ve taşındığı sırada garaj kapısının inip kalktığını duyduklarını söylüyorlar. Buraya geldiğinizde. . ."

"İlk iş bakacağız," dedi.

—

Sawyer ve ortağı Baldwin dışarı çıkıp garaj kapısına baktılar, sonra Baldwin Virgil'e sordu, "Doğruyu söyle. Virgil'a şu kapıya dokunur musun?"

"Evet, ama eldiven giyiyordum."

Baldwin, "Yine de üzerinde parmak izi olması pek iyi olmazdı," dedi.

"Parmak izlerinin bir davada bana kaç kez yardımcı olduğunu biliyor musunuz? Hayali bir parmakla sayabilirim," dedi Virgil.

"Sessiz ol ve kapıyı a ," dedi Sawyer.

Garajın içinde, iki olay yeri uzmanı arabaya dokunmadan önce etrafta bir tur attı, sonra Baldwin "Oha!" dedi ve, "Bea, bence Virgil değişiklik olsun diye doğruyu söylüyordu. Suç mahallini karıştırmadı."

"Nasıl yani?"

"Çünkü olay yerini karıştırmış olsaydı, muhtemelen yerde bu .223 mermiyi görür ve alırdı."

Virgil "Ne?" dedi ve Sawyer'la birlikte arabanın etrafından dolaşarak Baldwin'in işaret ettiği yere baktılar: Pirinçten bir 223'lük mermi garajın dış duvarına yuvarlanmıştı. "Kameramı alayım," dedi Baldwin.

—

F On beş dakika sonra, Sawyer mermiyi almak için ucuna beş inçlik çelik bir hindi makası sokmuştu ve onu incelediler bir LED el fenerinin parlak ışını altında çantayı inceledi. "Görebildiğim bir şey yok," dedi.

Virgil dedi ki, "Bir kısmı var."

"Kısmi falan yok."

Virgil, "Evet, var ve ben de elimde bir parça olduğunu duyuracağım," dedi. "Ve onu poşetlediğimi ve şehirde yanımda taşıyacağımı da."

Sawyer, "Bu, mmm, eğer katil ... tehlikeli olabilir," dedi. Virgil, "Bir şeyler olması gerekiyor," dedi.

"O tişörtün altına bir yelek giymek isteyebilirsin," diye önerdi Baldwin. "Bu adamın uzun mesafe atıcısı olduğu söyleniyor."

Virgil tavsiyeyi duymazdan geldi. "Dinleyin, dumanlı asanızı yanınıza aldınız mı?"

Baldwin, "Evet ama henüz elimizde bir baskı yok," dedi.

"Alacaksınız," dedi Virgil.

Virgil arabasıyla yaşlı silah ustası Bob Martin'in evine gitti. Bob Martin Eve. Virgil, "Boş bir .223 fişeğe ihtiyacım var ve ihtiyacım olduğu konusunda çeneni kapalı tutmanı istiyorum," dedi.

Martin, "Birincisi kolay, ikincisi daha zor," dedi.

"Evet, eğer çeneni kapalı tutmazsan, kasabaya şu anda olduğundan daha fazla zarar verebilirsin."

Martin çenesini kapalı tutmayı kabul etti, tezgahından boş bir kovan aldı ve "Dinle Virgil, sanırım ne yapmayı planladığını biliyorum ve bundan hoşlanmıyorum" dedi.

"Çeneni kapalı tutman konusunda," dedi Virgil, "arkadaşlarına gelip senden parmak izi aldığımı ve parmak izini cep telefonumdaki bir resimle karşılaştırdığımda seni akladığımı söylemen benim için sorun olmaz. İçtenlikle yalan söylemelisin."

"Bunu yapabilirim. Ama, Tanrım, Virgil, dikkatli olmalısın."

—

W Virgil Van Den Berg'in evine döndüğünde, Sawyer ve Baldwin arabanın arkasındaki kan izini inceliyordu. Jeep.

Sawyer, "Bu cesedi taşıyan cipi kesinleştirdi," dedi. "İyi iş," dedi Virgil, cesedi daha önce gördüğünden bahsetmeden. ve cipin kanı taşımak için kullanıldığını biliyordu.

ve bunların hiçbirinin işe yaramadığını söyledi. .223'lük fişeği Sawyer'a gösterdi -garajda bulunan gerçek fişeği kullanmasına izin vermezdi- ve başparmağını üzerinde gezdirdi. "Bunu tutsülemen ve parmak izini çıkarmanı istiyorum."

"Bundan hoşlanmıyorum," dedi. "Yaralanacaksın."

"Hayır, sonsuza dek yaşayacağım."

"Bunu sadece protesto ederek yapacağım," dedi. "Sonra seni hastanede ya da cenaze evinde ziyaret ettiğimde, sana bunu söylediğimi anlatabilirim."

"Nasıl istersen öyle yaparım."

—

T duman çıkaran asa siyah, endüstriyel güçte bir dildoya benziyordu ama aslında pirinç uçlu, içi Süper gaz dolu bir bütan meşalesiydi. Tutkal. Fikir, tutkalı ısıtmak ve sonra .223'ü dumanlamaktı. Tutkalın dumanı Virgil'in vücudundaki yağ asitlerine yapışacaktı. ve sonra sertleşecekti. Sertleştiğinde, Sawyer

baskıyı siyah bir tozla kaplayarak daha görünür hale getirir. İşlem sadece birkaç dakika sürdü ve bittiğinde Virgil cep telefonuyla baskının fotoğrafını çekti.

"Ve senin küçük kanıt çantalarından birine ihtiyacım var. Ayrıca şu parmak izi mürekkep pedlerinden de bir tane," dedi Virgil.

Ped, plastikten yapılmış ve yarısı kadar büyük olması dışında bir kadın pudrasına benziyordu. İçindeki bloknot mor mürekkeple doluydu.

Sıradan bir kâğıt üzerinde güzel, okunabilir bir parmak izi oluşturacak.

Parmak izi

.223'lük fişek şeffaf bir kilitli poşete konuldu.

"Tetikçinin cebinde kanıtla dolaştığına inanacağını mı sanıyorsun?" Baldwin sordu.

"Bilmiyorum. Belki de cebinde kanıtla dolaştığını söylersem daha inandırıcı olur," dedi Virgil.

"Boş ver," dedi Baldwin.

—

Virgil evi incelemeleri için onları bıraktı ve Skinner & Holland'a doğru yola çıktı. Yolda Shrake aradı ve

Andorra'nın çiftliğin varisi olan oğlunun yerini tespit etti ve iki cinayet için iyi bir mazereti vardı: bir kamyon sevkiyat şirketinde çalışıyordu ve zaman damgalı yüklerde çıkış yapmıştı. Shrake, "O dışarıda," dedi.

"Tamam. Bakın, size burada ihtiyacım var. Arabaları değiştirin; içinde rahat edebileceğiniz eski, kırık dökük bir sedan bulun. Biz

"Konuşan gözetleme modu." "Bir şüpheliniz var mı?"

"Henüz değil, ama bir tane almayı umuyorum."

—

Skinner & Holland'da Skinner kasanın arkasındaydı ve Holland da arka odada günlük hasılatı sayıyordu. O zaman

Virgil'i gören Skinner, "Jennie döndü. Evinde ve durumu iyi. Acıması dışında."

"Güzel. Seninle ve Wardell'le konuşmam gerek." "Kasadan ayrılamam."

"O zaman teker teker. Ama ben bir potpie alayım."

Virgil donmuş turtayı arka odaya taşıdı ama Açıktan ölüyordu, gerçek bir kahvaltı yapmamıştı ve mikrodalgaya koymuştu. Holland'a ne yapacağını ve Holland'ın bu konuda ne söylemesi gerektiğini anlattı. "Bunu Skinner'a da açıklamam gerekiyor ama asıl baskıyı herkesin önünde yapmak istiyorum."

"Bilmiyorum, dostum. Açıkçası, bu kulağa biraz aptalca geliyor ..." "Skinner'ı buraya geri gönder."

Skinner'a ne planladığını söylediğinde, Virgil ona Sonra oturup turtasını yedi. Yemeğini bitirdiğinde arka kapıdan çıkıp kamyonetine gitti, parmak izi pedini ve bir parça beyaz kâğıdı alıp dükkâna taşıdı. Üç mahalleli izlerken Holland ve Skinner'ın parmak izlerini aldı, sonra da cep telefonundaki parmak iziyle karşılaştırdı.

"Sanırım siz temize çıktınız," dedi. "İkinizde de o kadar büyük bir kıvrım yok."

"Bunu bir fişekten mi aldın?" Holland sordu. "Görebilir miyim?"

"Görecek pek bir şey yok," dedi Virgil. Ceketinin cebinden kanıt torbasını çıkardı ve Holland'ın burnunun önünde sallandırdı. "Parmak izi yeterince açık. Şimdi tek yapmam gereken bir eşleşme bulmak."

Çantayı cebine geri koydu, yerlilere döndü -ilk üçüne dördüncüsü katılmıştı ve hiçbirini ayrılmıyordu- ve sordu, "Temizlenmek isteyen başka biri var mı?"

—

Virgil'in son durağı odasına geri dönmek oldu ve burada odası ile ana bölüm arasındaki bağlantı kapısını çaldı.

ev. Danielle kapıyı açtı ve "Ne var ne yok?" diye sordu. "Kasaba blogu hakkında . . . ?"

"Evet?"

"Nereden geldiğini söylemeden benim için bir haber koyabilir misiniz?" Virgil sordu.

"Ne olduğuna bağlı."

Virgil fişek kovarı ve parmak izi hakkında açıklama yaptı. "Etrafta dolaşıp şüphelilerin parmak izlerini alacağımı duyurmak istiyorum, benden gelmeden."

"Hey, bu iyi bir hikaye. Bunu 'Şehirde Duyulanlar' köşemin başına koyacağım."

Kadın haberleri postalamaya gittiğinde Virgil kapıyı kilitledi, kamyonetine gitti, zırhlı yeleğini ve iPad'ini aldı ve Son birkaç gündür ihmal ettiği tüm haberleri okuyordu. Birkaç vahşi yaşam forumuna ve "The Online Photographer "a göz attı.

Parmak izi haberi gelene kadar yapacak bir şeyi yoktu. Jenkins ve Shrake geri dönene kadar.

Bu ne kadar sürer? Wheatfield'da hava kararmadan önce herkesin bundan haberdar olması gerekirdi, diye düşündü. Jenkins ve Shrake o zamana kadar ayarlanmış olmalı.

Ve sonunda kendine sordu, bu ne kadar aptalca?

J Enkins saat 9'da arabasından aradı ve "Yerimizi aldık. Ben evin önünden bir blok aşağıdayım, Shrake de arkandaki sokağa yerleşecek. Telsizin yanında mı?"

"Evet."

"Tac ışığı mı?"

"Evet." Virgil'in LED feneri vardı.

Jenkins: "Yeleğini aldın mı?"

"Evet."

Jenkins, "Muhtemelen seni kafandan vuracak," dedi. "Dinle, seni moron..."

Jenkins, "Moron olan ben değilim, bunu düşündüğün için bile moron olan sensin," dedi. "Yine de yapacaksan, telsizini ayarla ki hepimiz aynı anda aynı şeyi duyalım. Lanet pencereden uzak dur. O tarafa bakıyorum ve kafanın gölgesini pencerenin gölgesinde gördüm. Çitin üzerinde oturan bir kabağa benziyordu."

"Tamam, izleyeceğim. Ama beni hareket ederken görmesini istiyorum.

Virgil içeride," dedi. "Gece yarısına kadar her on beş dakikada bir kamyonu doğru yürüyeceğim. Ondan sonra gelmeyecek çünkü uyuduğumu düşünecek."

Shrake, "Yatağınızın nerede olduğunu, odanın neresinde olduğunu biliyorsa, kör bir atış deneyebilir" dedi.

"Hiç sanmıyorum. Beni görene kadar beklemek zorunda çünkü Beni vurmak yeterli olmayacaktır. Parmak izini ve fişegi almak isteyecektir. Ateş etmeli, sonra ne olduğunu izlemeli, yalnız olduğundan emin olmalı ve sonra içeri girmeli.

Anladım. Yakın olmak zorunda. Buraya gelmeden önce onu görmelisiniz."

Jenkins, "Eğer sokağa çıkarsa bunu yaparız," dedi. "Ben biraz Arka bahçelerden gizlice geçerse diye endişeleniyorum. Evlerin arasına bakıyorum ve orada bir sürü çalı, ağaç, çit var; bir salıncak seti ve birkaç kulübe var. Gece görüş gözlükleriyle arka bahçelerde olmalıyız."

"Bunun için çok geç." Virgil onlara sokaklarda dolaşan, keşif yapan birilerini ve arka bahçedeki hareketliliği izlemelerini söyledi.

"Dokuz buçukta başlayacağız. Hiçbir şey olmama ihtimali yüzde seksen ama yine de bir şans vermeliyiz. Sakın uyuyakalmayın."

"Konuş bizimle," dedi Shrike. "Lanet olası yeleğini giy. Eğer yeleğinizi giymezeniz, sizi kendim vururum."

—

Virgil'de Seviye IIIA hibrit zırhlı yelek denen bir şey vardı. Yeleğin kendisi Kevlar ve diğer kompozit kumaşlardan yapılmıştı. çoğu tabanca mermisini durdururdu. Ayrıca biri önde, diğeri arkada olmak üzere zırh plakalarını tutan iki cebi vardı. Plakalar tüfekleri durdururdu. .30-06'ya kadar mermiler. Seviye IIIA, sıradan kurşun geçirmez polis yeleklerinden daha kalın, daha ağır ve daha rahatsızdı.

Her ikisi de öngörülemeyen durdurmalar yapan otoyol devriyeleri ve sokak polisleri, çoğunlukla gizli korumaya ihtiyaç duyarlar tabancalar. Yelekler, tam bir vardiya boyunca giyilmelerini teşvik edecek kadar rahat olmalıdır; bu da yumuşak, kurşuna dayanıklı malzemelerden yapılmış hafif yelekler anlamına **g e l m e k t e d i r .**

Virgil genellikle çalıştığı kırsal kesimde trafik çevirmesi yapmazdı. Bir silahla karşı karşıya kaldığında, ki bu birkaç kez olmuştu, bu bir tabanca olduğu kadar bir tüfek ya da bir av tüfeğiydi. Sıradan bir şehir polisinin yeleği, tabancayı durdurmak için yapılmıştı.

küçük bir .22'den daha ağır bir tüfekten çıkan mermiyi durduramaz.

Kamyonetten yeleğini çıkarıp ağırlığını ellerinde hissederken tüm bunları düşünmek zorunda kaldı.

—

A 9:30'da Virgil telsizden Jenkins ve Shrake'i aradı ve "Bir şey var mı?" diye sordu.

Shrake, "Hiçbir şey. Burası bir domuzun kışından daha karanlık. Neden buranın sokak lambaları yok?"

"Onları karşılayamam," dedi Virgil. "Ben çıkıyorum."

Yeleği giydi, yerinde durması için cırt cırtlari yapıştırdı ve üzerine bir tişört geçirdi. Bir an için kaskının olmasını diledi, her ne kadar kaskının onu ele vereceğini bilse de. O

Glock'unu sırtına sıkıştırdı, telsizini aldı, dışarıdaki sarı böcek ışığını yaktı ve beton bloklu sahanlığa çıktı. Hiçbir şey olmadı.

Tahoe'ya doğru yürüdü, kapıyı açtı, arka tarafı karıştırdı, kapıyı kapatıp kilitledi, eve geri döndü ve içeri girdi. Kürek kemikleri arasındaki sıkışmayı hissedebiliyordu.

"Burada hareket eden bir şey yok," dedi Shrake.

"Ben bir şey görmedim," dedi Jenkins. "Ama dostum, arkadaki ışıklar ve diğer her şeyle o kapı aralığında tam bir hedef gibisin. Tüfek poligonundaki bir siluet gibi görünüyorsun."

Saat 9:45'te hiçbir şey olmadı ve saat 10'da da hiçbir şey olmadı.

Virgil geri döndüğünde telsizden "Patlamaya başlıyor," dedi.

Saat 10 yürüyüşünden sonra içeride. Her yürüyüşe çıktığında, savunmasızlık hissi daha da artıyordu. Jenkins ya da Shrake'in içeri giren tetikçiyi görmesine ve Wheatfield'a tamamen bağımlıydı, Sokak lambaları olmayan ve erken yatma eğiliminde olan sakinleriyle çok karanlık bir yerdi.

"Bu aptalca," dedi Shrake. "Hepimiz bütün gün sana bunu söyledik."

"On birde bırakacağız," dedi Virgil.

—

A Eğer 10:15'te vurulmasaydı, vuracaklardı.

Virgil böcek lambasını yaktı ve verandaya çıktı. Bir saniye sonra sert bir gümbürtüyle sarsıldı - ses yoktu

Bir ara yere baktı ve göğsüne bir ok saplandığını gördü.

İçeri yuvarlandı ve telsize bağırdı, "Beni bir okla vurdu. Bir okla vuruldum. O dışarıda. . . Tam burada. . ."

Tuzak.

Tetikçi sessizce bir düzine çimenlikten geçerek Visser'ların evinin arkasına doğru ilerlemişti. Temel plan yeterince basitti: gürültü

arka kapının dışına atılan taşlar Çiçekleri

Dışarıda. Basit ama korkutucuydu. Ok ıskalarsa, polis elinde bir silahla hemen orada olacaktı ve nişancı yirmi metre uzaktaydı. İnternette birkaç hikaye vardı.

Flowers dünyanın en iyi tabanca atıcısı değildi, ama herhangi bir yerden vurulacak bir cesedin

yeterli . . .

Sonra arka verandanın ışığı yandı, sarı bir böcek ışığı ve atıcının oku çoktan yerleştirilmişti. Çiçekler verandaya çıktı ve orada, size kızgın gözlerle bakan bir IŞİD teröristini gösteren poligon hedeflerinden biri gibi poz verdi.

Yay havadaydı, ok yoluna devam ediyordu ve doğru uçuyordu ve Flowers evin içine doğru yuvarlandı ve sonra atıcı ayağa kalktı ve Flowers, "Beni bir okla vurdu ..." diye bağırdı.

Tuzak.

—

Virgil birinin "Şimdi gidiyoruz" diye bağırdığını duydu, ya Jenkins ya da Shrake, diğeri de "Yaralandın mı?" diye bağırdı. Virgil değildi Hangisi olduğunu kaydetti ve oku zırhından çıkardı, doğrulup karanlığa baktı ve bağırdı, "İyiğim, iyiğim. Geliyorum."

Hiçbir şey göremiyordu ama araba kapılarının çarptığını ve koşan birinin gümbür gümbür ayak seslerini duydu, sonra daha fazlasını ve sonra Shrake bağırdı, "İşte gidiyor, batıya, Sherburne'e doğru koşuyor . . . Jenkins'e doğru gidiyor. arka bahçeler."

"Çocuklar, dikkatli olun. Onu göremezsiniz, duyamazsınız. Dikkatli olun." Virgil telsize bağırdı. Ayağa kalkıp kapıdan dışarı koştu ve Jenkins'in bir komşunun penceresinden gelen ışığın önünde koştuğunu gördü ve o tarafa doğru koştu,

"Jenkins, arkadayım. Buradayım, beni vurma."

Jenkins bağırdı, "Virgil, Westfall'a git. Shrake, Sherburne'ün köşesine çık, caddeyi geçmesi gerekiyor. Onu bu avludan dışarı iteceğim. Üzerine biraz ışık tutacağım."

Virgil Westfall Yolu'na doğru koşup bir ağacın arkasına çömelip kendi ışığını yakarken, süper parlak bir taktik el feneri taşıyan Jenkins feneri açıp arka bahçeleri aydınlattı. Hâlâ

Jenkins'in dizlerinin üzerinde, silahını kaldırmış, ışığını evlerin arasındaki alana tuttuğunu gördü. Bir blok ötede, Shrake bir haçı aydınlatıyordu.

Sokak. Tetikçi çok hızlı hareket etmediği sürece, arka bahçelerde sıkıştırılmış olmalıdır.

Onlar ileri geri seslenirken mahallede daha fazla ışık yanmaya başladı. Jenkins bağırdı, "Yukarı çıkıyoruz. Bu avlu temiz."

—

Jenkins geniş bir alanda yavaşça ileri geri hareket ediyordu.

Arka bahçeler; evlerin arasındaki yan bahçeler çoğunlukla çalılardan arınmıştı ve iyi saklanma yerleri yoktu. Arka bahçeler ise çitlerden, üzüm salkımlarından, dekoratif çimlerden ve geçen yılın bahçelerinden oluşan bir arapsaçına dönmüştü. Tetikçi,

Jenkins'in el fenerinin yaydığı sert gölgeler ve tel örgülerin hırıltısı arasında kamuflaj giydiğini ve neredeyse her yerde saklanıyor olabileceğini düşündü.

Yine de yayıyla ateş etmek istiyorsa, bir ağacın ya da çitin arkasına gizlenmediği sürece en azından diz hizasına kadar gelmesi gerekirdi; Jenkins'in ışığı ise kör edici olacak şekilde tasarlanmıştı.

Bu yüzden Jenkins acele etmedi; ışığı her kuytu köşeye gönderdi, tabancası da ışıkla birlikte iz sürüyordu.

—

Tetikçi aceleyle bir sürü çit ve çalılıktan geçti, güneye, Wilson'ların evine gitmesi gerekiyordu. Wilson'ların evinin önünde bir çit vardı. caddeye kadar uzanıyordu. Koruma sağlardı. Ve eğer polisler sadece on saniyeliğine gözden kaybolursa, o zaman Caddenin karşısına geçmek ve oraya vardıktan sonra da onları tamamen serbest bırakmak mümkün olmalıdır.

En büyük tehdit mahallenin uyanması olurdu ve muhtemelen er ya da geç uyanırdı. Tüm arka bahçe ve garaj ışıkları yandığında kaybolmak imkansız hale gelirdi.

Zaman yok, zaman yok, devam etmek zorundaydım ...

Ve sokaktan bir polis geçti, elinde herhangi bir ışıldak kadar parlak görünen bir el feneri vardı.

—

Shrake ilk sokağın köşesine kadar koşmuş ve tetikçinin sokağı geçmesini engellemek için zamanında oraya vardığını düşünmüştü. Hayır.

Bundan kesinlikle emin olduktan sonra sokağın karşısındaki evlerin arasındaki boşlukları da aydınlattı.

Bir adam ona bir şeyler seslendi ve o da "Polis ..." diye bağırdı. Polis. İçeri girin. İçeri girin, kapılarınızı kilitleyin."

Virgil telsizine geri döndü ve "Bu evlerden birinde yaşayabilir ve zaten içeride" dedi.

Shrake, "Bu olasılıkları azaltacaktır," dedi. "Temel olarak, eğer içerideyse, onu yakalarız."

Virgil, "Tabii başka birinin evinde değilse ve onları öldürmediyse," dedi.

Jenkins: "Virgil, ilerlemeye devam et. Burada çok terliyorum. Onu köşeye sıkıştırmalıyız."

Shrake, "Buraya birkaç şerif yardımcısı gönderip tüm mahalleyi sarmamız ve hava aydınlanana kadar beklememiz gerekiyor," diye öneride bulundu.

Virgil, "Orası yedi saat uzaklıkta ama fena fikir değil," dedi. "Zimmer'ı arayacağım, birkaç adam bu tarafa doğru yola çıksın."

Shrake, "Jenkins, eğer oradaysa, gitmesi gerek. Benden sadece yüz metre uzaktasın."

Jenkins, evleri ayıran beyaz tahta çitin yanına gelmişti. İki evin arka bahçesinde. "Bu çitte duracağım. Eğer arkamda değilse, yakınımda olmalı ve beni geçtiğini sanmıyorum. Virgil, neden sokağa çıkıp ışığını önümdeki evlerin arasına tutmuyorsun? Eğer bu onu dışarı çıkarmazsa. Evlerin arasını ve önümdeki iki arka bahçeyi aydınlatın. Shrake, sen olduğun yerde kal ve her iki sokağı da gözetle."

"Anladım," dedi Shrake.

"Dikkatli ol," dedi Virgil. "O yayı iyi kullanıyor - beni tam kalbimden vurdu."

—

T Polis sokakta, otuz metre ötede duruyordu. Kocaman ve şişman görünüyordu. Kurşun geçirmez yelek giymişti. Tetikçi hem korkmuş ve kızgındı. Geniş uçlar dört yüz kiloluk bir geyiği parçalayabilir. Bir insan tarafından yavaşlatılamazlardı ama o yeleği delip geçemezlerdi.

Polis dönüp yandan ateş açmadıkça olmazdı. Polis, ışığını iki ilginç sokakta, önce bu sokakta, sonra diğerinde parlatırken bir o yana bir bu yana hareket ediyordu. Tetikçi bir ok daha yerleştirdi.

—

V irgil sokağın yukarısına doğru ilerledi, ışıklarını kendi tarafındaki evlerin arasında parlattı. Bir kadın dışarı çıktı ve seslendi: "Kimsin sen? Kimsiniz?"

Ne yapıyorsun? Şerifi aradım..."

"Polis. Bir adamı arıyoruz. İçeri girin ve tüm kapılarınızı kilitleyin."

Kadın ortadan kayboldu ve adam yoluna devam etti.

Shrake'in bulunduğu bir sonraki sokağa varmadan önceki son ev çiftine geliyordu ve Shrake'in el fenerinin ışığını görebiliyordu ki, fenerin ışını havada takla atar gibi oldu ve Shrake çığlık attı, "Vuruldum . . . Vuruldum."

Dahası da vardı ama Virgil gerisini duymadı. O başladı Jenkins "Geliyorum" diye bağırdı. Virgil son iki evin arasından arka bahçelerden birine doğru koştu ve Jenkins'in çitleri aştığını gördü ve aynı anda karanlık bir figürün karşı taraftaki sokağa daldığını gördü ve başka bir evden biri "İşte gidiyor!" diye bağırdı.

Virgil, Jenkins'in Shrake'in ışığına doğru koştuğunu gördü - Shrake'i göremiyordu - ve tetikçinin peşinden gitmeye karar verdi, karşıdaki iki evin arasından koştu, tahta çitin üzerinden atladı ve ve yüzüstü sert çimenlerin üzerine düştü, ayağa kalktı, koşmaya devam etti; kovboy çizmeleri giyyordu ve onun kadar hızlı değildi olabilirdi, ama ışığını ve silahını önüne alıp sokağa koştu ve verandadaki beyaz tişörtlü ve beyaz donlu bir adam bağırdı, "Oraya gitti, gri ev," ve Virgil gri evin yanından koşarak geçti ve ... hiçbir şey görmedi. Hareket eden hiçbir şey.

Önce bir tarafa, sonra diğer tarafa koştu, umutsuzca ışığını yakıp söndürdü, bir şey, herhangi bir şey aradı, ama tetikçi aslında görünmezdi ve yeni bloktaki arka bahçeler çalılar, çitler ve çitlerle bir öncekinden daha da tıkanmıştı, Shrake yerdeydi ve Virgil "Ah... siktir et!" diye inleyerek Jenkins ve Shrake'e doğru geri koştu.

—

Shrake de Virgil'le aynı tür bir yelek giymişti ve Jenkins yeleği Shrake'in kafasına geçirmeye çalışırken Shrake Acı içinde inledi ve Virgil Jenkins'in ellerinin çoktan kanla kızardığını gördü. Virgil Shrake'in omuzlarını önden kavradı ve Jenkins'in yeleği alabilmesi için onu yarı oturur pozisyona çekti. ve Shrake dedi ki, "Sırtım ... Beni yandan yakaladı. Onu hiç görmedim. Onu hiç görmedim . . . Acıyor . . ."

Virgil, "Seni vurmadan karşıdan karşıya geçmeye çalışsaydı geçerdin," dedi ve Jenkins'e, "Onu yan yatır," diye ekledi.

Onu yuvarladılar. Shrake'in üzerinde Patagonia marka bir ceket ve altında bir gömlek vardı; ikisi de kanla ıslanmıştı. Yuvarlamaya çalıştıklarında

Shrake ceketini çıkarırken, "Hayır, hayır... bunu yapma, parçalanacakmışım gibi hissediyorum" dedi.

Jenkins Virgil'e, "Büyük bir arter olma ihtimaline karşı onu çıkarmalıyız," dedi. "Bilmeden onu hareket ettiremeyiz."

Shrake başını kaldırıp Virgil'e baktı ve "Sol pantolon cebi ..." dedi.

Virgil sol pantolonunun cebine gitti ve altı inçlik bir sustalı bıçak. Jenkins'e "Kaldır onu" dedi, Jenkins de onu kaldırdı ve Virgil önce ceketini, sonra da gömleğini kesti.

Shrake tekrar inledi ve sonra, "Bütün enkaz giysiler için para yatırıyorum," dedi ve Jenkins Virgil'e, "Işığı tut. Işığı üzerine tut..."

Shrake: "Ne kadar kötü?"

Jenkins, "Tişörtünü tamamen kes," dedi. "Kanı temizlemem gerek."

Virgil bunu yaptı ve gömleği çıkardı. Jenkins gömleğin kanlı olmayan kısmını kullanarak Shrake'in sırtının üst kısmını sildi. İri adam Sırtının ortasında, koltuk altları hizasında uzun, kıvrımlı bir kesikten bolca kan akıyordu. Jenkins, "Büyük bir şey görmüyorum" dedi.

Nabızlar, yani bunu anladık. Parmaklarını oynat bana, Shrake."

Shrake dönüp durdu ve Jenkins, "Ayaklarınızı ileri geri hareket ettirin..." dedi.

Shrake yaptı ve Jenkins dedi ki, "Görünüşe göre omurgan iyi durumda. Tabii seni hastaneye götürmezsek kan kaybından öleceksin ve elimizde bir sürü evrak olacak. Bunu bana sen yaptın, seni düşüncesiz pislik."

Virgil Jenkins'e, "Tişörtü kesimi paketlemek için kullan. Ben Tahoe'mu almaya gidiyorum. Bir dakika içinde dönerim."

"Git."

Ayağa kalkıp koşarken Shrake, "Bana ne kadar kötü olduğunu söyle. ."

—

Virgil Jenkins'in cevabını duymak için beklemedi, bunun yerine kamyonu doğru koştu. Evin arka kapısı açık duruyordu ve içindeki mermiyi düşündü, parmak izi yoktu ama tetikçi

hala bunu bilmiyordu. Kapiya yöneldi, kapıyı çekip kapattı, Tahoe'ya atladı ve kükreyerek uzaklaştı.

—

T Shrake'i ön yolcu koltuğuna oturtular. Jenkins koltuğu gidebildiği kadar geriye yatırdı, onu bindirdi ve "Sırt üstü yat. O gömleği kesikte sakla. Seninle ilgilendiğim için bana çok şey borçlu olacaksın. göt."

Virgil, Jenkins'e "Bin, bin..." dedi.

Jenkins, "Arka koltukta yapabileceğim bir şey yok," dedi. "Sen git. Ben mahalleye geri dönüp insanlarla konuşacağım ve o orospu çocuğunu bulup öldüreceğim."

"Jenkins . . ."

Shrake, "Öldürün şu orospu çocuğunu," diye bağırdıktan sonra inleyerek, "Pekâlâ, daha fazla bağırarak yok," dediğinde, elinde silahı ve el feneriyle koşarak uzaklaşmaya başlamıştı bile.

Virgil vitesine taktı ve gittiler.

—

T Tetikçi beş blok ötedeydi, zor nefes alıyordu, dinliyordu. Dışarıda kimse yok. Siren çalmaya başladı. Polisi götürüyorlardı. Ben iyiyim. Güvendeyim.

T Wheatfield ve

Fairmont, ama sürücü bir Porsche itiyor olabilirdi.

I-90'a on dakikalık yol altı dakikada, I-90'dan Fairmont'a on beş dakikalık yol ise on bir dakikada tamamlandı. Virgil Bir eliyle direksiyonu tutarken diğer eliyle telefonunu tutuyor ve ona bağırıyordu ve Wheatfield rampasında neredeyse kaybediyordu. Eyaletler arası. Shrake koltukta sallandı, inledi ve "Beni öldüreceksiniz. Bir araba kazasında ölmek istemiyorum."

Virgil, ön ızgara ışıkları ve siren çalarak Fairmont çıkışında bir otoyol devriyesi tarafından karşılandı ve onları İzleyenler bunun muhtemelen bir başka kara hız rekoru olduğu konusunda hemfikirdi.

Üç hemşire acil servis girişinde bir sedyeyle bekliyordu ve Shrake otuz dakika içinde Tahoe'dan inip gitmişti. Saniyeler.

Devriye Virgil'e "Ne kadar kötü?" diye sordu.

"Eğer biraz kan bulabilirlerse iyileşecek ama sanki biri sırtını jilette kesmiş gibi."

Yapacak başka bir şey bulamayan Virgil, Jenkins'i aradı ve "Shrake nasıl?" diye sordu.

"Doktorlar ona bakıyor. Hayatımda gördüğüm en uzun kesik. Yine de üzerinde biraz et var ve omurgasının herhangi bir yerine isabet ettiğini sanmıyorum. Çok fazla kan pompalamış. Bir şey öğrenir öğrenmez sizi arayacağım."

"Ölmeyecek mi?"

"Jenkins... Ne bileyim ben? Onu götürdüklerinde hala konuşuyordu, bu yüzden inanamıyorum. Sana ne oldu?"

"Şu anda burada üç yardımcımız var, arka bahçelerde çalılıklara doğru gidiyoruz, herkesin ışıklarını yakmasını sağladık ama o gitmiş."

"Bu benim hatam," dedi Virgil. "Hepiniz haklıydınız: aptalcaydı. Ben sadece ... diye düşündüm."

"İşe yaramalıydı, ama haklısın, aptalcaydı," dedi Jenkins. "Şimdi o lanet Shrake'in bir okla vurulduğunu ve bunu nasıl atlattığını övünerek anlatmasını dinlemek zorunda kalacağız. Önümüzdeki altı ay boyunca öğle yemeği tam bir rezalet olacak."

"Daha kötüsü de olabilirdi."

"Evet, olabilir. Bu arada, iki oku da kurtardık."

Belki . . . Hayır, üzerlerinde kan dışında bir şey olmayacak."

—

A n Shrake ameliyathaneye alındıktan yarım saat sonra acil servis doktoru geldi ve Virgil'e bir cerrahın onarım için çağrıldı. "Orada büyük kanamalar yoktu ve daha büyük olanları koterle temizledik. Elimizde bazı Ringer'lar hazır ama henüz onunla vurmak zorunda kalmadık. Bilmediğimiz bir şey olmadıkça, iyi olacak. Yine de sırtı birkaç hafta boyunca ateş gibi kaşınacak."

"Bunu alıyorum," dedi Virgil. "En iyi arkadaşını arayıp ona söylemem gerekiyor."

Virgil sözü Jenkins'e verdi, o da "Hiç endişelenmedim" dedi.

Virgil, "O zaman neden altına işedin?" diye sordu.

"Sanırım uzun bir iyileşme süreci olacak?"

"Şimdiye kadar duyduğum kadarıyla birkaç hafta," dedi Virgil. "Golf sezonunu yarıda keser."

"Bilmez miydin? İşin iyi tarafı, sopasını gevşek sallıyor, belki bu onu toparlar."

Virgil, "Onu gördüğümde iyi haberi vereceğim," dedi.

"Beni aramaya devam et. Önümüzdeki kısa süre içinde burada işleri yoluna koyacağız, ama senden haber alana kadar uyanık olacağım."

Bir saat sonra Virgil'le konuşmak için bir cerrah geldi ve "Tamamen dikildi. Çok kötü bir yara; daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. oldukça hoş. Bıçak içeri girdiğinde dönüyordu, spiral bir yara, neredeyse birinin dıştan takmalı bir motor tarafından ezildiğinde gördüğünüz gibi. Enfeksiyon konusunda endişelenmeliyiz. Şimdi en büyük şey. Umalım da tetikçi arkadaşınızı vurmada önce o oku bir geyiğe saplamamış olsun."

"Onu daha ne kadar tutacaksınız?" Virgil sordu.

"Üç gün, dört gün, nasıl bir araya geleceğine bağlı. Şimdi uyuyor; gece için gitti. Sen de gidebilirsin."

—

Virgil cerrahı birkaç ayrıntı daha öğrendikten sonra Jenkins'i aradı ve ona da bilgi verdi. "Geri geliyor. Sen de dönebilirsin. biraz uyu. Yarın sabah uyandığını duyar duymaz ilk iş buraya koşacağız."

"Onu vuran orospu çocuğu hakkında mı? Onu öldüreceğim," dedi Jenkins.

"Bunu zaten söyledin."

"Biliyorum. Tekrar ediyorum. Shrike'e söyleme."

—

Virgil, Wheatfield'a dönerken hastanelere yaptığı tüm yolculukları ve orada gördüğü tüm mutsuzlukları düşündü.

Kendisi de birkaç kez gitmişti ve yara izleri vardı ama en kötü yolculukları tanıdığı polislerle ya da acil servislerde insanlarla röportaj yaparken takla attığı kötü sahnelerdi.

Bir keresinde hastanede yatan bir kadınla röportaj yapmak için hastaneye gitmişti.

erkek arkadaşı tarafından vurulmuş. Kız bunun bir kaza olduğunu söylemişti ve Virgil durumu kontrol ettikten sonra kızın doğruyu söylediğini düşündü. Boynundan yaralanmış ve uzuvlarını hissetmeyen bir genç acil servise getirildiğinde doktoruyla sohbet ediyordu.

Kız arkadaşı da yanındaydı ve Virgil ile doktora çocuğun bir teknedeki Minnesota Nehri'ne atıldığını ve görünüşe göre kafasını su altındaki bir kütüğe çarptığını söyledi.

Bir röntgen çekildi ve Virgil ile doktor radyoloji bölümünde görevli radyolog görüntüleri video ekranına getiriyordu ve söylediği ilk şey şuydu,

"Allah kahretsin . . . Allah kahretsin . . ."

Tırnağıyla ekrana dokundu ve Virgil çocuğun omuriliğinin dar çizgisinde ani bir kayma olduğunu görebildi.

Virgil: "O . . . ?"

"Evet. O bir dörtlü. İşi bitti."

Virgil acil servisten çıkarken çocuğun ailesi endişeli bir şekilde geldi ve kız arkadaşını görüp "O iyi mi?" diye sordular.

"Sanırım kafasını biraz çarptı," dedi kız.

Onlar henüz bilmiyordu ama Virgil biliyordu ve o gece ve sonraki hafta boyunca bunu her düşündüğünde ağlayacak gibi hissetti.

—

H Wheatfield'a sabah saat 2'de döndük ve

Saat 3'e kadar uyumayı başardı. 8'de Jenkins aradı ve "Seni uyandırmak istemedim ama Fairmont'a gidiyorum" dedi.

"Bana on beş dakika ver. Seni alırım," dedi Virgil. "Okları aldın mı?"

"Hayır, onları şerif aldı. Karbon fiber, özdeş; üç Jilet gibi keskin, geniş uçlu bıçaklar. Adamı yakaladığımızda belki birkaç tane daha vardır."

Virgil Tahoe'sunu satın aldığı anda, birinci sınıf koltuk kılıflarını da anlaştırmaya dahil etmek için pazarlık yapmıştı. Altlarındaki gerçek deri koltuklara benziyorlardı ama aslında ustalıklı çünkü Virgil sık sık uygunsuz insanlar ve bazen de yem kovaları gibi şeyler. Bu işe yaramıştı, çünkü kamyonu binmek için dışarı çıktığında yolcu koltuğunun kurumuş kanla kaplı olduğunu gördü.

Beş dakika harcadı ve bir rulo kağıt havlunun çoğunu kullandı. ve yarım şişe Formula 409 ile temizledi. Jenkins kamyonu bindiğinde burnunu çekti ve "Dört-oh-dokuz ... Orijinal, değil Lemon Fresh."

"Polisin arkadaşı," dedi Virgil.

Fairmont Tıp Merkezi'nde Shrake'i uyanık ve kötü bir ruh hali içinde buldular - ama halsiz bir kötü ruh hali, şiddetten çok sinirli: "Burada üç ya da dört gün kalacağımı söylüyorlar. Eğer koşmaya devam edersem beni bir hafta tutacaklar."

Jenkins, "Seni böyle susturduğuna göre burayı akıllı insanlar yönetiyor olmalı," dedi. "Ee, yaşayacak mısın?"

Shrake, "Şu anda öyle hissetmiyorum ama nasıl hissettiğim umurlarında değil gibi görünüyor," diye homurdandı.

"Hâlâ yaralı mısın?" Jenkins sordu.

"Her şeyden çok can sıkıcı bir durum ve bana söylediklerine bakılırsa birkaç hafta daha can sıkıcı olacağımı tahmin ediyorum."

"Yakışıklı hemşireler var mı?"

"Evet. Zaten bana tapıyorlar."

Jenkins, yara izinin Shrake'in vahşi golf sürüşünü sıkılaştıracağını öne sürdü ve Shrake ona gidip kendini becermesini tavsiye etti. "Aferin," dedi Virgil. "Geri dönüş yolundasın."

Virgil tetikçiyi yakalamak için tuzak kurduğu için tekrar özür diledi ama Shrake onu başından savdı. "Elimizde hiçbir şey yoktu ve işe yarayabilirdi, yaramalıydı. Yine de ne düşünüyordum bilmiyorum, Gecenin karanlığında elimde fener, kamuflajlı ve yay taşıyan bir adamı arıyordum. Onu bulursam ne olacağını sanıyordum ki?"

—

T Birkaç dakika daha konuştular, vedalaştılar ve Virgil ile Jenkins Wheatfield'a geri döndüler. Oraya vardıklarında Zimmer ve beş yardımcısı, saldırganın görüldüğü mahallede kapı kapı dolaşarak çalışıyorlardı. Virgil, Zimmer'a Shrake'in durumu hakkında konuşurken Zimmer başını salladı ve "Bu adam buralı, yay avcısı ve atıcı. Orada Şehirde bu tanıma uyan birkaç düzine adam var, ilçede de birkaç yüz kişi."

"Peki ya Osborne?" Virgil sordu. "Margery'nin oğlu. O bir ok avcısı mı?"

"Bilmiyorum, sorabilirim. Ne düşünüyorsun?"

"Tetikçiyi en son gördüğümüz yerde, şehrin o köşesinde yaşadığını düşünüyorum. Ve Margery ile doğrudan bağlantısı var."

Zimmer dedi ki, "Ben bir şey yapmıyorum. Neden gidip ona sormuyoruz?" Jenkins, "Onu öldürmek zorunda kalırsam diye ben de geliyorum," dedi.

Zimmer ona garip bir şekilde baktı ve sonra, "Eğer yaparsan, seken topla bana vurma," dedi.

Jenkins, "Bu çıplak elle yapılacak işlerden biri olacak," dedi. "Eğer o adamsa, ciğerlerini sökmeyi planlıyorum."

"Tamam o zaman," dedi Zimmer. "Orada buluşuruz."

—

A Osborne'un evine vardıklarında, Virgil garaj yolundaki minibüse bakıp üzerindeki logoyu fark ettiğinde Zimmer ön kapıya doğru ilerliyordu. Zimmer'in koluna girdi ve "'Steam Punk' halı temizleme şirketi mi?" diye sordu.

"İşte bu."

"Andorra'nın evine girdiğimizde mutfakta iki tane rulo yapılmış halı vardı. Sence Osborne'u bekliyor olabilir mi? Osborne'u mu? Ya da belki Osborne onları teslim etti ve Andorra'nın onları açmaya hiç fırsatı olmadı?"

Hepsi birbirine baktı ve sonra Zimmer "Lanet olsun" dedi ve Jenkins de "Ciğerlerini sökeceğim" dedi.

Virgil, "Bekle, bekle, bekle. .. bu kesin bir şey değil. Bunun için Andorra'nın çek defterine, banka kayıtlarına ya da kredi kartlarına bakın ve Osborne'a ödeme yapıp yapmadığını ve ne zaman yaptığını görün ..."

Osborne'un kapısı açıldı ve kot pantolon ve "Steam Punk" tişörtü giymiş olan Osborne onlara bakarak seslendi: "Siz Buraya mı geliyorsunuz?"

Virgil dedi ki, "Evet... Yolumuza devam ediyoruz. mahalle. Kimin yay avcısı olup olmadığını anlamaya çalışıyoruz."

"Ben değilim," dedi Osborne. "Ben hiçbir şey avlamam. Silahlar, yaylar, mızraklar, hiçbir şey."

Virgil bir an için şaşırdı. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten," dedi Osborne. "Yay avcılığı barbarlıktır. Yay avcıları vurdukları hayvanların yarısından azını geri getiriyor. Geri kalanlar ormanda ölüme ve çürümeye terk ediliyor."

"Pekâlâ," dedi Virgil. "Sizi rahatsız ettiğimiz için özür dileriz. Etrafı soruşturuyoruz. Bir soru daha: Glen Andorra halı temizleyen bir müşteriniz miydi?"

"Hayır. Hiç olmadı. Onu tanıyordum ama iyi tanıımıyordum. Neden sordunuz?"

Virgil soruya cevap vermemeyi düşündü ama birkaç dakika sonra "Öldürüldüğünde mutfağında rulo yapılmış birkaç kilim vardı. Sanki onları açmaya fırsatı olmamış gibi. Ya da belki de onların alınmasını bekliyordu."

"Tamam. Şunu anlamalısın ki, ben etrafta halı taşımam. benimle birlikte. Onları müşterinin evinde buharla yıkıyorum ve neredeyse hiç kilim olmuyor, duvardan duvara halı oluyor. Eğer birinin iyi halıları varsa, mesela

İranlılar, onları özel bir eve götürürler. Eğer berbatlarsa Halıları nalburdan aldıkları temizleyicilerle kendileri temizlerler. Duvardan duvara halıları kendi başlarına temizleyemezler.

Çünkü temizlik sıvısını halıdan geri çekecek bir makineniz olmalı. Üzerlerine sıvı döküp sonra da paspas ya da benzeri bir şeyle emmeye çalışırsanız, haftalarca leş gibi kokar."

Virgil'in halı temizleme işi hakkında bilmesi gerekenler bu kadardı ve Osborne'a tekrar teşekkür ederek Jenkins ve Zimmer'e "Devam etme zamanı" dedi.

—

Tkoşar adım araçlarına geri döndüler ve oraya vardıklarında Zimmer "Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Virgil, Osborne'un evine dönüp bakarak, "Bence sesi gerçek gibiydi," dedi. "Sana şunu söyleyebilirim, dün geceki adam ne yaptığını biliyordu. Kamufleji da vardı. Shrake'i karanlıkta vurdu, Ne, yirmi beş metre mi? Eğer o ok üç santim daha ileride olsaydı, Shrake'in kalbine saplanırdı. O da beni tam kalbimden vurdu."

Jenkins araya girdi. "Virgil'e katılıyorum. Bana da gerçek gibi geldi."
Zimmer sordu, "Sence geyiği kurtarma konusunda haklı mıydı?
Bir yay almayı düşünüyordum."

"Ben yayla avlanıyorum ve onda sekizim, yani ... bu ne demek? Yüzde yirmi kayıp oranı mı?" Virgil söyledi. "Bunu düşünmem gerekecek."

"İyi nişancı mısınız?" Zimmer sordu.

"Evet, öyleyim," dedi Virgil. "Çoğu yay avcısı değil. Avlandığım yerde sezon açılışından önceki gece atış yapılan bir taverna var. Bir oku bir avın içine sokamayan adamlar gördüm.

tam boy kağıt tabağı 20 metreden vurdu. Bunlar gerçekten okçuluk yarışmasına katılmış adamlardı."

Jenkins: "Aradığımız kişi muhtemelen öncelikle silahlı bir avcı değil, çünkü kullandığı silahı çalmak zorunda kalmış ve bunun için adam öldürmüş. Ama muhtemelen pratik gerektiren bir yayla usta bir atıcı."

Virgil, "Çok fazla pratik yaptım," dedi. "Etrafa soralım."

—

Virgil ve Jenkins Skinner & Holland'a geri döndüler.

Arka oda onların gayri resmi karargâhı haline gelmişti. İkisi de kahvaltı etmemişti, bu yüzden dondurucudan patatesleri aldılar, mikrodalgaya geri götürdüler ve patlattılar.

Jenkins, "Hâlâ bir neden bulabilmiş değiliz," dedi. "Bölgedeki tüm yay avcılarının isimlerini alabiliriz, ama eğer alamazsak bir neden bulamazsak ve cinayetler sırasında nerede olduğunu kanıtlamayazsak ... mahvoluruz."

Virgil, "Daha fazla bilgiye ihtiyacımız olduğunu söylüyorsunuz," dedi.

"Evet. Elimizdeki en iyi bilgi, Andorra'nın çoğu insan için görünür olmasa bile çok para ettiği. Aslında bunu anlamak için bazı çemberlerden atlamanız gerekiyor. Yani, kaç kişi eski bir çiftlik evinin yanından geçerken, arkasında bir ahır, bir geçimlik bir bahçe ve lanet olası bir çamaşır ipi, bunun Burası dört milyon dolar değerinde olabilir mi? Yani, neden dört milyon dolar değerinde birinin

Parayı alıp Miami'ye taşınmak ve lanet olası bir Ferrari almak varken Minnesota'nın taşrasında lanet olası bir traktörün üzerinde mi?"

Virgil çatalını Jenkins'e dürttü. "Başka bir şey daha var. Bizce Larry Van Den Berg katilin kim olduğunu buldu. Devam etmek için neye ihtiyacı vardı? Para. Janet Fischer onun para hakkında daha çok şey bildiğini söyledi.

Şehirdeki herkesten daha fazla. Kimde varsa, kim istiyorsa. Öyle ya da böyle para olmalı. Ama Osborne'da hiç yoktu. Öyleyse neden vuruldu? Belki de asıl hedef o değildi? Birinin önüne mi çıktı?"

Jenkins, "Ya da belki de tetikçi rastgele bir keskin nişancıdır ve delidir," dedi. "Yani, dışarıdalar. Bunun gibi bir şey dini Görünme olayı birilerini harekete geçirmek için ihtiyacınız olan kıvılcım olabilir."

"Bu söylediklerinizin tamamen tersi. Bir neden bulmak için zaman ayırmamız gerektiğini söylüyordunuz; şimdi ise bir neden olmayabileceğini söylüyorsunuz."

Jenkins, "Deli olmak bir güdü gibidir," dedi. "Hiç düşündün mü Kasabada kimin deli olabileceğini sormak hakkında? Biri tedavi gördüyse? Bu büyüklükte bir kasabada insanlar bunu bilir."

Virgil bunu düşündü, sonra da "Skinner!" diye bağırды.

Skinner perdeyi araladı ve Virgil ona Kasayı devralacak biri vardı. Skinner, "En azından bir dakikalığına," dedi.

"Peki, kasabada kim kesin olarak deli?" Virgil sordu. "Biraz eksantrik değil, ama bilirsiniz işte... deli."

Skinner başını salladı. "Bildiğim kadarıyla hiç kimse. Daha önce Burada bazı huzursuz insanlar var, ama genellikle dışarı çıkıyorlar. Küçük bir kasabada insanlar sizden kaçmaya başlarsa, bütün gün sessizlikten başka bir şey bulamazsınız. Bu yüzden Rochester'a ya da şehirlere taşıyorlar."

"Kasabada işler iyiye gitmeye başladığından beri Wheatfield'a kin besleyen ve bu yüzden geri gelip ortalığı karıştırmaya çalışan bir deli düşünebiliyor musunuz?" Virgil sordu.

"Hayır. Eğer olsaydı, onu şehirde görürdük," dedi Skinner. "Görülmemenizin pek bir yolu yok."

"O halde tüm kasaba zihinsel olarak ortalamanın üzerinde mi?"
Jenkins sordu.

"Ben öyle bir şey demedim. Bazı sıra dışı insanlarımız var. Daria McCain şu anda seksen yaşında ve yetmişli yaşlarındayken Tüm hayatını bir erkek olarak geçirdiğine, aslında erkek bedeninde bir kadın olduğuna karar verdi. İnsanların ona Daria demeye başlamasını sağladı - eskiden Darrell'dı - ve bir elbise giyiyor ve Her şeyi. Bunun dışında, yeterince normal görünüyor. Holland onu yangın komisyonuna atadı. Size söz verebilirim, Daria hiçbir arka bahçeye koşmaya gitmedi. Fikrini değiştirdikten sonra formda kalmak için zahmet etmedi. Gerçekten yumuşak ve söğüt gibi."

Jenkins, "O ..." dedi. Parmaklarıyla bir makas kesme hareketi yaptı.

"Hayır, bildiğim kadarıyla hiçbir şeyi kesilmedi."

"Ve bu Wheatfield sakinleri arasında en tuhaf olanı mı?" Virgil sordu.

Skinner, "Bulutlara bağırان yaşlı adamlardan oluşan olağan bir koleksiyonumuz var ama açıkça deli olan kimse yok," dedi. "Eğer bir isim seçmem gerekseydi Larry Van Den Berg'i seçerdim. Bana hep aşırı gergin biri gibi gelirdi ama uzun süre iyi geçindi. Bilirsiniz işte, önce . . ."

Jenkins Virgil'e "Sebep" dedi.

Virgil, "Para olmalı," dedi.

"Bunu zaten yüzlerce kez söylemedim mi?" Skinner sordu.

Wardell Holland perdeden içeri girdi. Elinde bir mektup vardı ve "Buna inanamayacaksınız" dedi.

A Virgil Shrake'i gece boyunca Fairmont'taki hastaneye götürürken, kulak memelerinde gamalı haç dövmesi olan kadın Jim Button'ın Nazi mutfağında saçlarıyla oturuyordu.

Başının üstünden iki boynuz şeklinde yukarı çekilmiş, iki kalın, mavi lastik bantla yerinde tutulmuştu. Dedi ki, "Ow! . . . Ow! . . . Ah! . . .

Lanet olsun! . . Hey! Ouch! . . ."

Başka bir kadın dikiş makinesiyle onun üzerinde çalışıyordu. iğne ve siyah tükenmez kalem mürekkebinden oluşan bir su birikintisi, iki küçük gamalı haçı siyah karelere dönüştürdü. Kulak memesi olan Nazi kadın, Marie

York, Albert Lea'daki bir bowling salonundan garsonluk teklifi almıştı. İş görüşmesine gamalı haçları gizlemek için büyük, altın kaplama küpeler takmıştı ama gerçeğin er ya da geç ortaya çıkacağını biliyordu, bu yüzden onları yok ettiriyordu.

Button onu Ulusal Sosyalizm karşıtı ihanetle suçladığında şöyle demişti: "Yemek yemem gerekiyor. Bu kariyeri bırakmayacağım. fırsat."

Dövmeci kadın ortaya çıktığında, Button somurtmak için yemek alanına çekildi: gerçek şu ki, tekerlekler yerinden çıkıyordu Minnesota'nın Nasyonal Sosyalist vagonu. Kimse onları işe almıyordu ve ağır yük kaldırma ve/veya Energizer lityum pilleri, Sudafed ve çiftlik gübresinden metamfetamin yapma becerisi dışında satılabilir pek bir becerileri yoktu.

Son zamanlarda, ne pilleri ne de Sudafed'i alacak paraları vardı ve bir çiftçinin tekerlekli gübre tankından susuz amonyak çalmaya çalıştıklarında, musluğun kolunu kırmayı başarmışlar ve amonyak çiftçinin garaj yolundan aşağı akmış ve bütün mahalleyi kokuttu. Ayrıca, neredeyse gaza boğulmuşlardı.

Kendilerini öldürdüler, ellerinde ve kollarında bazı lekeli yanıklar oluştu ve sonunda sadece iki litrelik bir Pepsi şişesiyle geri döndüler.

Bu noktada, alkol ya da tütün satın almalarına izin vermeyen bireysel SNAP kartlarıyla yaşıyorlardı ve Gerçekçi olmak gerekirse, bu iyi bir şey olabilirdi, çünkü SNAP buna izin verseydi, muhtemelen satın alacakları tek şey bu olurdu. Kartlar ayrıca sıcak yiyecek ya da markette yenebilecek yiyecek almalarına da izin vermiyordu.

Geriye kalan tek şey hamburger ve erişte gibi kendi pişirmek zorunda oldukları besleyici şeylerdi ve eğer bir karşılığında SNAP kartlarını alacak olan market yarısını nakit olarak geri verse, muhtemelen hepsi şu anda nikotin alışkanlığını bırakmış olurdu.

Button son beş Marlboros'undan birini yaktı ve düşünme şapkasını taktı. Dövmeci kadın Marie ile işini bitirirken o da yarım çuval Cheez-Its'i bitirdikten sonra mutfağa geri döndü ve "Düşünme şapkamı taktım" dedi.

Dövmeci kadın, "Bu iyi bir şey olamaz." dedi.

"Dinle, şu eyalet polisi Flowers hâlâ burada ve hiçbir şey bulamadı. Üç kişi öldü ve iki kişi daha vuruldu. Çaresiz olmalılar. Diğer bir şey de, Skinner ve Holland, rahip dükkânı kapatana kadar o dükkândan bir servet kazanıyorlardı.

kilise, değil mi? Bu konuda haklı mıyım?"

Dövmeci kadın Marie'ye, "Neosporin'i her iki saatte bir loblarına sür ve bitene kadar sürmeye devam et. Jim sana planını anlatmadan önce buradan gideceğim. Bu konuda hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Button, "Ne olduğunu bile bilmiyorsunuz," dedi.

"Ve bu şekilde kalmasını planlıyorum," dedi dövmeli kadın. "Suç ortağı olmak istemiyorum."

—

S adam gitti ve Marie, "Sylvia'nın bunu duymasını istiyor musun, her ne ise?" diye sordu.

"Evet, çünkü nasıl iyi yazılacağını biliyor. Raleigh'e de söylememiz gerekecek çünkü işler karışabilir ve onun yardımına ihtiyacım olabilir. Ama bu bizi kurtaracak, bebeğim. Bunu başardığımızda uzun bir yoncanın içinde olacağız ve bunda yasadışı hiçbir şey yok."

"Bu bir değişiklik," dedi Marie. "Yasal olsa bile yine de aptalca olduğunu düşünmekte haksız mıyım?"

Button ona dişlerini gösterdi. "Bu tür bozguncu düşüncelere ihtiyacımız yok."

"Ah, siktir et, SHARP'lara katılmalıydım." "Asla!

Onlar gerçek dazlak bile değiller ..."

"Onlar daha iyi dazlaklar, Jim. Biliyor musun, beni yoruyorsun," dedi Marie.

Button dövmece kadının boşalttığı sandalyeye oturdu ve kulak memelerine merhem sürmekte olan Marie'ye doğru eğildi.

"Dinlemiyorsun, Marie. Eğer bu işi başarırız, hepimiz Teksas'a taşınırız, bilirsin, orada bize iyi davranırlar."

"O zaman bana ne düşündüğünü söyle" dedi. Ve sonra: "Hey! Hey! Bütün Cheez-Its'leri sen mi yedin? Lanet olsun, onlar benimdi. Onları saklıyordum."

Çıkan tekerleklerin sesi.

—

TBeş saat sonra Wardell Holland perdeyi iterek Skinner & Holland'ın arka odasına girdi ve Virgil'i orada buldu, Jenkins ve Skinner iskambil masasının etrafında oturuyor, Virgil ve Jenkins de otları bitiriyorlardı.

Mektubu kaldırdı ve "Buna inanamayacaksınız." dedi. "Bir tencere yemeği daha yediğime inanmıyorum. inanmıyorum," dedi Jenkins.

Virgil: "Ne oldu?"

"Dikkatli davranmak isteyebilirsiniz.

Parmak izleri," dedi Holland. Virgil'e zarfı uzattı ve Virgil zarfı açarak geniş çizgili bir defter kâğıdı çıkardı ve temiz bir kâğıt peçete kullanarak zarfı açtı. Mor renkle yazılmış bir mesaj vardı
Mürekkep:

Kimi ilgilendirirse (Ajan Flowers):

Katilin kim olduğunu biliyoruz. Lawrance (Larry) öldürülmeden önce Lawrance Van Den Berg ile katil hakkında konuşuyorduk ve bize katilin kim olduğunu söyledi. Ona inanmadık.

(çünkü bu ismi asla düşünmezsiniz), ama öldürüldüğünde bu kanıtlandı. Korkuyoruz ama bize ödülü (önden) verirseniz size kim olduğunu söyleyeceğiz. Koy 10.000 doları güvenli bir zarfa koyun (bunun gibi mektup zarfı değil) ve parayı nereye bırakacağınızı söylemek için telefonumuzu bekleyin (10.000 dolar 20'lik gibi küçük banknotlar halinde). Ajan Flowers'ı nasıl arayacağımızı bilmiyoruz, bu yüzden mağazadan Wardell'i arayacağız ve o Ajan Flowers'a söyleyebilir. Yakında ararız.

—

Virgil zarfa baktı ve "Pul yok." dedi.

Holland, "Dün gece biri posta kutuma bırakmış," dedi. "Dışarıda bir arabanın durduğunu duydum ama sonra uzaklaştı. Belki saat ikiye? Saatin kaç olduğuna bakmadım."

Jenkins ve Skinner mektubu Virgil'in omzunun üzerinden okudular ve Skinner, "Nazilere benziyor," dedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Holland.

"Van Den Berg ile bir ilgileri var mı?" Virgil sordu. "Bildiğim kadarıyla yok," dedi Holland ve Skinner başını salladı, "Hiç sanmıyorum." dedi.

Virgil mektubu ters çevirdi, ama bir mektuptan başka bir şey yoktu. Sayfanın altında küçük sarı bir leke var. "Görünüşe göre her kimse, Cheetos yiyormuş."

"Cheez-Its," dedi Skinner. "Sarı yağda ince bir fark var, eğer dükkanda çalıştıysanız bunu bilirsiniz."

"Sen ne düşünüyorsun?" Jenkins Virgil'e sordu.

Virgil, "Mektubu poşete koyacağım ama üzerinde parmak izi bırakmış olmaları için Nazilerden daha aptal olmaları gerekir," dedi. "Sanırım arabayla gidip bu işin arkasında onların olup olmadığını sorabiliriz, ama bunu yapacaklarından şüpheliyim. itiraf et."

Skinner, "Onların suçlu olmama ihtimali her zaman vardır," dedi.

"İşte bu," dedi Virgil.

Mektubu dikkatle zarfın içine geri koydu ve Wardell'e, "Aradıkları anda bize haber ver. Eğer cep telefonu kullanıyorlarsa telefon, muhtemelen aramayı takip edebiliriz."

—

Virgil ve Jenkins Virgil'in Tahoe'suna gittiler ve Jenkins, "Sana duymak istemeyeceğin bir şey önereceğim" dedi. "Bana bırak. Yardıma ihtiyacım var."

"Wardell Holland ve J. J. Skinner. Holland savaş gazisi.

Muhtemelen insan öldürme geçmişi var. Cinayetlerden birinde dükkânda olduğunu iddia ediyor ama bundan emin miyiz? Sadece bir dakikalığına gizlice kaçmış olmalı."

"Van Den Berg ..." dediğinde bir kadınla birlikteydi.

Jenkins ona bir parmak salladı. "Sana, o adamla birlikte olduğunu söyledi.

gece yarısına kadar. Van Den Berg saat on birden biraz sonra hareket ediyordu. Saatini bir saat ileri aldığını varsayarsak, kadın gece yarısı ayrıldığını düşünüyor. Beyniniz patladığında zamanı takip etmek zor oluyor."

Virgil: "Osborne vurulduğunda Wardell dükkânda benimle konuşuyordu."

"Ama Skinner neredeydi?"

"Zayıf," dedi Virgil. "Çok, çok ince."

"Belki, ama şunu da göz önünde bulundurun: Onlar görüntülerden büyük fayda sağlıyorlar."

Virgil, "İşte bu noktada motivasyonu kaybediyorsunuz," dedi. "Neden kiliseyi kapatmak istesin ki?"

"Bekle, bitirmeme izin ver. Kiliseyi kapatmıyor.

Kalıcı olarak değil, sadece geçici olarak kapattı," dedi Jenkins. "Diyelim ki Margery Osborne burayı kalıcı olarak kapatacaktı?"

"Nasıl yani?"

"Herkesin söylediğine göre, sürekli kiliseye gidermiş. Kilise konseyindeymiş, ayinden sonra Florida'dan dönmüş.

bütün kış kaldı. İtiraf etmeliyim ki, bu Meryem Ana sihirbazlık gösterilerine inanmıyorum. Bence bu bir şaka. Ya Holland ya da Holland ve Skinner birlikte her şeyi ayarladıysa? bir şekilde?"

Virgil, "Janet Fischer'ın evini o yokken ziyaret etmiş olabilirim," dedi. "Ve . . . Bunu kesinlikle gizli tutacaksınız..."

"Tabii ki. Bir meslektaşımı doğru bir hırsızlık konusunda asla ispiyonlamam," dedi Jenkins.

"Sanırım yatağının altında Meryem Ana kostümü buldum." "Sanırım mı?"

"Yine de yüzde doksan beş."

"İşte buradayız," dedi Jenkins. "O da mağazada çalışıyor, büyük paralar kazanıyor. Bu kasaba için büyük paralar. Skinner, Holland ve Fischer ayıklama işini ayarladılar. Osborne bunu öğrenir. Nasıl yapıldığını anladığını düşünür ve bu üçünden birine söyler. Holland ihtiyacı olan silahı nereden bulabileceğini biliyor ve Anladım. Sonra da gerçek hedefi belirlemek için iki masum insanı vurur, Margery Osborne. Sonra Van Den Berg, Margery Osborne'un Fischer'dan gerçeği öğrenir ve onları ifşa etmekle tehdit eder. Holland onu öldürür.

Sonra bir yayla peşinizden geliyor.

gerçek bir gece savaşı büyüğü gösteriyor. Buz gibi soğuk, çivi Shrake -Tanrı aşkına, kimin silahı var?"

Bir süre sonra Virgil, "İyi düşünmüşsün ama ben buna inanmıyorum," dedi.

"Neden?"

"Çünkü Wardell iyi bir adam ve ondan hoşlanıyorum," dedi Virgil. "Skinner da öyle."

Jenkins başını salladı. "Bu bir sorun ve bu yüzden bunu duymak istemeyebileceğinizi söyledim."

"Holland bütün gün çalışıyor," dedi Virgil.

"Doğru."

"Karavanı kasabanın dışında. Beni bırakabilirsin," dedi Virgil.

"Bu bir risk. Ve senin anahtarın yok."

"Yeryüzünde içine giremeyeceğim bir karavan yok. Tereyağı bıçağımla," dedi Virgil. "Yakalanmış olsam bile, eğer açıklarsam

beni ihbar edeceğini sanmıyorum."

"Onu izleyebilirim, dükkândan ayrılıp ayrılmadığını söyleyebilirim."

—

Treyleri bir kez kontrol ettikten sonra bir şaşırtmaca yapmaya karar verdiler. Jenkins arabayı sürer ve karavanın ön tarafına yakın bir yerde dururdu. Virgil

arka koltuktan aynı tarafta inerlerdi. Jenkins ön kapıya doğru giderken Virgil yan taraftan arka kapıya doğru kayıyordu.

O tarafa ya da arka tarafa bakan başka bir ev de yoktu. Jenkins ön kapıdan cevap gelmeyince kamyonete binip uzaklaşırdı.

İşe yaramalı.

Jenkins onu bıraktı ve Virgil yan tarafa geçene kadar gölgede kalmaya çalıştı. Karavana girmek için tereyağı bıçağına ihtiyacı yoktu çünkü arka kapı kilitli değildi. Jenkins gittikten on saniye sonra içerideydi.

Karavan mikrodalgada pişirilmiş her şey gibi kokuyordu; takolar, burritolar,

Makarna, pizza, yulaf ezmesi, mikrodalgaya koyabileceğiniz her şey. Hatta birkaç ot bile. Holland ne en düzenli ne de en dağınık adamdı.

Karavanın iyi tarafı metal bir kutu olmasıydı: bir

Kapsül. Eşyaları saklamak için pek fazla yenilikçi yer yoktu. Virgil yatak odasından başladı, mutfığa doğru ilerledi ve her yeri didik didik etti. Dolapta bir saçma tabancası buldu ama Skinner ona Hollanda'nın sinekleri vurduğunu söylemişti. Bir televizyona baktı, görünüşe göre çatıdaki çanak antene ve eski bir dizüstü bilgisayara bağlı.

Önemli bulgu yatak odasında, karton bir kutunun içindeydi; içinde iş sunumları için kullanılan türden küçük bir Epson projektör vardı.

Projektörün üstünde duran, kırışmaması için gevşekçe sarılmış, o güne kadar gördüğü en kalın kumaş parçasını buldu; naylon çorap yapımında kullanılabilecek bir şeydi.

Malzeme iki fit genişliğinde ve altı buçuk ya da yedi fit uzunluğundaydı ve üstüne ince bir pleksiglas çubuk yapıştırılmıştı. Çubuğun her iki ucuna şeffaf naylon misina bağlanmıştı, böylece malzeme çubuktan şeffaf bir afiş gibi sarkacaktı. Ve son olarak, kutunun içinde bir CD.

Jenkins'i aradı, "Nasıl gidiyor?"

"Arka odadayım, kola içiyorum. Wardell tezgahın arkasında.

Bitti mi?"

"10 dakika sonra gel beni al."

CD'yi MacBook'a taşıdı ve bilgisayar fişe taktı, CD'yi yükledi ve açtı. İçinde sadece tek bir şey vardı: bir Janet Fischer'ın - o olduğundan emindi - Bakire Meryem gibi giyindiği, kalabalığı kutsamak için elini kaldırdığı ve konuştuğu iki dakikalık film - "*Bienaventurados los mansos, porque ellos heredaran la tierra*"- en iyi Minnesota İspanyolcasıyla.

Her şeyi yerine koydu, sonra kapıları ve çekmeceleri açarak her yeri altı dakika boyunca gözden geçirdi. 223'lük tüfek yok, mermi yok. Eğer Holland'ın bir 223'lüğü vardı, basit bir önlem olarak onu bina dışında bir yerde saklıyor olabilirdi.

Ama Virgil buna inanmadı. Holland çok iyi bir adamdı.

Yine de bir tuhaflık var: Virgil karavanın hiçbir yerinde Holland'ın orduda olduğunu gösteren bir şey görmedi - ne bir fotoğraf, ne bir hatıra, ne de Gaziler İdaresi'nden bir mektup.

—

Jenkins telefonda konuştuğundan on bir dakika sonra kapının önündeydi. Virgil kamyonete bindi ve geri döndüler.

Şehir merkezinde. "Bir konuda haklıydık, o da Meryem Ana olayını Holland ve Fischer'ın yaptığı. Bir şekilde yasa dışı olmalı ama tam olarak ne olduğunu bilsem ne yazar."

Jenkins, "Skinner'a ne dersin?" diye sordu.

"Eminim Skinner da oradaydı. Her neyse, şimdi üçünün de birini vurmak için anti güdüler var. Herhangi birini vurmak. Başından beri, silahlı saldırılardan paniğe kapılmış gibi görünüyorlardı. Çatışmalar devam ederse kışlarını kaybedecekler. . . Bu arada, Holland'ın yayı yok. Fischer'ın da yok."

"O zaman ne bok yiyeceğiz, dostum? Hâlâ elimizde bir şey yok." Sonra

Holland, Virgil'in cep telefonunu aradı ve Virgil kamyonun Bluetooth bağlantısı.

"Telefon geldi," dedi Holland. "Kadın sesi. Bırakma noktası için talimatlar aldım."

"Ne kadar aptalca?" Virgil sordu.

"Şaşırtıcı bir şekilde aptal değilsin, eğer bunu yapabilecek kadar aptalsan ilk yer," dedi Holland. "Kasabanın batısında Doğu Zinciri denilen bir yer var..."

"Biliyorum," dedi Virgil. "İki dakika içinde dükkânda olacağız. O zaman konuşuruz."

Mağazaya giderken Virgil, BCA merkezindeki telefon görevlisini arayarak Holland'ın cep telefonuna bir çağrı geldiğini söyledi Telefon. Adam buna hazırды ve arayanın numarasını beş dakika içinde vereceğini söyledi.

"Doğu Zinciri nedir?" Virgil telefonu kapattığında Jenkins sordu.

—

Toğu Zinciri, Wheatfield'in batısında yer alan ve bir dere ile birbirine bağlanan bir dizi bataklık, bataklık, bataklık ve sığ göllerden oluşuyordu.

Yıllar önce Virgil bölgede bazı yaban hayatı fotoğrafları çekmiş, bir yaban hayatı pulu yarışması için kızıl tilkilerin ve yavrularının otantik görüntülerini isteyen bir ressam tarafından işe alınmıştı. Virgil'in hatırladığı kadarıyla Doğu Zinciri kuzeyden güneye on ya da on iki mil uzunluğundaydı ve kaçıp saklanmak için kolay bir yer olabilirdi.

Skinner & Holland'da Virgil ve Jenkins doğruca arka odaya gittiler, Holland elinde bir bloknot ve Skinner'ın Dizüstü bilgisayar.

"Parayı bir köprünün kenarına bırakmanızı istiyorlar. Otoyol 18'deki dayanak ... tam burada . . .saat 10'da. Tam olarak saat onda. Ne daha erken, ne daha geç."

Holland dizüstü bilgisayarında bir Google haritası açtı ve ekrana bir kalem ucu dokundurdu. Uydu görüntüsü uzun bir gölü gösteriyordu Kuzeyden gelen bir dere, birkaç yüz metre güneyde başka bir sığ göle ya da bataklığa açılıyordu. Köprü iki göl arasındaki dereyi geçiyordu.

Jenkins: "Eğer bırakmazsak, hatunun onu alacağını mı söylediler?"

Holland kaşlarını çatı. "Hayır, onlar ... Ne?"

"Jenkins'in mizahı," dedi Virgil. "Aldırma."

Virgil'in cep telefonu çaldı. Baktı ve cevap verdi. St. Paul'deki telefoncu dedi ki, "Numarayı aldım ama hoşuna gitmeyecek. Albert Lea'da bir bowling salonundaki ankesörlü telefon."

"Ankesörlü telefonları var mı?"

"Evet, hâlâ dışarıdalar. Bunun için üzgünüm."

Virgil telefonu kapattı ve diğerlerine telefonda bahsetti. "Görünüşe göre bu gece bir gözetimimiz var."

Holland, "Dışarı çok karanlık olacak," dedi. "Birilerinin bir şeyler yapıp yapmadığını izlemek için erkenden, yürüyerek oraya gideceklerinden şüpheleniyorum."

Gözetim. Kimseyi görmezlerse, zarfı kapıp kaçacaklar, derenin yukarısına ya da aşağısına, başka bir yere, nerede Biri onları alacaktır. Eğer Nazilerse, hayatları boyunca burada yaşamışlardır, muhtemelen bölgeyi oldukça iyi biliyorlardır."

Virgil bir süre haritaya baktı ve Jenkins "Ee?" diye sorunca Virgil "Ben eve gidip bir şeyler alacağım. Üç saat içinde dönerim."

"Ne alacaksın?" Jenkins sordu. "Ne yapıyorum ben?" "Vahşi yaşam malzemelerime ihtiyacım var," dedi Virgil. "Bir spor mağazası var Albert Lea'daki alışveriş merkezindeki mağazadan. Kamuflajlı ya da koyu renk eşofman altı, koyu renk sweatshirt ve ucuz spor ayakkabıları almalısın. Dışarı çok çamurlu olacak, iyi bir çift ayakkabıyı mahvedebilirsin."

Holland, "Yapabilirsem yardım etmek isterim," dedi.

"Yapabilirsin," dedi Virgil. "Bırakmayı başaracaksın. Bir saatliğine Virgil Flowers olacaksın."

—

○ Virgil eve dönerken Şerif Zimmer'i aradı ve ona mektuptan bahsetti. "İstedğimiz şey, saat 10'da

devriye arabaları bölgeden oldukça uzakta, belki beş mil ve

Bu insanlar onları görürse rutin bir devriye gibi görünecek.

Saklanamayacakları bir yere park etmelerini istemiyorum. Onlar ne zaman

Onları yakalamaya çalışacağız ve eğer yakalayamazsak, adamlarınızın onları ezmesine ihtiyacımız olabilir."

Virgil ona ayrıntıları verdikten sonra Zimmer, "Bunu yapabiliriz," dedi. "Kulağa Naziler gibi geliyor."

"Genel izlenim bu yönde," dedi Virgil. "Oraya gitmeyi düşündüm ama inkar edeceklerdi. Onları yakalamak ve onları sıkmak, yapılması gereken şeydir."

Zimmer'le konuşması bitince Frankie'yi aradı ve ona kuzeye gideceğini söyledi. "Orada görüşürüz," dedi.

Eve döndüğünde onu arka kapıda karşıladı ve şöyle dedi: "Tüm eşyalarını büyük spor çantana koydum: kamuflajın, av kameran, termonükleer fenerin ve atman gereken Nike'ların. Ayrıca, sinekliklerinizi de ekledim. Bir de

Dün gece çiftlikte sivrisinekler çok fazlaydı ve onlara ihtiyacınız olacak."

"Harika. Bu hızlı bir yolculuk olacak."

Adamın gömleğinin önünü tuttu. "O kadar hızlı değil, ahbap. Uzun zaman oldu ve midem nihayet yatıştı."

"Zamanım yok. Üç ölü var. Tamam, belki biraz zamanım var ama on beş dakikadan fazla değil. Tamam, daha fazla değil. Yarım saatten fazla. Dışarıda kırk dakika. Bana güvenen insanlar var ..."

"Evet. Ben de onlardan biriyim."

Virgil Wheatfield'a dönerken flaşörlerini kullandı, çok fazla trafik yoktu ama saatte doksan mil hızla gidebiliyordu.

Şerifin hız tuzağından korkmadan. Bu kadar hızlı koşarak, ayrıldıktan neredeyse tam üç saat sonra Wheatfield'a geri döndü. Jenkins, Skinner & Holland'da bekliyordu ve "Sen biraz bitkin görünüyorsun."

"Bu lanet olası felakette çalışan herkes bitkin düşer. Zamanımızı boşa mı harcıyoruz?"

Jenkins, "Öyle olduğumuzdan şüpheleniyorum ama başka seçeneğimiz yok," dedi. "Eğer bu aptalların gerçekten bir şeyler bildiği ortaya çıkarsa ve biz

takip edersem, ödeyecek cehennem olur. Ayrıca, şimdiden çok değerli bir şey öğrendim."

"Cinayetler hakkında mı?"

"Hayır, kıyafet konusunda. Siyah bir kot pantolon ve uzun kollu siyah bir polo tişört aldım. Siyah gerçekten zayıflatıyor. Şöyle bir hava yayıyorum

müthiş bir sanatçı havası var. Şehirlere döndüğümde Sanat Enstitüsü'ne gideceğim. Azgın sanatçı kadınlar orada odun gibi yığılı."

"Gerçeği, yani senin bir cinsel avcıdan başka bir şey olmadığını öğrendiklerinde ne olacak?" Virgil sordu.

"O zamana kadar Dr. Jenkins'in kadın tedavisinden bir doz almış olacaklar ve umurlarında olmayacak."

Virgil, "Evet, muhtemelen bir doz bir şey almışlardır," dedi.

"Hey! Bu kibarlık mı? Nazik olmak için daha çok çabalamalısın, dostum. Hepimiz bu dünyada birlikte sıkışıp kaldık."

H Olland içeri girdi ve "Ne yapıyoruz?" diye sordu.

"Zarfı ve av kamerasını Tahoe'mda teslim ediyorsun, kovboy şapkamı takıyorsun ki ben olduğumu sansınlar." Kamera masanın üzerinde duruyordu ve Virgil onu kendisine doğru çevirdi.

"Kameranın kızılötesi flaşı ve beş saniyelik bir gecikmesi var.

Yerleştirdiğinizde birkaç kez flaş patlayacak ama kızılötesi olduğu için görmeyecek. Zarfı koyduğunuz yerden yaklaşık 15 metre uzağa kurmanız gerekir. Hareket edebilecek herhangi bir şeye bakmasını istemezsiniz.

Ağaç dallarının ya da herhangi bir şeyin sallanmasını istemezsiniz. Onu Eğer yapabilirsen, köprüye. Şüphelenmemeleri için hızlı olmanız gerekecek."

"Bunu halledebilirim," dedi Holland. "Sen yokken köprünün üzerinden geçtim. Yabani otların arasına koyabilirim; doğru yönü gösterecektir. bankadan aşağı ineceği yere geri dönün."

"Umarım kimseyi ürkütmemiştinizdir," dedi Jenkins.

"Kız arkadaşımın arabasını ödünç aldım. Arkada bıraktı. Kimse beni görmedi."

Virgil dedi ki, "Güzel. Kamerayı hazırlayacağım, tek yapmanız gereken onu açmak ve lensin önünde çim veya yabani ot olmadığından emin olmak. Hareket algıladığında yanıp sönmeye başlayacak ve Hareket durana kadar devam edecek. Flaşlar beş saniye arayla patlıyor."

"Harika," dedi Holland. "Siz nerede olacaksınız?"

"Jenkins'in arabasını alacağız, kuzeye I-90'a gideceğiz, kimsenin bizi takip etmediğinden emin olacağız. Sonra güneye, Doğu Zinciri'nin batı yakasından dolanarak bir çiftlik evine gideceğiz - köprüden sadece yarım mil uzakta ve çiftçinin tarlalarından geçerek 18'e kadar yürüyebiliriz. Eğer doğru yaparsak, çiftlikten sadece birkaç yüz metre uzakta olacağız. Köprü. Oradan çok yakın bir yere inebiliriz." "Çiftçi geldiğinizi biliyor mu?"

"Henüz değil... Belki bu konuda konuşmak ister diye. Oraya vardığımızda ona söyleriz."

Jenkins, "Sadece bir itirazım var," dedi.

Virgil: "Öyle mi?"

"Yay avcısı dün gece seni öldürmeye çalıştı. Ya bunu o ayarladıysa? Ya tekrar deneyecekse? Ya bu bir tuzaksa?"

"Bu hiç aklıma gelmemiştir," dedi Virgil. Bir an düşündükten sonra, "Bu pek olası değil. Her şeyden önce, Wardell arayan bir kadındı. Bu cinayetlere iki kişinin karıştığı anlamına gelir ve ben bunu göremiyorum. Bu yalnız biri. Başka bir şey daha var: Biz onu mahallenin her yerinde kovaladıktan birkaç saat sonra bunu düşünmüş ve mektubu Wardell'e teslim etmiş olmalı."

Holland, "Virgil'e katılıyorum," dedi. "Bir pusudan endişe etmiyorum. Ben daha çok o lanet dereye düşmekten korkuyorum."

Jenkins, "Öldürüldüğünüzde gelip bana şikâyet etmeyin," dedi.

Virgil saati kontrol etti. "Birkaç saatimiz var. Yemek yemeye fırsatım olmadı ve ben Dostum, şu potpiler."

"Neden hepimiz Fairmont'a gidip düzgün bir şeyler almıyoruz?" Holland söyledi.

"Güzel. Dün gece aşağıya on sekiz dakikada inebildim." Virgil dedi ki. "Kamyonetimi alacağız, ışıkları ve sireni kullanacağız, bakalım süreyi geçebilecek miyiz?"

—

TShrake ile hastanede on dakika geçirdiler, yemek yediler ve Virgil'in Tahoe'yu ön tarafa park ettiği Skinner & Holland'a geri döndü. Gün batımı 8:40 civarındaydı ve 9:15'te hava tamamen kararmıştı. Virgil kamyonundan inerken soluk hasır kovboy şapkasını takmıştı ve Holland da geri dönerken onu takacaktı.

Hava yeterince kararır kararmaz Virgil ve Jenkins gizlice Jenkins'in kiralık Toyota'sına binip Doğu'ya doğru yola çıktılar.

Zincir. Virgil Zimmer'i aradı, o da devriye arabalarının hazır olduğunu söyledi. "Onları sakladık. Aramaya çıkmadıkları sürece kimse onları görmeyecek-yol."

Virgil ona, "Yardıma ihtiyacımız olursa dokuz-bir-bir hattınızı ararız," dedi.

—

THedefledikleri çiftlik Don ve Donna White'a aitti.

Zimmer onları tanıyordu, çok iyi değil ama sesini tanıyacak kadar iyi tanıyordu. Onları korkutmamak ve eyalet polislerine kefil olmak için Virgil ve Jenkins çiftliklerine gelmeden birkaç dakika önce onları arayacaktı. Çiftliğe girdiklerinde Beyazlar yan kapıda bekliyorlardı.

"Şerif bize verandanın ışığını açmamamızı söyledi," dedi Don White. "Size göstereceğim bazı şeyler var."

Don'un çiftlik binalarının, arkalarındaki su yollarının ve tarlalardan geçen en iyi yolun bir haritasını çizdiği çiftin peşinden içeri girdiler.

Kocası sözlerini bitirdiğinde Donna White, "Sizi uyarmak zorundayız, bu fikirle ilgili küçük bir sorun olabilir" dedi.

Jenkins: "Uh-oh. Ne oldu?"

"Geceleri buradan pek trafik geçmez. Hava karardıktan bir süre sonra... belki dokuzu on geç, bir araba geçti. bulaşık yıkıyordum. Onu göremiyordum, ama ağaçların üzerinde farlarını görebiliyordum ve bana sanki yolun biraz yukarısında durmuş gibi geldi.

Otoyol. Sanki birini bırakıyormuş gibi."

Virgil ve Jenkins birbirlerine baktılar ve Virgil, "Hepimiz aynı alanda dolaşıyor olabilir miyiz?" dedi.

Donna White, "Bundan bahsetmem gerektiğini düşündüm," dedi.

—

THey, dışarı çıkmadan önce Beyazların evin kuzey ucundaki tüm ışıkları kapatmasını sağladı. İkisinin de üzerinde Gece kıyafetlerinin üzerinde lacivert zırhlı yelekler vardı ve Virgil termonükleer flaş taşıyordu. İkisi de Glock taşıyordu ve Jenkins'in tüfeği vardı. White'ın haritasındaki açıları ve mesafeleri ezberlemişlerdi ama Holland haklıydı: hava karanlıktı.

Çiftlikte ahırın yanında parlak bir direk lambası vardı ve bu nedenle çiftlik bahçesini mısır tarlasından ayıran çitin çizgisini zar zor görebildiler ve çiti sorunsuz bir şekilde geçtiler.

White onlara, eğer ışıklara doğru yürürlerse Fairmont'taki KFMC radyo kulesine vardıklarında 81. Otoyola ulaşacaklardı, ancak yolun birkaç yüz metre aşağısında istediklerinden daha uzakta olacaklardı.

Bunun sorun olmadığına karar verdiler: Köprüye doğru gizlice geri dönmeden önce toplamda yarım milden daha az yürüyeceklerdi. Saat 10'dan önce varmaları gerekiyordu.

Tarla yeterince açıktı ama yürümek zordu: o bahar sürülmüştü ve sıra sıra karıkların arasından yürüyorlardı. Bir dakika sonra sivrisinekler ortaya çıktı. Durakladılar

ağları başlarının üzerine çekip ellerine eldiven geçirdiler. Ağlar görmeyi daha da zorlaştırıyordu ama tökezleyerek ilerlediler. Yürüyüşün onuncu dakikasında, Virgil'in birkaç metre arkasında bulunan Jenkins kalktı, Virgil'in koluna dokundu ve Virgil durduğunda, "Yıldızlara bak," diye fısıldadı.

Virgil "Şşşt" dedi ama baktı: yıldızlar iyiydi, gerçi Güneybatı çölünde daha iyilerini görmüştü, diye düşündü. Yine de boyunlarını bir dakikalığına yukarı doğru kaldırdılar, Samanyolu gökkuşağı gibi görünüyordu, sadece siyah beyazdı, tekrar hareket etmeden önce. Otoyoldan yaklaşık yüz metre uzaktayken bir araba geçti ve bu da onlara yardımcı oldu. Artık otoyoldan gitmek zorunda değillerdi. radyo kulesinin ışıkları, ama otoyola doğru döndü. Yola yaklaştıklarında geçmeleri gereken bir çit daha olacaktı. Jenkins tekrar yetişip Virgil'in koluna dokundu ve "Bak" diye fısıldadığında neredeyse varmışlardı.

Virgil baktı. Ne gördüğünden tam olarak emin değildi ama Köprüye doğru belki yüz metre ötedeki bir cep telefonundan gelen el feneri ışını olabileceğini düşündü. Jenkins nefes aldı, "Sanırım Aptal çitlere dolanmış. Onu yakmak ister misin?"

"Çok daha yakına gelene kadar olmaz," diye fısıldadı Virgil. "Eğer flaş kapsama alanının dışına çıkarsa onu bir daha göremeyebiliriz. Saklanabilir ve onu alan arabayı uyarabilir..."

Çitlere doğru devam ettiler. Üç tel vardı Dikenli telleri kazasız belasız geçmeyi başardılar ama sonra Virgil yol kenarındaki hendekte dizlerine kadar çamura battı. Jenkins "Ne oldu?" diye fısıldadı ve aynı çamurlu çukura girdi. delik.

Virgil dışarı çıktı ama Jenkins, "Sanırım lanet olası ayakkabımı kaybediyorum. Bekle, bekle. . ."

Ayakkabıyı tutabilmek için dirseklerine kadar kükürtlü çamurun içine uzanmak zorunda kaldı ve sonra sendeleyerek yol kenarındaki kuru zemine çıkmayı başardı. "Lanet olası çorabımı kaybettim," dedi. Üzerine oturdu

ve ayakkabısını tekrar giymek için temizlemeye çalıştı.

Çok uzak olmayan bir yerden birinin konuştuğunu duydular; ne dediğini anlayamadılar ama sanki biri "Orospu çocuğu" demiş gibiydi.

Jenkins, "Sanırım hendeğe düştü," diye fısıldadı.

Virgil her ikisine de gülmek istedi ama parmak eklemlerini ağzına tıkararak bu dürtüyü bastırmayı başardı.

Otoyolda beklerken, önlerindeki kişi yürürken cep telefonunun ışığının tekrar yanıp söndüğünü gördüler

Köprüye doğru. Virgil kendi telefonunun ışığını engellemek için döndü ve saate baktı. 10'a 8 dakika. "Wardell'in

Yaklaşın," diye fısıldadı Jenkins'e. "Hareket etmeliyiz."

Jenkins ayağa kalktı ve köprüye doğru yürüdüler, Jenkins'in ayağı ıslak ayakkabısının içinde gıcırıyordu. Yeterince karanlıktı.

Yolda kalabilirlerdi ve yol, çakıllı banketlerde yürümekten daha sessizdi. Evden elli metre uzaktaydılar.

Cep telefonunun flaşı yandığında gizemli yürüteç hendeğe doğru hareket etmiş.

"Saklanıyor. Düşmeyi bekliyor."

Cep telefonunun ışığı tekrar yandı ve diğer adamın kollarının gecenin içinde döndüğünü görebildiler ve biraz daha ciyaklama sesi duyabildiler.

Jenkins, "Sivrisinekler," dedi ve Virgil onun gülmemeye çalıştığını duyabiliyordu.

Virgil, "Birkaç adım daha at ve otur," diye önerdi.

Bunu yaptılar ve beklediler. Gece tam olarak sessiz değildi: onlar Ağacın tepesinde bir kuşun, yaşlı bir adamın gece mırıldanması gibi cıvıladığını duyabiliyordu; bir de akan suyun sesi. İlerideki adam bir kez öksürdü ve sonra tekrar öksürdü.

Saat 10'a bir dakika kala, bir dizi far

Yaklaşık bir buçuk mil ötedeki 53. Otoyol'dan 18. Otoyol'a. Virgil, Jenkins'i dürttü ve birlikte bankete doğru eğilerek yürüdüler.

yolun ortasında. Farlar yaklaştı, Virgil arkalarındaki kamyonu göremeyecek kadar parlaktı ama Tahoe'dakinin Holland olduğundan emindi.

Kamyon köprü üzerinde durdu, sürücü araçtan atladı, ayağın etrafından dolaştı, bir dakika boyunca gözden kayboldu ve sonra kamyonu geri döndüler. Tahoe yanlarından geçerken Holland'ın eli şoför tarafındaki pencere camına bastırılmıştı: onları yakalamış olmalıydı farların ışığında, yolun kenarında çömelmiş. Bir dakika sonra kamyon kuzeye döndü ve gözden kayboldu.

On dakika sonra cep telefonunun flaşı patladı. Köprünün ayaklarının altında. Bir an sonra geri döndü ve onu tutan her kimse onlara doğru koşmaya başladı. Virgil fısıldadı, "Onu yakacağım."

Frankie el fenerinden "termonükleer" diye söz etmişti. Virgil Bir DEA ajanı tarafından verilmişti ve Ay'da görülebileceğinden oldukça emindi. Onlara doğru gelen adam otoyolun ortasındaydı ve otuz metre uzağındayken Virgil ona vurdu Jenkins "Dur! Dur orada!" diye bağırdı.

Adam -Virgil onu Jim Button olarak tanıdı- sekerek durdu, kaçacak bir yer arıyormuş gibi çılgınca etrafına bakındı, elindekini bıraktı dergi sayfalarıyla dolu kahverengi manila zarfı dolar banknotu boyutunda keserek, "Ah, kahretsin. Para yok, değil mi?"

"Nasılsın Jim?" Virgil sordu. Ve, "Buradaki arkadaşımın On iki kalibrelik size doğrultulmuş. Eğer silahınız ya da bıçağınız varsa göğsünüzde beyzbol topu büyüklüğünde bir delik açabilir."

"İstemiyorum," dedi Button. "Lanet olsun." "Peki tetikçi kim?" Virgil sordu.

Button birkaç saniye ona baktıktan sonra, "Barry Osborne olmalı," dedi.

Jenkins "Kim bu adam?" diye sordu.

"Nazilerden biri," dedi Virgil. Button'a: "Barry Osborne, elinizde olan bu mu? Hepsi bu mu? Bu kadar mı? Bunu söylemekten nefret ediyorum dostum ama onu şüpheli olmaktan çoktan çıkardık."

"Bu çok aptalca," dedi Button.

Virgil Jenkins'e, "Glock'unu çıkar ve kafasına doğrult. Onu kelepçeleyeceğim."

Button, "Bunu yapmak zorunda mıyız?" dedi.

"Evet, biliyoruz Jim. Eyalet hükümetini on bin dolar dolandırmaya çalıştın."

Button nereden alındığını söylemeyi reddetti ama Virgil bırakıldığı yerle aynı yer olduğundan şüpheleniyordu. Birkaç mil ötede otoyoldan çıkan Holland'ı aradı ve o da onları almak için geri geldi.

Fotoğraf makinesini geri aldılar, ancak fotoğraflara ihtiyaçları yoktu. artık. Virgil ceketinin cebinden Button'ın telefonunu çıkardı ve Beyazların çiftliğine geri döndüler, Jenkins ve Button arabadaydı. arka koltukta. Button'ın elleri kelepçeliydi ve bir ayak bileği Tahoe'nun zeminindeki çelik halkaya kilitlenmişti.

Beyazların evine vardıktan on beş dakika sonra Button'ın telefonu çaldı ve Virgil açtı.

"Anladın mı?" Erkek sesi.

Virgil fısıldadı, "Zarfı aldım. Ama bu tarladayım, kayboldum. Beni bıraktığın yere götür. Belki on dakika. . ."

"İyi misin?"

Daha fazla fısıltı. "Evet, ama konuşamam. Sanırım 18'in üzerinde polisler olabilir."

"Geliyorum..."

Virgil telefonu kapattı. "O geliyor."

—

Tyan yola gizlenmiş bir şerif arabası getirdiler ve Raleigh Good, White'ların evinin önünden geçip Woody Garrett'in siyah Camaro'suyla otoyolda ilerlerken, polis otoyolun karşısına çekip flaşörlerini yaktı. Virgil, Woody Garrett'in Tahoe, kameranın arkasındaydı ve kendi flaşörlerini yaktı. Good Camaro'yu kenara çekti ve Virgil yaklaşıp bağırdığında, "Arabadan inin!" Good arabadan indi ve "Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Seni ve Jim'i alıyorum," dedi Virgil. "Jim zaten kamyonetimde."

"Telefondaki sen miydin?"

"Evet, öyleydi."

"Şu lanet Düğme. Asla, asla..."

Jenkins onun üstünü aradı. Virgil, "Kamyona bin," dedi.

—

T Wheatfield'a geri döndüler, Jenkins ve Şerifin devriye arabası. Holland, koltuğun arkasından bakarak Button'a sordu: "Aklından ne geçiyordu? Ya da hiç düşündün mü?"

"Haklı olduğumuz ortaya çıktığında aptal gibi görünecek olan sizlersiniz," dedi Button. "Kıçınız yanıyormuş gibi etrafta koşturup hiçbir yere varamıyorsunuz ve tek yapmanız gereken dinlemektir."

"Neden Osborne olduğunu düşündün? Kendi annesini mi vurdu?" "Para için," dedi Button.

Virgil dedi ki, "Ah, Tanrım. Herkes para deyip duruyor ama hiç para yok."

Button "Ne?" diye sordu.

"Para yok Jim," dedi Holland. "Evin sahibi Barry.

Margery orada bedavaya yaşıyordu."

"Evet," dedi Button. "Peki ya Florida'daki ev ne olacak?" Virgil: "Ne Florida evi?"

Button, Good'a "Florida'daki evden haberleri yok." dedi. Good da, "Ne kadar aptallar." demiş.

Virgil koltuğun arkasına baktı. "Sen neden bahsediyorsun?" "Bu dolandırıcılık olayında neredeyiz?" Button sordu. Ve dedi ki Güzel, "Çenenin kapalı tut, Raleigh."

"Konuşabiliriz," dedi Virgil. "Florida'daki ev ne olacak?"

"Rose'u tanıyor musun? Onunla evde tanıştın, Clay Ford'un üzerine saldın? Gül dövmeli hatun mu?"

"Hatırlıyorum," dedi Virgil. "Peki ya bu ev?"

"Rose, Wheatfield'dayken haftada bir Marge'ın evini temizlerdi. Ve Barry'nin evine göz kulak olurdu.

Marge Florida'ya gitti. Marge uçmazdı," dedi Button. "Geçen sonbahar eşyalarını toparlarken, Barry'nin Marge'a burayı satıp arkadaşlarının olduğu Wheatfield'a geri taşınması gerektiğini söyledi. Bu konuda tartışmışlar."

Holland sordu, "Değeri ne kadar? Evin mi?"

Button, "Bilmiyorum. Rose olabilir. Rose meraklıdır. Ama bahse girerim çok değerlidir."

"Rose hâlâ senin evinde mi?" Virgil sordu.

Raleigh dedi ki, "Ona Clay Ford'un ilgisini çekti, hemen oraya gitti ve o zamandan beri fırtına gibi sevişiyorlar. Onun yanına taşındı."

"Çok uzun sürmedi," dedi Virgil.

"O huzursuz bir tip," dedi Button. "Yani anlaştık mı? Davanızı çözdüm. Seni dolandırmaya çalışmıyordum."

"Umarım bu Nazi saçmalığı değildir," dedi Virgil.

"Yemin ederim," dedi Button. "Git Rose'a sor."

T "Wheatfield Şehir Sınırları" tabelasını geçtiklerinde Tahoe'nun saati 11:51'i gösteriyordu ama Virgil Clay Ford'un evine doğru sürdü

Her neyse, Jenkins arkadan takip ediyordu. Arabayı dışarı çektiklerinde Ford'un evi karanlıktı. Nazileri Tahoe'nun arkasında zincirli olarak bıraktılar ve Virgil kapıyı çalıp zili çaldı.

Evin arka tarafındaki ışık yandı.

Yalınayak, kot pantolon ve tişört giyen ve 45'lik taşıyan Ford, uyanık bir halde kapıya geldi. "Virgil?"

"Rose burada mı? Silahı kaldır."

Ford evin arkasına doğru baktı ve "Öyle mi? Ne oldu?" dedi. Silahını arkasına koydu, muhtemelen taşıma kılıfındaydı.

"Nazileri tutukladık ve bize Rose'a sormamız gereken birkaç şey söylediler. Onu tutuklamıyoruz ama bazı bilgilere ihtiyacımız var."

Rose evin arkasından seslendi, "Pantolonumu giymem için bana bir dakika verin."

—

T Ford'un oturma odasında toplandılar ve Virgil ona Button'ın Margery Osborne'un Florida'daki evi hakkında söylediklerini anlattı.

"Evet, doğru," dedi Rose. "Margery bu kış Meryem Ana olayından sonra geri döndüğünde bana satabileceğini söyledi.

Meryem Ana konusunda çok heyecanlıydı; her gün kiliseye gitmeye başladı. Bana hayaletler hakkında ne düşündüğümü sorduğunda ve ben de ona bir fare kokusu aldığımı söylediğimde, gerçekten çok üzüldü.

Ben de onun beni kovabilir."

"Peki ya şu Florida'daki ev? Başka bir şey biliyor musun?" Virgil sordu.

"Olağan şeyler... Kocasıyla birlikte buranın güneyindeki küçük ama arazi olarak oldukça değerli olan çiftliklerini satıp şehre taşınmışlar. Bir yer kiralamışlar.

'gerçek' yaşlılıkları için para. Sonra, kocası öldüğünde, ki bu beklenmedik bir şeydi, Margery Florida'ya

Arkadaşım. Birkaç yıl sonra orada bir yer satın aldı. Bu, fiyatların daha düşük olduğu ve bunun iyi bir yatırım olacağını düşündüğü birkaç yıl önceydi. Ben . . . mmm . . . Bir izlenim edindim.

şimdi bir milyon değerinde olabilir. Belki daha fazla."

Jenkins Virgil'e, "Al bakalım." dedi.

"Evin nerede olduğunu biliyor musun?" Virgil sordu. "Napoli'de. Elimde bir telefon numarası var," dedi Rose.

Holland, "Jim bize Barry'nin onun buraya geri taşınması gerektiğini düşündüğünü söyledi," dedi.

"Bunun hakkında konuştular," dedi Rose. "Onları duydum. Kadın kışın çok kasvetli ve soğuk olduğunu söylüyordu ama adam onu geri götürmekten nefret ediyordu.

Her yıl gidip gelirdi. Görüntülerden sonra, buraya geri döndüğünde, satabileceğinden bahsetti. Kesin bir şey yoktu ama bunu düşünüyordu. Eğer Bakire geri gelirse.

özleyeceğim."

Rose'un yeni bilgileri tükendiğinde Ford Virgil'e "Sence Barry annesini miras için mi öldürdü?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Virgil. "Yapmadığını düşünmek için bazı nedenler var ama biz bir neden arıyoruz ve bir milyon dolar güçlü bir neden."

—

○ Jenkins tekrar sokağa çıktığında, "Ne yapacağız? Gidip onunla konuşmak ister misin?"

"Bu gece olmaz. Bu ev hakkında biraz araştırma yapmalıyım. Birkaç telefon görüşmesi. Bakalım sahibi o mu? Çiftliğin ne kadara satıldığını öğren. Osborne'a döndüğümüzde neden bahsettiğimi bilmek istiyorum."

Holland, "Çiftlik satışını muhtemelen kız arkadaşımdan öğrenebilirim, ama bu yarın saat dokuzda kadar olmayacak," dedi.

"Öyle yap," dedi Virgil. "Saat dokuzda dükkânın arkasında buluşacağız." Jenkins, "Saat gece yarısını çoktan geçti, o yüzden on olsun," dedi.

"Fairmont'a gidip Shrake'i tekrar kontrol etmeli ve iyi bir kahvaltı etmeliyiz. O otlardan bir tanesine daha bakmam."

"Tamam," dedi Virgil. "Skinner ve Holland saat 10'da." "Peki ya Button ve Good?" Jenkins sordu.

Virgil, "Ya onları serbest bırakırsak?" diye sordu.

Jenkins başını salladı. "Ben de öyle yapardım. Demek istediğim, bir Onları saçma sapan bir suçlamayla yakalamak için bir sürü evrak işi yaptık ama bize ilginç bir şey verdiler. Sanırım en azından ödeştik."

Virgil, "Onları korkut ve gitmelerine izin ver," dedi.

—

TErtesi sabah 8:30'da harekete geçtiler. Virgil BCA bilgisayar uzmanını aradı ve ona Margery Osborne'un adını verdi.

ve Florida telefon numarasını verdi ve ev hakkında ne bulabileceğini sordu.

Hastaneye giderken bir Subway'de durup Shrake için sandviç aldılar, Shrake'i çok daha yumuşak bir ruh halinde buldular.

muhtemelen hemşirelerden birinin ağzı onunkine benzediği için Çünkü ona sırtını kaşımış ve sabah erkenden losyon sürmüştü. Ve tabii ki Jenkins bir metre uzunluğundaki İtalyan BMT'sini kaçırdığı için.

Shrake sandviçini kemirirken bir gece önceki kovalamaca hakkında "Keşke orada olsaydım," dedi. "İçimde bir köşeyi döndüğümüze dair bir his var. Öyle bir his var."

"Yay avcısı sorunu var," dedi Virgil. "Osborne yayı olmadığını söylediğinde ona inanmıştım."

Jenkins, "Eğer bir psikopatsa -ki annesini öldürmek için psikopat olması gerekir- muhtemelen mükemmel bir yalancıdır," dedi.

"Elbette, ama ... mahalledeki herkes yay kullandığını bilse ve biz de bunu öğrenecek olsak yalan söyler miydi?"

Shrake, "Bilmiyorum ama içimden bir ses bir şeyler bulduğumuzu söylüyor ve içimden bir ses yalan söylemez," dedi.

Jenkins, "Rudolph denen piliçle yaşadığımız bir olay vardı," diyor.

"Çünkü aletim içgüdülerimin önüne geçti, ama içgüdülerim Bana gerçeği söyle," dedi Shrake. "Sana ne söyleyebilirim?" "Bunu duymak istemiyorum," dedi Virgil.

"Evet, sanki oraya hiç gitmemişsin gibi," dedi Shrake. Ve, "Vay be, ne lezzetli bir sandviçti."

—

Virgil ve Jenkins gözleme ve sosisle kahvaltı yaptıktan sonra saat 10'daki toplantı için Wheatfield'a geri döndüler. Holland'ın bankacı kız arkadaşıyla konuşmuş, o da tapu dairesinden ayrıntıları almış.

"Çiftliği on yıl önce sattılar," dedi Holland. "Bunun için bir milyon iki yüz seksen bin aldılar. Güzel bir parça mülk, sanırım. Yüz seksen dönüm, iyi bir arazi, ancak ekonomik olarak uygun olması için yeterli değil. Tam da o zamanlar Spekülatörler tarım arazilerini satın alırken, onlar da iyi kazanmışlar. Sara vergiler dışında pek bir şey olduğunu düşünmüyor, bu yüzden emlak komisyonu ve diğer bazı kesintilerden sonra yaklaşık bir-iki milyon dolar kazandıklarını düşünüyor."

"Vay canına! Florida'daki ev hakkında bir şey biliyor muydu?" Jenkins sordu.

"Bu konuda bir şey bilmiyordu ama Margery'nin yerel banka hesaplarına bir göz attı ve hesaplarda altı binden biraz fazla para vardı."

Virgil Jenkins'e dedi ki, "Telefona sarıl, AG'den Dave'i ara. banka kayıtları için mahkeme emri çıkartın. Bu öğleden sonra onlara bakmak istiyorum."

"Yapabilirim," dedi Jenkins ve telefon etmek için arka sokağa çıktı.

O bunu yaparken Virgil BCA genel merkezindeki bilgisayar uzmanını aradı ve o da onu geri arayacağını söyledi. "Sizin için bir adres buldum ve ayrıca evin eski bir listesini de buldum. Evin sahibi

Eski sahibi, emlak piyasasının hala çökmekte olduğu dönemde burası için 680.000 dolar istemişti ve Osborne bundan daha iyisini yaptı. I Satıcıyı aradım ve şu anda ne kadar edeceğini sordum, o da belki bir milyon dedi. Kayıtlarına baktırdım ve Osborne'un anlaşmayı John Ryan adında yerel bir avukatla yaptığını söyledi. İsterseniz onun numarasını verebilirim."

—

Virgil Ryan'ı aradı, o da Osborne'u hatırlamakla kalmayıp hala Florida'daki avukatı olduğunu söyledi. öldürüldü.

"Bu korkunç, iyi bir kadındı. Oradaki mucize yüzünden burayı satıp Minnesota'ya geri dönmeyi düşünüyordu. . . Meryem Ana'nın kilisesine gelmesinin bir mucize olduğunu söyledi."

"Evi listelememiş miydi?"

"Henüz değil. Dinle, bence buradaki bir bankacıyla konuşmalısın. Lost Coast Eyalet Bankası'nda çalışıyor, adı Bob Morgan. Margery Evin satışından elde edilecek paranın bir kısmıyla kilise için bir vakıf kurmayı planlıyoruz."

Virgil "Uh-oh" diye düşündü ve "Bob Morgan . . . Bir numaran var mı?"

—

Morgan öğle yemeğine gitmişti ama Virgil sekreterinden kişisel cep telefonunun numarasını aldı ve onu yarı yolda yakaladı pastırmalı ve sosisli bir kişi ile.

"Margery'nin bizde bir yatırım hesabı var, çok büyük değil ama önemsiz de değil. Buraya geldiğinde parasının yarısını evine harcadı, diğer yarısını da piyasaya yatırdı ve

Sosyal Güvenliği. O zamandan beri borsa çıldırdı ve konut piyasası güçlü bir şekilde geri döndü. Hesaplarının tam detaylarını vermek için mahkeme celbine ihtiyacım var ama size şunu söyleyebilirim ki

Değerlenen varlıklarının çoğunu kiliseye taşıyacak bir plan üzerinde çalışıyor, bu da onlara bir paket verebileceği anlamına geliyor.

Daha sonra evini satıp Minnesota'ya geri dönebilir, orada özgürce yaşayabilir ve elde ettiği geliri, hayatının ilerleyen dönemlerinde bakıma ihtiyaç duyması halinde yaşlılığını geçirmek için kullanabilir..."

Dahası da vardı ama sonuçta Virgil'in düşüncesine göre Margery'nin yaşamının son dönemlerinde bakıma ihtiyacı olursa Barry için çok şey kaldı.

"Sadece bir varsayım olarak, çiftlik parasının yarısını evine, yarısını da yatırımlarına yatırdığını düşünecek olursam Yatırımlar da en az ev kadar değerlenirdi, değil mi?" diye sordu Morgan'a.

Morgan, "Tamamen varsayımsal olarak konuşursak, eğer birisi bunu yapmış olsaydı, aslında yatırımlar evinin değer kazanmasını geride bırakacaktı" dedi.

"Teşekkür ederim."

Morgan, "Oğluna temasa geçmesini söyle, konuşacak çok şeyimiz var," dedi.

Jenkins geri geldi ve şöyle dedi: "Dave mahkeme celbini bize ulaştıracak. Florida'daki olay nedir?"

"Bankacı adamın ima ettiği her şeyi anladıysam, Margery muhtemelen iki milyon dolar, belki de daha fazla değerindeydi ve büyük bir kısmını kiliseye vermek üzereydi. Ve eğer bir Hayatının son dönemlerinde zorluklar yaşayan Barry'nin elinde neredeyse hiçbir şey kalmayabilirdi." "İşte böyle," dedi Jenkins. "Hadi onu kaldıralım."

"Bilmiyorum," dedi Virgil. "Hâlâ zayıf bir ihtimal gibi görünüyor." "Hiç ihtimal olmamasından iyidir," dedi Jenkins.

Virgil buna itiraz edemedi ve Osborne'un evine gittiler. Halı temizleme kamyonu gitmişti ve Virgil kapıyı çaldığında açan olmadı. Jenkins, "Ara onu," dedi.

Virgil, "Ona yüz yüze saldırmayı tercih ederim," dedi. "Neden biz Bekle, işte geliyor."

Steam Punk minibüsü köşeyi döndü, şoför Virgil'i görünce yavaşladı ve sonra garaj yoluna girdi. Osborne elinde bir bakkal çuvalıyla indi ve "Ne var ne yok?" diye sordu.

"Konuşmamız gerek," dedi Virgil. "İçeri girebilir miyiz?"

"Elbette. Çok uzun sürmeyecekse. Annem için ayarlamalar yapmak üzere bir randevum var. Bir tabut almalıyım. İnanabiliyor musun?"

Bu mu?" Sesi tizleşti; stres ağlama krizine yol açtı. "Bu Adli tabibin işi bitti. Ona ne yaptıklarını Tanrı bilir. Bilmek istemiyorum..."

Kapıya doğru yürürlerken Virgil, "Bu zor," dedi. "Bunu bilecek kadar çok şey gördüm. Size üzgün olduğumuzdan başka bir şey söyleyemeyiz."

Osborne kapının kilidini açtı, onları içeri götürdü, buzdolabının üstündeki dondurucu bölüme birkaç paket koydu, ana bölmeyi açtı ve bir şişe Dasani su aldı ve Virgil ile Jenkins'e şişeleri uzattı. İkisi de kabul etti çünkü sahte de olsa daha dostane bir ruh hali oluşturdu. Oturma odasında Odada otururlarken Virgil, "Bugün Florida'da bazı kişilerle konuştum ve annenden sana miras kalacağını söylediler," dedi.

Osborne başını salladı. "Evet, muhtemelen, ama sanırım kiliseye biraz para verdi."

"Kiliseye para mı verecekti? Ne kadar olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

Osborne başını salladı. "Hayır, tam olarak değil. Hepsini onlara vermeyi planladığını sanmıyorum. Ben de bir şeyler alırdım."

Virgil ve Jenkins birbirlerine baktılar: görüşme tam da öngördükleri gibi gidiyordu. "Peki bu sizi rahatsız etti mi? Büyük bir kısmının kiliseye gidecek olması?"

"Hayır, özellikle değil. Para konusunda pek endişelenmiyorum - ne olaksa olacak," diyor Osborne. "Annemi özlüyorum, Gerçi. Bunun olmasına gerek yoktu. Onu öldüren adam. Kim olduğunu bilseydim, onu kendim öldürmeyi düşünürdüm."

Jenkins, "Genelde birkaç polise söylemek isteyeceğiniz bir şey değildir," dedi. "Şimdi bir araba tarafından ezilirse, insanlar ön tamponunuza bakacaklardır."

Osborne, "Tamam, ben onun arkasına geçeceğim," dedi.

Virgil, "Dinle Barry, bunu sormamızın nedeni bir neden arıyor olmamız. Duyduğumuza göre birkaç milyon alabilirsin. Bu bir sebep."

"Hadi ama," dedi Osborne. "Para için annesini öldürebilecek kaç kişi tanıyorsun?"

"Birkaç tane," dedi Virgil.

"Ama eminim nadirdir."

"Ama olur böyle şeyler," dedi Virgil.

Osborne, "O çatışmaların bazılarında nerede olduğumu biliyorsunuz," dedi. "Bunu yapamazdım, bunu biliyorsunuz."

Jenkins, "Tetiği kendiniz çekmiş olmanız gerekmezdi," dedi.

Osborne gözlerini devirdi. "Tabii ki hayır. İşi benim için yapması için Wheatfield tetikçisini tutabilirdim. O zaman bir kurşunun kalbini söküp almasını izlemek zorunda bile kalmazdım."

"Barry. . ." Virgil başladı. Durdu ve başka bir yöne gitti. "Bir dakikalığına kamyona gitmeme izin ver. Hemen döneceğim."

Bir dakika içinde geri döndü ve yanında parmak izi kitini getirdi. Osborne'a, "Bu muhtemelen seni temize çıkaracak," dedi. "Bir fişek kovanından parmak izi aldığımızı duymuş olabilirsiniz. Belki de normalde arama emri gerekir, ama eğer masumsanız . . ."

"Kasabadaki herkes duydu," dedi Osborne. "Ben masumum. Hadi bakalım."

Bu yorumdan sonra, buna gerek kalmadı, ama Virgil onu Her neyse, Osborne'un on parmağını da boş beyaz bir gömlek kartonunun üzerinde yuvarladı. Osborne'un parmak izlerini kendi parmak izlerinden biriyle karşılaştırdı.

Virgil'in silah ustası Martin'den aldığı fişekten alınmıştı. Parmak izlerini inceledikten sonra Jenkins'e "Burada bir şey yok" dedi.

"Yine de bakmaya değer," dedi Jenkins.

Osborne: "Yani anlaşıldı mı?"

"Bu noktada," dedi Virgil.

—

They onu bir süre daha sarsmaya çalıştı ama Virgil onun masum olduğunu düşündüğü için kolay kolay sarsılmadı. Geri döndüğünde Jenkins, "Şu parmak izi meselesi neydi?" diye sordu.

"Katilin bildiği kadarıyla hala insan basıyoruz. Parmak izi hâlâ dışarıda. Osborne bu haberi etrafa yayarsa, belki katil geri döner."

"Çok akıllıca," dedi Jenkins. "Bir dahaki sefere seni kafandan vuracak."

"Daha iyi bir fikrin var mı?" Virgil tersledi.

"Evet, biliyorum. Elimizde harika, klasik, serbest dolaşan bir sebep var: iki milyon dolar. Görünüşe göre bu onu öldürmek için kimseye ilham vermemiş mi? Ben buna inanmıyorum. Bir şekilde işin içinde." dedi Jenkins. "Mahkeme celbini aldı; gidip banka hesaplarına bakalım. Aklımıza gelmeyen bir şey var mı bakalım. Belki de başka biri ondan para almak istemiştir."

"Bu da bir olasılık," dedi Virgil. "Acaba Florida'da bir şey var mı? Belki de orada gerçekleşmeyecek bir şey için söz vermiştir. Ama hayır. Bu zayıf bir ihtimal. Floridalı bir adam buraya nasıl uyum sağlayacak? Silahla mı? Andorra'yı nereden bilecek?"

Jenkins, "Bu zayıf bir şey ama yine de bir şeydir," dedi. "Florida hakkında düşünmeli ve hesaplarına bakmalıyız."

—

W Virgil ve Jenkins gittikten sonra Osborne üst kattaki banyosuna çıktı ve halı temizleme kokusunu gidermek için duş aldı.

saçlarını kesti, Steam Punk tulumunu çıkarıp kot pantolon ve flanel gömlek giydi, mutfığa gitti ve Skinner & Holland'ın turtalarından birini dondurucudan çıkardı. Turtayı kutudan çıkarmış ve pişirme talimatlarını okuyordu ki bir ses duydu

arka kapı çaldı. Kimseyi beklemiyordu ve dışarı baktığında arka bahçe komşusu Davy Apel'i merdivenlerde buldu.

Kapıyı açtı ve "Hey, Davy" dedi.

Apel sordu, "İşler nasıl? Sen iyi misin?"

"Her şey düşünüldü. İçeri gelsene. Tavuklu börek ister misin?" "Hayır, on beş dakika önce yedim," dedi Apel. Mutfığa oturdu sandalye. "Dükkândan eve dönerken Flowers'ın arabasını sizin evin önünde park halinde gördüm. Belki bir haberi vardır diye düşündüm."

"Pek sayılmaz. Cinayetler için bir nedenim olduğunu düşündüler. Bilirsin, annemden miras. Onlara deli olduklarını söyledim.

annemi öldüreceğimi söyledim. Sanırım bana inandılar. Sonra Larry Van Den Berg'in evinde buldukları mermi kovanı yüzünden parmak izimi aldılar."

"Yani en azından masum olduğunu biliyorlar," dedi Apel.

"Sanırım. Yine de kışıma bir tekme gibi geldi. St. Paul'de adli tabiplikte evrakları imzalıyordum.

... " Osborne turtaya geri döndü, mikrodalgaya koydu ve Apel'in karşısındaki sandalyeye oturdu.

"Çok tuhaf," dedi Apel. "Geçen hafta onunla konuşuyordum. Gittiğine inanamıyorum."

Osborne'un yanağından bir damla yaş süzüldü. "Ben de yapamam. Bir şekilde annenin sonsuza kadar yaşayacağını düşünüyorsun, yaşamayacağını bilsen bile. Sanırım bu konuda tek bir şey var, o da sana parayı geri ödeyebilecek olmam."

Sonra gözleri bir santim kadar kapandı ve yanlara doğru Apel'e kaydı.

Apel, "Sanırım ayini kilisede yapacaksınız, ha?" dedi. "Evet, Peder

Brice ile bu konuyu zaten konuştum. Peki nasıl

Nasılsın, Davy? İşler nasıl gidiyor?"

"İyi idi. İyi idi. Iowa'daki yeni domuz fabrikasında çalışıyordum, herkesi kızdıran fabrikada. Ann'in de bir onu iki hafta daha meşgul edecek gecikmiş bir hendek açma işi. Yani iyi oldu." Apel ayağa kalktı ve "Biliyor musun, tüm bu konuşmalar bana bir şey hatırlattı. Marge hakkında. Gidip bir şeyler almam lazım. Hemen dönerim."

"Ne oldu?"

"Sürpriz," dedi Apel.

—

A Pel, kendi evi ile Osborne'un evi arasındaki çitin kapısından geçip bodruma indi ve 223'lük silahı aldı. tezgahın arkasında, dikkatlice bir kartuş çıkardı sabun ve suyla yıkadı. Bir kağıtla kuruladı. havluyu kullanarak şarjöre geri bastırdı ve fişek yatağına soktu.

Bunu yapmakta tereddüt etmişti ama Osborne'un yüzünde bir şey görmüştü: Osborne, Apel'in bir nedeni olduğunu fark etmişti. Ve eğer Flowers

Osborne'un mali durumunu soruyordu, o zaman er ya da geç Mad Hatter Brew Pub'ı ve Bu.

Apel'in elinde Osborne'dan kalma iki yüz bin dolarlık bir senet olduğunu ve Margery'nin böyle davranması halinde bu senedin ödenmeyeceğini öğrenecekti.

parasını kiliseye bırakacak kadar aptaldı. Barry halı temizleme işinden asla bu parayı ödeyecek kadar kazanamazdı; para Margery'den gelmeliydi.

Sonunda, önce Margery'nin, sonra da Barry'nin mirası karara bağlandığında, ödemeyi almak için senedi icra memuruna teslim etmesi gerekecekti. İki ölüm ve iki ayrı mirasla ilgili tüm yasal işler, gazetede okuduğuna göre bir yıl sürebilirdi.

İnternet. Flowers borcu öğrenmiş olsa bile, bundan bir yıl sonra cinayetlerin tüm detayları, kullanılan tüm silahlar, tüm tüm tanıklık anıları gizlenecek ya da yok olacaktır.

Flowers, nottan haberdar olursa şüphelenebilir ama asla suçlu bulmaz.

Tüfeği omzuna astı ve üzerini örtmek için yağmurluğunu çekti.

İki dakika sonra, iki avluyu tekrar geçmiş ve Osborne'un arka merdivenlerine doğru yürürken, "Yine ben," diye seslenmişti.

Osborne, "İçeri gel." dedi.

Apel içeri girdiğinde Osborne'u bir tabağın üzerine eğilmiş, sırtı kapıya dönük halde buldu. Beklemenin anlamı yoktu; bu konuda konuşmanın da.

Kapıyı itti, tüfeği kaldırdı ve iki adım ötedeki Osborne'un sırtının ortasına doğrulttu.

BANG!

Gürültülü, ama sağır edici değil. Osborne irkilerek doğruldu ve elini masaya vurdu, sonra da yüzüstü yemeğinin üzerine devrildi. Apel, dumanı tüten sıcak tencerenin kesinlikle iz bırakacağını düşündü.

Kan göremiyordu, Osborne'un gömleğinin arkasındaki bir çukurdan başka bir şey yoktu.

Bir dakika sonra kapıdan çıkmış, avluya geri dönmüştü. Hiçbir şey yapmama zamanı diye düşündü. İyi bir vatandaş olma zamanı.

hiçbir şey hakkında hiçbir şey.

Eğer o lanet parmak izi olmasaydı, aklanmış olacaktı. Tüfeği atabilirdi ve bu da her şeyin sonu olurdu. O değildi Flowers'ın Osborne'un parmak izini almış olması bir şeylerin kanıtı olsa da, parmak izi olduğuna ikna olmuştu.

Tek bir şey vardı: Tüfek gitmeliydi, hem de hemen. Diğer her şey halledilebilirdi ama bu değil.

Virgil ve Jenkins Blue Earth bankasında bir saat geçirdiler. Banka müdürü onlarla Margery hakkında konuşmak için dışarı çıktı.

Osborne: "Parasının çoğu Florida'daydı. Neden bilmiyorum.

-Sanırım bizden biraz daha tatlı konuşuyorlar. Her neyse, çoğu yıl yerel masraflarını karşılamak için iki çek alırdık. Bir sonrakini almadan önce her birini sıfıra indirirdi. Doğru.

şimdi"-yanında getirdiği bir kağıt parçasına baktı

- "Hesabında 6,142.74 dolar var. Ya da vardı."

Ancak o yıl yirmi beş bin dolarlık üçüncü bir çek geldiğini söyledi. Bu paranın tamamı neredeyse anında St.

Anne's, Winona-Rochester Piskoposluğu aracılığıyla idare ediliyor.

Virgil, "Yani zaten kiliseye büyük miktarlarda bağış yapıyordu," dedi.

"Evet. Onunla bu konuda konuştum ve daha fazlası gelecekti. Ben Kendim Katolik değilim ama onun hayırseverliğinden ve bağlılığından etkilendiğimi söylemeliyim. Katolikler hakkında konuşurken tüm yüzü aydınlandı.

kilise ve Bakire."

Kiliseye verilen büyük çek dışında, hesabında pek ilginç bir şey yoktu - geçmişe giden isimleri aradılar

Osborne üç yıl boyunca çeşitli yerel hayır kurumlarına küçük bağışlarda bulunmuş olsa da en büyük çeki Coats for Kids adlı hayır kurumu için yüz yirmi beş dolar tutarındaydı.

Jenkins, "Tam olarak deliklerden aşağı atmıyordu," dedi.

otoparktan Virgil'in Tahoe'suna doğru yürüdüler. "Onu sıkıştıran kimseyi görmüyorum. En azından burada. Muhtemelen Florida çeklerini de almalıyım."

Virgil, "Tetikçi buralı," dedi.

"Evet. Biliyorum. Shrake'i görmek ister misin?"

"Sen git. Seni arabana bırakacağım. Ben etrafta dolaşıp insanlarla konuşacağım," dedi Virgil.

"Kafandan vurulma."

—

○ Wheatfield'a dönerken Tahoe'nun hoparlöründen Holland'dan bir telefon aldılar: "Osborne'u tutukladınız mı?"

"Hayır, onunla konuştuk. Sanırım o iyi. Neden?"

"Merak ediyordum. Jacoby ve Oğulları'ndan bir telefon aldım. . ." "Kimmiş o?"

"Fairmont'taki cenaze evi. Tabut seçmek için randevusu vardı ve gelmedi. Ona ulaşamıyorlar. Telefonuna cevap vermiyor. Don Lee Jacoby'yi tanıyorum ve onu görmüş olabileceğimi düşündü. Ben de belki görmüşsünüzdür diye düşündüm."

"Bu sabahtan beri değil," dedi Virgil.

"Tüm bu olanlardan sonra ..."

Holland telefonu kapattı ve bir süre yollarına devam ettiler, sonra Virgil "Lanet olsun" dedi.

"Ben de öyle düşünüyordum," dedi Jenkins. "Işıkları yak."

Wheatfield'a giden yolun geri kalanını hız sınırını saatte otuz mil aşarak gittiler, Osborne'un evinin önünde durdular ve araba yolunda Steam Punk minibüsünü gördüler. "Bu sabah biraz yamuk park etmiş," dedi Jenkins. "Hâlâ yamuk. Evden dışarı çıkmamış."

Osborne'un kullandığı arka kapıya gittiler.

kapıyı çaldı, sonra da yumrukladı. Jenkins kapı kolunu denedi ama kapı kilitliydi.

Bahçede çim biçme makinesinin çalıştığını duymuşlar ve Bu taraftan, evin etrafından; ama Osborne değildi, Osborne'un arkasındaki evdeki adamdı. Onların geldiğini görmedi. Adam Virgil durup etrafına bakmadan önce dört kez "Hey!" diye bağırarak zorunda kaldı ve onları avluları ayıran çitin üzerinde gördü.

Virgil ona el salladı, o da gürültülü motoru durdurdu ve kulaklıklarını çıkararak yanına geldi. "Sizin için ne yapabilirim?" "Son birkaç saat içinde Barry'yi gördün mü?"

"Hayır. Bu sabah çalışıyordum. Yarım saat önce eve geldim ve çim biçmeye başladım ama buraya geldiğimden beri onu görmedim. Bir sorun mu var?"

Virgil, "Bir randevuyu kaçırdı," dedi.

Adam omuz silkti. "Annesi öldürüldüğünden beri dikkati dağınık. Hiç de normal biri değil."

Jenkins: "Kendine zarar vereceğini düşünmüyorsun değil mi?"

"Tanrım. . . Bilmiyorum. Ama Lou Simpson'da evinin anahtarı olduğunu biliyorum. Orada yaşıyor. . ." Osborne'un evinin solundaki evi işaret etti. "Osborne şehir dışındayken evi kontrol eder. Bilirsin, kaloriferin hala açık olduğundan emin olmak için falan. Muhtemelen seni içeri alayım."

Virgil dedi ki, "Teşekkürler, Bay"

"Apel." Elini uzattı ve el sıkıştılar. "Davy Apel. Neredeyse tanışıyorduk. Arka bahçelerde o adamı kovalıyordum. Verandadaki beyaz şortlu adam bendim."

"Oh, evet. Yardımın için teşekkürler."

"Onu yakalayamaman çok kötü. Bana büyük bir adam gibi göründü ve gerçekten hareket ediyordu."

—

T Simpson'ların evine doğru yürüdü. Simpson da yaşlı bir kadındı, etrafında kıvrılan kırmızı tekir kedilerle doluydu. ve Virgil'e miyavladı. "Onu bugün görmedim. Annesiyle Barry'den daha samimiydim ama yine de arkadaşız."

"Endişeliyiz," dedi Virgil. Tabut hakkında açıklama yaptı ve Yaşlı kadın kaşlarını çattı. "Şey, o Barry değil. Çok üzgündü ama o randevuyu kaçırmazdı. Umarım kendine zarar vermemiştir. Anahtarı getireyim."

Osborne'un evine girmelerine izin verdi. Virgil içeri bir adım attı, mutfığa açılan kapıyı açtı, ona döndü ve "Dışarı çıkmanız gerekecek," dedi.

Jenkins neden bahsettiğini biliyordu, yaşlı kadının koluna girdi ve onu merdivenlerden aşağı indirdi. "Yardım edebilirsin. Evinize dönüp şerifi arayabilir ve acilen birkaç yardımcıya ihtiyacımız olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Yapabilirim." Ne olduğunu anladı ve telefon etmek için aceleyle evine döndü. Virgil çoktan cep telefonundan Zimmer: "Barry Osborne öldürüldü. Evinde. Lou Simpson adında bir kadın birazdan dokuz-bir-bir'i arayacak ve sizden birkaç yardımcı göndermenizi isteyecek. Osborne'un evine girmemize izin verdi. ama burada birkaç yardımcıya ihtiyacımız var."

Zimmer, "Onları harekete geçireceğim," dedi. "Elimden geldiğince çabuk orada olacağım."

Virgil telefonu kapattı ve sandalyeye yığılmış cesede baktı. Osborne'un sırtında büyük bir çilek büyüklüğünde kan lekesiyle çevrili bir delik görebiliyordu.

Jenkins, Osborne'a yandan bakmak için Virgil'in etrafından dolandı ve "Buna inanamayacaksınız. Yüzüstü yatıyor. potpie."

"Ah, Tanrı aşkına." Virgil bakmak için Osborne'un yanına gitti. Sandalyeden kaymamıştı çünkü göğsü ve başı masanın üstünde duruyordu. "Onu öldüren adamı tanıyordu. Adam iki kapıdan içeri girdi ve Barry onu duymuş olmalı, ama o duymadı.

Kim olduğunu görmek için arkamı bile dönmedim. Konuşuyor olmalılar."

"Belki de geri dönüp çim biçme makinesindeki adamla konuşmalıyım."

Jenkins önerdi.

"Öyle yap. Bir süre burada durup bir şeylere bakacağım. Jenkins kapıdan çıktı ve Virgil mutfığa baktı, cesetten ve sandalyenin altındaki kan birikintisinden uzak duruyordu. Su birikintisi büyük değildi: kanın çoğu Osborne'un kucağında ve bacaklarında olacaktı.

Tezgâhın üzerinde bir tavuklu börek kartonu duruyordu. Virgil buzdolabının dondurucu bölümünü kontrol etti ve aynı şekilde ikinci bir güveç kartonu gördü. Virgil o sabah Osborne'la görüştüklerinde onu kartonları dondurucuya koyarken görmüştü. Osborne konuşmak için fazla vakti olmadığını, çünkü bir araba almak için randevusu olduğunu söylemişti.

Annesi için tabut. Kıyafetlerini değiştirmişti; artık
Onunla röportaj yaptıklarında giydiği Steam Punk tulumunu giyiyordu.

Bu demek oluyor ki Virgil ve Jenkins onu terk ettikten sonra
Kıyafetlerini değiştirdi -belki de duş aldı- ve sonra aşağı inip turtayı ısıttı.
Mikrodalgada altı dakika sürdü,
Virgil'in görebildiği kadarıyla sadece birkaç lokma yemişti.

Virgil, muhtemelen Jenkins'le birlikte evden ayrıldıktan sonraki yirmi
dakika içinde öldürölmüştür, diye düşündü.

Biri onları orada görmüş müydü?

—

H Olay yerinden geri çekildi, her iki kapıyı da kapattı ve Osborne ile
Simpson'ın evleri arasındaki yan bahçeye doğru yürüdü. A
şerifin arabası sokakta durdu ve Virgil'in henüz tanışmadığı bir şerif
yardımcısı indi. Virgil sokağa doğru yürüdü ve "Barry Osborne öldüröldü.
Bölgeyi olabildiğince sıkı tutmamız gerekiyor. Kimsenin kapıya
yaklaşmasına izin verme. Diğerleri bile
yardımcıları."

"şerif yolda," dedi şerif yardımcısı. Üzerinde "Logan" yazan bir isimlik
takıyordu.

"Tamam. Hemen bu civarda olacağım. Buraya geldiğinde beni
bulmasını söyle. İçeri girmemeli."

—

V irgil, Simpson'ın pencereden dışarı baktığını gördü. Arka kapısı evin
diğer tarafındaydı ve Virgil ona işareti etti, sonra
arkaya doğru yürüdü. Jenkins çim biçmeyi bırakmış ama hâlâ makinenin
üzerinde oturan çim adamıyla konuşuyordu.

Virgil, Simpson'ın kapısını çaldı.

"O öldü, değil mi?" diye sordu kadın, adam içeri girerken. Evinin
düzeni Osborne'unkiyle aynıydı: içerde bir çamur odası
Arka kapı, başka bir kapı da mutfağa açılıyor.

"Öldüröldü," dedi Virgil. "On bir buçuk ile öğlen arasında bir silah sesi
duydunuz mu?"

"Hayır, öyle bir şey değil; ama televizyon açıktı ve kulaklarım pek iyi duymaz, bu yüzden hep açık kalır."

"Bahçesinde, eve doğru yürürken kimseyi görmediniz mi?"

"Hayır, evi çok fazla görebilmem için yanlış tarafta. Ben Çoğunlukla mutfakta ya da TV odasında. İkisi de bu tarafta. Sokağın karşısındaki Marvel Jackson'la konuşabilirsin. Onun daha iyi bir manzarası var."

Çim biçme makinesindeki adamı sordu.

"Davy Apel? Bilmiyorum, o ..." Parmaklarını dudaklarına götürdü.

"Başka bir şey söylemeye başladın," dedi Virgil.

"Oh, Davy ve ben anlaşıyoruz," dedi. "Arkada büyük bir akçaağacım var ve yaprakları onun bahçesine düşerdi. Orada Bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu, yapraklar ağaçlardan düşerdi. Her neyse, bu konuda çok sinirlenirdi -her yıl- ve beni arayıp bu konuda ne yapacağımı öğrenmek isterdi. Peki, ne Yapabilir miydim? Böylece, 2007 sonbaharında, bir gün yoktum ve bahçeme geldi ve ağaçtan bazı dalları kesti. Bu yüzden böyle orantısız. Şerifi aradım ama bir şey çıkmadı.

oldu. Her neyse, Davy ve Barry arkadaşları."

"Davy hiç size şiddet uygulayabileceğini düşündüren bir şey söyledi mi?"

"Hayır, hayır, öyle bir şey değil. Hayır."

—

Virgil sokağın karşısındaki Marvel Jackson'ın evine yürüdü ve boş bulmuş. Solundaki ev de öyleydi ama sağdaki evde Casey Young adında bir kadın yaşıyordu. Osborne'un evinin etrafında kimseyi görmemişti. "Polis memurları neden orada? Barry'ye bir şey mi oldu?"

Virgil, "Evet. Biri onu vurup öldürmüştü. Eğer komşularınızla konuşabilirseniz, Osborne'un evinin etrafında herhangi bir hareketlilik gören olup olmadığını sorun."

"Sence ... Belki de bir süreliğine başka bir yere gitmeliyim. Eğer o katil onu görmüş olabileceğimi düşündüyse..."

—

J Enkins yan bahçede durmuş, iki şerifle konuşuyordu. Virgil Osborne'lara döndüğünde, polisler. Virgil'le ön bahçede karşılaştı ve "Çim biçme makinesi adamı ..." dedi.

"Davy bilmem ne..."

"Apel. Biraz şüpheli. Evde kimseyi görmediğini söylüyor, ama bana söylemediği bir şeyler bildiği hissine kapıldım. Ayrıca ok atıyor ama pek iyi olmadığını söylüyor. Silahı olmadığını söyledi. Parmak izini alıp almadığınızı sordum, henüz almadığını ama seve seve alacağını söyledi. Onun hakkında araştırma yapmanın faydalı olacağına inanıyorum."

Virgil başını salladı. "Bunu yapabiliriz. Belki Holland ya da Clay Ford bir şeyler biliyordur. Osborne'un evinin etrafında herhangi bir hareketlilik gören kimseyi bulamadım. Düşünemiyorum. Katil yürüyerek mi girdi? Etrafta yeterince çalılık var.

Yan sokakta, ama biri onu görseydi mahvolurdu. Buralı olmalı; onu tanırlardı, o bahçelere ait olmadığını bilirlerdi."

"Apel, uçtaki iki evde paketlenme fabrikasında çalışan Meksikalıların oturduğunu söylüyor. Gün boyunca evde kimse yok. Eğer buralıysa, bunu biliyor olabilir. O taraftan da gelebilirdi ama bu ciddi bir cesaret isterdi."

"Taşaklı olduğunu biliyoruz..." Virgil bir elini Alnına. "Size söylemeliyim ki, burada kafam karışmış gibi hissediyorum. Bu nasıl olabilir? Osborne'la konuşmaya geldiğimizde mi patlattık? Merak ediyorum. Cep telefonunu kontrol etmeli, kiminle konuştuğuna bakmalı, biz ayrıldıktan sonra biriyle konuşup konuşmadığına bakmalıyız. Bu sabah nerede olduğunu da bilmemiz gerek. Birine bir şey söyledi mi?

Katili tetikleyen şey neydi? Bunu halletmeliyiz."

"Whoa! Whoa! Whoa! Yavaşla dostum. Çıldıırıyorsun," dedi Jenkins.

"Bu bizim suçumuz değil, katilin suçu. Adamı hapse atacağız.

Önümüzdeki bir iki gün. Şehirde neler olup bittiğini çok iyi biliyor olmalı, her zaman bizden bir adım önde olmalı."

"Benden bir adım önde demek istiyorsun," dedi Virgil.

—

Vİrgil telefonuna sarıldı. Olay yeri ekibini kasabaya geri çağırmak zaman kaybıydı ama rutinin bir parçasıydı ve Van Den Berg'in suç mahallinde 223'lük mermiyi bulmuşlar. Bu, parmak izi yemi dışında bir şey ifade etmemişti ama edebilirdi. Şerif geldi, cesede şöyle bir baktı, başını salladı ve "Neredesin?" dedi. "Her zaman olduğumuz yerdeyiz. Bizim göremediğimiz bir şeyler oluyor Karl. Adam risk alıyor ama bunun bir sebebi var. Bu sadece deli bir adam değil. Bahse girerim öldürmeyi bitirmiştir. çünkü yapmak istediği şeyi başardı, her ne ise. Artık o silahtan kurtulacak ve bu da onu mahkemeye çıkarmayı çok daha zor hale getirecek."

"Hiç şüpheli yok mu?"

"Şey ... arkasında yaşayan adam var: Davy . . . Apel? Gizlice yaklaşacak kadar yakın ve bir yayı olduğunu itiraf ediyor. Silahı olmadığını söylüyor. Bir nedenimiz yok."

"Belki bir tür kan davası?"

"Apel'in kan davaları var ... ama Osborne katilin evine girmesine izin verdi ve yemek masasında ona sırtını döndü. Bu bir düşmana benzemiyor. Bir arkadaşına benziyor."

—

TBirkaç dakika daha konuştuktan sonra Zimmer ayrıldı. Virgil, Jenkins'le birlikte eve geri döndü, cesedin yanından geçti ve İkisi yarım saat boyunca katilin kim olabileceğine dair bir ipucu ya da Osborne'un endişelendiğine dair bir ipucu verebilecek herhangi bir şey aradılar.

Osborne'un cep telefonu mutfak tezgahındaydı. Şifre korumalıydı ama Touch ID'si de vardı. Jenkins, "Bir keresinde bana bir telefonu açmak için ölü bir adamın parmağını nasıl kullandığını anlatmıştın. Yani, ölü bir adamımız var. Ve bir parmak ..."

Virgil sırasıyla telefona, cesede ve Jenkins'e baktı. "Bea öğrenirse kendiliğinden histerektomi olur."

"Ona söylemeyeceğim..."

"Hem parmağı hem de telefonu kağıt havlularla halledebiliriz ..."

Öyle yaptılar. Önceki deneyimlerinden dolayı Virgil, Osborne'un sağ işaret parmağıyla başladı. Hiçbir şey olmadı. Sağ parmağını denedi. ve telefon açıldı. Jenkins'le birlikte "Son Aramalar" listesinin üzerinde gezindiler; listede o sabah üç, bir gün önce de yarım düzine arama vardı. Virgil onları yazdı, sonra telefonu kapattılar.

ve mutfak tezgahının üzerine geri koydu.

Jenkins, "Bea'nın bilmediği şey bize zarar vermez," dedi.

Sonraki birkaç dakika içinde Osborne'un Fairmont cenaze evini o sabah iki kez aradığını ve üçüncü bir telefon daha olduğunu öğrendiler. daha önce, saat 8'de, taşrada halı temizleyen bir müşteriyi aradı.

Virgil, "Eğer müşteri bu işe karışmış olsaydı, eve gizlice girip onu burada öldürmek yerine Osborne'u dışarıda öldürür ve cesedini otların arasına atardı," dedi.

"Doğru. Ama insanlar başından beri ne diyor biliyor musun? Bu para. Bir şekilde para," dedi Jenkins. "Ya annesinin değil de Barry'nin parasıysa?"

Mutfaktaydılar ve ikisi de dört dolarlık bir tencerenin içinde yüzüstü yatan cesede baktılar ve Virgil, "Sanırım hiç yok," dedi.

"Ama bunu bilmiyoruz," dedi Jenkins. "Nerede olduğuna bakmak için burada yaşasaydı, annesinin de bunu yapacağını düşünmezsiniz. Ama yaşıyor."

"Öyleyse gidip Barry'nin banka hesaplarına bakalım," dedi Virgil.

"Başka bir mahkeme celbi isteyeceğim."

—

A

Bir saat sonra Blue Earth'teki bankaya geri dönmüşlerdi. Sabah muhatap oldukları banka müdürü şaşırmıştı. ve bunu onlara söyledi. "Tanrı'ya yemin ederim ki

Dünya ne hale geliyor? Wheatfield'da son yüzyılda bir cinayet işlendiğini sanmıyorum, ama şimdi ne oldu, bir haftada üç cinayet mi? Bütün bir aile yok mu oldu?"

Onu sakinleştirdiklerinde, onları Osborne'un son dört yılda yazdığı çeklerin görüntülerine bakabilecekleri bir bilgisayarın önüne oturttu. Banka, "Bundan daha geriye gitmek için başka bir buluta gitmemiz gerekir ve bu da biraz zaman alır," dedi. Başkan onlara söyledi.

Bunu yapmak zorunda değillerdi. Osborne'un hesaplarında bir anormallik buldular. Eylül ayının ilk günü, son dört yıldır her yıl, David D. Apel'e 6,550 dolarlık bir çek yazmış.

"Her yıl," dedi Virgil. "Acaba ne kadar? Kira mı? Evin sahibi o."

Banka müdüründen bir görüş istediler. Bir süre alt dudağını çekiştirdikten sonra şöyle demiş: "Öldüğüne göre muhtemelen gelir vergisi kayıtlarını kontrol eder, ama tahmin etmem gerekirse, bunun bir kredi ödemesi olduğunu söyleyebilirim."

Ondan buluttan daha fazla kayıt alma sürecini başlatmasını istediler ve bunu yapmak için gittiğinde Virgil

Jenkins, "Şunu deneyin: Bu bir kredi ödemesi ve Apel'in paraya, yani ana paraya ihtiyacı var. Ama Osborne'un hiç parası yok. Apel, Margery öldüğünde parayı alacağını düşünüyor ama sonra yaşlı kadının parasını kiliseye verdiğini duyuyor. Margery Osborne'u öldürür, böylece Barry mirasa konacaktır. Sonra Barry çitin üzerinden onunla konuşuyor, annesinin parasına baktığımızdan ve onun ölümünden kimin faydalanabileceğini anlamaya çalıştığımızdan bahsediyor ..."

"Bu da onu korkutuyor," dedi Jenkins, "ve Barry'nin bize Apel'e yüklü bir borcu olduğunu söylemesini istemiyor. Bu arada, açgözlü kafa Van Den Berg bunu anlıyor, çünkü kimin neye sahip olduğunu kasabadaki herkesten daha iyi biliyor. Kendisinin de paraya ihtiyacı var ve Apel'e şantaj yapmaya çalışıyor . . ."

Virgil, "Üzerine yürüyüp onu öldüren kişi," dedi.

"Vay canına! Bu işin hallolduğuna sevindim," dedi Jenkins. "Ben eve gidiyorum; sen de gidip Apel'i tutukla."

"Henüz o noktaya gelmedik."

"Şaka yapmıyorum. Ama eğer haklıysak bir şeyler bulabiliriz."

Banka müdürü bir süre sonra geri geldi ve Şöyle dedi: "İsterseniz gelip eklere bakabilirsiniz ama size Şunu söyleyebilirim ki Barry, Bay Apel'e Eylül ayından beri aynı miktarda ödeme yapıyordu.

2009. Kira ya da başka bir Şey o zamandan bu yana artmıŐ olmalı - bahse girerim sabit faizli bir kredidir."

Virgil, BCA'da çalışan ve birkaç yıl önce aceleci bir aŐk yaşadığı ve hala arasının zayıf olduğu bir araştırmacı/hacker'ı aradı. "Sandy, bir zamanlar eyalet gelir vergisi beyannamelerine bakmanın bir yolunu bulduğunu hatırlıyor musun?"

"Böyle bir Şey hatırlamıyorum. Bu yasadışı olur," dedi. "Dinle bebeğim, Şu ana kadar dört cinayet işlendi ve üç kişi yaralandı. Shrake de dahil. Tek bilmemiz gereken bu adamın kredi faizi alıp almadığı ve ne kadar aldığı..."

Uzun bir sessizlik. Sonra, "Shrake'i duydum. Ve ben senin bebeğin değilim. Ya da sevgilin. Ya da balım."

"Yani . . . Shrake . . ."

Biraz daha sessizlik. Sonra, "Bana bir isim ver."

Yarım saat sonra tekrar aradı, Virgil ve Jenkins Wheatfield'a geri dönerken. "Bu sadece faizli bir kredi. Bunu söyleyebilirim çünkü hepsinin vergisini ödüyor, yani hiçbiri geri dönmüyor.

Müdürüm. İnternette kredi oranlarına baktım. 2009 yılında normal faiz oranı muhtemelen yüzde dört ila beş arasındaydı, çünkü Büyük durgunluk başlamıştı, ancak arkadaşlar arasında bir kredi olsaydı, yüzde üç kadar düşük olabilirdi. Yüzde beşte, kredi 130.000 dolar civarındaydı. Yüzde üç olsaydı daha fazla, yaklaşık 225.000 dolar olurdu."

"Teşekkür ederim."

GörüŐmeleri bittiğinde Jenkins, "Hem Margery'yi hem de Barry'yi öldürse bile parayı yine de alır. Bir süre beklemek zorunda kalacak. Ama elinde imzalı bir senet varsa, mülklere karşı hak iddia edebilir. Bunların hepsi özel olarak gerçekleŐiyor. Eğer bunu çözememiŐ olsaydık, bundan hiç haberimiz olmayabilirdi."

"Evet."

"Elbette, daha ileriye bakarsak, Barry'nin ölümüyle mirasa konacak başka Osborne akrabaları da olabilir."

"Bu biraz zorlama olur. Apel'in sebebi var. En azından Barry ile. Yay kullandığını biliyoruz. Şimdi davanın geri kalanını bir araya getirmeliyiz. Herhangi bir cinayet için mazereti olup olmadığını bilmiyoruz. Ne yaptığına ve nerede yaptığına bakmak istiyorum."

Jenkins, "O bir ağır ekipman operatörü ve müteahhit," dedi. "Onunla konuşurken sordum."

Jenkins Apel'in işinin nerede olduğunu bilmiyordu ama Virgil Holland'ı aradı, ona gizlilik yemini ettirdi ve sordu. "Onun eski bir İkinci Cadde'deki Quonset," dedi Holland.

"Bram Smit'in evine yakın bir yerde mi?"

"Şey, evet. Biraz aşağıda, ama çok uzak değil. Elli ya da altmış metre. Vissers'lardan da çok uzak değil. Bu gece odanıza gittiğinizde omzunuzun üzerinden bakın, tam orada, caddenin aşağısında göreceksiniz."

Virgil telefonu kapattı ve Jenkins'e, "İşini kontrol etmeliyiz. Bu umut verici görünüyor."

"Eğer aradığımız adam oysa, hala başka bir şeye ihtiyacımız var. Fiziksel bir şey.

Bu noktada, bir mahkumiyet göremiyorum. Arama emri bile göremiyorum. Para için yaptıysa, gidebileceği yere kadar gitti, başka kimseyi vurmasına gerek yok, bu da muhtemelen Silahı bir yerlerde nehre atmış. Ya da atmaya hazırlanıyor."

"Bu sabah hâlâ elindeydi," dedi Virgil. "Bir sonraki avlu polislerle doluyken onunla dolaşma riskini alacağından şüpheliyim. Belki de ondan kurtulur bu gece."

"Osborne'u vurduktan hemen sonra ondan kurtulabilirdi. Bence bu bir öncelik olurdu," dedi Jenkins.

"Umalım da yapmamış olsun, yapabileceğimiz tek şey bu. Unutmayın ki o .223'lük mermi kovani elimizde ve o hâlâ parmak izi bulduğumuza inanıyor," dedi Virgil.

"Onu basmamıza izin vermeyi teklif etti..."

"Blöfümüzü görüyor. Bu Quonset'i kontrol etmeliyiz, ateş ettiği yer olarak işe yarayıp yaramadığını görmeliyiz. Eğer çalışıyorsa, ona manevra yapmalıyız."

"Ne yaparak?"

"Bir şeyler düşünürsün," dedi Virgil.

A Pel'in Quonset'i yetmiş yıllık, Kore Savaşı sonrası inşa edilmiş iki katlı çelik bir barakaydı.

başka bir şey yoktu. Giriş, kulübenin bir ucundaki on iki ayaklı, dışa doğru açılan kapılardan sağlanıyordu.

Quonset'in her iki tarafında yarım düzine iki ayak kare pencere vardı, bu pencerelerden bir Bob-Cat ve bazılarını görebiliyorlardı. ataşmanlar, eski bir Caterpillar ekskavatör ve bir çift için yer daha fazla ekipman parçası. Bir duvardaki uzun ahşap tezgâhta tanımlayamadıkları tenekelerin yanı sıra yedek ya da hasarlı olduğu anlaşılan parçalar, bazı aletler, kürekler ve muhtelif çalışma ekipmanları bulunuyordu.

Quonset'in kiliseye bakan ucunda duran Virgil, "Tahmin et ne oldu? Buradan hedefleri göremezsiniz." Göremezlerdi çünkü önlerinde alçak ahşap bir kulübe vardı ve üç tarafında da "Evcil Hayvan Salonu-Evcil Hayvan Yıkama ve Bakım" yazan tabelalar vardı. Tabelalar eskiydi ve kulübe boş görünüyordu.

Jenkins Quonset'ten geri çekildi, yukarı baktı ve "Peki ya şuradan?" diye sordu.

Virgil geri adım attı ve yukarı baktı. Quonset'in çatısı Dikey duvarın üzerinde, duvarın tam tepesinde havalandırma ızgarasına benzeyen bir şey vardı. Pencerelerden ızgarayı görmeye çalışarak kulübenin yanından geri yürüdüler ama Yapamazlardı çünkü pencereler yuvarlak kenarlardan dışarı doğru itilmişti, her biri kendi küçük beşiklerinin altındaydı.

Kilitli olan sallanan kapılara doğru yürüdüler.

Bir menteşe ve bir asma kilit vardı; ama kapıların arasında, dibe yakın bir yerde yarım inçlik bir boşluk vardı ve Virgil dizlerinin üzerine çöküp aralıktan baktığında, diğer uçtaki ızgaradan ışık geldiğini görebiliyordu.

"Ne?" Jenkins sordu.

Virgil ayağa kalktı, dizlerini fırçaladı ve Quonset'in sarkan çatısına baktı. "Ne dersin, on altı ila on sekiz fit yukarıda mı? Bunun gibi bir şey mi?"

"Muhtemelen."

"İçerisi temiz, açık bir alan ve herhangi bir merdiven göremiyorum."

"Bir tane getirebilir. Bir inşaatçının muhtemelen bir tane olması gerekir," dedi Jenkins.

"Olay yerine geri dönelim, bakalım oradan Quonset'in üstünü görebilecek miyiz?"

Kamyona bindiler, Ana Cadde'ye çıkarken Bram Smit'in evinin önünden geçtiler ve kiliseye gittiler. Yolda Virgil şöyle dedi, "Biliyor musun? Bahse girerim o ekskavatör kepçesini sürünerek çıkabileceği kadar yükseğe kaldırabilirsin."

Jenkins, "Eminim haklısındır." dedi.

Üç kurbanın bulunduğu kilisenin karşısındaki sokakta Virgil kamyonundan indi, Nikon'unu ve en uzun objektifini aldı ve caddeden aşağıya, Quonset'e doğru baktı. Üç yüz metre uzakta olması gerektiğini düşündü; ve göremediği halde Binanın büyük bir kısmının çatısını ve havalandırma ızgarasını görebiliyordu. Bir fotoğraf çekti.

"Şerifi arama vakti geldi," dedi.

Zimmer'a Larry Van Den Berg'i hapse götüren şerif yardımcısı Lucy Banning eşlik ediyordu. Skinner'da toplandılar.

Apel hakkında konuşmak için Holland'ın arka odasına gitti. Skinner okuldaydı ama Holland dükkâdaydı ve Virgil'in ne bulduğunu öğrenmek istiyordu. Zimmer, Virgil'e bir polis tartışmasına bir sivilin dahil etmenin uygun olup olmadığını sorduğunda, Virgil omuz silkti ve "Bazen. Bu da o zamanlardan biri. Kimse daha fazlasını bilemez yerel halktan daha çok önemsiyorum."

"Ve ben belediye başkanıyım," dedi Holland. "Açık ara farkla."

Virgil onlara Apel hakkında öğrendiklerini anlattı. Hepsi bir öneriydi, ama Apel'in yaşadığı yer

Osborne'un arka bahçesi ve eve kolay ve hızlı erişim ikna ediciydi.

"Ayrıca," diye ekledi Jenkins, "adam Virgil'i vurduğunda ve Shrake kaçmaya başladığında onu neredeyse köşeye sıkıştırmıştık. Ama ortadan kaybolduğunda o tarafa doğru koşuyordu - onun ve Osborne'un evine doğru."

"Biliyor musunuz? Apel'le konuştuğumda bana onu verandasında dururken gördüğümü ve adamın nereye kaçtığını gösterdiğini hatırlattı," dedi Virgil. "Beyaz bir tişört ve şort giyecek vakti olmasına imkân yok. Birkaç saniyeden bahsediyoruz."

Jenkins "Huh." dedi. Ve, "Bunu daha sonra çözeceğiz."

—

Holland, Osborne'a verilen kredinin neleri içerdiğini bildiğini düşünüyordu.

"Yıllar önce, ben üniversitedeyken, Barry ve Davy eyaletler arası yolda eski Burton Ford bayisinde bir bira barı açmışlardı. O zamanki dedikodulara göre Davy'nin karısı

miras, onlar parayı koydular ve Barry burayı işletti-
Davy ve Ann'in yürütmeleri gereken kendi işleri vardı; ağır ekipmanlarını
çalıştırarak iyi para kazanıyorlar."

"Bu konuda hatırladığım tek şey," diyor Zimmer, "bira barı *Titanik*
gibi battı."

"Orada yakalandıkları bir tür ... hastalığı yok muydu?" Banning sordu.

"Hastalık değildi. Duyduğuma göre tanklara

Bir çeşit sabun ve büyük açılışta, bira içen herkes şiddetli bir şekilde
koştı," dedi Zimmer. "Mekana Çılgın Şapkacı adını vermişlerdi ve büyük
açılıştan sonra herkes

ona Çamur Tereyağı demeye

başladı." Jenkins, "Bu hiç iyi
değil," dedi.

"Zaten kötü bir yerdi," dedi Zimmer. "Orada hiçbir şey yok. Eğer içeri
girip üç ya da dört bira içerseniz, çıktığınızda otomatik olarak sarhoş
araba kullanıyorsunuz demektir. Otoyol devriyesinin

Bunu anlamak için bir saniye. Mud Butter'da içki içmeye başladın ve
oradan ayrıldığında ayıların kıcına yapışmış olma ihtimali yarı yarıyaydı."

Jenkins, "Bu hiç iyi değil," dedi.

Virgil, "Böylece iş yeri batıyor ve Barry ilk yatırımın bir parçasıyla baş
başa kalıyor," dedi. "Annesi onların

destek. Borcun faizini ödemeye devam edecek ve sonunda kadın
öldüğünde, eline bir tomar para geçecek ve Apel
müdür geri döndü."

Jenkins Zimmer'a sordu, "Sence bu arama emri için yeterli mi?
Buradaki yargıçları bilirsin."

"Konuşabileceğim bir adam var," dedi Zimmer. "Ne yapmak
istiyorsun?"

"Önce şu Quonset kulübesine gidelim," dedi Virgil, "havalandırma
deliğinden birinin ateş ettiğine dair bir işaret var mı bakalım. Orada büyük
bir

Kapıda asma kilit vardı, bu yüzden Apel oraya başka birinin girdiğini
söyleyemezdi. Sonra, eğer bir şey varsa, eve gideriz ve
Tüfeği bırakmamış. Beni ve Shrake'i vuran oklara benzer oklar olup
olmadığını kontrol edeceğiz."

Holland, "Lanet olsun, sanırım yuvarlanıyoruz," dedi. "Yine de söylemeliyim ki, geçen hafta Davy Apel deseydiniz, size palavra sıkıldığınızı söyledim."

"Bu hiç iyi değil," dedi Jenkins. "Aklına gelmeyen psikopat bir pislik olduğunu söyleseydin daha mutlu olurum" diye ekledi.

"Para insana tuhaf şeyler yaptırıyor," dedi Zimmer. Saatine baktı. "Siz gidip şu otlardan alın. Ben bir telefon edip arama emrini buraya getireceğim. Yaşlı Hartley golf sahasındaysa, ki muhtemelen öyledir, bir saat sürer herhalde."

Holland, Virgil ve Jenkins'e "Yargıç Hartley" dedi.

Jenkins, "Golf için kötü bir bahar oldu," dedi. "Yeşiller her zaman ıslak; topların sprey püskürttüğünü görüyorsunuz, bu yüzden ne kadar sert vuracağınızı kestiremiyorsunuz. Ve sonra ayak izi girintileri var bardağın etrafında . . ."

Virgil konuşmaya dönüşmeden araya girdi. "Hadi alalım Yargıç gidiyor. Haydi esrarkeşlere gidelim." Ve Jenkins'e: "Golfün canı cehenneme. Aptal lanet oyun, mükemmel bir topun etrafında bir topu kovalamak iyi bir inek merası."

Jenkins, "Sana olan tüm saygımı kaybettim," dedi.

"Tüm bu gürültü patırtı olmadan arama emri çıkartabilir miyiz?" Holland sordu. Herkes ona baktı ve o da şöyle dedi: "Biliyorum, bu büyük bir Özür dilerim ama o an aklıma başka bir şey gelmedi. Yani, oyalanmayı bırakıp Garanti. Tamam mı?"

"İşte böyle," dedi Jenkins.

—

H Artley gerçekten de golf sahasındaydı. Şerif yardımcısı, yargıcın dörtlüsünü bulana kadar on iki çim sahayı bir aşağı bir yukarı dolaştı, Zimmer, Hartley'in çok sinirlendiğini ve neredeyse arama iznini değerlendirmeyi reddettiğini söyledi. Cinayetler ve seçmenler hatırlatıldı -Tekrar düşündü.

"Gitmeye hazırız," dedi Zimmer. "Lucy'nin arabasında bir cıvata kesici var ama bir merdivene ihtiyacımız yok mu?"

Quonset kulübesinin içi için yaptılar. Kasabada, belediyenin ekipman kulübesinde bir tane vardı ve Holland mağazanın kamyonetiyle onu almaya gitti. Daha sonra Quonset'te buluştular, Banning asma kilidi çıkarmak için kesicilerini kullandı ve içeri girdiler.

Kulübe Ana Cadde'deki dükkânların arka tarafındaydı, bu yüzden girişlerini izleyecek kimse yoktu. Kulübenin bir köşesinde yorgun görünümlü bir Bob-Cat oturuyordu ama büyük ekskavatör yerinde yoktu. Zimmer etrafına bakındı ve şöyle dedi: "Biliyor musunuz? Burası Kore Savaşı'ndan kalma kulübelerden biri, yani yalıtımlı. Duvarların ne kadar kalın olduğunu görüyor musun? Herhalde Bir ayak kalınlığında. Muhtemelen asbestle doludur. . . Ama silah sesini azaltacağı kesin."

"Smit buradan sadece elli metre kadar uzakta mı?" Virgil sokağın aşağısına bakarak şöyle dedi. "Dostum, bu neredeyse fazla iyi görünüyor."

Merdiveni yukarı çıkarmak beklenenden zor oldu -uzatmanın nasıl çalıştığını çözemediler ve çözdüklerinde de bir şekilde kırık olduğu ortaya çıktı, ama Jenkins ilgili durdurucuyu yerine çaktı ve Virgil ızgaraya tırmandı. On sekiz inç yüksekliğinde ve bir ayak genişliğindeydi, tamamen açıktan tamamen kapalıya kadar hareket ettirilebilen sekiz döner metal panjuru vardı. Şimdi neredeyse kapalıydılar.

Zimmer aradı, "Ne görüyorsun?"

"Olay yeri inceleme ekiplerimizi buraya getirip Parmak izleri," diye seslendi Virgil, "çünkü tetikçinin bulunduğu yer burasıydı. Bir bakayım... sekiz çita var ve bunların altısı tozla kaplı, ikisi temiz. Bunu açmak için bir kalem kullanacağım..."

O yaptı.

"Ve evet, bir akçaağacın arkasından bakıyorum ama herkesin vurulduğu yeri görebiliyorum. Aşağı geliyorum."

Zimmer yukarı tırmanıp baktı, sonra Banning ve ikisi de ızgaranın arkasında muhtemelen Apel'in tünediği yer olduğu konusunda hemfikir oldular. Zimmer, "Muhtemelen senin düşündüğün gibi ekskavatör kovanının içinde," dedi. "Tam olarak ayarlayabilir ve mükemmel bir keskin nişancı yuvasına sahip olabilirsiniz."

"Onu yakaladığımıza inanıyorum. Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun," dedi Holland. Jenkins, "Hadi gidip evi basalım," dedi.

Holland, "Burada iki makine kayıp," dedi. "Davy ve Ann muhtemelen bir yerlerde çalışıyorlar. Burada kimse olmayacak ev."

"Sorun değil," dedi Virgil. "Bu bazı açılardan daha da iyi. İhtiyacımız olanı alıyoruz. Ortaya çıkar çıkmaz onu yakalayacağız."

Banning'de bir asma kilit daha vardı, onu da kapıya taktılar. Holland, "Bu, geri döndüklerinde onları uyaracaktır," dedi, "tabii daha büyük bir işleri yoksa ve ekipmanı gece boyunca bırakmazlarsa."

Zimmer, "Birkaç adamım etrafa bakacak," dedi. "Birileri onları görmüştür."

—

A Pel'in evi Osborne'un evinin ters bir görüntüsü gibiydi; ön kapı bir verandaya açılıyordu, ikisi de çok az kullanılmış gibi görünüyordu; bir kapı

Evin yan tarafının yarısına kadar uzanıyordu; ve bir arka kapı, müstakil bir garaja giden taş bir yürüyüş yolu vardı. Virgil arka kapıyı zorla açarak, kışlık eşyaların asılı olduğu çamurluğa girdi.

Paltolar. Ev, Wheatfield'daki çoğu ev gibi küflü sıvadan dolayı eski kokuyordu.

Virgil ve Jenkins içeride kimsenin olmadığından emin olmak için etrafı temizledikten sonra bodruma indi. Bodrumda Bodrumda odun ve kömür yakan eski bir fırın vardı, daha büyüktü. Artık kullanılmayan bir Volkswagen'in yanında modern bir gaz ocağı vardı. Bir düzine floresan armatür

Alçak tavan ve hepsi açık olduğunda, mekan bir televizyon stüdyosu kadar parlak bir şekilde aydınlatılıyordu.

Muhtemelen bir zamanlar dörde dört ahşaptan yapılmış ağır duvarları olan bir kömürlük olan yer, okçuluk çalışma alanına dönüştürülmüştü. Apel, dördü bileşik ve ikisi recurves olmak üzere yedi yaya sahipti ve hepsi ahşap mandallara asılmıştı.

oklar ve birkaç düzine çeşitli ok. Dört farklı

Kamuflaj kıyafetleri bir duvardaki kancalarda, dört farklı hedefin üzerinde asılı duruyordu.

Jenkins okları kontrol etti ve dedi ki, "Biliyor musun? Eşleşme yok."

"Onlardan kurtulmuşlar," dedi Virgil, bodrumun etrafına bakarak. "Silahı bul."

Silahı da bulamadılar. Zimmer iki şerif yardımcısı daha getirdi ve onlar da evi tepeden tırnağa, mümkün olan her köşe bucağı didik didik aradılar. Onlar çalışırken, komşular neler olduğunu sormak için uğradı. Terslendiler ama Virgil içlerinden birinin Apel'e bahşış verebileceğini düşündü.

Virgil, "Eğer ortaya çıkarsa ... dikkatli olun," dedi.

"Jenkins, "Eğer ortaya çıkarsa arabasına bakmalıyız; eğer kaçarsa da hemen peşine düşmeliyiz," dedi.

Başka kimseyi öldürmesine gerek olmadığı için silahı göle atmış."

"Acaba Ann'in bundan haberi var mı?" dedi Zimmer. "Acaba Ann'in ikisi de bu işin içinde."

"Bu tür bir çılgınlık . . . Bundan biraz şüpheliyim. Ama ortaya çıktıklarında onları ayrı tutun," dedi Virgil.

Banning garajdan içeri girdi, üstü başı toz içindeydi. "Hiçbir şey" dedi. "Zemini kazmak dışında her şeyi yaptım."

—

T Bir şerif yardımcısı arka kapıdan girip "Apel döndü" diye seslendiğinde mutfakta başka olasılıklar hakkında konuşuyorduk. O bizi görüyor."

Virgil dedi ki, "Üstüne çık. Ona dövüşme şansı vermeyin." Şerif yardımcısı tekrar kapıdan çıktı, Jenkins ve Banning de hemen arkasındaydı. Virgil dışarı çıktığında iki şerif yardımcısı Apel'i kamyonetinin yanına sıkıştırmış, üstünü arıyorlardı. Apel Virgil'i gördü ve bağırdı, "Ne halt ediyorsun? Bu da ne böyle?"

Virgil kamyonun burnuna doğru yaklaştı ve "Kasabadaki silahlı saldırılardan haberdar olabileceğinize inanmak için nedenlerimiz var" dedi.

"Ne! Delirdin mi sen?"

Zimmer, "Şehir merkezindeki Quonset'inizde keskin nişancı yuvası bulduk," dedi.

"Keskin nişancı yuvası mı? Sen neden bahsediyorsun? Keskin nişancı yuvası falan yok..." Polis memurlarına karşı mücadele etmeye başladı.

"Dışarıyı göremiyorsunuz; pencereleri bile açamıyorsunuz..."

"Binanın tepesindeki ızgaranın içinden. Oradan mükemmel bir manzara," dedi Jenkins. Ve ekledi, "Dostum, vazgeçsen iyi olur. Seni yakaladık. Nokta."

Virgil: "Barry Osborne'a verdiğiniz krediyi biliyoruz. Kredinin sadece faizini ödediğini biliyoruz. Ve biliyoruz ki Margery'nin kiliseye çok para vereceğini duyduğunuzda paranızı geri alma konusunda endişelendiniz ..."

Apel etrafını saran yüzlere baktı, kendini toplar gibi oldu ve sordu: "Evim için arama emriniz mi var? Gördüğüm kadarıyla her yere bakmışsınız."

"Var," dedi Virgil.

"Hiçbir şey bulamadın, değil mi? Neden biliyor musun?" Cevabını Virgil'in yüzüne haykırdı: "ÇÜNKÜ BEN YAPMADIM!"

Virgil bir adım geri çekildi. "Quonset'inizdeki asma kilidin anahtarı başka kimsede var mı?"

Apel kulağının arkasını kaşıdı. "Şey, evet. Kışın çiftçilik yapan herkes."

"Kaç kişi bu?" Virgil sordu.

"Beş, sanırım. Ama farklı kışlarda farklı adamlar kullandık, bu yüzden orada daha fazla anahtar olabilir . . . Hiçbir zaman yakından saymadım çünkü orada ekipmanlarımız, makinelerimiz dışında çalınmaya değer bir şey yok ve onları da yirmi kişi görmeden çalamazsınız."

Virgil dedi ki, "Bu adamlardan herhangi biri yay avcısı mı? Çünkü eminim duymuşsunuzdur..."

Apel, "Hey! Hey! Neden bana cinayetler için bir mazeretim olup olmadığını sormuyorsunuz?" diye bağırdı.

Tüm polisler birbirlerine baktıktan sonra Jenkins, "Peki... siz?" diye sordu.

Apel parmağıyla Virgil'i işaret etti ve "Evet, biliyorum. Margery vurulduğunda ben neredeydim biliyor musun? Danny Visser'in güzellik salonunda oturmuş saçımı kestiriyordum. Biri koşarak içeri girdi ve bize . . . Kathy Meijer ... ve dışarı koştuk ve sizi sokakta saçlarınız yanıyormuş gibi koşarken gördük . . ."

Virgil, "Ne?" dedi.

—

D sessizlik. Sonra Jenkins, "Burada bilmediğimiz bir şeyler dönüyor. Çok fazla şeyimiz var ..." O

Apel'e baktı ve başını salladı.

Virgil: "Lanet olsun, Danny'yle konuşmaya gidiyorum. Hepiniz burada kalın.

Buradayım, bir dakika içinde döneceğim. Eğer doğruyu söylüyorsa, bunu bileceğiz."

Jenkins, "Tabii Danny'yle bir ilişkisi yoksa," dedi.

Tüm yerel halk homurdandı ve Banning, "Hayır. Hayır, bu doğru değil."

Zimmer, "Başımdan beri beni endişelendiren bir şey söyleyeceğim.

Glen Andorra ile yatakta kimin olduğunu bilmiyoruz. Öldürülmeden hemen önce onunla birlikte olduğunu biliyoruz, değil mi? Ve görünüşe göre ondan sonra hiç geri dönmemiş, çünkü onu ölü bulabilirdi."

"Bunu bilemeyiz," dedi Virgil, "çünkü tam olarak bilmiyoruz.

Glen öldüğünde. Muhtemelen on gün ya da iki hafta önce. Bir kadın olduğunu bile bilmiyoruz. Tek bildiğimiz, küçük bir . . .

mmm . . . iç çamaşırında meni."

Banning, "Yug," dedi ve "Kadın olmak zorunda değil.

Bunun gerçekleşmesi için birden fazla yol var."

Zimmer, "Sanırım hepimiz olasılıkların farkındayız Lucy. Onları daha fazla keşfetmemize gerek yok."

Jenkins "Prezervatif" dedi.

"Biliyoruz," dedi Zimmer. "Bunu biz de biliyoruz."

Virgil Apel'e, "Seni bir süre burada tutacağız; ben Danny'yi bulmaya gidiyorum. Yalan söylüyorsan bana bunu yaptırma."

Apel dedi ki, "Git . . . Git!"

—

Vİrgil gitti.

Arabayla gittiği ve Apel'in evi Visser'in evinden sadece dört blok ötede olduğu için bir dakika sürdü. Kapıyı çaldı.

Güzellik salonunun kapısını itip içeri girdiğinde Danny Visser'ı bir kadının saçını folyoya benzer bir şeyle sararken buldu.

Dönüp ona baktı ve "Virgil?" dedi.

"Danny, bu önemli. Bir dakikalığına dışarı çıkabilir misin?" "Elbette."

"Dinleyebilir miyim?" diye sordu saçında folyo olan kadın. "Mmm ... hayır," dedi Virgil.

Dışarı çıktıklarında, kapı kapalıyken Virgil, "Margery Osborne'un vurulduğu sırada ne yapıyordunuz?" diye sordu.

"Neden?"

"Sadece ..." İşaret parmağıyla bir yuvarlanma hareketi yaptı: söyle bana. "Tam buradaydım, saç kesiyordum. Davy Apel buradaydı ve Kathy

Meijer'in onunkinden sonra bir randevusu vardı. Koşarak geldi ve başka bir silahlı saldırı olduğunu söyledi. Sokağa çıktık ve kiliseye doğru baktık ve dışarıda kaldırımdaki tüm o insanları gördük. Sizi de köşede koşarken gördük. 'İşte Virgil gidiyor, durum kötü olmalı' dedim."

—

Virgil Apel'in evine geri döndü. Garaj yolundaki iki polis memuru Apel'in kamyonetini fırlatıyordu; diğer herkes hâlâ garajda bekliyordu.

Mutfak. Virgil içeri girip Jenkins'e baktı ve "Sen Doğru. Burada bir şeyler döndüğünü biliyoruz ama ne olduğunu bilmiyoruz."

A tartışmaya ve biraz da kavgaya dönüşen konuşmalardan sonra Virgil bağırarak Apel'in evindeki aramayı sonlandırdı ve Jenkins ile birlikte Skinner & Holland'ın arka odasına çekilerek nerede yanlış yaptıklarını anlamaya çalışıyorlardı.

Jenkins her şeyi doğru yaptıklarında ısrar etti. "Apel bu işin içinde. Mazereti olması umurumda değil. Dürüstçe düşünüyorum ki Visser pilicine yakından bakın."

"Sadece Visser değil -hatırlayın, Margery Osborne vurulduğunda onu berber dükkanında gören başka bir tanık daha var. Ayrıca, Danny de Holland gibi: çok iyi. Hayır, o bu işe dahil değil." "O zaman sırada ne var?"

"Apel, en az yarım düzine kişide daha evin anahtarı olduğunu söylüyor. Quonset ve en azından birinin okla avlandığını biliyor," dedi Virgil.

"Sanırım ona bir göz atacağız."

Jenkins, "Apel o insanları vurması için birileriyle konuşmamışsa zaman kaybı olacak," dedi. "Apel bu işin içinde bir yerde, o borçla, o geri ödemeye. Onunla ilgili sağlam bir davamız vardı. Visser dışında hâlâ sağlam."

"Ve Kathy denen kadın."

"Evet, şey ..."

—

W Onlar olasılıkları gözden geçirirken, Apel bodrum katında okçuluk koleksiyonunu bir araya getiriyordu.

arama. Polisler düzenli değildi. Eşyaları tam olarak yere atmamışlardı ama her şeyin yerini değiştirmişler ve dümdüz istiflemişlerdi, dürbünler uçların üzerine, bileşik parçalar

yay aletlerinin üstünde. Bir paket yay kirişi dürbünü atmışlardı ve küçük siyah plastik halkalar çalışma masasının her tarafına dağılmıştı.

Ann eve geldiğinde hâlâ işinin başındaydı. Polisler oturma odasındaki her şeyin yerini değiştirmiş, perdelerin arkasına bakmışlardı.

Merdivenlerden yukarı koşarken, onun gittiğini duydu. "Ne oldu! Ne mi oldu? David! Neredesin?"

Apel merdivenlerin üstünden geçti ve onun etrafa bakındığını gördü, dehşete düşmüştü. Iowa hattındaki bir çiftçinin hendeklerini temizlemek için Bob-Cat'lerden birini kullanıyordu ve dizlerine kadar ıslanmış bir kot pantolon giyiyordu; ayakkabılarını arka sahanlıkta bırakmıştı ve yalınayak. Apel ağzından kaçırды, "O lanet olası Flowers, eyalet polisi, arama emri çıkarttı ve ilçedeki tüm polisler buradaydı. . ."

"Ne!"

Apel, "Her türlü tuhaf şey oluyor," dedi. "Belki de bir avukat tutmamız gerekiyordur. Çıldırmak üzereyim. Çıldırımdım!"

"Konuşmamız lazım," dedi.

Davy Apel, Ann'e Flowers'ın kendisine kanıtlar hakkında söylediği her şeyi anlattı ve Flowers'a saçını kestirdiğini söyledi Margery Osborne öldürülürken. Sonra da "Bir avukat hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Şey, gittiler ... Sanırım bir avukat için çok erken ve bu bir servete mal olur."

Biraz daha konuştular ve sonunda sohbet bittiğinde Ann, "Duş alacağım, bir Aleve alacağım, uzanacağım ve gözlerime ıslak bir bez koyacağım. Buna ihtiyacım yoktu."

Duştan çıktıktan sonra ikisi de yataklarına uzandılar ve yavaşça, ayrıntılar üzerinde ileri geri giderek çalıştılar.

Sonunda Apel, "Bununla aran iyi mi?" diye sordu. "Sanırım."

—

A Pel evden çıktı ve şehir merkezine Trudy'nin Hi-Life'ına gitti. Konsinye ve içeri girdim, sahibinin oturduğu yer

yüksek arkalıklı, kırık dökük sandalyesinde dizüstü bilgisayarının ekranına bakıyor.

Adam içeri girdiğinde -pek fazla insan içeri girmezdi- kadın yerinden sıçradı, adam aceleyle kapıyı çarparak açmıştı. "Davy" dedi, o da "Trudy" dedi. Adam ona doğru yürüdü, ellerini sırtına koydu. onu hapsederek sandalyeye oturttu, yüzünü onunkinden on santim uzağa koydu ve

"Sana önemli bir soru soracağım ve bana doğruyu söylesen iyi edersin yoksa, Tanrı şahidim olsun ki, seni büyük bir çamur deliğine sokarım. göt. Ne dediğimi anlıyor musun?" "Davy ..."

Sandalyede geriye doğru büzüldü. "Ann, Glen Andorra'yı mı beceriyordu?"

"Davy, ben- ben . . . I'm-a . . . Ben- ben . . ."

"Şu 'ben' saçmalığını kes. Glen'i beceriyor muydu?"

Kadın daha da geri çekilmeye çalıştı ama bu imkânsızdı, adam ona daha da yaslandı ve kadın sonunda mırıldandı,

"Belki . . ."

"Belki mi? Belki mi? GLEN'I BECERİYOR MUYDU?"

Ona baktı ve sonra, "İstemiyorum..." dedi. "ÖYLE MIYDI?"

Trudy şimdi bir kış gökyüzü kadar solgundu ve zorlukla duyulabilen bir sesle, "Sanırım..." dedi.

"DÜŞÜNMEK?"

"Evet . . . Evet, öyleydi. Bir süre için. . . Çok üzgünüm, Davy. Evliliğinizin bu kadar sorunlu olduğunu bilmiyordum. Bana boşanacağınızı söylediğinde buna inanamadım..."

"Ben bile inanmakta güçlük çekiyorum," dedi Apel, "çünkü ilk defa duyuyorum."

"Bu imkânsız," dedi Trudy. "Bir yıldır birlikte yatmadığınızı söyledi."

Apel ondan uzaklaştı ve alnını ovuşturdu. "Oh, saçmalık, bunu hala her zaman yapıyoruz."

"O öyle biri değil..."

Apel: "Tamam, her zaman değil. Ama yine de ayda birkaç kez."

"Dedi ki . . . Boş ver." "NE?"

"Tanrım, lütfen ona benimle konuştuğunu söyleme. O benim en iyi arkadaşım," dedi Trudy. "Tanrı'ya şükür artık yapmıyormuşsun çünkü iki erkeği mutlu edebileceğini sanmıyormuş."

Apel arkasını döndü. "O zaman Glen'di. Kesinlikle."

"Sanırım öyle. Bana zarar vermeyeceksin, değil mi?"

Geri döndü, alnı kırıışmıştı. "Seni incittim mi? Tabii ki hayır. Kiminle konuştuğunu sanıyorsun sen? Seni anaokulundan beri tanıyorum."

"Bana Glen'i öğrenmiş olabileceğinizi düşündüğünü söyledi ve belki de ... bilirsiniz ..."

Bir an anlamadı, sonra "Onu öldürdüğümü mü düşündü?" dedi.

"O da bunu ima etti."

"O cadı," dedi Apel. Dükkânın etrafında birkaç tur attı, yıpranmış bir kazak aldı, tüm tüy yumaklarına baktı, yerine koydu ve "Dinle, onu arayıp buraya gelmemle ilgili hiçbir şey söyleyemezsin, tamam mı? Ne kadar iyi bir arkadaş olursan ol. Neden biliyor musun?"

"Belki."

"Bu doğru," dedi Apel. "Eğer yaparsan, seni öldürebilir. Tıpkı becerdiği Glen'e yapmış olabileceği gibi. Ve belki de Barry, Margery ve Larry Van Den Berg'i nasıl öldürdüğünü, o polisi ve diğer insanları nasıl vurduğunu ..."

"Aman Tanrım," dedi Trudy. "Oh, Tanrım."

—

Virgil, Jenkins, Skinner ve Holland arka odada oturmuş tavuklu patates yiyorlardı.

perde mağazanın önünü arkasından ayırıyordu. Herkes yemeyi bırakıp ona baktı ve o da "Katilin kim olduğunu biliyor olabilirim" dedi.

Virgil: "Tamam, kim o?"

"Şunu söyleyerek başlayayım. Bana karşı elinizdeki tüm o kanıtlar? Bu konuda haklıydınız," dedi Apel. "Her şey beni işaret ediyor ama bunların hiçbirini ben yapmadım. Margery öldürüldüğünde nerede olduğumu biliyorsun."

Vuruldu. Ama para konusunda haklıydın. Margery Osborne'un muhtemelen bana ödeme yapacak kadar parası vardı. Parayı geri almamın tek yolu bu."

Holland: "Yani onu sen mi vurdun,

Davy?" "Ben değil," dedi Apel.

Birkaç saniye geçtikten sonra jeton düştü. Virgil: "Bize karınızın ..."

"Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum, ama ... belki. Belki. Şu anda biraz korkuyorum çünkü onunla tüm o para arasında duran son kişi benim ve onu düşündüğümü bildiğine inanıyorum."

"Ama inandıklarınız dışında hiçbir kanıtınız yok?"

"Size Ann'in Glen Andorra ile yattığını söyleyecek birini tanıyorum, gerçi pek de uyku söz konusu değildi." Açıkladı

Trudy's Hi-Life Consignment'daki Trudy hakkında. "Karınız yayla mı avlanıyor?" Jenkins sordu.

"Kesinlikle öyle. Bu işte de iyidir. Hindilerin peşinden gider ve her yıl bir tane yakalar."

"Pekâlâ, bu ilginç," dedi Virgil. "Sence ... seni vurabilir mi?"

"Glen'i silahı için öldürmüş olması mümkün mü? Glen planladığı şeyi gerçekleştirecek kadar deli olamazdı, bu yüzden ondan kurtuldu mu? Ama gerçekten bilmiyorum. Henüz söylemedi.

Hiçbir şey. Herhangi bir işaret görmedim. Ama Ann ve ben

son birkaç yıldır en iyi durumda, bu yüzden belki de görmezdim.

Gitmemin onu pek rahatsız edeceğini sanmıyorum. Ama-" Ellerini birleştirdi, parmaklarını çenesinin altında birleştirdi, sanki dua ediyormuş gibi ve sonunda, "Bilmiyorum. Yanılıyor olabilirim. Yanılıyor olabilirim hepsi hakkında."

—

■ Bu kadar cinsiyetçi bir domuz olmak için çok gencim," dedi Skinner.

■ Virgil'e: "Bana kasabadaki delilerin kimler olabileceğini sorup duruyordun, ben de

erkek deliler olduğunu düşündüm. Kadınları da dahil etseydim, Ann'i de oraya koyabilirdim."

"Tamamen deli değil," dedi Apel. "O, bilirsiniz, gerçekten iyi biri olabilir ..."

Holland, "Davy, eğer haklıysan, soğukkanlılıkla dört kişiyi öldürdü ve üç kişiyi de yaraladı," dedi.

Davy oturdu, etrafına bakındı ve "Biran var mı?" diye sordu.

Virgil bu isteği görmezden geldi. "Silahla ne yapmış olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

Apel başını salladı. "Yavaş değil. Eve baskın yapıldığına ve bir şey bulamadığınıza göre, bence ondan kurtulmuştur. Ya da, o masum ve hiç olmadı. Barry'den sonra vurulmak için sırada kimse yok ve sanırım buna ben neden oldum ..."

Onlara Osborne öldürülmeden kısa bir süre önce Osborne ile yaptığı konuşmayı anlattı. "Eve geri döndüm ve Ann'e Barry'nin benim de bir şekilde bu işe karışmış olabileceğimi düşündüğünü söyledim. Muhtemelen bu onu kızdırdı. Ben işe dönmek için ayrıldığımda o hala evdeydi."

Virgil kilit soruyu sordu: "Onu yakalamamıza, tutuklamamıza yardım edecek misin?"

Apel, "Bu yüzden buraya konuşmaya geldim," dedi. "Yapabileceğimi sanmıyorum

Ona güven. Onun katil olduğunu bildiğimi anlarsa, bana bir bıçak saplayabilir. Ya da bir av kazası falan geçiririz.

Zeki ama sert biri. Ve Skinner'ın dediği gibi, belki biraz da deli.

Ekskavatörle dışarı çıkıyor ve inşaat ekipleriyle başa çıkabiliyor. Eğer bunu yapmanın bir yolunu bulabilirseniz, size yardımcı olabilirim."

Virgil odanın etrafına bakındı. "Beyin takımımız burada. Bir şeyler bulalım."

Apel, "Fairmont'taki süpermarkete gittiğimi sanıyor, o yüzden gitmeliyim," dedi. "Onu oradan arayacağım ve dönüş yolunda burada duracağım. Bana ne yapmam gerektiğini söyleyebilirsin."

"Gidin o zaman," dedi Virgil. "Bir saat kadar sonra burada görüşürüz."

—

H Virgil arkasından bakıp saçlarını kontrol ederken oradan ayrıldı. Virgil güzelce kesilmiş diye düşündü. Diğerlerine dedi ki, "Bana yirmi

dakika. Geri geleceğim."

"Nereye gidiyorsun?"

"Sokağın yukarısında. Hemen döneceğim."

Virgil arabasını Main'e doğru sürdü, sola döndü ve Visser'ların evine girdi. Danny ve Roy televizyon izliyorlardı ve Danny odasını eve bağlayan kapıyı çaldığında Roy kapıyı açtı ve "Sorun mu var?" diye sordu.

Virgil, "Danny ile saç kesimi hakkında konuşmam gerekiyor," dedi.

Hepsi güzellik salonu olarak kullanılan ön salonda buluştu. Danielle Visser randevu defterini aldı ve parmağıyla Margery Osborne'un vurulduğu günün listesini çıkardı ve Virgil'e şöyle dedi: "Saat dört buçukta burada olacaktı. Ama birkaç dakika önce buradaydı. erken."

"Ne kadar erken? Tam olarak."

Gözlerini kısarak tavana baktı ve düşündü. "Bir bakayım. Carol Cook'un işini çoktan bitirmiştım ve ondan para alıyordum. Saat üç kırk beşte fön çektiirmek için geldi ve bahse girerim ki yarım saat içinde işini bitirdim. Çekle ödeme yapıyordu ve bu yüzden Bunu yaz. Davy muhtemelen saat dört yirmi gibi geldi, ya da belki birkaç dakika sonra. Erkek arkadaşlarımla zaman tutmaya çalışırım. Müşterilerin kadınlarla çakışmamasını, kendilerini güzellik salonunda değil de berberde gibi hissetmelerini istiyorum. Sandalyeye oturduğunda saat on dört ile on sekiz arasındaydı. yirmi beş."

"Silah sesini duyup dışarı koştuğunuzda beni köşeyi dönerken gördüğünüzü söylemişsiniz..."

"Evet. Biliyorsun, tam şurada."

Virgil, "Beni gördüğün yeri unutma ama kimseye söyleme," dedi.

Roy: "Bu bir ipucu mu? Seni gördüklerine dair?"

Virgil, "Şu anda hiçbir fikrim yok," dedi.

—

Virgil dışarı çıktı ve sokağın aşağısına baktı. Apel'in Quonset kulübesinin arka tarafına bakıyordu. Saatini kontrol etti,

Quonset'e doğru yürüdü, sonra kamyonetine geri döndü.

Oradan bir blok ötedeki Trudy's Hi-Life Consignment'a gitti. Virgil kapıdan içeri girdiğinde, kadın bir yığın kullanılmış kot pantolonun yanında durmuş onları teker teker topluyor, katlıyor ve satış masasının üzerine koyuyordu. Virgil'i gördüğünde, "O l a m a z . Aman Tanrım..."

"Az önce Davy Apel ile mi konuştun?" Virgil sordu.

"Evet, ama inanamıyorum. Ann benim en iyi arkadaşım." Hâlâ kot pantolon katlıyordu ama artık daha hızlıydı.

"Glen Andorra ile bir ilişkisi var mıydı? Bunu size o mu söyledi?"

"Evet. Glen'in öldürüldüğünü öğrendiğinde evine gittim, ağlıyordu, Davy'nin yapmış olabileceğini düşündü -daha doğrusu sanırım öyle düşündü-."

"Davy'nin yapmış olabileceğini mi düşündü?"

Hala katlanıyor, şimdi daha da hızlı-eğiliyor, bir çift kotları katlıyor, istifliyor, tekrar eğiliyordu. "Bunu ima etti. Endişelendiğini söyledi. Bilmiyorum."

Ağlamaya başladı.

—

B Skinner & Holland'da Virgil tekrar sandalyesine oturdu, Jenkins'e baktı ve "Davy Apel'in mazeretinin lastiği patladı" dedi.

"Öyle mi?"

"Evet. Margery Osborne vurulduğunda saçını kestirdiğini söylediğinde, beni aşağı doğru koşarken gördüğünü bile söyledi.

sokakta. Hatırladın mı?" Jenkins

başını salladı. "Evet."

"Mazeretine inanmamın nedenlerinden biri de buydu, bu ayrıntı. Ben Az önce Danny Visser ile konuştum, bana çatışmadan sonra kiliseye doğru bakmak için sokağa çıktıklarında beni bir köşeden koşarken gördüklerini söyledi. Beni kilisenin aşağısında gördüklerini düşünüyordum ama beni gördükleri köşe Kiliseden beş yüz metre uzakta. Oraya varmadan önce arka bahçelere bakmak, gördüğüm insanları kontrol etmek, etrafta koşuşturmak

kafası kesilmiş bir tavuk gibiydim. Ama hemen oraya atlamadım. Ateş edildikten on dakika sonra olmalı."

Hollanda: "Visser'in yeri Quonset kulübesinden iki dakikalık yürüme mesafesinde. İki dakikalık yavaş bir yürüyüş."

Virgil başını salladı. "O kadar uzun sürmez. Yürüdüm. Yavaş yavaş. Bir dakika ya da biraz daha fazla."

Skinner, "Bunu başarmak için büyük cesaret gerekir," dedi.

Holland, "Bunu her kim yapıyorsa büyük bir cesarete sahip, bunu zaten biliyoruz," dedi. "Yani Apel tekrar oyunda. Bu öğleden sonra onu korkuttunuz ve o da yaşlı karısını otobüsün altına atmaya karar verdi."

"Olabilir," dedi Virgil. "Öte yandan, ok avcısını kovalarken verandasında gördüğüm adam da o." Ve Jenkins'e: "Bu bir sorun yaratır. Görüyor musun?"

Jenkins, "Eğer gördüğünüzün aynısıysa," dedi.

Holland: "Sorun nedir?"

—

Aapel'in karısı hakkında söylediği her şeyin doğru olduğunu ancak kendisinin artık sağlam bir mazereti olmadığını varsayarsak, onu nasıl mahkemeye çıkaracağız?"

Virgil sordu. "Kadına karşı elimizdeki her bir kanıt aynı zamanda adam için de geçerli. Hiçbir jüri makul bir şüphenin ötesinde onu suçlu bulmayacaktır, çünkü kanıtlar her iki yönü de işaret ediyor. Hem onu hem de kadını."

Jenkins, "Sadece bu da değil, mazeretinin lastiği patlamış olabilir ama tamamen patlamış değil," dedi. "İyi bir savunma avukatı bu süreyi karıştırır: seni daha hızlı sokağa çıkarır, onu daha erken dükkâna sokar. Kimse bunun mümkün olmadığını söyleyemez."

Holland, "Hâlâ çok büyük bir risk alıyor," dedi.

Virgil, "Belki de olacakları gördü -tüm bu ikinci dereceden kanıtlar elimizdeydi- ve ilk hamleyi yapmaya ve onu suçlamaya karar verdi," dedi. "Yani, görünüşe göre evlilikleri sallantıda."

"Ayrıca Glen'le yatan da oydu," dedi Holland. "O Andorra'nın silahlarını bilen tek kişi oydu ve ona doğru yürüyebilirdi ..."

"Diğer yolu dene: Davy, Ann'i Andorra'nın evine kadar takip eder. İçeri girer. Yatak odasının penceresinde ışık yanıyor, yatak yaylarının gıcırtısı yarım mil öteden duyuluyor, Ann yüzünde bir gülümsemeyle arabayı sürüyor. Apel ertesi gün bir bahaneyle Andorra'nın evine gider ve yaşlı karısını becerdiği için Andorra'yı öldürür," dedi Jenkins. "Hangisi daha olası - jüri neyin daha olası olduğunu düşünecek? Bu Bir kadın silah çalabilmek için sevgilisini soğukkanlılıkla öldürdü mü? Ya da bir adam karısının sevgilisini kıskançlık yüzünden mi öldürdü?"

"Ve sonra bir silah alıp borcunu tahsil etmeye karar veriyor. Öldürür. Bir kişi, neden iki değil? Delinin biri insanları vuruyormuş gibi göstermek gibi aptalca bir fikir. Ama ondan uzaklaşıyor," dedi Skinner. "Vay canına. Bu güzel bir sorun. Ne var biliyor musun? Bunu sevdim."

Holland Skinner'ın kafasına ters bir el hareketi yaptı. "Bu nasıl düzgün bir hareket, nasıl bir şekil ya da biçim, dahi?"

"Çünkü bunu düşünmek çok güzel," dedi Skinner. "Bir öneride bulunmama izin verin. Davy'ye eve gitmesini ve Virgil ile Jenkins'in gizlice oraya gidip dinleyebilmeleri için pencereyi biraz açmasını söyleyelim. Sonra Ann ile tartışmaya başlar ve onu Glen ile yatmakla suçlar. Sonra, birbirlerine bağırırlarken, onu tüm o insanları öldürmekle suçluyor. Sanki yeni aklına gelmiş gibi. Glen'i, Margery'yi, Barry'yi ve Larry'yi öldürmek, diğer insanları okla vurmak. Bak ona ne diyor. Belki itiraf ediyor, belki de onu yapmakla suçluyor. Hem de senin dinlediğini bilmeden."

"Sizce o kadar iyi bir aktör mü?" Holland sordu.

Virgil, "Bilmiyorum ama işe yarayabilir. Yine de dinlemeyiz, üzerine dinleme cihazı yerleştiririz. Kamyonumda bir kit var. Her şeyi kaydedebiliriz."

"Ya yapmazsa?" Holland sordu.

Jenkins, "O zaman onun doğru kişi olabileceğini düşünmeye geri dönüyoruz," dedi.

Hep birlikte oturup birkaç saniye boyunca boşluğa bakarak düşündüler ve Skinner sonunda, "Vay canına," dedi.

Virgil, Skinner ve Holland'ı arka odadan kovdu. "Apel geri döndüğünde burada olamazsınız. Sadece polisler olmalı. Tamamen resmi olmalı. Eğer bu iş mahkemeye taşınırsa, etrafta dolaşan bir grup hödükle bakkaldaki amatör bir gece gibi görünmek istemeyiz."

Skinner Holland'a, "Evet, biz hödükler," dedi.

"Giderken Virgie'ye parmağını göster," dedi Holland. "Verirdim ama ben sakatım ve beni dövebilir."

—

Apel ayrıldıktan bir saat sonra geri dönmüştü ve Virgil cesedin telini arka odadaki masanın üzerine koymuştu. Onu işaret etti; ince, siyah bir kutu, iki santim iki santim boyutlarında ve yarım santim kalınlığında, bir köşesinden mikrofon teli sarkan bir kağıt ve dedi ki, "Bunu hallettik. Ann ile yüzleşmenizi istiyoruz. Öncelikle, Ann'e ne olduğunu sormanı istiyoruz. Glen . . ."

Apel bol, önü düğmeli bir Carhartt iş gömleği giyyordu. Kutuyu sırtına, kemerinin üstüne bantladılar ve kabloyu vücuduna doladı ve on sent büyüklüğündeki mikrofonu gömleğinin altında bir iliğin yanına tutturdu. Virgil çalıştığından emin olmak için alıcıyı/kaydediciyi kontrol etti, pili tekrar kontrol etti ve son olarak Apel'e yüzleşme provası yaptı.

"Yapabilirim," dedi Apel. "Glen'le olan şu şey: Düşündüm ki Bir şeyler dönüyor olabilirdi ama onunla değil. Belki de iş yerinde tanıştığı adamlardan biriyle bir şeyler yaşıyordur diye düşündüm. Ayrılacağımızı biliyordum..."

Bir süre daha devam etti ve Virgil ile Jenkins onu dinledikten sonra yoluna gönderdiler.

Kapıdan çıkarken Jenkins, "Eve dönerken Ann ve Andorra'nın seviştiğini düşün. Bunun ayrıntılarını düşün. Zor olacak, ama oraya vardığınızda çok kızgın olmalısınız. Oraya vardığında çok sinirli olmalısın.
orada . . ."

—

Virgil ve Jenkins, Jenkins'in Apel'lerin evinin köşesindeki sokağa park ettiği kiralık arabasıyla yola koyuldular. Apel'lerin alıcı/kaydedici en iyi 100 feet mesafede çalıştı mikrofon ve verici. Yolda Jenkins dedi ki, "Bir şeyler planlıyorsun. Benim bildiğimden daha fazlası mı var?"

"Evet, ama bu konuda konuşmayacağım çünkü muhtemelen yanıliyorum ve sonra sen ve Shrake benimle dalga geçeceksiniz, ta ki ben size daha kötü bir şey bulana kadar."

Jenkins bunu düşündü. "Ya düşündüğün kadar zeki değilsen?"

"O zaman bu davayı çözmeden eve döneriz."

Skinner & Holland'dan ayrıldıklarında Apel'e kendilerini takip etmeden önce beş dakika beklemesini söylemişler. Onlar park ettikten beş dakika sonra Apel garaj yoluna döndü ve garajın önüne park etti. Jenkins, "İşte gidiyoruz," dedi.

Elinde bir bakkal çuvalıyla eve doğru yürürken Apel, "Umarım beni duyabiliyorsunuzdur," dedi.

Apel onu duyamasa da Virgil, "Yapabiliriz," dedi.

—

Tkapının açıldığını duydu ve Ann Apel, "Yeterince uzun sürdü. Nerelerdeydin?"

"Bununla ilgili bir hikayem var. Donmuş şeyleri kaldırayım."

Buzdolabının kapısı açılıyor, kağıt ve plastik hışırdıyor, sonra Ann: "Neler oluyor?"

Uzun bir aradan sonra Apel sordu: "Glen'i ne zamandır beceriyordun? Ha? Bu ne zamandır devam ediyordu?"

"Ne! Ne olduğunu bilmiyorum ..."

Apel bağıırıyordu. "Trudy'nin ağzından laf aldım. O lanet Flowers buradayken Glen'in biriyle yattığını ama kim olduğunu bilmediğini söyledi ama ben anladım. O sendin. Bir şey olduğunu biliyordum. devam ediyor . . . Onunla beni aynı gün mü siktin yoksa bizi değış tokuş mu ettin?"

Ann Apel ona bağırdı: "Eğer hala kaldıracabiliyor olsaydın onu hiç becermezdim..."

"Oh, evet, eğer hala kaldırabilirsem? Donmuş bir balık çubuğundan daha soğuk olmasaydın kaldırabilirdim ..."

—

T devam etti.

Jenkins sordu, "'Lanet olası Flowers' lafını nereden duydular acaba? Bunu sadece biz polislerin söylediğini sanıyordum."

"Bunu herkes söylüyor, Frankie bile. Şimdi kapa çenenı ve dinle."

—

A pel: ". . . eve geldiğinde lanet dişlerini fırçaladın zaten.

Ama şimdi merak ediyorum, başka neler oluyordu? Ondan kurtulmak zorunda mıydın?"

"Bu da ne demek şimdi?"

"Onu sen vurdun, kaltak. Bunu biliyorum ve eğer şansın yaver gitmezse, o lanet Flowers da bunu bilir. Orada kimin olduğunu bulacak.

Glen'le birlikte; çarşafıardan bazı DNA maddeleri aldı..."

"Onu vurduğumu mu düşünüyorsun? Onu ben vurmadım. Belki sen vurmuşsundur diye düşündüm, seni pislik, ama bu konuda çenemi kapalı tuttum ... Hey! Ne demek dişlerimi fırçalıyorum?"

Cam kırılma sesi.

—

G uy fena değıl," dedi Jenkins. "Sallanıyorlar."

—

¶ Margery'den para isteyen ben değilim," diye bağırdı Apel. "Her zaman Margery'ye giden kimdi, Margery, Margery: Margery'nin gitmesi lazım. Margery ne zaman ölecek? Bilmek istediğim, Barry'yi neden öldürdün? Bunu yapmana gerek yoktu. Para zaten yoldaydı."

Ann'in sesi yüksek çıkmaya devam etti ama soğuklaştı, "Davy, kimseyi öldürmediğimi bilmelisin. Glen'e ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve bu beni korkuttu. Sıradakinin sen olabileceğinden endişelendim. Sonra o insanlar kilisede vurulduğunda ve Glen'in silahı olduğu söylentisi yayıldığında, bunu delinin birinin yaptığını düşündüm. Kasabadaki diğer herkes gibiydim: Hiçbir fikrim yoktu. Ve neden birisi Larry Van Den Berg mi? Bunun konuyla ne alakası vardı? Sonra Margery ve Barry, düşündüm ki . . . İşte o zaman endişelenmeye başladım. delirdiğini falan düşünmüştüm. Para konusunda. O zaman neredeyse taşınyordum."

"Delirdiğimi mi düşündün? Margery'yi öldürenin ben olmadığımı biliyordun. Sana berber dükkanında olduğumu söylemiştim. Ben yapmış olamam."

"Bu konuda doğruyu söylediğini bilmiyordum," dedi Ann. bağırdı. "Gidip Danny'ye bir mazeretin olup olmadığını soramam. O zaman insanlar neden mazeret uydurmaya çalıştığımızı merak etmeye başlardı."

"Bir yolunu bulabilirdin."

"Neden biraz da benim hakkımda konuşmuyoruz?" diye bağırdı Ann. "O kadın vurulduğunda ve o adam vurulduğunda nerede olduğumu biliyorsun. Aynı lanet yerde, Bob-Cat'le birlikte Hargrove'un lanet hendeğinde. Clayton Hargrove şantiyeden bir dakika bile erken çıkmama izin vermedi, bu yüzden saat dört buçuk ve sonrasına kadar orada olduğumu biliyorsun..."

—

Vİrgil'in cesareti kırılmaya başlamıştı. "Ona bir santim bile vermedi."

"Size bir şey daha söyleyeyim, eğer bir şey bulur ve onları mahkemeye çıkarırsak ve Apel onlara dinleme cihazından bahsederse, savunma

bu kaydı dinlemek isteyecek. O zaman gerçekten sıçmış olacağız."

Ann tekrar çığlık atmaya başlamıştı. "Seni lanet, seni lanet . . . Seni orospu çocuğu. Bu gece burada olmanı istemiyorum. Dışarı çıkmanı istiyorum.

ve boşanmak istiyorum. Hemen boşanmak istiyorum. Ve o lanet Çiçek'le yarın bu konuyu konuşacağım.

çok şey var."

Daha fazla bağırış, merdivenlerden yukarı koşan ayak sesleri, görünüşe göre aşağıdan gelen çığlıklar. Ve Apel: "İç çamaşırlarımı alıyorum. Çoraplarımı alıyorum . . ."

Beş dakika sonra, elinde büyük bir spor çantasıyla evden çıkmıştı.

"Kıyafetleri," dedi Jenkins. "Dostum, Ann'in ağzı iyi laf yapıyor, değil mi?"

—

TApel'le evinde olanlardan sonra Skinner & Holland'da buluşmak üzere sözleşmişlerdi ve birkaç dakika sonra dükkânın arkasında durdu.

Oraya vardıktan saniyeler sonra.

İçeri girdiklerinde, "Yazık oldu," dedi. "O kaltak yerinden kımıldamadı. Ben kapıdan çıktığımda ne yaptı biliyor musun? Bilmek ister misin?"

"Bilmiyorum, istiyor muyum?" Jenkins, Apel'in sırtındaki teli sıyrırken sordu.

Apel, "Başparmağını ağzına soktu ve emdi," dedi.

Virgil kontrol etti: öfke numarası yapmıyordu. "Buna inanabiliyor musun? O lanet Andorra, eğer hâlâ hayatta olsaydı, oraya gider ve onu vururdum."

"Şimdi nereye gidiyorsun?" Virgil sordu. "İrtibatta kalmak istiyoruz."

"Albert Lea'da gidebileceğim bir motel var; orada gece müdürü olan bir arkadaşım var, bana bir fiyat verir. Ama bak ne diyeceğim, o evden vazgeçmeyeceğim. Taşınmıyorum. Yarın işten sonra geri döneceğim, yatağımı ofise koyacağım ve

boşanana kadar orada yaşayacağım. Boşanma için ses kaydını ödünç alabilir miyim? Bunu avukatıma anlatacağım. Orospu. Glen'i becerdiğini itiraf ediyor."

Virgil, "Bunu avukatlarınızın çözmesine izin vermemiz gerekecek," dedi. "Bu arada, dinleme cihazı hakkında kimseye tek kelime etmeyin, anladınız mı?"

Apel tehdidi hissetti. "Evet, evet, endişelenme."

O gidince Virgil, Jenkins'i dükkândan dışarı çıkardı. Apel'in kaybolan arka lambalarına baktılar ve sonra Albert Lea'ya doğru eyaletler arası rampadan sağa dönene kadar Jenkins'in arabasıyla onu takip ettiler.

"Takip etmek mi?" Jenkins sordu.

"Hayır, kasabaya dönüyoruz. Apel'in evine." "Bu gece Ann'le konuşacak mısın?" "Neden olmasın? Uyanık olduğunu biliyoruz."

"Ondan ne elde edeceğini düşünüyorsun?"

"Belki hiçbir şey. Hiçbir şeye güvenmiyorum." "O zaman neden . . . ?"

"Çünkü ona dinleme cihazı bağlayacağım," dedi Virgil. "Ne diyeceksin?"

—

A nn Apel kapıya kaşları çatık bir şekilde geldi ama yüzünde ne bir gözyaşı belirtisi ne de kızarmış bir yüz vardı. Çekici bir kadındı. Kırk yaşlarında, küçük jimnastikçi domuz eti ve fasulye tarzı. Verandanın ışığını açıp orada kimin durduğunu görünce kapıyı çekip açtı ve "Evliliğimi mahvettin!" diye bağırdı.

Jenkins, "Aslında Glen Andorra ile evcilik oynamaya başladığında kendi evliliğini de mahvettin," dedi.

Virgil yüzünü buruşturdu ve Apel kapıyı çarpmaya çalıştı ama Jenkins kapı kapanmadan önce ayağını içeri soktu. Daha da iterek açtı ve "Geri çekilin. Arama iznimiz gece yarısına kadar geçerli ve iç çamaşırlarınıza iyi bakabildiğimi sanmıyorum."

Pekâlâ, diye düşündü Virgil, iyi polis/kötü polis.

—

Jesus, sakin ol Jenkins," dedi Virgil. Apel'e: "Bunun için özür dilerim ama yorgunuz. Bu gece kocanızı takip ediyorduk, ve onu eyaletler arası yola kadar takip ettik. Sizinle konuşmamız gerekiyor."

Onları isteksizce içeri aldı ve Jenkins'e ters ters baktı.

Ama Virgil onu bir kanepeye oturttu ve şöyle dedi: "Dinle, bunun bir çok olacağını biliyorum, ama biz bir şey olduğunu düşünüyoruz. kasabadaki bu cinayetlerin arkasında kocanızın olma ihtimali çok yüksek. Öyle ya da böyle. Glen Andorra cinayetinin arkasında da o var. Bay Andorra ile bir ilişkiniz olabileceğini düşünüyoruz. Andorra. ."

Virgil kanıtları özetledikten sonra konuşmaya başladı.

Birahane kredisinde birikmiş. "Bay Apel'in, Bayan Osborne'un tüm parasını kiliseye vermesi halinde geri ödeme olasılıkları konusunda endişelenmiş olabileceğini düşünüyoruz..."

Apel onlara kendi korkularından bahsetti. Davy'nin garip davrandığını, Davy'nin kendisine, Davy'nin vurulma olayında bir mazereti olduğunu söylediğini anlattı.

Margery Osborne, Danny Visser'in orada bulunduğu zaman hakkında yalan söyleyeceğinden endişe ettiğini söyledi.

"O kadar garip davranıyordu ki ben de endişelenmeye başladım. Bir gece uyandım ve onun uyanık olduğunu hissettim. Uyandığımda

tek gözünü açtığında ay ışığında bana baktığını görebiliyordum. Bana zarar verebileceğini düşünmeye başladım."

Virgil, "Bugünkü arama sırasında Bay Andorra'nın bir kız arkadaşı olabileceğinden bahsetmiştim," dedi. "Bay Andorra'nın bir kız arkadaşı Bay Andorra'dan bahsetmeden önce?"

Tereddüt etti, sonra şöyle dedi: "Yayımları atmak için Glen'e giderdim. Davy de öyle, ama genellikle işten sonra ayrı ayrı giderdik. Glen'le bu şekilde bir araya geldik. Dere boyunca üç boyutlu bir alan hazırlamıştı ve ben de dereden onun evine doğru yürüyordum. Ben geliyordum. Bir gün Davy geldi ve beni dereden aşağı inerken gördü. Ona 3D poligonunda atış yaptığımı söyledim ve bana şöyle dedi, 'O zaman neden derenin bu tarafındasın?' -Atış yapmak için yanlış taraftaydım- ve ona bir şey söyledim. Ama bilmiyorum, şüphelenmiş olabilir."

"Kocanız bu insanları vurduysa, siz de tehlikede olabilirsiniz. kendin," dedi Virgil. "Birisi soğukkanlılıkla dört kişiyi öldürdü,

ve Davy'ye karşı bir sürü kanıt var. Bir dinleme cihazı takarak bize yardım edebileceğini umuyorduk. . . Bir dinleme cihazı ..."

"Dinleme cihazının ne olduğunu biliyorum," dedi Apel. "Sanki bir hainmişim gibi görünüyor.

Hâlâ evliyiz."

Jenkins, "Bu kendi güvenliğiniz için," dedi.

Ona tekrar ters ters baktı ve Virgil'e döndü. "Ama eğer masumsa, bu onun paçayı kurtarmasına yardımcı olabilir, değil mi? Yani, Quonset'in anahtarları başkalarında da var."

Virgil, "Eğer masumsa, masumdur," dedi. "Masum bir adamı hapse göndermek istemeyiz."

Virgil'e baktı ve alt dudağını kemirdi, sonra "Tamam. Yapacağım. Ne zaman?"

"Ne zaman döneceğini düşünüyorsun?"

"Sanırım yarın bir ara. Yanına sadece yarın için iş kıyafetleri aldı ve yeni kıyafet alamayacak kadar cimri."

"O zaman eve geldiğinde bir bahane bulup çık, bizi ara, biz de sana telgraf çekelim. İki dakika sürer."

"Trudy'nin Hi-Life'ında buluşabiliriz," dedi Apel. "Zaten Trudy'ye söylemek istediğim birkaç şey var."

—

TÖğleden sonra akşama doğru ilerlerken Virgil evdeki patronu Jon Duncan'a telefon etti. "Bana biraz daha fazla desteğe ihtiyacım var. Başka bir arama emrine ve başka bir adama ihtiyacım var" dedi. "Onları bana getirin, bu işi yarın bitirebiliriz."

Daha fazla açıklama yaptı ve Duncan, "En geç öğlene kadar onu oraya getireceğim. Arama emrini de yanında getirecek."

Virgil telefonu kapattı ve gülümsedi. "Pekâlâ," dedi. "Çalışıyoruz."

—

Virgil ertesi sabah geç yattı ve Jenkins'le birlikte Shrake'i kontrol etmek ve bir Subway daha teslim etmek üzere Fairmont'a gitti. Shrake iyileşiyordu, enfeksiyon belirtisi yoktu ve dışarı çıkmak için sabırsızlanıyordu. "Belki yarın diyorlar," dedi, bir şeyler atıştırırken.

BMT aracılığıyla. "Siz neler yaptınız? Benim burada olmamın sizi engellediğini biliyorum. . ."

Virgil, "Zar zor çalışabiliyoruz," dedi.

"Yalan söylüyor," dedi Jenkins. "Bu işi bugün bitirebiliriz. Nedenini bilmek ister misiniz?"

Shrake çiğnemesine ara verdi, Jenkins'ten Virgil'e ve tekrar Jenkins'e baktı ve "Flowers sinsi bir pislik olduğu için mi?" dedi.

"Aynen öyle," dedi Jenkins. Cep telefonuna baktı ve "Bundan daha iyisini ben de söyleyemezdim. Neredeyse öğlen oldu. Gidip Ann'i kontrol edelim."

—

T Bir gece önce Ann Apel onlara bütün gün çiftlik hendeği işinde çalışacağını söylemişti. Zimmer'in devriye yardımcıları ve Zimmer onlar yola çıkmadan önce aramıştı.

Fairmont'a gitmiş ve nerede çalıştığını söylemiş. Arabayı yarım mil ötedeki bir tepeye sürdüler ve Virgil bir dürbün alıp yol kenarına çıktı ve aşağıya baktı. Bob-Cat'inin üzerindeydi ama açıkça görülebiliyordu.

Onun çalışmasını izledi, sonra Tahoe'ya geri döndü, telefona sarıldı ve "Harry?" dedi.

"Yo."

"Git."

—

T öğleden sonra izin aldılar. Jenkins'in önerisi üzerine Albert Lea'ya gittiler ve Green Lea Golf sahasında dokuz delik oynadılar.

Elbette; Jenkins sopalarıyla Virgil kadar dindar bir şekilde seyahat ederdi. teknesiyle birlikte seyahat ettiği için sopaları arabasının bagajındaydı.

Sopaları paylaşmak zorunda kaldılar, Jenkins 37, Virgil ise 51 vuruş yaptı ama Virgil 18 vuruşluk handikapta ısrar etti: "Hiç oynamadığım bir

parkurda senin sopalarınla mı oynayacağım? Ve sen iki handikapla mı? Şaka mı yapıyorsun? Yirmi dört vuruş almalıyım"-ve dört dolar kazandı.

Kazanan olarak, kendisine sekiz dolar ve bozuk paraya mal olan içecekleri ödemek zorunda kaldı, böylece Jenkins mutlu bir şekilde uzaklaştı.

Ann Apel aradıgında Wheatfield'da iki saattir bekliyorlardı. "Bir dakika önce geldi," diye fısıldadı. "Bir kavga başlatacağım. On dakika içinde Trudy'nin evinde olacağım."

"Orada görüşürüz," dedi Virgil.

Apel'in evinden bir blok ötede beklediler, Davy Apel'in arabasını sokakta gördüler, Ann'in garajdan çıktığını gördüler. Davy'nin takip edip etmeyeceğini görmek için birkaç dakika daha beklediler, ama o kıpırdamadı ve

Sonra Trudy'nin evine gittiler.

Ann çoktan içeri girmiş, kullanılmış çamaşır masasının arkasına sinmiş olan Trudy'ye bağıırıyordu.

Jenkins, "Pekâlâ hanımlar, mola veriyoruz. Kavganızı daha sonra yapabilirsiniz. Yapacak işlerimiz var."

Ann, Trudy'ye "Daha işimiz bitmedi," dedi.

Davy'ye yaptıkları gibi, vericiyi Ann'in koluna bantladılar. sırtında, eteğinin belinin üstündeydi. Vericiyi ve mikrofonu tamamen gizleyen gevşek dokunmuş bir köylü bluzu giyyordu.

Virgil, Davy Apel'e yaptığı gibi ona da prova yaptı ve "Eğer bir silah görürsen bağıırarak yardım iste. Herhangi bir şekilde fiziksel müdahalede bulunursa yardım çağırın.

Öfkeli olmasını istiyoruz, ama aşırıya kaçarsa ..."

"Biliyorum: yardım için bağıırın."

"Bir dakika sonra oradayız," dedi Virgil. "İçeri girerken yan kapıyı açık bırakın."

—

T Ann Apel araba yoluna girip garajın dışına park etmeden birkaç saniye önce yerine oturdu. Ann Apel arabasını anahtarı yan kapının kilidine soktu, kapıyı açtı ve içeride kayboldu. Alıcı/kaydediciden kapının kapandığını duydular, ardından kadının birkaç basamak çıkıp "Seninle konuşmuyorum!" diye bağırdığını duydular.

Davy Apel: "Konuşmamız lazım. Aramızda ne olursa olsun, Flowers'la başımız büyük belada. Bize inandığını sanmıyorum."

"Umurumda değil. Mazeretim var, beni gören insanlar var.

İnsanlar vurulduğunda ben kilometrelerce uzaktaydım, senin aksine. Sen yan komşumuz gibiydin."

Davy Apel: "Benim bununla hiçbir ilgim yok. Hiçbir alakam yok."
"Glen ile bir ilişkim olduğunu biliyordun sanırım. Bence bunu biliyordun."

"O lanet olası Flowers bir şey söyleyene kadar olmaz."
Jenkins güldü ve "Şu lanet olası Çiçekler" dedi, Virgil de "Sessiz ol" dedi.

Ann Apel kocasına, "Neyse, işimiz bitti," dedi. "Seni bu evde istemiyorum. Beni korkutuyorsun."

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedi Davy Apel. "Yatağımı ofise ittim ve burada kalıyorum."

"Davy . . ."

Davy Apel yalvarmaya başladı. "Dinle bebeğim. .. bir sineği bile incitmeyeceğimi biliyorsun. Yani, belki bir sineği, ama bir insanı değil. Ben kimseyi incitmem. O kötü kavgalarımızda bile sana hiç el kaldırdım mı? Ben bir aşığım, tatlım, dövüşçü değilim ..."

Bu bir süre devam etti ve sonunda Ann Apel, "Kalabilirsin ama yatağına girmeyeceğim. Seni beslemeyeceğim, Sen de kendi yemeğini kendin alabilirsin. Yarın Phil'le konuşacağım ve boşanma işine başlayacağım."

"Şimdi de Phil'i mi beceriyorsun? Bu mudur ..."

"Siktir git!" Ann Apel bağırdı. "Siktir git. . ."

—

Phil bir avukat olmalı," dedi Virgil, kavganın tırmanışını dinlerken. On dakika sonra Ann Apel evden dışarı fırladı ve arabasına binmiş, sokağa geri dönmüş ve hızla uzaklaşmış.

"Skinner ve Holland," dedi Jenkins. "Daha kötüsü olursa, her zaman bir potpie yiyebiliriz."

Skinner & Holland'da Jenkins, Apel'in sırtındaki teli sıyırdı ve "Akşam yemeği için Fairmont'a gidiyorum. Ama ayrılmıyorum. o eve. Saat sekizde orada olacağım."

Virgil, "Size doğrudan bir telefon numarası vereceğim - hızlı aramanıza ekleyebilirsiniz - bir sorun çıkarsa diye," dedi. "Belki masum gibi görünüyor. Gidip şu fazladan Quonset anahtarları olan adamlara bakmalıyız."

O gittiğinde Jenkins, "Güzel bir kıcı var. O yanakların arasında bir ceviz kırabilir."

Virgil, "Sırtındaki teli soyuyor olman gerekiyordu," dedi.

"Evet, doğru." Jenkins cep telefonundaki saate baktı. "Beklemekten nefret ediyorum."

TBekledi. Holland ve Skinner geri döndü ve bir süre sonra Janet Fischer geldi, ağır makyaja rağmen yüzünde hâlâ mavi ve sarı morluklar vardı. Virgil onları tekrar uyardı.

onları dışarı atmak zorunda kalacaktı. "Adamım buraya geldiğinde, sadece polisler girecek."

Marian görüntülerinden bahsetmeye başladılar. Virgil daha fazlasını bekleyip bekleyemeyeceklerini merak etti ama Skinner başını salladı.

"Bunları okudum ve Bakire genellikle sadece bir ya da iki kez görünüyor. Lourdes'te birkaç kez görünme olmuş, on altı ya da Sanırım on sekiz ama sadece bir kıza. Wheatfield gibi insanların cep telefonlarının olduğu ve fotoğraf çektiirdiği bir yer daha önce hiç olmamıştı."

Jenkins, "Bu bir mucize," dedi.

Virgil, "Yani muhtemelen başka olmayacak," dedi.

"Olabileceğini umuyoruz," dedi Holland. "Asla bilemezsin." "Muhtemelen hacı trafiği azalmaya başlayana kadar hiç olmayacak."

Jenkins söyledi.

Fischer, "Hey! Kutsal Bakire Meryem hakkında kötü şeyler düşüneceksen, bunları kendine sakla, koca kafa. Eski erkek arkadaşım ona saygısızlık etti ve sonunda öldü."

"Sence bir bağlantı var mı?" Virgil sordu.

"Umarım değildir," dedi Fischer. "Umarım başka bir şeydir. Umarım Bakire bir şeyleri tetiklememiştir."

—

A Saat 11'i birkaç dakika geçe, bir saattir poker oynuyorlardı ve fiş yerine bir kutu pul kullanıyorlardı. Holland parasının çoğunu kaybetti.

ve gömleğini çıkarmaya başladı ve Fischer, "Oh, hayır. Asla olmaz."

Skinner büyük kazanandı ve böbürleniyordu; bir adam arka kapıyı çaldığında ciddi bir şekilde saldırganlaşıyordu. Kimse ayağa kalkamadan adam kapıyı açtı ve kafasını uzattı.

İçeride.

Uzun boylu, zayıf, saçsızdı ve koyu gri tulum giymişti. Tulumun ön tarafında kırmızı bordürlü oval bir yama vardı ve içinde bir isim yazıyordu: "Bob".

"Hey, Harry, içeri gel," dedi Virgil. Diğerlerine, "Üzgünüm çocuklar, ama gitmeniz gerekecek."

Holland, Skinner ve Fischer'ı arka odayı dükkândan ayıran perdelerden dışarı çıkardı ama Virgil ön kapının kapandığını duymadı. Hepsi perdenin diğer tarafından dinliyordu, ama biri sorarsa odada kendisinden, Jenkins'ten ve Harry Scorese'den başka kimsenin olmadığına tanıklık edebildiği sürece umurunda değildi.

Virgil Scorese'ye sordu, "Peki ... ne?"

"Onları yatırdım. Sanırım erken kalkıyorlar. Her neyse, ilginç bir dinleti," dedi Scorese. "Yarın oraya gidip mikrofonlarımı almamız gerekiyor."

"Sonuç olarak?" Jenkins dedi ki.

Scorese, "Onları yakaladın, soğuk," dedi. "İkisi de işin içindeydi."

Jenkins Virgil'e, "Haklıydın," dedi.

Virgil, "Umarım iyi mal almışsındır," dedi.

"Aldım," dedi Scorese.

Kayıt cihazını el büyüklüğünde bir hoparlörle birlikte masanın üzerine koydu ve düğmelere basmaya başladı.

—

D Avy Apel: "Ne düşünüyorsun?"

Ann Apel: "Nasıl keserlerse kessinler, biz iyiyiz. Mazeretlerimiz bu kadar fazlayken bizi suçlamalarının imkanı yok. Bizi suçlasalar bile asla mahkum edemezler. Tüfeği taşımak isterdim ama izliyor olabilirler. Birkaç gün beklemeliyiz."

Davy Apel: "Kartuş konusunda hâlâ endişeliyim. Bizi neden basmadıklarını anlayamıyorum. Ellerinde arama emri vardı."

Ann Apel: "Ne düşünüyorum biliyor musunuz? Bence bizimle oynuyorlardı. Ellerinde parmak izi olduğunu sanmıyorum. Çok dikkatliydik."

Davy Apel: "Bunu ben de düşündüm. Ama baskı yapmasalar iyi olur, çünkü onu nasıl yeneceğimizi bilmiyorum."

—

H işte iyi bir tane daha," dedi Scorese, kayıt cihazının üzerindeki dijital sayaca bakarak. Daha fazla düğme.

—

A nn Apel: "Paramızı almamız ne kadar sürer?"

Davy Apel: "Margery'nin vasiyeti Florida'da okunursa, bunun ne kadar süreceğini bilmiyorum. Ama sanırım kredi evraklarımızı buraya göndeririz.

-Sanırım paranın Margery'nin mirasından Barry'nin mirasına geçmesi gerekiyor ve biz de Barry'nin mirasına boyun eğiyoruz. Bir avukata ihtiyacımız var ama altı ay, hatta bir yıl bile sürebilir diye düşünüyorum."

Ann Apel: "Aptalca bir kredi. Aklımızdan ne geçiyordu bilmiyorum."

Davy Apel: "Annenden kalan parayla doluyduk ve kulağa harika bir fikir gibi geliyordu ... çok fazla trafik ve her şey. İşe yaramalıydı."

—

A ve bir başkası," dedi Scorese.

—

A nn Apel: "Barry'yi öldürmenin gerekli olduğundan emin değilim. En büyük sorunumuz bu olabilir."

Davy Apel: "Belki panikledim. Ama bana garip bakıyordu ve ... Bilmiyorum. Sanırım bana bir şey söyleyebilirdi."

Flowers. Eğer öyle olsaydı, Flowers bir şekilde bize sinsice yaklaşabilirdi. Barry'yi bize karşı kullanabilirdi."

Ann Apel: "Ama Barry olmasaydı, polisler bizimle asla konuşmazdı."

Davy Apel: "Er ya da geç yapacaklardı. Faiz ödemelerini fark ettiklerinde. Ne yapabilirdik biliyor musunuz?"

Margery'ye gidip, 'Bak, Barry'nin bize neredeyse çeyrek milyon borcu var ve paraya ihtiyacımız var. Bize yardım et.' Bence o olabilir. O zaman . . . Glen için biraz kötü hissediyorum. Çok kötü değil, çünkü onu beceriyordun."

Ann Apel: "Duymak istemiyorum-"

Davy Apel: "Sana bir şey söyleyeyim. Dostane bir şekilde boşanacağız, yarı yarıya bölüşeceğiz. Bir kuruş eksik almayacağım. Ve geceleri evin etrafında gizlice dolaştığını duymak istemiyorum yoksa hırsız olarak vurulabilirsin."

Ann Apel: "Siktir git David. Evin benim tarafımdan uzak dursan iyi olur yoksa Glen'in başına gelenler senin de başına gelir. Bende hala yatağın altındaki o yaşlı Woodsman'i gün boyunca taşıyorum."

Davy Apel: "Sen de siktir git, kaltak..."

—

O ne daha fazla," dedi Scorese.

—

Davy Apel: "Umarım o ızgaraya çıplak elle dokunmamışsındır. Flowers bir DNA uzmanı getireceğini söylemişti. aşağı."

Ann Apel: "Tom Benson'ın eski iş eldivenlerini giymiştim. Bir aşağı bir yukarı tırmandım ve tüfek dışında çıplak ellerimle hiçbir şeye dokunmadım. Umarım dokunmamışsındır. Bir sirk palyaçosu kadar beceriksizsin. Ama ikimizin de DNA'sı makinenin her yerinde, çünkü her gün onunla çalışıyoruz. Bunun bir sorun olduğunu sanmıyorum."

—

T Burada birkaç parça daha var ama en iyileri bunlar," dedi Scorese. Kendinden memnun görünüyordu.

—

Bu fazlasıyla yeterli," dedi Jenkins. "Sanki evin her yerindeydiler. Hem oraya kaç tane böcek soktun ki?"

"On sekiz. Bir rock 'n' roll albümü kaydedebilirdik," dedi Scorese. "Banyoda bir tane yakaladım, Ann Apel beş dakika sürmüş olması gereken bir işeme yaptı."

"Bunu duymak için sabırsızlanıyorum," dedi Virgil. Ve, "Zimmer'ı arayacağım." "Onları bu gece mi götüreceksin?" Jenkins sordu.

"Neden olmasın," dedi Virgil. "Yorgun ve kafaları karışık olacak. Onları ayırırız, bakalım kimin ne yaptığı hakkında konuşmalarını sağlayabilecek miyiz?"

—

S Corese elektronik ekipmanlarla dolu bir minibüsle seyahat ediyordu ve bunları birilerinin girebileceği bir yerde bırakmak istemiyordu.

"The

Kayıtlar dijital. Her şeyi bu gece ofise geri göndereceğim ve sizin için bir flash bellek kopyası ve arama emrinin bir kopyasını bırakacağım, orijinalleri de bende kalacak. Bu işi erkenden halledebilirsek mikrofonlarımı alıp bu gece geri dönebilirim."

"Otoyoldan kaçıp kendini öldürme," dedi Virgil. "İfadene ihtiyacımız olacak."

Scorese, "Sizin dudaklarınızdan Tanrı'nın kulaklarına," dedi.

Virgil, Scorese'nin başının arkasına bakıyordu ve Mağaza ile arka oda arasındaki perde seğirdi. Scorese'ye şöyle dedi: "Dinle, bir soru daha. Birinin bir kişinin konuşmasını kaydettiğini, ancak kimsenin konuşanın gerçek bir kişi mi yoksa başka bir kayıt mı olduğunu bilmediğini varsayalım. Senin gibi bir adam Hangisi olduğunu söyleyebilir misin? Bir kayıt mı yoksa doğal bir ses mi?"

Scorese, "Belki. Orijinal ses kaydı yeterince iyiye ve ikinci kayıt cihazı ile birincisi arasında çok fazla ortam gürültüsü yoksa ... ve akustik iyiye."

"Ya bunların hiçbirisi iyi değilse? Kötü akustik, iPhone'larla yapılan kayıtlar, çığlık atan insanlar?"

"Müm­kün değil," dedi Scorese.

—

H "Biz burada envanter üzerinde çalışıyorduk, ama kulak misafiri olmaktan kendimi alamadım. biraz."

"Bir sürpriz var," dedi Jenkins.

"Peki, ne yapıyoruz?" Skinner perdelerin arasından geçerek Holland'ın arkasına geçti ve Fischer da Skinner'ın arkasından başını uzattı.

"Kim bu insanlar?" Scorese sordu.

"Mağaza sahipleri. Üçü de. Potpie iticileri," dedi Jenkins. Virgil, Holland'a "En fazla seyredeceksin," dedi, Skinner ve Fischer. "Buraya yardım için birkaç polis memuru getireceğiz. tutuklamalarla. Eve girip onları almadan önce etrafta olmanı istemiyorum. Onları yakaladığımızda. ımlere çıkın ve izleyin."

"Bunu nasıl anladın?" Skinner sordu.

Virgil, "Jenkins onlara karşı ikinci derece kanıtların çok iyi olduğunu söyleyip duruyordu ve haklıydı da," dedi.

Jenkins, "Elbette öyleydim," dedi.

"Geçen yıl Kaliforniya'da başarısız olan bir dava vardı çünkü iki olası şüpheli vardı, ikisi de masum olduğunu iddia ediyordu, ikisi de diğer adamı suçladılar ve jüriler mahkum etmeyi başaramadılar. İkisi de. Beraat ettikten sonra bir daha yargılanamazlardı. Bu da öyle hissettirdi. Eminim bunu çözerken o hikayeyi okumuşlardır. Her neyse, eğer her iki Apel'in de ayrı mazeretleri varsa ve bunu onlar yaptıysa, o zaman ikisinin de yapmış olması gerekir. Onların ikisinin de aynı olay için mazereti yoktu. Biri ateş etmek için her zaman müsaitti."

Holland, "Bu şimdiye kadar duyduğum en havalı şeylerden biri," dedi. "Hadi polisleri arayalım."

—

Zimmer yataktaydı ama yarım saat içinde Wheatfield'da olacağını söyledi. "Hot dog! Zamanı gelmişti. Kaç tane yardımcı istiyorsun? I Şu anda yolda beş tane var."

"Beş iyi olur," dedi Virgil.

—

T Grup oturup birbirlerine bazı gerçekleri anlattı ama Zimmer'i beklerken duydukları diğer suçlar hakkında çoğunlukla abartı ve yalanlar söylediler. Virgil şerifi aradıktan on beş dakika sonra şerif yardımcıları gelmeye başladı. Aralarında Fischer'la yaraları hakkında görüşmeye giden Lucy Banning ve Darren Bakker, Virgil'in Nazileri ziyaretinde yanında olan şerif yardımcısı. Bakker elinde on iki kalibrelik bir pompalı tüfek ve bir kutu fişekle içeri girip doldurmaya başlayınca Virgil ve Jenkins tedirgin oldu.

"Bu pürüzsüz olacak. Sorunsuz, karmaşık olmayan tutuklamalar," dedi Virgil. "Elbette olacak," dedi Bakker. Bir mermiyi ve emniyete tıkladı. Holland'a: "Bu gece yemek yeme şansım olmadı; hiç otun var mı?"

Mikrodalgayı çalıştırdılar ve Zimmer geldiğinde, Virgil sıcak kokuyu dağıtmak için arka kapıyı açmıştı. tavuk ve hindi. Zimmer, "Bu kokuyu tüm blok boyunca duyabilirsiniz," dedi. "Güzel kokuyor."

Jenkins, "Bir daha tencere yemeği görürsem kendimi öldüreceğim," dedi. "Ya da belki Skinner'ı."

Virgil planı hazırladı. Jenkins liderliğindeki bir grup polis memuru Osborne'un evine gidecek ve sokağa park edecek, ardından Osborne'un evinin etrafından dolaşacak ve "Apellerden birinin kaçma ihtimaline karşı" Apellerin arka bahçesine yayılacaktı.

Zimmer ve Virgil'in önderliğindeki diğer grup Apel'lerin evinin önüne gelip ön ve yan çimenlikleri kapatırken, Virgil de Zimmer ve Banning ön kapıya gider ve zili çalarlardı. ve bir cevap alana kadar vururlar, cevap alamazlarsa da kapıyı tekmelerlerdi.

Virgil, "Bir kadını tutukladığımız için yanımızda bir kadın olması en iyisi," dedi.

Zimmer, "Ve orada bir şerifin olması gerekiyor ki bir dahaki sefere yeniden seçilmek için aday olduğunda tutuklamadan kendine pay çıkarabilsin," dedi.

"Ateş etmek yok," dedi Virgil. "Çatışmaya girmemizden kaçmaları daha iyi. Onları daha sonra yakalayabiliriz."

Yardımcılardan biri "Dört kişiyi öldürdüler," dedi. "Bir polisi ve iki kişiyi daha yaraladılar. Onlara hiç sempati duymuyorum."

Zimmer, "Ronnie, eğer birini vurursan, seni kovarım." dedi.

Virgil, "Evet, ve çoğu zaman, birisi başka bir şerif yardımcısının kaçtığına düşünüp onu vurdukları içindir. Ya da onun. Apel'lerin silaha erişimi olduğunu biliyoruz. ve bu beni mutsuz ediyor. Eğer görürseniz Silahı ya da yayı olan biri varsa, yüzüstü yatıp bağırarak yardım isteyecek ve onları bize göstereceksiniz. Şimdi, herkesin çalışan bir el feneri var mı?"

—

A Öğleden sonra bir bulut tabakası geçip gitmiş ama sonra açılmıştı ve gökyüzü Van Gogh yıldızlarıyla yanıyordu.

arabalarına doluştular ve Apel'lerin evine doğru yola çıktılar. Park yerlerinin rastgele sıralanmasından başka bir sebep olmaksızın, Virgil'in grubu ilk olarak dışarı çıktı. Ve bir park yerinin etrafından dolaşmak zorunda kalmadıkları için

Jenkins'in grubu Osborne'un evine varmadan önce Apel'lerin evine varmışlar.

Ann Apel yatağında dizüstü bilgisayarıyla uzanmış, bir kitap okuyordu. *Cosmopolitan*'ın "Başlamadan Önce Bilmeniz Gereken 7 Şey" başlıklı makalesi

Bir Arkadaşımla Çıkıyorum," derken sokakta çok fazla araba sesi duydu. Hâlâ giyinikti ama yalınayaktı. Dizüstü bilgisayarını yere bıraktı ve yatak odasının penceresinden dışarı baktı ve caddenin kenarına çekilen araba sırasını gördü.

İki saniye dondu kaldı, izledi, sonra panikledi. "David!

Polisler burada, polisler burada . . ."

Ayakkabılarını kaptı ve merdivenlere doğru koştu.

—

Davy Apel, yatağını sürükleyerek götürdüğü evdeki ofisinde uyuyordu. Ann'in çığlığını duydu ve yuvarlandı. Ann'in çığlığını duydu.

Tekrar çığlık attı; bu sefer, hala anlayamadan oturdu, onun merdivenlerden aşağı gürlediğini duydu, onu üçüncü kez açıkça duydu, "David! David! David! Polisler burada, hem de bir sürü. Bizi almaya geliyor olmalılar..."

Onun evin içinde koştuğunu duydu ve ayaklarını yere basarken arka kapı çarptı. Hâlâ kafası karışık, kot pantolonunu çekti ve aceleyle evin içinden ön odaya geçip dışarı baktı pencereden sokağa bakıyordu. Oraya vardığında Flowers, Zimmer ve bir kadın şerif yardımcısının verandanın merdivenlerinden çıktığını gördü.

Sonra avludan gelen bağırışları duydu ve Flowers koştu Zimmer ve yardımcısını orada bırakarak merdivenlerden indi.

Kaç, saklan, ya da ... ne?

Kaçmak ve saklanmak anlamsız olurdu. Polisler her yerdeydi. Direnirse, onu vurabilirlerdi - bunu televizyon haberlerinde her zaman duyuyordunuz ve Apel ani bir karar verdi: o gece ölmek istemiyordu. Ön kapıya doğru yürüdü,

kilidi açtı ve Zimmer'e baktı. "Karl? Neler oluyor?" Zimmer, "Davy, Bay Apel, tutuklusunuz. Dışarı çıkın, ve ellerini görebileceğim bir yerde tut."

Apel evin arkasından daha fazla bağırış duydu ve sordu: "Tutuklu mu? Ne için? Ve orada neler oluyor?"

Ama bildiğini sanıyordu: Ann paniğe kapılmıştı. Polisler, birikmiş ikinci derece kanıtlara bakarak kanıtlar, onlar için gelmişti. Çenelerini kapalı tutup, bir avukat tutacaklardı.

Ama Ann paniklemişti. Silaha mı davranıyordu?

—

WBağırışmalar başlayınca Virgil verandanın merdivenlerinden aşağı koştu ve Bakker'ın peşinden evin yanından arka tarafa geçti,

av tüfeğiyle. Arka bahçede, yardımcılardan biri -Ronnie?- bağırdı, "Kadın kaçtı. Şu tarafa gitti."

Apel'lerin yanındaki karanlık evi işaret etti.

Şerif yardımcısının elinde bir tabanca vardı ve Virgil, "Silahını indir" diye bağırdı ve ardından Jenkins evin diğer tarafından koşarak, "Evin içinde olmalı; kaçmadı geçmiş olsun."

Virgil evin önüne koştu ve merdivenlerden çıkıp kapıya vurdu. Cevap yok. Skinner ve Holland eve varmışlardı. Holland'ın pikabı ve Skinner bağırdı, "Orada kimse yaşamıyor. Boş."

Kapı kilitliydi ve Virgil, "Kapıları kontrol edin, içeride olmalı," diye bağırdı ve yan çimenliğe doğru koştu.

"Bu kilitli," diye seslendi bir şerif yardımcısı arkadan.

"Evet, bu da öyle," diye seslendi başka bir şerif yardımcısı evin yanından.

"O zaman nereye gitti?" Virgil Jenkins'e sordu. "Seni geçmediğinden emin misin?"

"Olumlu. Onu bahçede koşarken gördüm ve onu yakalayabileceğimi düşünerek evin diğer tarafından dolandım ama onu hiç görmedim."

Virgil eve bakıyordu ve "Bahse girerim verandanın altına girmiştir" dedi.

Jenkins verandaya baktı: zemini yerden bir metre yüksekteydi ve etrafında bir parmaklık vardı; zemine kadar uzanan kafes en iyi ihtimalle titrek görünüyordu.

Jenkins, "Bu bize neden bu kadar çabuk ortadan kaybolduğunu açıklar," dedi. "Burada daha fazla el fenerine ihtiyacımız var. Termonükleerin var mı?"

Virgil, "Evet ama tüfeği oraya saklamış olabilir. Evin dışında ama tam orada, eğer ihtiyacı olursa."

—

Banning ve Zimmer, elleri arkadan kelepçeli olan Davy Apel ile birlikte sokaktaydı. Apel, "Ben olsam dikkatli olurum. Ann şiddet yanlısı. O insanları o öldürdüyse hiç şaşırırmam..."

"Ah, kapa çeneni," dedi Virgil. "Evinizde ses sistemi var: öğleden beri birbirinize söyledığınız her şeyi duyduk, yandınız. Ama Ann'in silahı varsa ve birini vurursa... her neyse başına gelecekler çok daha kötü olacak. O yüzden bana söyleyen iyi olur: Silahı var mı?"

Apel başını öne eğdi, kendi kendine mırıldandı, Banning'e yan yan baktı, sonra Virgil'e baktı ve "Belki. Yani, bu onun Silahı Glen Andorra'nın verdiği söyledi. Ona silahı istemediğimi söyledim.

ve sanırım onu oraya, verandanın altına koymuş olabilir."

"Burada sekiz polisimiz var. Eğer ateş etmeye başlarsa, onu öldürürüz. Verandaya gidip bunu ona söylemek ister misin?"

—

H Apel, bunu yapacağını söyledi. "Başından sonuna kadar her şey onun fikriydi. Mazeretim var, dostum. Yani, onun ne olduğunu bilmiyordum.

bu sabaha kadar yapıyordum ..."

"Saçmalık," dedi Virgil. "Hadi, onunla konuşacağız."

—

T verandanın uzak tarafına gittiler ve Apel bir odayı işaret etti.

"Bir keresinde eteğin orada gevşek olduğunu fark ettim. . ."

Virgil, "O zaman konuş onunla" dedi.

Jenkins, Zimmer ve yardımcılarının hepsinde yüksek güçlü silahlar vardı.

el fenerleri kafesleri aydınlatıyordu. Virgil ve Apel evin yan tarafından yaklaştılar ve Virgil, "Evin arkasında kalın," dedi.

ev . . . Ara onu."

Apel aradı, "Tatlım? Bebeğim? Oradan çıksan iyi olur. Flowers, Glen'in sana verdiği silahı ateşlersen seni öldüreceklerini söylüyor."

Sessizlik. "Tatlım, çık oradan. İçeride olduğunu biliyorlar. orada . . . Sadece bir şey söyle. Dışarı çıkarsan sana zarar vermezler."

Daha da derin bir sessizlik.

"Dinle, Annie, tatlım, Flowers'ın dediğine göre ve bugün bizi konuşurken duydu. Her şey bitti. Lütfen dışarı çıkın."

Hiçbir şey, verandanın altında hışırdayan bir fare bile yok.

Virgil, "Lanet olsun, geri çekilelim." dedi. Apel'i evin yanından uzaklaştırdı ve sokaktaki polis arabalarının arkasına gelene kadar etraflarında dolaştı, Apel'i Zimmer'e, o da Banning'e verdi ve "Onu arabanıza bindirin" dedi.

Virgil saatine baktı: 12:30. Jenkins geldi.

"Ne yapıyoruz biz?"

"Belediye başkanıyla konuşmam gerek." Virgil, Jenkins ve Zimmer Holland'ın kamyonetine doğru yürüdüler. Skinner ve Holland kamyonetin arkasında duruyordu ve Virgil, "Ev hakkında bir şey biliyor musun?" diye sordu.

"İlçeye ait; vergi için aldılar," dedi Holland. "Sanırım elektrikler kesildi?"

"Uzun zaman önce. Tüm tesisler kapandı," dedi Holland. "Bazı Meksikalılar buraya bir göz atmışlar ama Bokslular orada yaşarken pek bakımlı değilmiş, kendi haline bırakmışlar, Meksikalılar da başka bir yere gitmişler. Duyduğuma göre burası tam bir enkaz."

Virgil saatine tekrar baktı ve Zimmer'e, "Saat beş civarında hava aydınlanmaya başlıyor, güneş beş buçukta doğuyor. O zamandan beri

Ya verandanın altında ya da evin içinde olduğundan eminiz, bence gün ışığına kadar beklemeliyiz. Karanlıkta el feneriyle evi temizlemeye çalışmak, vurulmak için iyi bir yol.

vur."

"Dört buçuk saat," dedi Zimmer. "Eğer birinin yaralanmasını önleyecekse, beklemeye değer derim. Umarım içeridedir."

T gece boyunca Davy Apel'i iki kez eve kadar götürdü, Zaman geçtikçe ve Ann'in düşünmek için daha fazla zamanı oldukça, bu işi bırakabileceğini düşünüyordu. Ona hiç cevap vermedi. Oldukça az sayıda

Memurlar Jenkins'in grubunu atlattığını düşünmüşler ve mahalleyi araştırmaya başlamışlar.

Başka bir şerif yardımcısı Apel'lerin evinden elinde bir parça Beyaz daktilo kâğıdı bir top haline getirilmiş ve çöp sepetine atılmıştı. Onu düzleştirdi ve Virgil'e gösterdi. Virgil "Üzerimde tel var" yazısını okudu.

Sharpie kalem.

Apel'e gösterdi. "Sen mi Ann'e bahşiş veriyordun yoksa o mu sana veriyordu?" Virgil sordu.

Apel başını salladı.

Sonra, yine evin dışında: "Bana bir keresinde asla hapse girmez," dedi Apel Virgil'e. "O açık havada yaşayan bir kız. Hapse girme fikri onu ölümüne korkutur."

Virgil, "İnsanları öldürmek konusunda daha uzun süre düşünmeliydi," dedi. "Bunu yaptığından şüphelenmeye başladığımda ona söyledim ..." "Hiç başlama," dedi Virgil. "Boğazına kadar bu işin içindeydin."

—

D İnsanlar "Doğuda hava aydınlanıyor mu?" diye sormaya başladıktan bir saat sonra nihayet şafak söktü. saat olmuştu. Caddenin karşısında bir Wheatfieldian kalabalığı toplanmıştı ve Fairmont'tan gelen bir ambulans da önlem olarak polis arabalarına katılmıştı.

"Güneş doğana kadar bekleyeceğiz," dedi Virgil. "Jenkins ve ben burayı temizleyeceğiz ... ve"-Bakker'a baktı, o da devriye arabasının çamurluğunda, tüfeği arkasında duruyordu.

-"Darren'ı yedek olarak alacağız."

"Ooo. Beni sertleştiriyor," dedi Bakker.

Banning: "'Bout time something did."

"Hey . . ."

—

A 5:45'te Jenkins yan kapıyı tekmeledi.

O, Virgil ve Bakker zırlıydı; Jenkins ve Bakker kask takmışlardı ve önden gidiyorlardı, Virgil ise arkadan geliyordu. Onlar

Önce bodruma indiler, Bakker tüfeğinin namlusuyla önden gidiyordu.

Bodrumun dört bir yanında duvarla çevrili, kirle sıvanmış pencereler vardı ve verandanın altındaki pencerelerden birinin açık olduğunu görebiliyorlardı. Bodrumun zemini tozluysa ve kadın büyüklüğünde ayak izleriyle doluydu; bu izler nihayet merdivenlere kadar uzanıyordu.

Jenkins, "belki de Apel onunla konuşurken", kadının birkaç kez aşağı yukarı inip çıktığı anlaşıyor, dedi. Bodrum katı

işe yarar hiçbir şey yoktu. Prizlerde hiç ampul yoktu; eski bir çalışma tezgahı bir duvara yaslanmıştı, kurtarılmaya değmezdi; ve gömme

raflar, onlarca yıllık *Tarweveld Reklamcılar* yığını dışında, tuttıkları her şeyden arındırılmıştı. Bir sıcak su tankı paslı ve kırık bir ayağın

üzerine yatırılmıştı. En önemli parça ise

Apel'lerin evindeki terk edilmiş fırın gibi kocaman, eski bir kömür ocağı, ağır metal kapısı açık duruyordu; bir yanda

kömür kutusu. Virgil, Apel'in kapısından çıkmış olabileceğini düşünerek çöp kutusunu kontrol etti ama kapı çivilenerek kapatılmıştı.

Jenkins, "Üst katta olmalıyım," dedi.

Merdivenlere doğru döndüler. Virgil, "Yavaş ol. Darren, eğer liderlik etmek istiyorsan Ne?"

Bakker fırına bakıyordu, sonra bir parmağını dudaklarına götürdü ve Virgil'e sessizce, "Nazilerin evindeki o sıcak ayağı hatırlıyor musun?" dedi.

Jenkins "Ne?" dedi.

Bakker eski gazete yığınının yanına gitti ve yüksek sesle, "Evi aramamız gerekiyorsa, bunu yaparken kışımızın donmasının bir anlamı yok. Fırına biraz odun atmama yardım et."

Eski fırından çıkan kanalları işaret etti; bunlardan birinin çapı iki fitti.

Virgil, "Evet, muhtemelen haklısın." dedi. Çürüyen raflardan birini duvardan söktü ve fırının yan tarafına vurdu.

Bakker cebinden bir çakmak çıkardı, "Muhtemelen kendimi bir pislik gibi hissedeceğim," diye mırıldandı, gazeteyi yaktı, buruşan gazete kağıdının üzerinde dumanlı bir ateş yaktı, fırına soktu ve etrafta salladı.

Ann Apel, "Yapma bunu" diye bağırdı.

Virgil kafasını fırına soktu. "Ann! Çık oradan." Kanalların en büyüğündeydi.

Sesi dalgalandı. "Kendimi öldüreceğim." Virgil:

"Yapma bunu. Ann, hadi ama..."

"Git başımdan!"

"Gidemeyiz, Ann. Dinle, hala tüm haklarına sahipsin.

."

BANG!

Hepsi sıçradı ve Jenkins "Olamaz" dedi.

Fırında metalik bir tıkırtı duyuldu ve Apel'in saklandığı kanaldan bir tüfek dipçığı düştü. Üst kattan Zimmer, "İçeri giriyoruz!" diye bağırdı.

Bakker fırının içine uzandı, tüfeğin dipçığını kaptı ve dışarı çekti.

Virgil polisler arasında en zayıf olanıydı ve beline kadar fırının içine girmeyi başardı. Arkasında, merdivenlerde Zimmer bağıırıyordu, "Ne oldu? Ne oldu?" diye bağıırıyordu.

Virgil Apel'in alt bacaklarından birini görebiliyordu. Virgil kadının ayağından tutup çekti ve kadın yavaşça kanaldan çıkıp fırının ana odasına doğru kaydı. İs ve kanla kaplanmıştı ve Virgil onu yarı cenin pozisyonuna getirdi, ayakları Fırın kapısı.

"Bana yardım et," dedi Bakker'a. Virgil'in elleri artık kanla kayganlaşmıştı ve Bakker'la birlikte Apel'i fırından çıkardılar. Konuşmaya çalışıyor ama başaramıyordu, *ug-ug-ug* diye bir ses çıkarıyor, belki de kan ya da dilinin bir parçasını yutuyordu.

Onu bodrum katına indirirlerken Zimmer Virgil'in omzunun üzerinden baktı ve dönüp merdivenlerden yukarı bağırdı, "Şu ambulansçıları buraya getirin. Getirin onları. Bir sedye getirin."

Jenkins deneyimli bir gözle Apel'e bakıyordu. "Namluyu çenesinin altına dayadım ve tetiği çektim. Her şeyi berbat etti, değil mi?"

Virgil'in biraz daha az deneyimli gözüne göre, çenesinin ucunu, dudaklarının parçalarını, dilinin ucunu ve burnunun ucunu vurmaya başarmış gibi görünüyordu. Ağzından kan fokurduyordu. Gözleri açık ve farkındaydı ama şoktan kararmıştı.

Virgil bağırdı, "Acele edin. Lanet olsun!"

—

A Ondan sonrası tamamen tıbbi ve adli tıpla ilgiliydi - Apel'i merdivenlerden çıkarmak, tüfeği poşetlemek, olay yeri ekibini tekrar çağırmak;

tanıkların ifadelerinin alınması işleminin günün ilerleyen saatlerinde başlayacağını söyledi. Virgil ve Bakker, Apel'in kanını ve isin bir kısmını yıkamak için yan odaya gittiler ve Virgil, "İyi iş çıkardın Darren. Bunu hiç düşünmemiştim, kızın evde saklanıyor olabileceğini. kanal."

Bakker, "Babam HVAC uzmanıdır, ben küçükken onun bu eski fırınların çoğunu söktüğünü gördüm," dedi. "O kanallardan birinin içine birini sokabileceğinizi biliyordum çünkü çocukken onlardan bir kale yapmış ve içine kendim girmiştım."

Banning Davy Apel'i nezarethaneye götürdü ve Jenkins Shrake'i arayarak olanları anlattı.

Shrake dedi ki, "Bekle, kendini mi vurdu? Eğer kendini vurduysa, bu sayılmaz."

—

Vİrgil henüz işe gelmemiş olan patronunu aradı ve ona tutuklamaları anlatan bir mesaj bıraktı. İş bittiğinde hemen rutin bir şekilde, güneş battığı yerden yükselmeye başlıyordu. Ufuk hâlâ turuncuydu ama şimdi sarı-beyaza doğru meylediyordu. Eski evin bir tarafında leylaklar büyüyordu ve onları koklamak için yanlarına gitti.

Çiçeklerin parfümü ağırdı ve daha basit zamanların kokusunu taşıyordu. Jenkins geldi ve dedi ki, "Sen sinsî küçük bir pisliksin. Bir poliste buna hayran olduğumu söylemeliyim."

Z Virgil'in payı ertesi sabah üç saat sürmüş olsa da, evrak işlerinin çoğunu Immer'in yardımcıları halletti. Jenkins, "Birkaç kez söylediğinizi duymadım mı - ve alıntı yapıyorum - 'Bu bir ve yalnız bir adam. İşin içinde iki kişi yok' -tırnak içinde-?" "Ben asla böyle bir şey söylemedim," dedi Virgil. "Bunu yapmalısın. Otları uğraşmayı bırak, Jenkins. Okulda içtiğinden çok daha güçlü. Hafızanı mahvediyor."

Jenkins, "Bu o olmalı," dedi.

—

T Shrake içeri girdiğinde Skinner & Holland'ın arka odasında dizüstü bilgisayarların üzerine çömelmişlerdi. Zinger yiyordu ve "Hey, çocuklar, evrak işi yapamayacak kadar canım yanıyor." "Siktir git o zaman," dedi Jenkins.

"Arabam nerede?" Shrake sordu.

Virgil, "Arka sokakta," dedi. "Anahtarların Tahoe'mda. Ben alırım."

Shrake arka kapıya doğru adım attı. Bej rengi pamuklu bir golf ceket ve soluk sarı bir golf gömleği giyiyordu. Virgil adım attı arkasından onu takip etmek için dışarı çıktı, kaşlarını çattı ve "Hey, Shrake, ceketini çıkar" dedi.

"Ne?"

"Ceketini çıkar. Dur, yardım edeyim."

Shrake başını salladı, "Sert" dedi ve Virgil'in ceket taşımasına yardım etmesine izin verdi. "Ne yapıyorsun?"

Virgil onu ayağa kalkan Jenkins'e doğru döndürdü ve "Lanet olsun" dedi.

Shrake: "Ne?"

"Bir ya da iki dikiş atmışsın. Ya da sekiz. Gömleğinden kan akıyor," dedi Virgil. Jenkins'e baktı. "Onu götürmek ister misin?"

Shrake: "Ben ... değilim."

Jenkins: "Evet, öylesin. Karşı koyma, eşeklik etme. Hadi."

İki büyük adam kapıdan çıktı ve Shrake iki gün daha Fairmont'taki bir hastane yatağında kaldı.

Yazın ilerleyen günlerinde Virgil'e Jenkins'in haklı olduğunu söyledi: yara izi golf vuruşunu sıkılaştırmış ve handikapından üç vuruş eksiltmişti.

—

T Mayo'daki plastik cerrahlar Ann Apel'in yaralarından çok etkilendiler ve Ann Apel adeta bir laboratuvar vakası haline geldi. Onlar ona yardım etmek için çok şey yaptı çünkü yüzündeki hiçbir şeyi tamamen yok etmemişti, ancak büyük bir kısmını yaralamıştı. Her zaman konuşurdu Dilindeki hasar nedeniyle ciddi bir engelle karşı karşıya, tamamen düzeltilmesi imkansızdı. Eksik doku ve yara izi kombinasyonu ve uygun nakil dokusunun olmaması, kalıcı olarak bükülmüş ve sert olacağı anlamına geliyordu.

Kemik greftleri çenesini onardı ve neredeyse yenisi kadar iyi hale getirdi.

Dudakları genişti ve birkaç ameliyattan sonra mermi Hasar, yabancıların göremeyeceği kadar azalmıştı. Kulaklarından alınan deri ve kıkırdak burnunu yeniden oluşturdu.

Çok da önemli değildi. Bir kişideki şekil bozukluğu, duruma aşina olan arkadaşları ve iş arkadaşları tarafından kolayca kabullenilir. Apel yetmişli yaşlarına kadar aynı hapisyanede kalacağı için, arkadaşları ve iş arkadaşları bu durumu ayarlamak için zaman.

—

Davy Apel eşiyle aynı anda yargılanmıştır. Her ikisi de mahkum edilmiş ve aynı cezaları almışlardır. Avukatları, Apel'in faturalarını Osborne'ların mülklerine gönderdi ve ödenmesi gereken tüm parayı aldı.

Apels. Bu bile yeterli olmadı: evleri ve ağır ekipmanları açık artırmaya çıkarıldı ve avukatlar bunları da aldı.

Aleyhlerindeki başlıca kanıt Harry'nin böcekleri tarafından yakalanan kayıtlardı ama tüfek ve dikenli tel örgülerden koparılan ve Davy Apel'in paltosunun kumaşıyla eşleştirilen kumaş iplikleri tabutun çivileriydi.

—

T Wheatfield hacıları kilise yeniden açıldığında geri geldiler, History Channel, Wardell Holland, J. J. Skinner ve Wheatfield'ın başrollerini paylaştığı *The Mystery of Mary* adlı bir belgesel çektikten sonra rakamlar daha da yükseldi. Bir sahnede Holland bir ofis koltuğunda oturuyor ve arkasındaki duvarda yaralanmadan önce komuta ettiği müfrezenin fotoğrafı asılı, tüm üyeler zinde, sert ve mutlu görünüyor. Virgil filmi izledikten sonra, Holland'ın karavanını aradığını ve ondan hiçbir iz bulamadığını hatırladı. Ordudaymış. Birkaç ay sonra Wheatfield'dan geçerken Holland'a çekimi sordu ve Holland filmin İnsanlar bunu bir manga liderinden almış. "Ben hatıra eşyası yapmam. Çok fazla insan öldü. Nostaljik hissetmeye başladığımda ayağıma bakarım."

—

V irgil, Danielle Visser'den saç tıraşı olmak ve omzunu ovdurmak için Wheatfield'dan geçiyordu. Danielle Visser "Wheatfield Talk" programında fiyat fahişliğini ifşa ettiği için Holland'la bir kavgaya karışmıştı. "O ve Skinner Walmart'a gidip doksan beş dolara patates alıyor ve burada tanesini dört dolara satıyorlardı."

"Yani sen araştırmacı kuaför falan mısın?"

"Bu şekilde düşünmemiştim ama evet, doğru," dedi. Roy Visser bir müşteri koltuğunda bekliyor, gazeteyi okuyordu.

Faribault County Register, ve o, kayıtsızca, "Memeni onun kulağından çek, Danny" dedi.

Ayaklarının dibinde oturan köpek Pat nefes nefese aynı fikirdeydi ve Visser uzanıp onu tırmaladı.

MArgery Osborne vasiyetini kilise yararına değiştirmemişti, bu yüzden St. Mary's ondan hiçbir şey alamadı. Barry Osborne'un Vasiyet. Barry'nin mirasının toplamı, annesinin mirası da dahil olmak üzere, her şey halledildikten sonra iki milyon doların biraz üzerindeydi. Avukatlar paranın üçte birini aldılar ve geri kalanı da Osborne'ları yıllardır görmemiş ya da onlarla konuşmamış olan Arkansalı bazı yoksul kuzenlere gitti. Onlar için bu para Minnesota'da. Dört yıl içinde hepsini harcadılar ve yine beş parasız kaldılar, ancak yine de dört güzel arabaları vardı.

Janet Fischer, yerel halk üniversitesinde rüzgar jeneratörü onarımı konusunda boşanmış bir eğitimciyle tanıştı. Hamile kaldı ve evlendi. Bu sırayla. Bebeğin sarı-sarı saçları ve mavi gözleri vardı ve O ve arkadaşları, o zamanlar Minnesota Üniversitesi'nde öğrenci olan Skinner gibi rahat bir nefes aldılar. Fischer, Minnesota Üniversitesi'nde Lego hırsızlığı konusunda Van Den Berg'leri ihbar edene sigorta şirketi ödülü. Her iki tarafın da dava açma tehdidinde bulunmasının ardından, Legoların bir kısmı bulunamadığı için azaltılan on bin dolarlık ödülün yetmiş beş yüz dolarını topladı. Yetmiş beş yüz kişinin üçte birini bir avukat aldı. ile Fischer kalan beş bin dolarla kendisine yeni ve daha büyük bir nişan yüzüğü ve o zamanki nişanlısına yeni bir klarnet aldı.

Rose ve Clay Ford işlerinde başarılı oldu. O bir değildi evrak işleri ya da fatura tahsilatı, ama öyleydi. Rose ayrıca Ford'u pek ilgilenmediği tabanca yarışmalarına itti. çünkü o öncelikle bir tüfekçiydi. Yine de tabancaları seviyordu ve birbirlerini çapraz eğiterek Uluslararası Avcılık Birliği'nin Orta Batı yarışmalarında kendi bölümlerini domine etmeye başladılar.

Pratik Atıcılık Konfederasyonu. Rose daha hafif kalibrelerle biraz daha iyi bile olabilirdi.

—

Father Brice şüpheciliğin son kalıntılarını da kalbinden söküp atamamıştı ama St. Paul ve Minneapolis başpiskoposu onu yanına aldı.

"George, olanı kabul et. Yoksul bir kilise yeniden canlandı, bir kasabaya yeni bir hayat verildi ve Kuzey Amerika'nın dört bir yanından dindaşlar Meryem Ana'yı kutlamak için buraya geliyor."

"Bana inanmamı mı emrediyorsun?"

Piskopos başını salladı. "Hayır, sizden sakın olmanızı istiyorum."

—

A Virgil, Wheatfield'ı terk etmek üzere toparlanıyordu.

Skinner soruşturma evraklarını inceledikten sonra arka odaya girdi ve "Bedava Zinger ister misin?" diye sordu.

"Hayır, teşekkürler. Peki ya sen? Sen ne yapacaksın? Büyüyüp polis mi olacaksın?"

"Hiç sanmıyorum," dedi Skinner. "Ne var biliyor musun? Yaptığın şey beni üzerdi. İyi bir şey yaptığınızı ve bundan bir tatmin ve heyecan duyduğunuzu biliyorum ama bu beni daha çok üzer. Hayatım boyunca üzgün hissetmek istemiyorum."

"Hayatın boyunca bu dükkânda çalışamazsın," dedi Virgil. "Dostum, bunu yapamazsın."

"Yapmayacağım. Parayı bir kenara koyuyorum ve bir yolunu bulacağım. Şarkı söyleyemem ya da müzik çalamam, resim yapamam ya da dans edemem, mimarlıkla ilgilenmem ama iyi bir yazarım. Yazabilirim. kitaplar."

"Zenginliğe giden en hızlı yol sayılmaz," dedi Virgil. Etrafına bakındı. "O Glock'u nereye koymuştum?"

"Sanırım radyatörün üzerinde gördüm."

"Ah, evet." Virgil odanın karşısına geçti, tabancayı aldı ve spor çantasına yerleştirdi. "Yani bir kitap için fikirlerin var mı?"

"Henüz değil. Benim en büyük sorunum cehalet," dedi Skinner. "Bu şehir hakkında her şeyi biliyorum ve kadınlar hakkında da biraz bilgim var ama

Kadınlar hakkında yeterince. Çocuklar hakkında hiçbir şey, sadece bir çocuk oldum. Üniversiteye gitmeliyim; sokaklarda biraz zaman geçirmeliyim. Hatta belki sen ve Holland gibi orduda bile çalışmalıyım. Dünyaya açılmam lazım."

"Sen akıllı bir çocuksun," dedi Virgil. "Bunların hepsini yap. Babama herhangi bir şekilde bakan olmayacağımı söylediğimde, hayatta asla siper almamam gerektiğini, rüzgarda öne çıkmam gerektiğini söyledi. Hisset. Bunu yapmaya çalışıyorum."

"Rüzgârda ayakta durmak," dedi Skinner. "Hoşuma gitti. Bunu yapacağım."

—

TErtesi hafta, çok beklenen ultrason için Mankato'ya giderken Frankie, "Dinle Virgie, ne yaptığımı biliyorum.

nasıl konuştuğumu söyledim. Öyle demek istemedim ama bir kızım olmasıyla ilgili söylediklerimin farkındayım ve sanki tek istediğim buymuş gibi geliyor ama bu doğru değil. Eğer başka bir oğlan olursa, bence bu harika olur. Bir erkek çocuğunun en iyi babası olursun. Oğullarım senin harika bir baba olduğunu düşünüyor.

Sam sana tapıyor."

"Hey, umurumda değil," dedi Virgil. "İkisi de benim için kesinlikle harika. Bunu dört gözle bekliyorum, bu bir macera. Dua ediyorum çocuğun sağlıklı olması, hepsi bu. Erkek, kız, umurumda değil."

Adı Karel olan doktor onlarla tanışmak için dışarı çıktı. İkisi de onu yıllardır sosyal olarak tanıyorlardı. Neşeli, şişman bir adamdı. Çek aksanıyla onlara Virgie ve Frankie diyordu. Frankie'yi götürdü ve Virgie'yi bir kanepeye oturttu.

Frankie yarım saat içinde laboratuvardan çıkmış, endişeli görünüyordu. "Video ekranındaki görüntüleri görebiliyordum ama ne oldukları hakkında hiçbir fikrim yok. Patates salatasına benziyorlardı," dedi.

Virgil anında tetikteydi. "Bir sorun mu var?"

"Bilmiyorum. Her şeyin yolunda olduğunu söyledi ama biraz garip davranıyordu, çıktılara bakmak istediğini söyledi."

Karel beş dakika sonra elinde bir kağıtla dışarı çıktı. Virgil: "Her şey yolunda mı?"

Karel: "Her şey yolunda. Benim ülkemde dediğimiz gibi her şey laleye dönüşüyor."

Frankie: "Oh, Tanrı'ya şükür." Eğilip Virgil'i dudaklarından öptü ve ardından Karel'e dönerek, "Eee... erkek mi kız mı?" diye sordu.

Karel gülümsedi. "Evet, millet... görünüşe göre her birinden birer tane var."

—

F Rankie sevinçliydi.

Eve dönerken yol boyunca telefonla konuşmuş, tanıdığı herkesi aramıştı. Dokuz yaşındaki en küçük oğlu Sam onları garaj yolunda karşıladı ve "Peki, bir kardeşim daha olacak mı?" diye sordu.

Virgil hâlâ şaşkın bir halde, "Bir erkek ve bir kız kardeşiniz var," dedi. "İkizlerimiz var."

"Vay anasını," dedi Sam.

—

L Virgil, Sam ve sarı köpek Honus yan bahçede, elma ağaçlarının altında beyzbol atış talimi yapıyorlardı.

Sam ikinci, Honus dış sahada.

Virgil bir Texas Leaguer olabilecek bir şeye vurdu ve köpek ve çocuk onun peşinden koşarken birbirlerine çarptılar, bir yığının içine yuvarlandılar ve Sam gülmeye başladı ve köpek onun etrafında koşarak yüzünü yaladı ve Virgil o kadar güçlü bir mutluluk dalgası hissetti ki geri dönmek zorunda kaldı.

O anda Frankie, üzerinde çiçekler olan bol bir hippie elbisesi içinde müthiş görünerek evden çıktı. Yanına geldi, parmak uçlarında ayağa kalktı, kulağını ısırdı ve "Seni seviyorum" dedi.

YAZAR HAKKINDA

John Sandford, Pulitzer ödüllü yazarın takma adıdır. gazeteci John Camp. En son *Twisted* Prey olmak üzere yirmi sekiz *Prey* romanının; dört Kidd romanının, on bir Virgil Flowers romanının ve eşi Michele Cook ile birlikte yazdığı üç YA romanı da dahil olmak üzere diğer altı kitabın yazarıdır.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

